

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kevin Hearne - Dövmeci Demir Druid Günlükleri 7

www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

DAHA ÖNCE NELER OLDU?

M.Ö. 83'te Siodhachan Ö Suileabhâin olarak doğan Atticus O'Sullivan, Druid hayatının büyük bir kısmını Tuatha De Danann'ın bir üyesi olan Aenghus Ög'den kaçarak geçirdi. Aenghus Og ikinci yüzyılda Atticus'un kendisinden çaldığı Fragarach isimli kılıcın kendisine geri verilmesini istiyordu. Atticus'un genç kalmanın sırrını çözmesi ve ölmemesi, Aenghus Ög'ü iyice çileden çıkarttı.

Aenghus Og sonunda Atticus'u Tempe, Arizonada gizlendiği yerde buldu. Atticus kaçmak yerine dövüşmeyi seçerek kaderini etkileyecek bir karar verdi, her ne kadar dikkat çekmemeye çalışan biri olsa da sonrasında başına çok iş açacak zincirleme olaylar dizisini de başlatmış oldu.

Birinci kitapta Atticus'un bir çırağı oldu: Granuaile. Atticus bir Hint cadısı olan Laksha Kulasekaran'ın gücünü odaklamasına yardımcı olan kolyeyi buldu ve soğuk demir aurasının, cehennem ateşine karşı kendisini koruduğunu öğrendi. Morrigan, Brighid ve yerel kurtadamlardan da yardım alarak Aenghus Ög'ü öldürdü. Fakat aynı zamanda tamamen iyiliksever olduğu söylenemeyecek bir cadı meclisine de zarar verdi. O cadılar, Phoenix metropoliten bölgesini daha kötü niyetli avcılardan koruyordu.

Atticus ikinci kitapta bu soruna odaklandı ve çok daha tehlikeli olan düşman cadı meclisinin Uç Aura Kardeşliği'nin bölgesini ele geçirmesine engel olmaya çalıştı. O sırada bir grup Bacchant da Scottsdale'de tutunmaya çalışıyordu. Atticus, Laksha Kulasekaran ve vampir Leif Helgarson ile anlaştı, onların da yardımıyla şehri tehdit eden düşmanlarını öldürdü.

Üçüncü kitapta önceki anlaşmasının bedelini ödedi. Hem Laksha hem de Leif, Atticus'un Asgard'a gidip salonlarında keyif süren Norse tanrılarını rahatsız etmesini istiyordu. Morrigan ve Hz. İsa, Atticus'a bunun korkunç bir fikir olduğunu söyleyip sözünden dönmesini tavsiye ettiyse de Atticus kendisi gibi tehlikeli insanlardan bir ekip kurarak iki kez Asgard'a saldırdı. Epik bir katliamdı ve dEsir hayatı kayıplar verdi: Nornlar ve Thor öldü, Odin sakat kaldı. Kaderi temsil eden Nornların ölümü Ragnarok efsanelerinin gerçekleşeceği anlamına geliyordu ve Hel de dEsir karşı koyacak durumda olmadığı için hazırlıklara başladı. Fakat bir Fin kahramanı olan Vâinâmöinen ile yaşadığı garip tesadüf Atticus'a farklı bir kehaneti anımsattı: Sirenlerin çok uzun zaman önce Odysseus'a söylediği bir şeydi ve Atticus'un on üç sene sonra dünyanın yanacağına inanmak için haklı sebepleri vardı belki de Ragnarok'un farklı bir versiyonu yaşanacaktı.

Dalaverelerinin sebep olduğu olaylardan bir süre kaçmak ve çırağını eğitmek isteyen Atticus, dördüncü kitapta Coyote'nin de yardımıyla kendisini ölmüş gibi gösterdi. Hel de sonunda ortaya çıktı ve çok sayıda AEsir'i öldürdüğü için Atticus'un savaşta karanlık tarafa katılacağını düşündü ama teklifi vahşice reddedildi. Atticus, Leif Helgarson'un ihanetine uğradı ve kadim vampirlerden biri olan Zdenik'in elinden zor kurtuldu. Fakat kitabın sonunda Atticus çırağını dikkat çekmeden eğitecek kadar zamanı bulacak gibiydi.

İki Kuzgun ve Bir Karga isimli kısa hikâyede Odin uzun uykusundan uyandı ve Atticus ile barış yaptı. Druid'i, gerçekten yaşanacak olursa Ragnarok'da Thor'un rolünü üstlenmekle görevlendirdi ve karşılına çıkacak diğer sorunlarla da ilgilenmesi gerektiğini söyledi.

On iki yıllık eğitimini tamamlayan Granuaile artık toprağa bağlanmaya hazırды ama Druid'in düşmanları da zaten onun açığa çıkmasını bekliyordu. Atticus beşinci kitapta vampirler, kara elfler ve Roma Tanrısı Bacchus ile dövüşmek zorunda kaldı. Olimposlulara bulaşması dünyanın en eski ve en güçlü panteonlarından birinin ilgisini çekti.

Granuaile tam bir Druid olduktan sonra Atticus altıncı kitapta peşindeki Diana ve Artemis'ten kaçarak Avrupa'yı baştan başa geçmek zorunda kaldı. İki tanrıça, Bacchus ve dryad'lara yaptıklarından sonra Atticus'un bir tehdit olduğunu düşünüyordu. Morrigan, Druid'e zaman kazandırmak için kendini feda etti. İşini bitirmek için birlikte çalışan tanrıçalardan kaçan Atticus sonunda İngiltere'ye ulaştı ve Avcı Herne ile İrlanda av tanrıçası Flidais'ten yardım istedi. Sonrasında Olimposluları yendi, Hel ve Loki'ye karşı Olimposlularla kırılğan bir ittifak kurdu. Kitabın sonunda, kendisine hocalık yapan Başdruidin, Tir na nOg'da zamanın içinde donup kaldığını öğrendi. Gidip eski hocasını kurtardı ama Başdruid her zamanki gibi huysuzun tekiydi.

Bütün bunlar yaşanırken arada fino köpekleri ve sosisler üzerine uzun sohbetler de edilmiş olabilir.

1. BOLUM

Eski anıları gençliğimizdeki otoriter figürler kadar çabuk tetik-leyen şeyin sayısı azdır. O anıların gerekli olduğunu söylemiyorum. Sadece eskidirler ve bizi, uzun zaman önce aştığımızı düşündüğümüz rollere geri döndürürler. Bazen bu anılar sıcaktır ve bir annenin sevgisi gibi bizi kucaklar. Fakat çoğunlukla kırılganın tenimizi iğnelemesi gibidir, önce ısırır, sonra uyuşturur, ardından da derin bir soğukluk ile kemiklerimize işler.

Şimdi karşımda oturur pozisyona geçen yaşlı adam, sıcak diyebileceğim türden çok az anıyı canlandırıyordu. Zeki ve büyülü yeteneklere sahip bir adam olsa da, Başdruidim insanlara kötü davranan ve hayatı boyunca çok az dostu olan biriydi. Ben hayatının çok uzun zaman önce sonlandığını düşünüyordum. Beni toprağa bağladıktan sonra onu birkaç kez görmüş ve sonrasında öldüğünü düşünmüştüm. Çocukluğumda tanıdığım diğer insanlar gibi. Fakat bilinmeyen sebeplerden dolayı, Morrigan onu Tir na nOg'da zamanın içinde dondurmuştu ve şimdi zamanda seyahat etme gerçeğiyle yüzleşmek üzereydi. Ağzından tükürükler saçtığını ve kırıksık dudaklarının kenarlarında pastırma parçaları kaldığını da itiraf etmeliydim.

İki bin sene geleceğe gidecek olursam, orada hâlâ pastırma olmasını ümit ediyordum.

Balgamlı bir kükremeden ibaret sesiyle, bana Eski İrlanda dilinde sorular sordu. Tuatha De Danann ve benim dışımda birileriyle iletişim kurmak istiyorsa, İngilizceyi en kısa süre içerisinde öğrenmesi gerekti. O adada ne kadar kaldım Siodhachan? Sen hâlâ çok genç duruyorsun. Yüzünden anladığım kadarıyla, üç veya dört seneden fazla olamaz.

Ah, çok şaşıracaktı. Bilmek istediğim bir şeyi bana söylersen sorularına cevap veririm: İsmi ne?

İsmim?

Sana Başdruidden başka bir şey demedim.

Zaten başka bir şey demeye de hakkın yok sidikli bok. Ama madem biraz büyüdün ve tam bir Druid oldun, sanırım sana ismimi söyleyebilirim. Adım Eoghan Ö Cinneide.

Sırıttım. Ha! Bunu İngilizleştirirsem, ismin Owen Kennedy. Benim için sorun yok. Hal'ı çağırıp sana bu isimde kimlik çıkartabilirim.

Sen neden bahsediyorsun?

Bu soruyu çok sık soracaksın. Owen umarım sana bu isimle seslenmeme kızmazsın çünkü sana her yerde Başdruid diyemem sen o adada iki bin seneden biraz daha fazla kaldın.

Kaşlarını çattı. Benimle dalga geçme; ciddi ciddi soruyorum.

Ben de ciddi ciddi cevap veriyorum. Morrigan seni Zaman Adaları'nın en yavaşına koymuş.

Owen yüzümü inceledi ve samimi olduğumu anladı. İki bin sene mi?

Doğru.

Tutunacak bir dal aradı. Bu rakam kolay kolay özüksen-meyecek kadar fazlaydı. Köklerinden kopartılması ve eski hayatına geri dönemeyecek olması, Ovven için sonsuza kadar içerisine düşeceği karanlık ve derin bir kuyu gibiydi. Ağzını iki kez açıp kapattı ve yarım yamalak bir sesli harf çıkarttı. Ben sabırla kendine gelmesini bekledim ve sonunda, karşısında benden başka bir şey olmadığı için bana tutunmaya karar verdi. Pekâlâ, o zaman sen de o adalardan birindeydin. Bizi aynı dönemde adalara yerleştirmiş olmalı.

Hayır, ben onca zamanı göz açıp kapayıncaya kadar geçirmedim. Hepsini yaşadım. Ve senin bana öğretmediğin bir sürü şey öğrendim.

Şaşkınlıkla homurdandı. Şimdi benimle dalga geçiyorsun. Bana iki bin seneden daha yaşlı olduğunu mu söylüyorsun? Evet, sana bunu söylüyorum. Kendini hazırlaşan iyi olur. Dünya senin bıraktığından çok daha büyük ve farklı bir yer. Sen İsa'yı, Allah'ı, Buda'yı, Yeni Dünyayı ve hamburgerleri duymadın. Ardı ardına büyük şoklar yaşayacaksın.

Şokun ne olduğunu bilmiyorum.

Tabii ki bilmiyordu. Elektriği hiç duymamıştı. Eski İrlanda dilinin arasına modern bir kelime sıkıştırmıştım.

Ama saçlarının olmaması büyük bir sürpriz, dedi. Kısa kesilmiş saçlarımı işaret etti. Kafamı tamamen tıraşlamak zorunda kalmıştım -yakın zamanda kafa derimi çiğnemeye çalışan bir Fae ile karşılaştığım içindi- ve saçlarım yeni yeni çıkıyordu ama Owen'ın gözleri bunu doğal olmayan kozmetik bir karar gibi algılıyor olmalıydı. Ve dokuz dünya aşkına, sakalına ne oldu? Bir erkek gibi durmuyorsun. Çenesinde fare ölmüş bir gence benziyorsun.

Son yorumunu geçiştirerek Ben seviyorum, dedim. Bak Owen, bana bir iyilik yapabilir misin?

Sana bir iyilik borcum mu var?

Ben olmasaydım hâlâ o adadaydın, bu yüzden var. Başdruid burnundan soludu ve elinin tersiyle ağzını sildi, sonunda dudaklarının kenarındaki pastırma parçalarından kurtuldu. Nedir?

Kolumu omzuma kadar sıyırdım ve pazılarımın tepesindeki mahvolmuş dövmeği gösterdim. Bir mantikor benim insan şekline geri dönmemeği sağlayan dövmeği mahvetti. Bu yüzden dövme eski hâline dönene kadar hayvan formlarıma geçemiyorum. Bir el atabilir misin?

Kaşlarını çattı ve hiddetlendi. Sana bir mantikoru nasıl kontrol altına alacağını öğrettim, değil mi? Bana bunun benim hatam olduğunu söyleme! Çünkü değil.

Ben öyle bir şey...

Ve bu konuda sızlanıp durduğunu da hatırlıyorum. Bana sahte alaycı gülümsemesini gösterdi. Ne zaman bir mantikor-la karşılaşacağım, dedi. Neden Latince öğrenmek zorundayım? Seks ayinlerine ne zaman geçeceğiz?’

Hey, öyle bir şeyi hiç sormadım!

Sormana gerek yoktu. Bir dönem kimseye sessizce yakla-şamıyordun çünkü çükün köşeyi senden önce dönerdi ve herkes, Siodhachan geliyor, derdi. Hatırladın mı?

Rahatsız edici ergenlik sorunlarından daha güvenli bir zemine adım atmak için sohbeti daha yakın zamandaki yaralara çekmeye çalışarak hemen araya girdim. Önce mantikor saldırdı ve onu kontrol altına alma gibi bir seçeneğim yoktu. Her zaman bir seçenek vardır.

Hayır, yoktu. Sen orada değildin ve bana mantikor zehriyle nasıl başa çıkacağımı hiçbir zaman öğretmedin. Zehri bileşenlerine ayırmak için bütün dikkatini vermen gerekiyor, inan bana. Ben bunu başardım ama o kadar zayıf düşmüştüm ki bir doz daha zehre dayanamazdım. Ölümcül bir yara almıştım ve iğnesine bir kez daha maruz kalmadan karşısına dikilmem mümkün değildi. Onu ehlileştirmeye çalışmak ölümcül bir hata olurdu. O karşılaşmadan sağ çıktığım için şanslıyım. Pekâlâ, sorun değil ama neden ben? Başka bir Druid yapamaz mı? Benim arayı kapatmam gerek.

Dünyada geriye sadece üç tane Druid kaldığı gerçeğini, bilerek dile getirmemişim. Onun da zamanı gelecekti. Bu doğru, eksiklerin çok. Konuşacak çok şeyimiz var ve insanların arasına karışmak istiyorsan yeni bir dil öğrenmelisin. Bu konuda güvendiğim bir Druid daha var ama o şimdi başka bir proje üzerinde çalışıyor.

Granuaile, yeni kurt köpeği Orlaith’i eğitiyor ve aynı zamanda Oberon ile ilgileniyordu. Zaten Owen ile konuşmasını istemiyordum, en azından adam modern nezaketi öğrenene kadar. Granuaile ile de benimle konuştuğu gibi konuşursa çok kan dökülür ve büyük bir kısmı Ovven’in olurdu.

Başdruidim yüzünü buruşturdu, iç geçirdi ve başı ağrıyor-muş gibi şakaklarını ovaladı. Lanet olsun, bir şeyler içmem gerek. Su dışında başka bir şeyi nereden bulabiliriz, biliyor musun?

Tabii ki. Ben öderim. Sen yürüyebilir misin? Bacaklarına baktım. Onu Zaman Adası'ndan dışarı çıkartırken bacakları basınçtan kırılmıştı. Burada iyileşmek için biraz zaman geçirmiş ve iyileştirici Fand ile Manannan Mac Lir'in büyülü pastırmasının da yardımıyla biraz kendine gelmişti. Kendi iyileştirici güçleri de vardı ama hepsinin yeterli olup olmadığını bilmiyordum.

Sanırım. Başıyla onayladı. Kemikler çabuk iyileşir ama kasların gördüğü hasar daha uzun sürede kendine gelir. Ağır adımlar atacağız ve bol su içeceğiz.

Destek almak için bana tutundu ve temkinli adımlar attı ama mavnadan indik ve adaya getirdiğim tekneye bindik. Nehrin kıyısına ulaşınca, İrlanda'ya bağlı ağaç çok uzak değildi. Oradan içecek bir şeyleri olan ve rahat rahat sohbet edebileceğimiz bir yere geçebilirdik. Garip olan, bunu dört gözle beklememdi. Başdruidimin bilmediği bir şeyler bilmek, kendimi iyi hissetmeme sebep oluyordu.

Fakat birileri bu sohbeti yapmamızı istemiyordu. Tekne nehrin kenarındaki çakıl taşlarının üzerine çıkar çıkmaz, nehrin aşağısından öfkeli ve yüksek perdeli bir havlama geldi.

Hey! Baksana! Hoplayan çılgın bir Fir Darrig, bize doğru geldi. Gerçekten hopluyordu ve çılgına dönmüştü. Pörtlemiş gözleri ve sopasını kavgacı bir biçimde bize göstermesi bunun kanıtıydı. En iyi ihtimalle yanımızdan geçip gidecek, en kötü ihtimalle kafataslarımızı kıracaktı. Kırmızı suratlı, kırmızı tüylü ve sadece bir metre boyundaki Fir Darrig'ler yerden iki metre yukarı sıçrayabilirdi. Ve sopalarını kullanırken çok çeviktiler. Üstüne bir de tek basamaklı IQ'ları eklenince, üç metre boyunda ve dört kat korkunç yaratıklara benzediklerini söyleyebilirdim.

Üstlerine doğru parlak bir cisim fırlatılırsa, durup ne olduğuna bakarlardı çünkü açgözlü küçük goblinlerdi ve değerli şeyleri biriktirirlerdi. Cebimden bir bozuk para çıkarttım ve üzerine fırlattım. Para, güneş ışığıyla parıldadı ama yaratığın gözleri üzerimizden hiç ayrılmadı. Sebebini bilmiyordum ama kafamı kırmaya niyetliydi.

Bir kez daha hopladı ve nehrin kenarındaki ağaçların arasından çıktı. Bizi gördü ve öne atıldı. Hey! Bir saniye sonra üç tane daha açığa çıktı. Hey! Hey! Hey!

Başdruidim, Bu çok garip, dedi. Ve haklıydı. Fir Darrigler yalnız takılırdı. İkisini birbirine yumruk sallarken görmek sıradan bir şeydi çünkü bu sahne, çiftleşme ayınlarının bir parçasıydı.

Birbirlerini öldürmezlerse birbirlerine başka şeyler sokar ve türlerinin devamını sağlarlardı. Daha önce hiç üçünü bir arada görmemiştim ve şimdi

üzerimize beş tane geliyordu. Hey! Hey! Hey! Hoppala! Sekiz tane olmuşlardı. Ağaçların arasından ilk çıkan en belirgin tehditti, bu yüzden süslü kırmızı ceketinin yünüyle nehir yatağındaki kumları birbirine bağlayarak, toprağın yarattığı kendine çekmesini sağladım. Fakat ceketin önünü kapatacak kadar hızlı değildim ve kıyafetinden kurtulup çıplak bir şekilde üzerimize gelmeye devam etti. Fir Darrigler kırmızı ceketlerinden başka bir şey giymezdi. Pis ve çirkindi, sararmış dişlerinin arasından bir dizi anlaşılmaz hırlama çıktı. Sonunda sopasını nehir yatağına bağlamanın daha iyi bir seçenek olduğunu düşündüm. Kılıcım Fragarach'ı çektim ve öne çıktım, kendimi hazırladım. Başka bağlamalar için zamanım kalmamıştı.

Arkamda Owen, yırtık pırtık tuniğini ve pantolonunu çıkartmaya başladı. Silahı yoktu ama avcı formuna geçtiğinde başlı başına bir silahtı.

Geri çekil evlat, bunu ben hallederim.

Kaşlarımı çatıp omzumun, üzerinden bir bakış attım. Dövüşecek durumda değilsin.

Owen bunu duyunca hiddetlendi ve ağzından tükürükler saçarak cevap verdi. Bir rakip üzerine geliyorsa, sana dövüşecek durumda olup olmadığını sormaz! Her zaman hazır olmak zorundasın ve hazır olmadığın gün, öldüğün gündür!

Kıyafetlerinden kurtulunca devasa siyah bir ayıya dönüştü ve kükredi. İlk olarak Fir Darrig'in dikkatini çekti bu durum. Kükreyerek karşılık veren yaratık, solda ulaşamayacağım bir yere zıpladı, ardından havada bir yay çizerek sopasını Ovven'in kafasına geçirmeye hazırlandı. Arkama döndüm ve bir frizbiyi takip eden biri gibi yarattığı takip ettim. Owen rakibini karşılamak için arka bacakları üzerinde doğrulmak istedi ama bunlar kırılan bacaklarıydı ve henüz bir ayının ağırlığını taşıyacak durumda değildiler. Doğrulurken iki büküm oldu ve tekrar yere indi. Fir Darrig, Owen'ın yerden yükselen kafasına nişan almıştı ve dört ayak üzerine düşen ayının kafasına yeniden nişan alacak vakti olmadı. Beceriksiz vuruşu Owen'ın omzundan sekti ama aşağıya inerken kulağında patladı. Owen sendeledi ve yana devrilirken böğürdü ama Fir Darrig'in sopasını bir kez daha savurma şansı olmadı. Ben yanma gittim ve Fragarach'ı kullanarak boynunu kolaylıkla kestim. Ardından diğer yedisiyle yüzleşmek için arkama döndüm.

Lider hâlâ kırk metre ötedeydi ve havaya sıçradı. Gelmelerini beklersem beş saniyem vardı, yaratıkları karşılamaya gidersem vaktim daha azdı. Owen hâlâ aldığı darbeden sonra kendine gelememişti ve yaratıkların yakınına girmesine izin verirsem bir sonraki sopa, pekmezini dışarı akıtabilirdi. O yüzden hücumla geçtim ve dikkatleri büyük kötü ayı yerine kendi üzerime çekebilmek için çok ses çıkarttım. Owen ne derse desin, buna hazır değildi.

Saldırırken kılıcım havadaydı ve son anda aşağıdan saldırıya geçtim, havadan saldırıya geçmek için zıplamayanları hedef aldım. Havaya sıçrayanlar tepemden geçti ama Fir Darrig'lerden üç tanesini yaraladım.

Benim soğuk auram ile bütünleştiklerinde toz olarak ölen büyülü yaratıklar gibi çaresizdiler. Suratlarına bir tokat bile atmak zorunda değildim; maddesel formları çözülürken şaşkın çığlıklar attılar ve ceketlerinin içindeki vücutları patlayınca etrafa kül buludan saçtılar.

Dört tanesi yere konarken arkama döndüm ve bir sonraki saldırıyı savuşturmak için Fragarach'ı havaya kaldırdım. Bir tanesi, grubun en küçüğü ve en çeviği, ben arkama dönerken yanıma doğru saldırıya geçmişti. Beni dengesiz yakalayıp nehrin kenarındaki çakıl taşlarının üzerine düşürdü. Ben yere çarparken yaratık çoktan toz olmuş ama beni arkadaşları için kolay hedef hâline getirmeyi başarmıştı. Ama bu yaratıklar çok zeki değildi, bana yanlardan saldırıp sopalarını odun keser gibi yukarıdan aşağıya indirmek yerine, beni yerde tutmak için havaya sıçradılar ve sopalarını kafalarının üzerine kaldırdılar. Tırnaklı parmakları vücudumu çizdi ve topukları ciğerlerimdeki havayı boşalttı ama kendileri daha kötü yaralandı. Sopalarını savururken toza dönüştüler ve beni tek yaralayan, tepeme düşen üç sopa ve dört pis kokulu ceket oldu. Kül bulutunun içinde öksürmeye başladım ve Owen'ı kontrol ettim. Bulunduğum yere az öncekinden daha yakındı ama aramızda hâlâ yirmi metre vardı.

Kulakları havaya dikilmişti ve gözleri saf bir şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmıştı.

Başdruidim, kışını kurtardığım veya sekiz Fir Darrig'i tek başıma dövdüğüm için bana teşekkür etmedi. Neyse ki adamı iyi tanıyor ve teşekkür veya takdir beklemiyordum.

Sen ne yaptın? diye sordu. İnsan formuna geri döndüğünde nefes nefeseydi. Senin işini bitirmek üzereydiler ama sonra birden patladılar! Bana birkaç tane bırakabilirdin. Sırtımı dikleştirdim ve üzerimdeki tozları silkeledim. Boynumdaki kolyeye dokundum. Hâlâ buralarda olmamın bir sebebi de -öhö- bu kolye. Soğuk demirden ve benim aura-ma bağlı. Bana büyülü koruma sağlıyor. Faydalı yan etkilerinden biri de auramın Fae için ölümcül olması. Bana bu yüzden Demir Druid diyorlar.

Soğuk demir mi taşıyorsun? Ve hâlâ bağlama büyülerini yapabiliyor musun?

Evet. Biraz deney yapmak zorunda kaldım ama kütlesi buna izin verecek kadar az.

Owen homurdandı ve parmağını havada sallayarak, kolyemin geri kalanını işaret etti. Yan tarafındaki gümüşler nedir?

Tılsımlar. Büyülü bağlamaları kelimelerle değil de zihinsel bir komutla yapmamı sağlıyorlar. Bana büyük bir avantaj sağlıyorlar.

Yine homurdandı ve durup düşündü. Şimdi bütün Druid'ler böyle mi yapıyor?

Sadece ben. Ama zaten bütün Druid'ler deyince, benden bahsetmiş oluyorsun.

Ne? Başdruidin kaşları çatıldı. Vahşi ve beyaz kaşlarıyla bir evin tozları bile alınabilirdi, bir araya gelip alındaki deriyi katladılar.

Tuatha De Danann'ı saymazsan -sayamayız çünkü mümkün olduğunca Tırna nÖg'da kalıyor- biz dâhil, geriye üç tane Druid kaldı.

Sen ne diyorsun? Bu nasıl mümkün olabilir?

Romalılar peşimize düştü. Kıtadaki ormanları yaktılar ve bizi avladılar. Boyut değiştiremiyorduk ve kapana kısılmıştık. Duymuş olmalısın, Julius Caesar senin yaşadığın dönemde Galya'daydı.

Owen irkildi. Evet, hatırlıyorum. Romalılar, İrlanda'yı aldı mı?

Hayır, oraya kadar gidemediler.

O zaman neden geriye üç tane Druid kaldı?

Çünkü pagan Romalılar sonrasında Hristiyan Romalılara dönüştü. Kutsal Roma Kilisesi yüzlerce yıl sonra İrlanda'ya girdi ve Aziz Patrick adında bir adam kitleleri kendi dinine kattı. Druid'ler de çırak yokluğundan öldü.

Omuzları çöktü, söyledığım her şeyi anlamıyor ama özünü yorumlayabiliyordu. Öyleyse sen ve benden başka bütün Druid'ler öldü mü? Bu, özenle hazırlanmış bir şaka değilse -eğer öyleyse senin kıcım tekmelemek için Ogma'dan yardım isterim- diğerleri ölürken sen nasıl hayatta kaldın?

Morrigan'ın uyarısıyla İrlanda'yı uzun zaman önce terk ettim ve vücudumu genç tutmayı öğrendim. Dünyayı gezdim

Owen. Senin zamanında düşündüğümüzden çok daha büyük bir yer. Dünyanın geri kalanı için İrlanda, dövüşçüleri ve içkileriyle ünlü, çok küçük bir yer.

Ne kadar küçük?

Dünya dokuz yüz koyun ve bir keçiyse, İrlanda o bir keçi olabilir.

Hah. Bir süre duraksadı, sözlerimin boyutunu kavramaya ve özümsemeye çalıştı fakat başaramadı. Gözlerini kısıp bana odaklandı. Yine de neden bu kadar azız? İki bin senen varsa, bir taneden fazla çırağın olması gerekmez mi?

Bu sürenin büyük bir kısmında Aenghus Og peşimdeydi. Ah, o. Bir aşk tanrısı olmasına rağmen birinden nefret etmekte ustadır ve kendinden nefret ettirebilir. Tam bir piçtir. Artık ölü bir piç. Onu öldürdüm.

Bir parmağını havaya kaldırdı ve başını yana yatırdı. Bana doğruyu mu söylüyorsun Siodhachan?

Evet. O ölünce yeni bir çırak eğitmeye başladım. Çırağımı birkaç ay önce toprağa bağladım.

Ah, öyle mi? İsmi nedir?

Granuaile.

Onunla ne zaman tanışacağım?

Daha sonra, dedim. Önce ortama alışman gerek. Dünya o kadar değişti ki her şeyden elini eteğini çekmenden ve herkesten nefret etmenden korkuyorum.

Owen, Dediğin gibi olma ihtimali çok fazla değil, dedi. Dudaklarının kenarı hafifçe büküldü ve sırttı. Doğruyu söylemek gerekirse, hepsini görmeyi dört gözle bekliyorum. Temel şeylerin değişmediğine eminim. İnsanlar hâlâ yemek yiyor, sıçıyor ve uyuyorlar, değil mi?

Evet.

O zaman çok farklı olamaz. Bizim biraz daha Druid eğitmemiz gerek.

Sanırım öyle. Ama uyardı deme, alışman gereken bir sürü şey var. Birkaç bira devirip alışma sürecini başlatabiliriz. Biralar bile alıştığı gibi olmayabilirdi, bu yüzden hemen ekledim. içmeye hazır mısın?

Evet ama önce üzerime bir şeyler giysem iyi olur.

Boyut değiştirerek İrlanda'ya adım attık. Kilkenny Şatosunun bahçesinde kanal boyunca uzanan ve hâlâ bağı kuvvetli birkaç ağaç vardı. Sokaklarda yürüyerek Kyteler Hanı'na gittik, 1324 yılında inşa edilmiş, gri taştan bir yapıydı. İçerisi hâlâ Başdruid için çarpıcı bir deneyim olacaktı ama en azından dev plazma ekranlardan futbol maçı izleyenlerin olduğu bir yer değildi. Bir sürü soru sormasını bekliyordum, özellikle de kaleyi görünce. Ama yol boyunca çok fazla konuşmadı. Çoğunlukla, ağzı açık hâlde, arabalara, tuğla, taş ve asfalt kaplı sokaklara baktı. Modern mimarinin çeliğiyle betonunun, eski dönemlerin taşları ve harçları ile nasıl iç içe geçtiğini inceledi. İnsanlara da bakıyor, kıyafetleri ve ayakkabıları şaşırtıcı buluyordu. Birkaç kişi Başdruidime baktı çünkü artık kimse onun üzerindeki gibi giysiler giymiyordu.

Barmen bizi karşılarırken kararsızdı. Evsiz bir adamı içmeye getiren bir üniversite öğrencisi gibi görünüyor olmalıydım. Oturabileceğimiz boş bir masayı işaret ettim.

İki Jamesons ve iki tane de Guinness getirir misiniz? dedim.

Hemen bayım.

Owen benim nasıl oturduğuma baktıktan sonra yüksek arkalıklı sandalyede yerini aldı ve yüzündeki şaşkınlık, yerini saf bir korkuya bıraktı. Yol boyunca gördüklerini hatırladı ve masanın üzerinden eğilip modern dünyaya adım attığından beri ilk sözcüklerini fısıldadı. Toprağın üzerini örtmüşler Siodhachan!

2. BOLUM

Atticus, geçmişten gelen huysuz ve yaşlı bir adamla birlikteydi. Atticus'a göre bu adam yıkanmamış ve patlamaya hazır biri, bir gaz tankının insan eş değeri idi. Ben de köpeklerle birlikte Colorado'daydım. Sanırım benim durumum daha iyiydi.

Oberon, Orlaith'in yanında olmaktan o kadar mutluydu ki, kuyruğunu sallayıp sevinçten havalara uçarken, neşesi dalga dalga ruhumu dövüyordu.

Her sabah Orlaith ile konuşup konuşamayacağını sormayı alışkanlık hâline getirmişti ve ben hayır dediğimde bile morali çok fazla bozulmuyordu. Ben uyandıktan sonra hep birlikte ormanda koşuyor ve o kadar eğleniyorduk ki çok sayıdaki hayal kırıklığımı bile unutuyordum. Karanlık, zarif ve akışkan jaguar formuma bürünerek, enerjisi bitmek bilmeyen köpeklerle koşuyordum. Ağaçların altında dans ediyor ve patilerimizin altında ezilen yaprakların sesiyle ormana neşe saçıyorduk. Sincapları ve ara sıra da geyikleri kovalıyor, küçük şeylerden ormandaki yaşam ve ölümle ilgili hikâyeler dinliyorduk.

Kokulara daha çok alışmıştım ve artık formumdan korkmuyordum. Büyülü görüş konusunda ise esas numara, gördüklerimi filtreleyebilmektir.

Orlaith sonunda dilimizi öğrenmeye başladı. Şimdi kısa sözcüklerle benimle konuşuyor ve basit cümleler kuruyordu. Akıcılık ve söz dizimi sonra gelecekti fakat yeni kelimeleri sormayı biliyordu. Aramızdaki bağ sayesinde ne demek istediğini anlıyordum. Köpeğimle aramdaki bağ, elementallerle paylaştığımız bağa benzer, duygusal ve görüntüsel bir iletişimdi.

Kendisini sahiplenen çiftin yeni doğan bebeğinin köpeklere alerjisi çıkınca, arama kurtarma ekiplerine verilmişti. Hepsini hâlâ özlüyor ve onları terk etmenin ne kadar üzücü olduğunu hatırlıyordu ama şimdi bizimle olduğu için mutluydu. Zihin sesi Oberon'unkinden biraz daha yumuşaktı ve ağaçları çok seviyordu.

Koşarken, Çam! Ladin! dedi. Kelimeleri ve sallanan kuyruğu heyecanını belli ediyordu. cKasaba! Sesler!

Bugünkü görevimiz, yürüyerek küçük Ouray kasabasına gitmekti. Üç tarafı San Juan Dağları ile çevrili ve birkaç kilometre karelik bir alandı, çıkışı kuzeyde olan doğal bir kâse gibiydi. Dün kasabanın tepesinde bir yere zula kazmış, içine biraz para ve benim için kıyafetlerle birlikte köpeklerin tasmalarını koymuştuk. Ouray köpeksever bir yer olsa da yerel talimatlar köpeklerin tasmayla gezdirilmesini söylüyordu.

Tabii ki bir şeyler gömüp sonra kazarak çıkartmak, eğlencenin sadece yarısıydı.

Şimdi kot pantolonum, sandaletlerim ve efsanevi kız punk grubu Lazer Vajinalara olan hayranlığımı gösteren tişörtümle kıyafetlerimi koruyan poşeti elimde tutarak, tepeden aşağıya inmeye başladım. Köpekler önümde konuşuyor, ara sıra arkalarına dönüp bana bakıyordu çünkü ben öncekinden daha yavaş hareket ediyordum.

Ouray'ın ekonomisi genelde turizme bağlıydı. Gelirin büyük bir kısmı oteller, restoranlar ve dükkânlardan kazanılıyordu. Dükkânlarda hediyelik eşyalar, atıştırmalık yiyecekler ve bazen de sanat eserleri satılıyordu. Bir cam üfleyici ve bir demirci yazın dükkânlarını açıyor, bir adam ağaç kabukları ve testere zincirlerinden harika heykeller yapıyordu. Ciple turistleri turlara çıkartanlar yazın büyük paralar kazanıyor ve kışın bu parayla idare ediyordu. Şimdi kasım ayıydı ve sıcaklıklar düşüyordu. Kasaba, Orlaith'in şehirlerde

nasıl davranacağını öğrenmesi için sessiz ve sakin bir yerdi. Köpeğime yeni kelimeler öğretme fırsatı paha biçilmezdi.

Üzerimde ceketim olmadığı için üşümeye başladım ve Atticus'un bana öğrettiği bağlama ile özümün sıcaklığını artırdım. Sonra Uncompahgre Nehri'ne yaklaşırken köpekleri yanıma çağırdım. Nehir, Ouray'ın batı kıyısını işaretliyordu. Tasmalarını takarken yüksek sesle, Kasabaya girmeden önce kuralları gözden geçirelim, dedim. Oberon, önce sen.

İnsanlara yaklaşmayacağız ama onlar bize yaklaşırsa buna izin vereceğiz.

Çok güzel. Orlaith için Oberon'un sözcüklerini tekrarladım. Sen bir kural hatırlıyor musun?

Bok yok! Çiş yok.

Harika. Köprüyü geçmeden ihtiyaç giderdiğinizden emin olun. Başka?

Oberon, cKimsenin kışını koklamayacağız. dedi.

Orlaith, cHavlamak yok! dedi.

Güzel, güzel. Ve?

Oberon, cHoplamak, zıplamak yok, yanında kalacağız ve bir şeyi koklamak için duracaksak sana haber vereceğiz. diye tamamladı.

Harika! Oberon'un dediklerini Orlaith'e de tekrarladım ama tam tersini yapmadım. Oberon bu işte zaten eskidi.

Elimde tasmalarla yüzüme ilgisiz bir ifade takınıp toprak yoldan, Box Canyon Falls'tan köprüye doğru yürümeye başladım. Ouray'e Victorian Inn yakınında bir yerden girdik. Ana caddeden sola döndük ve yavaşça kuzeye doğru ilerledik. Arada bir, köpekler bir şeyi inceleyeceğinde veya birisi köpekleri sevmek istediğinde durduk. Bazıları bizi görünce yolun diğer tarafına geçti. Kurt köpekleri, alışkın değilseniz ürkütücü gelebilirdi. Birden koşmaya başlarsa, iki tanesi bir yana, bir tanesini bile kontrol edebileceğimi sanmıyor olabilirlerdi.

Deri dükkânının önünden geçerken güzel sabahımız berbat oldu ama dericinin hatası değildi. Dükkânın sahibi, ellili yaşlardaki kır saçlı adam dışarıya çıkıp kaşlarını çattı ve elinde bir telsiz telefon vardı. Özür dilerim ama isminiz Granny-Woo veya onun gibi bir şey olabilir mi? diye sordu. İsmimi tamamen yanlış telaffuz etmişti ama buna alışkındım.

Oberon'la Orlaith birlikte dönüp adama baktı ve kulakları havaya dikildi. Adam köpekleri görünce irkildi. Dükkânın içinden görünmeyen köpekleri dışarı çıkar çıkmaz karşısında gören adam şaşkındı. Ah. Bunlar gerçekten de büyük köpekler, diye mırıldandı.

Orlaith Hav? dedi.

Oberon, Şimdi ben de havlarsam ciyaklar. dedi. İki köpek de aynı şeyi düşünürken yüzüme tarafsız bir ifade takınmak kolay olmadı. Haklıydılar. Adam muhtemelen sendeleyerek ve telaşla geri çekilirken kendine zarar verecekti, bu yüzden köpeklerle sessiz olmalarını söyledim.

Evet, benim adım Granuaile, dedim.

Adam, Size bir telefon var, dedi. Telefonu bana uzattı. Acil bir durum olduğunu söylediler. Ölüm kalım meselesiymiş. Telefonu elime aldım ve adam işim bitince telefonu içeriye getirebileceğimi söyledi. Yeterince yetenekli olanların isterlerse yerimi belirleyebileceğini biliyor ama kötü haber almaktan korkuyordum.

Teşekkürler, dedim. Başımınla onayladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Alo?

Granuaile. Ben Laksha.

Laksha? Neredesin? Laksha Kulasekaran'dan on senedir haber almıyordum. Hint cadısının ruhu bir defasında kafamın içine girmişti ve onun sayesinde Atticus'un gerçek doğasını öğrenip çırağı olmak istemiştim. Ama tamamen ele geçirebileceği bir vücut bulduktan sonra onunla birkaç kez konuşmuştuk çünkü eğitimime başlamıştım ve Laksha da kendine yeni bir hayat kurmuştu.

Hindistan'da, Thanjavur'dayım.

Pekâlâ, oranın neresi olduğunu bilmiyorum.

Tamil Nadu bölgesinde, güneydoğu sahilindedir. Birkaç yıldır bu bölgede yaşıyorum. Burada ilgimi çekebilecek bir sorun var. İlgini çekmese bile yardımına ihtiyacım var. Artık tam bir Druid sin, değil mi?

Evet.

Tebrikler. Yeteneklerin burada çok işe yarar ama bu adamla kan bağı varsa daha da etkili olur. Donal MacTiernan isminde bir adamı tanıyor musun?

Evet, o babamın ismi. Üvey babamın değil, gerçek babamın ismi.

Baban bir arkeolog mu?

Sohbet beni endişelendirmeye başladı. Evet, öyle.

Ben de bundan korkuyordum. İşte bu yüzden yerini belirledim ve seni aradım. Sanırım baban burada. Hindistan'da ne yaptığını biliyor musun?

Hayır ama buna şaşırmadım. Dünyanın dört bir yanında kazılara katılır.

Ama bu sefer, gömülü kalması daha iyi olabilecek bir şey buldu. Yakın zamanda bir kil vazoyu topraktan çıkarttı ve açtı. Ya üzerinde yazanları dikkate almadı ya da yazanlardan cesaret aldı. İçi boş değildi. O vazanın içinde, yüzlerce yıldır kapana kısılan bir ruh vardı. Haklı sebeplerden dolayı oraya tıklmıştı ve bu şey, babanı ele geçirdi.

Ele mi geçirdi? Lanet olsun. Nasıl? Senin gibi mi?

Hayır ama benzer bir şey. Kendi ruhu hâlâ babanın vücudunda ama baskın olan, bu kötü ruh.

Bana başka ne söyleyebilirsin?

Vazoyu kazı yerinde buldum. Ya baban düşürmüş ya da kasıtlı olarak kırılmış. Parçaları bir araya getirip üzerindeki Sanskritçe kelimeleri okudum. Vazonun içinde bir raksoyuj olduğuyla ilgili bir uyarı.

Özür dilerim ama o nedir?

Bir raksoyuj. Rakshasaların yasaklanmış. Ben doğmadan uzun zaman önce ortadan kaldırıldığını düşündüğüm bir tür büyücü. Şeytanları çağırıp kontrol altına alabilen büyücülerdir ve şimdi de bunu yapıyor. Babanın çağırdığı rakshasalar, bölgede dehşet saçıyor, insanlar ölüyor.

Yani babamın insanları öldürdüğünü mü söylüyorsun? Yaşananların sorumlusu, babanın içindeki ruh. Ama insanları öldüren, babanın vücudu. Yakında birisi onu durdurmaya karar verebilir ve bunu nazik bir biçimde yapmayabilirler.

Ah, tanrılar adına...

Evet, onlar da var.

Pekâlâ, birkaç saate oradayım. Kulübeye geri dönüp birkaç eşya aldıktan sonra Atticus'un yanına gitmeliydim ama dünyanın bir ucundan diğerine geçmek çok uzun sürmezdi. Seninle nerede buluşalım?

Benimle Brihadeeswara Tapınağı'nın girişinde buluş. Senden on bir saat ilerideyiz, bu yüzden sen buraya geldiğinde gece yarısı olacak.

Görüşürüz. Aradığın için teşekkürler. Kapatma düğmesine bastım ve köpeklerle beklemelerini söyledim. Dükkânın içine girip telefonu adama geri verdim.

Oberon, dışarı çıktığımda, Bir sorun mu var Zeki Kız? diye sordu.

Zihinsel olarak, evet, diye cevapladım. Orlaith'i de konuşmaya dâhil ettim. Hemen kulübeye dönmemiz gerek. Benimle koşun, ben dur demedikçe durmayın.

Orlaith, Daha fazla kasaba yok mu? diye sordu.

Bu kasabada daha fazla durmayacağız. Başka bir kasabaya gideceğiz.

Arkamıza döndük ve hemen hızlandık, özellikle de tepeden aşağıya inerken. Bizi gören yolumuzdan çekiliyordu.

Oberon, Birinin vücudunun ele geçirildiğini duydum. dedi. Atticus'tan bahsetmiyordun, değil mi?

Hayır, babam. Laksha babamın Hindistan'da olduğunu ve yardım etmemi söyledi.

Ben de geliyor muyum?

Pekâlâ lanet olsun. Oberon ve Orlaith'i, iki yolculuk yapmadıkça yanıma alamazdım. Daha henüz bu konularda tamamen gelişmemiştim ve bir Druid'in boyut değiştirirken yanına alacağı her varlık için, kafasının içinde boş bir yer olması gerekti. Edebiyatın inşa ettiği dünyalara arkadaşlarımızı sokabiliyor ve bilincimizi birden fazla parçaya bölebiliyorduk. Atticus bana şöyle açıklamıştı: Bağlantılar birer yoldu ve Druid'ler de bu yollarda gidebilen arabalardı. Kafamızdaki boşluklar ise birer yolcu koltuğuydu. Ben şimdiye kadar sadece Walt Whitman'ın dünyasını ezberlemiştim ve bu sayede Tır na nÖg'a ve oradan da Hindistan'a geçerken yanıma bir insan - veya bir köpek- alabilirdim. Atticus da bize katılsa çok iyi olurdu çünkü onun altı yolcu koltuğu vardı. Ben iki kişilik bir Zeki Araba isem, o eski model bir

araçtı. Lanet olsun. Ben iki koltuklu bir Jaguar F-Type'dım. Emin değilim Oberon. Atticus'u bulup bulamayacağıma bağlı.

Uncompahgre Nehri üzerindeki köprüyü geçtikten sonra Box Canyon Falls'a doğru ilerledik. Çalıların arasına girdik ve ben kıyafetlerimi poşete koyup jaguara dönüştüm. Kot pantolonumu, sandaletlerimi ve Lazer Vajinalar tişörtümü ağzıma aldım. Sonuçta, bunlar nadir bulunan şeylerdi. Koşarak kulübeye geri döndük. Endişelerimin farkında olmayan köpekler her zamanki gibi neşeliydi.

Eve dönünce ikisi de hemen su kâselerine koştı ve ben dövüşmeye uygun bir şeyler giymeye gittim. Fiziksel silahların ruhlara karşı bir işe yarayacağını sanmıyordum ama insanları ele geçiren ruhlar her zaman fiziksel bir tehdit olmayı da başarırdı. Üzerime başka bir kot pantolon ve sıradan, sade, siyah bir tişört giydim. Beni durduracak gümrük görevlileri, metal detektörleri veya başka bir şey olmadığı için içlerinde üçer bıçak olan iki kılıf kayışını taktım. Bir kayışı da kot pantolonumun arkasına, sırtıma yerleştirdim.

Oberon, Orlaith. Atticusu bulmak için Tır na nÜgagidiyorum. Umarımyakında geri dönerim. Siz yiyecek sorununu çözer misiniz?

Oberon, Bu, sorunun nasıl çözüldüğüne bağlı. dedi. cHenüz sabah sosisimi yemedim.

Orlaith, Sosis şimdi? diye sordu. Stresime rağmen gülümsedim. İkisi gerçekten de nadide köpeklerdi.

Tamam, sizi duyuyorum. Önceliklerimiz'e sadık kalmalıyız. Çok fazla vakit kaybetmemeye çalışarak hemen tavada sosisleri kızarttım ve kendim için de filizlenmiş tahıldan bir tost yaptım. Çabuk bir yolculuk yapmayı ümit etsem de bambaşka bir şeye dönüşme ihtimali de vardı ve bir daha ne zaman doğru dürüst bir şey yerdim, bilemiyordum. Ayrıca, zaten kahvaltı etmemiştim.

Köpekler için de belirsiz bir süreç olacağını düşünerek köpek maması dolu bir torbayı çıkarttım ve iki devasa kâsenin içine boca ettim.

Oberon, Onu yememizi beklemiyorsun, değil mi? diye sordu.

Yedek plan, dedim. Her ihtimale karşı. İstiyorsanız, tabii ki avlanabilirsiniz ve nehirde istediğiniz kadar su var. Ben birkaç dakika sonra geri dönersem buna gerek kalmaz. Ama Atticus'un normal davranmasını beklerken başımıza ne kadar garip şeyler gelebildiğini biliyorsunuz.

Bilmez miyim? Bazen sebze yiyor!

Söylemeye çalıştığım şey, ben yokken açlıktan ölmezsiniz. Hemen geri dönmeye çalışacağım.

Kahvaltımızı hemen yedik ve köpeklere sarıldıktan sonra Tır na nÖg'a geçtim. Burası İrlanda tanrılarının bağlandığı İrlanda boyutuydu ve Druid'lerin istedikleri yere geçmelerini sağlıyordu. Önce Manannan'ın malikânesine baktım ama Atticus orada değildi. Zaman Adası'nda da değildi. Kullandığı tekne, bir ipile, yere çakılmış bir kazığa bağlanmıştı. Goibhniu'nun

dükkânında veya Fae Sarayı'nda da değildi. Tir na nÖg'da, Atticus'u bulmak için bakabileceğim yerler tükenmişti. Hiç kimse Druid ile yaşlı adamın nereye gittiğini bilmiyordu. Başka bir yere bakacak zamanım yoktu ve hemen Colorado'ya geri dönüp nehrin kenarında oynayan köpeklerin yanına gittim.

Oberon! Orlaith!

Zeki Kız döndü!

Granuaile! Yarış!

İnsanı eve dönünce en hoş karşılayan yaratıklar mutlu köpeklerdi. Sadece yarım saattir yanlarında olmasam da sanki bir yıldır orada değilmişim gibi, beni gördüklerine sevindiler. Keşke insanlar da birbirlerini böyle karşılamalardı. Yüz yalama kısmı hariç.

Fakat köpeklerle oyun oynamaya zamanım yoktu ve çok üzülsem de Hindistan'a giderken Oberon'u geride bırakmak zorundaydım.

Atticus'u bulamadım. Senin burada kalman ve beni bulmaya gelince ona neler olduğunu anlatman lazım, dedim. Kulübeye girdik ve bir kâğıdın üzerine Atticus için notumu

Ona ne söylememi istiyorsun?

Laksha'nın yanında olduğumu, başı belada olan gerçek babamı bulup ona yardım edeceğimizi söyle. Beni nerede bulacağıyla ilgili detaylar bu notun üzerinde. Ona bu nottan bahsetmeyi unutma, tamam mı?

Unutmam.

İyi köpek.

Orlaith'e siz yokken onu özleyeceğimi söyleyen çok mu ürkütücü olur?

Gülümsedim ve zihinsel mesajımı özel olarak ilettim. Çok fazla insan filmi seyretmişsin. Köpekler istedikleri zaman, istedikleri kişiyi özleyebilirler ve bunda ürkütücü bir şey yoktur.

Ah, evet! Bizim kurallarımız farklı.

Seni ve Atticus'u özleyeceğim, dedim. Asamı, Scathmhaide'ı aldım ve Orlaith arkamdan gelirken dışarı çıktım.

Görüşürüz!

Elimi bağlı ağaca koydum ve Orlaith'den, bir patisiyle bana dokunurken diğerini ağaca değdirmesini istedim. Orlaith Görüşürüz Oberon! Sonra oyun! dedi.

Oberon'a ne dediğini ilettim ve Orlaith ile birlikte Hindistan'a geçtim.

3. BOLUM

Owen, Bunu neden yaptılar? diye sordu. Toprağın üzerini örtmeyi?

Taşıma sistemlerini hızlandırdığını söylüyorlar ama bence esas sebebi, çamurdan tiksintmeleri. Onlar bizim gibi toprağın büyüsunü hissetmiyor. Bu yüzden, onlar için etik bir karar değil. Sadece rahatsızlık veren bir şey.

Ah, Siodhachan, dedi. Hayal kırıklığıyla başım iki yana salladı. Bana her şeyin daha kötüye gittiğini mi söyleyeceksin? İki bin senede dünyada iyi bir şey olmadı mı?

Barmen içkilerimizi getirdi ve teşekkür ettim. Bazı şeyler dramatik olarak gelişti, dedim. İçkilerimize baktım.

O zaman bu nedir? diye sordu. Başdruidin, gözlükleri üzerindeki kaşları çatıldı, tiksindiği yüzünden belliydi.

Bir İrlanda dâhisinin eseri, diye cevap verdim. Bir sonraki cümlemi İngilizce dile getirdim. Viski ve sert bira. Tek atma kadehini havaya kaldırdım ve Eski İrlanda dilinde devam ettim. Bununla başla ve kafaya dik. Sonra koyu renkli biradan birkaç yudum alırsın.

Pekâlâ, dedi. Tek atma kadehini havaya kaldırdı. Sağlığına.

Modern İrlanda diliyle, Slâirite, diye cevap verdim.

Viski, olması gerektiği gibi gırtlığımı yaktı ve Guinness her zamanki gibi harikaydı.

Owen bir kez öksürdü ve gözleri sulandı. Ah, aşağıdaki tanrılara şükürler olsun, dedi. Bira bardağını masaya koydu. Benim halkım tamamen kaybolmamış.

İkimiz de kahkaha attık -aslında çok sıradan bir şeydi ama daha önce Owen ile böyle bir anı paylaştığımı hatırlamıyordum- ve sonra hana gelirken gördükleriyle ilgili sorularını cevapladım. Barın içinde gördükleriyle ilgili soruları, bu bilim denen garip ve yeni kavram neyin nesidir, izledi.

Biraz daha sohbet ettik ve akşam yemeğini yiyip evinden çıkan insanlar barı doldurmaya başladı. Owen bir ara çok hararetlendi ve bardaki gençler bunu çok komik buldular. Güldüler ve bir tanesi Owen ile dalga geçti -bence inanılmaz kötü bir karardı. Çünkü arkadaşlarıyla geçirdiği güzel gece, Kışının Tekmelendiği Gece'ye dönüşmek üzereydi.

Owen, Kes sesini, diye kükredi. Eski İrlanda dilindeydi ama ses tonundan ne demek istediği belliydi. Gencin suratındaki gülümseme silindi, bardağını masanın üzerine koydu ve erkeklerin daha sert görünmek için yaptığı dişlerini sıkma hareketini yaptı.

Benimle mi konuşuyorsun yaşlı adam?

Genç bu noktada herkesin geri çekilmesine alışkındı. Owen'ın özür dileyip bakışlarını kaçırmasını bekliyordu, böy-lece tartışma sona erecekti. Fakat benim Başdruidim sıradan bir yaşlı değildi. Biri meydan okuduğunda bunu anlar ve asla geri çekilmezdi. Bakışlarını gencin üzerinden ayırmayıp sırtarak benimle konuştu. Siodhachan, şuna söyle. Annesi, onu altıma aldığımda porsuk gibi sesler çıkartıyordu.

Sırıttım ama tercüme etmeye gerek görmedim. Zaten gerek yoktu çünkü Owen'ın vücut dili ve sesi her şeyi belli ediyordu. Genç bu durumdan mutlu değildi. Ellerini yumruk yaptı ve masaya yaklaştı.

Bak yaşlı adam, başının belaya girmesini istiyorsan bunu yapabilirim. Bir yumruğunu havaya kaldırdı ve Owen'ı işaret etti. Aslında...

Hepsi bu kadardı. Owen genci kolundan tutup kendine çekti ve bir kafa attı. Genç ciyaklayarak yere düştü ve Owen sandalyesini geriye atıp ayağa kalktı.

Yaşlılara saygı göster evlat! Han, sorun çıkacağı zamanlardaki gibi sessizleşti. Gencin barda dört arkadaşı vardı ve az önce, yetmiş yaşından büyük olması muhtemeli içkisinin parasını ödeyemeyecek gibi duran bir adam, arkadaşlarını yere sermişti. Şimdi bir seçim yapmak zorundaydılar: Ya arkadaşlarına gülecek ve hayatları boyunca bu akşam yaşananlarla dalga geçecek ya da arkadaşlarının yardımına koşacaklardı. Owen ise gülmelerine izin vermedi. Yerdeki çocuğu tekmeledi ve diğerlerini işaret etti.

Gelin, size de dersinizi vereyim, dedi. Eski İrlanda dilinde konuşsa da anlam gayet açıktı. Dinozor dövüşmek istiyor ve yüzündeki geniş gülümseme, bu durumdan ne kadar memnun olduğunu gösteriyordu.

Barmen, Hey, çocuklar, bekleyin, dedi. Ama hepsi içkilerini koyup Owen'ın üzerine yürüdü. Gurur ve kardeşlik bunu gerektiriyordu, başka seçenekleri yoktu. Ben yerimden kıpırdamadım ama ihtiyaç olur diye, gücümü ve hızımı artıracak kelimeleri mırıldandım.

İlki bir çelme takarak Owen'ı yere sermek istedi, böylece tepesinden darbeler indirebileceklerdi. Sonu çok iyi olmadı; Başdruid eğitimlerde bizden böyle üzerine yürümemizi isterdi çünkü silahsız dövüşte çok kullanılan bir taktikti. Owen sağa doğru sahte bir hamle yaptı ve genci de o yöne çekti. Sonra sola atladı ve çocuğun öne uzanmış kolunu kenara iterek kendine yer açtı. Çocuk yanından geçerken ekseni etrafında döndü ve yumrukları karnının hizasında olan rakibinin şakağına sol dirseğini geçirdi. Dönmeye devam etti ve bir sonraki gencin sırtına bir darbe indirip afallattıktan sonra sağ dirseğiyle karnına vurdu. Genç iki büklüm oldu ve Owen sağ kolunu havaya kaldırıp dönüşünü tamamladı, bu sefer rakibinin çenesine bir dirsek attı. Genç yere düşerken birkaç dişini de kaybetti.

Üçüncü oğlan yavaşladı ve rakibinde bir açık aradı. Dördüncü, sırtımda bir kılıç taşıdığım belli olmasına rağmen, benim üzerime gelmeye hazırlandı. Soldan bana saldırdı ve yumruğunu hazırladı, vuruşun üzerime gelmesini bekledim.

Sonra sol elimle yumruğunu yakaladım ve Owen gibi yaptım: çocuğun ivmesini ona karşı kullanarak bir kafa attım. Burnu kırıldı ve yüzünü tutarak yere düştü.

Son kalan, kolay kolay bütün arkadaşları hâlâ yanındaymış gibi davranamazdı. Tüm arkadaşlarınız birkaç saniye içerisinde yere indiyse, moral buharlaşırdı.

Ellerini havaya kaldırdı ve geri çekildi. Hey, bizim hatamız. Özür dilerim.

Owen, Bunun cesaretine ne oldu Siodhachan? Üzerime koştu ve şimdi aklı başına mı geldi? diye sordu.

Sen olsan aynısını yapmaz mısın?

Tabii ki başka bir gün dövüşmeyi aklımdan geçiririm ama önce nasıl dövüşüleceğini öğrenirim. Bunlar hiç eğlenceli değildi.

Eğlence yolda, dedim. Arkasından yaklaşan bar fedaisini işaret ettim. İnsanı uzun süre cezalandırıp eşek sudan gelene kadar dövebilecek türden, uzun boylu ve iri yarı bir adamdı. Seni buradan atmak bu adamın görevi.

İşinde iyi mi?

Öğrenmek üzeresin. Cebimden biraz para çıkarttım ve barmenle konuşurken İngilizceye geçtim. Kargaşa için özür dilerim. İçecekler ve daha fazlası için para bırakıyorum. Yanımda Amerikan dolarından başka bir şey yoktu fakat bunları kolaylıkla elden çıkartabilirlerdi. Henüz ortalığa çok fazla zarar vermemiştik ve sadece yerdeki kanların paspaslanması gerekiyordu ama bu durum her an değişebilirdi. Gençlerin aksine, fedai nasd dövüşeceğini biliyordu. Eski ordu mensubu gibi görünüyordu ve bir ara Krav Maga dersi almış olmalıydı. Owen'a sanatının inceliklerini öğretti. Owen şimdi yerde ve kontrol altındaydı. Yirmi saniye içerisinde, kolu arkasında bükülmüş bir biçimde, nefes nefese kalmıştı. Fedai de nefes nefeseydi çünkü Owen birkaç darbe indirmeyi başarmıştı.

Büyükbabada iş bitmemiş, dedi fedai. Bana bakarken ağzındaki kanı tükürdü. Sen de bana sorun çıkartacak mısın? O kılıcı çekersen, sadece bana değil kanunlara da karşı gelmiş olursun.

Hayır, benim terbiye dersine ihtiyacım yok. Ama onu terbiye ettiğin için teşekkür ederim.

Pekâlâ, o zaman burayı terk edin. Başıyla kapıyı işaret etti. Ben büyükbaba ile arkada olacağım.

Adamın yanından geçtim ama çok fazla yaklaşmadım ve hanın ön kapısına doğru yürüdüm. Owen, fedai kendisini ayağa kaldırırken gülümsüyordu. Siodhachan, bu mankafaya söyle, onu sevdim.

Fedai, Owen'ı iterken, Ne dedi? diye sordu. Daha sonra kıcıımı mı tekmeleyecekmiş?

Hayır, seni sevmiş.

Ah, o zaman iş değişir.

Owen, Ama tabii ki daha sonra kıcıımı tekmeleyeceğim, dedi. Bir kahkaha attım.

İşte beklediğin cümle de geldi.

Fedai kıkırdadı. Hep bunu söylerler. Bak, buraya gelip o gençleri yere serdiğiniz için size minnettarım çünkü sürekli sorun çıkartıyorlardı ama buraya bir daha gelerseniz size nazik davranmam.

Endişelenme, dedim. Dışarıda bekledim. Owen'ı dışarıya attı ve kapıyı arkamızdan kapattı.

içeride dirseklerin olayı neydi? diye sordum.

Ab, o mu? Parmaklarım acıyor da. Owen gerindi ve kalçasını yere indirip yüzünü buruşturdu. Ellerimi şimdi hor kullanırsam sabaha parmaklarım açılmaz. Yaşlanmak, bokun içinde yüzmek gibi, hiç eğlenceli değil.

Biliyorum, bir defasında denemiştin.

Öyle mi? Gençleşmeye başladığında kaç yaşındaydın? Airmid ile tanıştığımda yetmiş beş yaşındaydım ve bana ne yapılacağını öğretti. Senin bahsettiğin acı, ona şimdi romatizma diyorlar.

Sana ne dediklerini sordum mu? Umurumda değil. Çünkü bana göre, kemiklerimin ağrısından ibaret.

Tamam.

Öyleyse, genç ve taze kalmanın sırrı nedir? Manannan'ın domuzlarından birini mi ele geçirdin?

Hayır, özel bir çay içiyorum. Aslında, istersen senin için de hazırlardım ama önce sana modern bir kimlik bulmamız gerek. Ne kadar yaşlı olmak istersin?

Ciddi ciddi mi soruyorsun?

Evet.

Pekâlâ, senin kadar genç olmak istemiyorum. Şimdi benden daha yaşlı olduğunu biliyor ama öyle hissetmiyorum, demek istediğimi anlamışsındır.

Anladım. Fakat ben genç görünmeyi seviyordum. Beni hafife almalarını sağlıyordu.

Sanırım kırklı yaşları ziyaret edebilirim. Güçlü ve aktif olacak kadar genç ama saygı görecektir kadar yaşlı olurum. Kulağa güzel geliyor. Ağaçların yanma geri dönelim ve gidip gerekli malzemeleri alalım. Bacakların şimdi daha iyi, değil mi?

Ah, evet. Bunak hâlimde hiç bu kadar iyi olmamışlardı. Fand'ın verdiği pastırma harikaydı.

Kilkenny Şatosu'na doğru yürümeye başladık ve adımlarında, geldiğimiz zamandakinden daha fazla kendine güven vardı. Manannan'ın mucizevi pastırmasının yanı sıra, içkinin ve dövüşün de faydası olmuş olabilirdi.

Yeni bir dil öğrenmeye hazır mısın?

Evet. Ama ağırdan al ve küfürlerle başla.

İrlanda aksanıyla İngilizce öğretmeye başladım ve harika bir kulağı vardı. Dili çabucak öğrenebilme yeteneği, tabii ki Druid'lere özgü bir şeydi.

Kilkenny'den, Arizona'daki Flagstaff'a geçtik. Öğleden sonraydı ve Kış Güneşi Ticaret Şirketi şimdi San Francisco caddesindeki ofisinde açıktı. Onlarda Ölümsüzlük Çayı için gerekli malzemelerle birlikte, çaydanlıklar da vardı. Ayrıca, yakında Owen'ın takdir edeceği bir orman olması avantajdı.

Fakat biz içeriye girmeden cep telefonum çaldı, Tempe Sürüsü'nün alfası ve aynı zamanda avukatım olan Hal Hauk aradı. Owen yanımızdan geçenlere ve Flagstaff sokaklarına, büyülenmiş gibi bakıyordu, bu yüzden kulağıma götürdüğüm dikkörtgen bir cihazı kullanarak biriyle konuştuğumu fark etmedi.

Hal! Bana bir kimlik lazım.

Şaka yapıyorsun. Zaten bir sürü kimliğin var.

Benim için değil. Granuaile ve ben önceki takma isimlerimizden vazgeçmiştik -Coyote'nin bize verdiği korkunç isimlerdi: Sterling Silver ve Betty Baker- ve şimdi Sean Flanagan ile Nessa Thornton'u kullanıyorduk. Ama baş başa olduğumuzda, bu isimleri hiç dile getirmiyorduk. O benim için hâlâ Granuaile'di ve ben de onun için hâlâ Atticus'tum. Başka biri için. Sıfırdan bir kimlik hazırlamamız lazım çünkü şimdiye kadar buralarda değildi.

Kim bu?

Owen Kennedy isminde çok eski bir dostum. Bak, Flagstaff'tayız ve oraya hemen gelemeyiz. Burada resmi çekip bilgileri alarak sana gönderebilecek birisi var mı?

Evet. Sam Obrist'e gidin. Oradaki çetenin başındaki isviçreli. Adresini almaya hazır mısınız?

Adresi ezberledim ve teşekkür ettim, kimliği hazır olunca Owen'ı sürüyle tanıştıracadıma söz verdim.

Kış Güneşi'nden gerekli malzemeleri aldıktan sonra bir propan ocak satın almak için Route 66 üzerindeki Peace Surplus'a gittik. Owen için modern kıyafetler ve çantamıza koyabileceğimiz kürekler de satın aldık. Yirmi litre su ile Mars Tepesi'ne çıktık ve Lowell Gözlemevi'nden birkaç yüz metre uzakta, ponderosa çamlarının arasında bir yere gizlendik. Bitkileri karıştırdım ve sonra çok uzun zaman önce Airmid'in bana öğrettiği hayati bağlamaları tamamladım. Ateş yakmak hem yasaktı hem de çok etkili olmayacaktı, bu yüzden Ölümsüzlük Çayı'm propan ocakta pişirdim ve Başdruidime tadına bakmasını söyledim.

Bir yudum aldıktan sonra kaşlarını çatıp bana baktı. Tadı bok gibi evlat.

Ama senin için iyi. Yakında kendini iyi hissetmeye başlarsın. Omzunu silkti ve çayı kafasına dikti, birkaç fincan daha içerek çaydanlığı bitirdi. Bir tane daha pişirdim ama bunu yaparken gülümsüyordum. Bir kurnazlık peşinde olduğumu anladı.

Hâinden bu kadar memnun olmanın sebebi nedir?

Ben bunu azar azar içiyordum. şimdiki yaşımda kalmak için dört veya beş ayda bir, yarım fincan gibi. Yarım fincanın bile hafif bir laksatif etkisi vardı.

Ne etkisi?

Laksatif. Bağırsaklarını boşaltabilir.

Yarım fincan? Ama sen bana koca bir çaydanlık içirdin! Kürekleri bu yüzden getirdik. Kendine bir çukur kazdıktan sonra kullanmaya ihtiyacın olabilir. Al. Küreği aldım ve Owen'a fırlattım.

Seni işe yaramaz keçi dölü! diye kükredi. Küreği havada yakaladı ve salladı. Bununla kafatasını yarmam gerek!

Birkaç çaydanlık daha içene kadar, söylediğini yapabilecek durumda olmayacaksın, dedim, işimiz bitene kadar vücudundaki toksinleri atacaksın

ama özleyeceğin şeylerden bahsetmiyorum. Ayrıca, parmaklarındaki ağrılar da kaybolacak.

Kendine bir tuvalet çukuru kazmaya başlayan Başdruidimin ağzından akla hayale gelmeyecek küfürler çıkıyordu. Kendisini böyle aşağılamamın, korkunç sonuçları olacağını söylüyordu.

Kendini şimdiden dinç hissetmiyor musun? diye sordum. Sana bir iyilik yaptığımı unutma. Hücrelerin çok hızlı yenilenecek, rejenerasyon sürecinden geçecek ve... Neyse, sen zaten bunların ne anlama geldiğini bilmiyorsun.

Kürek aslında gerekli değildi. Başdruidim gücünü kullanarak toprağın yerini kolaylıkla değiştirebilirdi ama bu şekilde yaparsa, küfretmeyi bırakıp bağlamalarla uğraşmak zorundaydı ve ben bunu yapmayacağını çok iyi biliyordum. Zaten durmasını da istemiyordum. On iki yıllık sıkıntılı eğitimimin ardından, Başdruidimi bu hâlde görmek çok eğlenceliydi, oturup keyfini çıkartacağım bir manzaraydı.

Ah! diye patladı. Küfürleri, vücudunu sarsan kasılmalar yüzünden yarıda kesildi. Küreği bir kenara atıp hemen pantolonunu indirdi. Lanet olsun sana Siodhachaaaaaan!

işte böyle, diyerek kakhaha attım.

Çok şikâyet etse de Owen için çayın işe yaradığını itiraf etmek zorundaydım. Ne zaman ihtiyaç gidermeye ara verse bir aynayla nasıl görüldüğünü gösteriyor ve yeni bir çaydanlık hazırlıyordum. Kırıksıklıklar ve ellerindeki lekeler yavaş yavaş kayboldu. Duruşu düzeldi ve vücudu kaslandı. Ölümsüzlük Çayı'nı yapmayı ilk öğrendiğimde, ben de benzer bir süreçten geçmiştim. Ama ben, Başdruidim gibi otuz değil, elli senenin etkilerini yok etmiştim. Dördüncü çaydanlıktan sonra saçları, kaşları ve sakalı kararmaya başladı. Vücudu yaşlanmanın etkilerinden kurtulurken, kılları çok hızlı uzuyordu.

Bir berbere gitmemiz gerekecek, dedim.

Berber nedir? diye sordu.

Saçları kesen biri.

Herkes kendi saçını kesmiyor mu?

Hayır, berber bunun eğitimini alıyor, hayatını bu işten kazanıyor. insanlar mesleklerde çok daha fazla uzmanlaştı, senin zamanındaki gibi değil. Bir ara senin de kendine bir meslek seçmen gerekecek.

Sen ne diyorsun? Ben Druid'im. Bu kadar.

Hayır, bundan sonra aynı zamanda Druidsin. Artık kimse sana bunun için para vermez ve bir şekilde para kazanman gerek.

Pekâlâ, senin mesleğin nedir?

Yıllar boyunca birçok işte çalıştım. Ama yakın zamanda gümüşçüydüm. Ondan öncesinde kitapçı da diyebileceğimiz ama aynı zamanda baharatlar satan bir dükkânım vardı. Flagstaffta gittiğimiz yere benzeyen bir şeydi.

Kitapçı nedir?

Kitap satan tüccar. Kitaplar parşömenler gibidir ama ciltlenir, içleri bilgiyle doludur, insanlar artık bilgiye böyle ulaşıyor, tabii eğer kâğıt kullanıyorlarsa.

Bir şeyleri Druid'lerden değil de kitaplardan mı öğreniyorlar?

Evet.

O zaman çok aptal olmalılar, haksız mıyım?

Bazıları öyle, diye itiraf ettim. Genelde bir şey okumayanlar. Fakat kitapların avantajı, herhangi bir bilgiyi herhangi birine ulaştırabilmeleri. Şimdi hiçbir şeyi umursamayan insanlar bile bir gün istedikleri zaman kendilerini eğitebilirler ve kitaplar ellerinde meşe bir sopayla onların kafalarına vurmaz, tekrar etmelerini söylemez.

Owen konu kişiselleşmeye başlayınca kaşlarını çattı. Ah, anlıyorum, dedi. Eğitimin sırasında senin duygularına karşı çok nazık değildim, sorun bu mu?

Hoş bir deneyim değildi, dedim. O yöntemleri kullanman da gerekmiyordu.

Bir saniye evlat. Sen bir Druid misin değil misin? Sadece bir Druid değil, toprağın elementallerini dinlersen, o Druid'im.

Ve diğer bütün Druid'lerden fazla yaşadın.

Görünüşe göre öyle.

Parmağını havada salladı. O zaman yöntemlerim işe yaramış. Bir mezarda kurtlanmak yerine karşımda oturup incinmiş duygularından bahsedebiliyorsan, ben kafana vura vura sana bir şeyler öğrettiğim içindir.

Bakışlarımı ocaktan ve çaydanlıktan ayırmadım, bir şey söylemedim. Sonunda kendi tarzında özür dilercesine bir şeyler homurdanmaya başladı. Görünüşe göre şimdi ben bir süre senin öğrencin olacağım. Rollerini değiştirmizde benim için çok daha eğlenceli olacağına eminim. Sırada ne var?

Şimdi bir çaydanlık daha içip yan etkilerle uğraşacaksın. Sonra kasabaya gideceğiz. Tıraş olacak ve karnını doyuracaksın. Ardından Sam Obrist adında bir kurtadamı görmeye gideceğiz.

Bir ne?

Kurtadamlar şekil-değiştirendir ama sadece kurt formları var. Büyüden etkilenmezler ama gümüşe karşı savunmasızlar. Ah, ben de tılsımların için neden gümüşü seçtiğini merak ediyordum. Altın, enerjiyi daha iyi iletmez mi?

Evet ama korumanın etkiliğinin daha fazla olmasına değeceğini düşündüm.

Kurtadamlar saldırmaya meyilli değil mi?

Artık değil. Ben bu tılsımlar üzerinde çalışmaya başladığımda öyleydiler. Artık daha medeniler ve kendi bölgelerinin sınırları dışına çıkmıyorlar. Kendin için de tılsımlar istersen, sana nasıl yapılacaklarını gösterebilirim. Ama önce kimlik işlerini başlatıp sonra sen dövmemi yenilerken sana dil dersleri vermem gerek.

Son çaydanlığı da içen Owen, gerçekten de kırklı yaşlarda görünüyordu. Yetmiş yaşındaki hâliyle arasındaki fark, şaşırtıcıydı. Owen ı kasabaya götürüp temizlettim ve ona öğle yemeği ısmarladım. Berber, beyaz kılların altından siyahların çıkmasına şaşırdı ama soru sormadı çünkü Owen adama haşın bakışlar attı. Owen sakalını düzelttirdi ama tamamen kestirmede ve kaşları şimdi kabul edilir standartlardaydı. Pes bir ses tonuyla, dayanıklılıktan ve taşıma kapasitesinden bahsederken, bir kamyonun arkasına ağır bir şeyler taşıyan adamların gösterildiği nakliye reklamlarından çıkmış gibi duruyordu.

Sipariş almaya gelen garson güzel bir üniversite öğrencisiydi, bizi selamladıktan sonra gülümsedi. Owen'ın yüz ifadesi beni bir konuda uyardı.

Eski İrlanda dilinde, Bekle! dedim. Bana bak!

Sırıtsı yüzünden silindi ve kaşlarını çattı. Ne oldu? Amacının ne olduğunu bilmiyorum ama bu kız iki bin sene önceki han fahişelerinden değil. Sana gülümsemesi, kıcını elleyeabileceğin anlamına gelmiyor. Ona dokunursan, en iyi ihtimalle kafana bir şey fırlatır, belki de cinsel tacizden tutuklanırsın.

Ne?

Ellerine her zaman hâkim ol, dik dik bakma, dilini dışarı çıkartma veya göz kırpm. Ona bir kralın kızıymış gibi davran.

Asil bir kadın mı?

Senin için evet. Bütün kadınlar öyle. Kur yapmanın kuralları artık değişti ve ülkeden ülkeye farklılıklar gösteriyor. Bir dakika bekle de siparişi vereyim, açıklarım.

Owen homurdandı ve bakışlarını kaçırdı. Sabırla bekleyen kızdan özür diledim, bir çift sandviç ile yanında yerel biralardan birkaç şişe istedim. Oberon gibi Owen'a da 'insan çiftleşme alışkanlıkları' konusunda ders vermek hem çok uzun sürdü hem de ikimiz için de hayal kırıklığıydı.

insanlar seks konusunda eskisi kadar açık sözlü değil, dedim.

Neden?

Tek tanrıcılık yüzünden hepsi fahişe damgası yemekten korkuyor.

Owen bana boş bir bakış attı. Ne demek istediğini anlamadım.

insanlar ahlaksız görünmek istemez, bu yüzden işi ağırdan almak zorundasın. Ayrıca dışarıda çok ürkütücü adamlar var ve kadınlar, onlardan biri olmandan korkar.

Ne? Başıyla garson kızın girdiği mutfakı işaret etti. Beni tanımıyor bile.

Kesinlikle. Ve seni tanıyana kadar çiftleşme ihtimaliniz sıfır. Bu davranışın, alıştığın şeylerle mukayese edilince sana garip ve gereksiz geldiğini biliyorum ama sebepleri var. Sen dili ve kültürü öğrenene kadar başını belaya sokmaman için sana verebileceğim en iyi tavsiye, ilk hareketi kadınlardan beklemektir. Ve gülümsemek, bir hareket değildir.

Owen eliyle yüzünü kapattı ve mırıldandı. Brighid bana sabır versin.

Evet, ona bolca ihtiyacın olacak.

Yemekten sonra Owen ı Hal'ın verdiği adrese götürdüm ve Flagstaff sürüsünün alfası Sam Obrist ile tanıştık. Kasabada büyük bir sürü olmasına rağmen adamla daha önce karşılaşmamıştım. Uzun boylu, sarışın ve köşeli çenesi olan bir adamdı. Burnunun tepesinde duran gözlükleri, şüphesiz bir tür modern görünme çabasıydı. Evi ormana yakındı. Evini, kocası olması muhtemel, Ty Pollard isminde başka bir adamla paylaşıyordu.

Hal bana geleceğinizi söyledi, dedi. Bizimle el sıkıştı. Boynumdaki gümüş tılsımlara baktı ama bir tepki vermedi. Lütfen içeri girin. Gülümsedi ve bizi içeri alıp bira teklif etti. Zaten birkaç bira devirdiğimiz için teklifini geri çevirdik.

Detayları yazarken Owen'ı süzdü. Göz ve saç rengini kimlik için not etti. Bana dönerek, Bir kurt köpeğine dönüşebildiğim duydum, dedi.

Doğru. Ne zaman bir kurtadamları tanışsam konu buraya geliyordu. Gümüş takip kurtları avlayabilen bir hayvana dönüşebilmem her zaman ilgilerini çekerti ama hiçbir zaman kurt avlamamıştım. Bazı kurtadamlar benimle tanışmayı heyecan verici bir tehlike olarak görür, bazıları bunu bir meydan okuma olarak algıladı. Neyse ki Sam ilk gruptandı.

Birkaç kez Hal'ın sürüsüyle koştun, değil mi?

Evet ama uzun zaman önceydi. O zaman Gunnar bizimleydi.

Owen'ı işaret ederek Ah, anlıyorum. O da şekil değiştiriyor mu? diye sordu.

Evet, başka şeylerin yanı sıra siyah ayı formu var.

Birkaç soru daha vardı: Ovven'in geçmişine eklemek istediğimiz belirgin isimler veya meslekler var mıydı? Sam'e, ailesinin isimlerini uydurabileceğini ve açık havada yapılan mesleklerden ekleyebileceğini söyledim. Yakındaki üniversitenin maskotu aklıma gelince, Belki de onu oduncu yapabiliriz, dedim.

Artık dövmelemlerim üzerinde çalışma zamanımız gelmişti ama bunu yapmak için bir hafta herkesten uzak kalmamız ve dikkat çekmeyecek bir yere gitmemiz gerekti. Granuaile'e bakmanın zamanı gelmişti.

Fakat cep telefonumu çıkartınca, gerçekten kimseye erişecek durumda olmadığımı fark ettim. Hal'ı aradıktan sonra şarjım bitmişti ve şarj aletim yanımda değildi. Kulübeye gidip onunla yüz yüze konuşmalıyım.

Sam'e, Sen resmini çekerken ben bir süre dışarı çıksam olur mu? diye sordum.

Fılayır, sorun olmaz, dedi. Bana zararsız görünüyor. Teşekkürler. Owen'a döndüm ve Eski İrlanda dilinde konuşmaya başladım. Eski Dünya'ya geri dönmeden önce gidip Granuaile'e bakmam lazım. Ona bir süre ortalıkta görünmeyeceğimizi söylemem gerek.

Beni burada mı bırakıyorsun? diye sordu.

Sadece birkaç dakikalığına. Resmini çekip sana bir bira verecekler. Endişelenecek bir şey yok.

Aptal olma! Ben resim dediğin şeyin bile ne olduğunu bilmiyorum! Neden bekleyip benimle gitmiyorsun?

Çünkü önce senin kültüre alışman gerek.

Çok çabuk öğrenmiyorum, değil mi? diye sordu. Sam'e baktı ve sonra ilk İngilizce kelimelerini söyledi. O t.şaklı değil, dedi.

Owen'ın birden dil değiştirmesine ve suçlamasına şaşırان Sam ile Ty, birlikte kahkaha attılar. Evdekilerle vedalaşırken Owen'ın güvende olduğundan emindim.

Sam'in evinin yanındaki orman, Tır na nOg için uygun bir bağlantıydı ve Colorado'daki kulübemizin bulunduğu yere geçtim. Granuaile ve Orlaith yoktu ama Oberon beni bekliyordu.

Atticus! Ben de seni bekliyordum! Günlerdir burada yalnızım! Kuyruğunu sallayarak yanıma geldi ve tüylerini okşadım.

Günler mi? Emin misin dostum? Benim için de uzun bir gündü ama ben gideli yirmi dört saatten fazla olduğunu sanmıyorum.

Pekâlâ, sen gittikten sonra birkaç kez şekerleme yaptım.

Nereye gittiler?

Hindistan'da bir yere. Babasının içine bir şey girmiş ve Laksha ondan yardım istedi.

Ne? Bu ne zaman oldu?

Söyledim ya, günler önce! Ama Granuaile sana bir not bıraktı, masanın üzerinde. Onu okumalısın.

Evet, sanırım okusam iyi olacak. Mutfak masasının üzerinde sarı bir kâğıt beni bekliyordu ve üzerinde mavi bir mürekkeple yazılmış, Granuaile'in zarif el yazısı vardı:

Atticus

Laksha aradı. Babamın içine raksoyuj denen bir şey girmiş. Onunla Thanjavurdaki Brihadeesujara Tapmağında buluşacağım. Orada sana bir mesaj bırakmaya çalışacağım. Lütfen gel.

21 Kasım, 9:10

Oberon, bunu günler önce yazmamış. Bu sabah yazmış. Ah. O zaman kendimi savunmak için şunu söyleyebilirim, ben harika bir köpeğim.

Dokuz saattir yok ve bu süre, Laksha ile yalnız geçirmek için çok fazla. Ona güvenmiyorum. Granuaile'in babasının Hindistan'da ne işi varmış?

Babasının Laksha'nın elinde olduğunu sanmıyorum. Sanırım birlikte onu aramaya gidecekler.

Bütün bu hikâye bir aldatmaca olabilir ve Granuaile neler olduğunu öğrenmeden oraya gitti, öyle mi? Kapıya doğru adım attım.

Senin nerede olduğunu veya ne yaptığını bilmeden demek istiyorsan, evet.

Ayrıca, yedi cehennem adına, raksoyuj da neyin nesi? Bir tahmin yürütmemi istersen, bence biberli bir sosta marine edilmiş harika bir biftek olmalı.

Bir saniye, haklısın, dedim. Arkama döndüm ve kulübeye girdim. Ben de acele ediyorum. Telefonumu şarj edip, bizi aramak için geri döner diye ona bir mesaj bırakmam lazım. Hey, sen neden yalnızsın? Adada parmağını bize doğru sallayan yaşlı adamın yanında olman gerekmiyor muydu? Ah, evet. Onunlaydım. Ama şimdi birkaç kurtadam ile birlikte FlagstafPta. Bir şey olmaz... Umarım. cKendinden emin değilsin.

Dilimizi çok iyi bilmiyor ve çabuk sinirlenen biridir, dedim. Cep telefonumu şarja taktım ve gitmeden bırakmak için bir not yazmaya başladım.

0 zaman aksiyon filmlerinde yıldız olmaya uygun.

Biz geri döndüğümüzde aksiyon sahneleri için hazır olur. Ama bu iş bekleyemez. Potansiyel bir tehditle karşı karşıyayız. Bu yüzden, yanımdan ayrılmamanı ve tetikte olmanı istiyorum, tamam mı?

Anlaşıldı Kırmızı Lider.

Rahatsızlık duyduğum için değil sadece varlığını hissedip kendimi rahatlatmak için Fragarach'ı düzelttim. Bağlı ağaçlara doğru yürümeye başladım. Uzun zamandır Hindistan'a gitmedim. Umarım Thanjavur yakınlarında uygun bir yer vardır.

cHindistan nasıl bir yer?

Ah, doğru, sen oraya hiç gitmedin. Kendini hazırla dostum. Orada bir milyardan fazla insan var ve büyük bir kısmı vejetaryen.

Ha-ha, çok komiksin.

Ciddiyim Oberon. Orada inekler kutsaldır. Kimse onları yemez.

Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?

Sırıttım. Ürkütücü bir macera olacak gibi, değil mi? Gel Oberon. Patilerini ağaca koy.

Bekle Atticus, bence önce bu konuyu...

4. BOLUM

Hindistan'da bizi nemli hava ve yağmura gebe buludar karşıladı. Kurbağaların vıraklaması ve havada daireler çizen sineklerin vızıltısı birbirine karışıyordu. Sinekler hem aç hem de hâllerinden memnundu. Köpeğim iklimdeki değişimi hemen fark etti.

clslak hava. dedi.

Evet, çok nemli. Thanjavur'un etrafı pirinç tarlaları ve yer yer muz veya Hindistan cevizi koruları ile çevriliydi. Biz de bu korulardan birine çıkmıştık, tepemizde muzlar sallanıyordu ve şehrin birkaç kilometre dışındaydık. Yine de bağ, düşündüğümde daha yakındı. Avrupa'nın Karanlık Çağlar dediği dönemde Atticus, dünyanın dört bir yanına gitmiş ve ağaçları Tir na nÖg'a bağlamıştı. O bağlar kurulduktan sonra, Brighid'in emriyle Fae korucular, bağların bakımıyla ilgilenmeye başlamıştı. Hem bağların çalışmasından hem de ağaçlar öldüğünde veya insanlar tarafından kesildiğinde yenilerinin kurulmasından sorumluydular. O korucuların bazıları Aenghus Ög için

alışıyor ve daha önce Atticus’u arıyordu ama bağların kurulması hem Fae’nin hem de Tuatha De Danann’ın işine gelmişti.

Muz konusu biraz daha yüksek bir yerdeydi ve gece görüşümü açınca, şehre doğru uzanan kanalı gördüm. Yanından bir patika veya yol geçiyordu ve bunu takip etmeye karar verdim. Tapmağın nerede olduğunu bize söyleyebilecek biriyle karşılaşmayı mit ediyordum. İnsanların büyük bir kısmı gece evlerinde olmalıydı ama dışarıda gezinen birileri olacağına emindim. Orlaith ile gece görüşümü paylaştım ve ben kanala doğru koşarken yanımdan ayrılmadı. Bu arada neşeyle kuyruğunu sallamaya devam ediyordu.

Eğlenceli! Yeni kokular!

Çok farklı, değil mi, dedim. Her yerde biçilmiş çimenler veya samanlar vardı. Havadaki baharat kokuları evlerde yapılan yemeklerin ve parfümlü ttslerin habercisiydi. Işıkları ve pencereleri açık bir evin yanından geçerken davulların ve zillerin ritmiyle uyumlu, telli bir çalgının sesini duyduk. Birisi ahenksiz bir ses tonuyla müziğe eşlik ediyordu. Eğitimsiz ve şuursuz bir sesti, nasıl söylediğini umursamadığı beliydi.

Sonunda kanal yoluna adım atınca birkaç kişi gördük. Tasmasız çok hızlı ilerleyen çok büyük bir yaratık olduğu için, Orlaith birkaçını korkuttu. Ciyaklayanlar ve bulundukları yere sinenler, yanlarından geçip gittiğimizde rahadayarak i geçirdiler.

İnsanlar korkuyor. Neden? Ben iyi bir köpek değil miyim?

Sen dünyanın en tatlı kpeğisin ama onlar bunu bilmiyor ve onları şaşırttın. Endişelenme. Sen yanımda kal.

En iyi insan. Granuaile’i seviyorum.

Birkaç yağmur damlası düştü ve er ya da geç yol sormak zorunda kalacağımızı fark ettim. Tapınağın şehrin ortasında olacağına dair tahminim doğru çıkmamıştı. Yürüyen bir çift gördüm ve Orlaith’e yavaşlamasını söyledim.

Bizim geldiğimizi görünce durdular ve adam eşini veya kız kardeşini korumak için önüne geçti. Tamil veya Hint dilini ya da bu bölgede konuşulan diğer dilleri bilmiyordum. İngilizcemden bir şey anlamalarını mit ettim.

Brihadeeswara Tapmağı? dedim. aresizliğimi belli edercesine ellerimi iki yana açtım. Hareketimi fark etmediler çünkü bakışları Orlaith’in üzerindeydi.

Otur ve bir süre zararsız, sevimli görün, dedim. Emrime itaat etti. Sonra sorumu tekrarladım ve çift beni de fark etti. İki kez daha tekrarladım ve adam kolunu kaldırıp gittiğimiz yn işaret etti. şimdi beni fark etmişti ve benim köpekten daha büyük bir tehdit olup olmadığımı merak ediyordu.

Evet bayım, ben daha tehlikeliyim.

Dvmelerim olduğundan beri, erkeklerin benimle göz göze gelmekte veya konuşmakta zorlandığını fark etmiştim. Kelt düğümlerinden oluşan dvmelerim insanların görmeye alışkın olduğu türden bir şey değildi; bunun sadece dekoratif bir şey olmadığını anlıyor ve gizeminden rahatsız

oluyorlardı. Bence dövmelemin ne anlama geldiğini sormak istiyor ama bir sebepten dolayı sessiz kalıyorlardı. Ayrıca, bacağımdaki kayıştaki bıçaklar ve elimdeki dövüş asası da rahatsız ediciydi.

Doğru yöne gidiyoruz Orlaith. Gidelim.

Adamı eğilerek selamladım ve teşekkür ettim, sonra yeniden koşmaya başladık. Yağmur şiddetini artırdı. Dolgun damlalar, hedefimize vardığımızda Orlaith ile sırlıslıkla olacağımızı garanti ediyordu, insanlar çatıların altına kaçınca, ortalıkta gezinen birkaç başıboş insan kaldı. Şimdi karanlığın içinde yalnız ilerliyor, bu sayede daha hızlı yol alıyorduk.

On dakika sonra, solumuzda bir yerde tapınağın kulesi yükselmeye başladı. Yüzeyi aşağıdan tutulan ışıklarla aydınlanıyor ve yağmurla ıslandığı için parılıyordu. Kanalı bir köprüyle geçtik ve kısa süre sonra kulenin, etrafı duvarlarla çevrili, daha büyük bir kompleksin parçası olduğunu anladık. Giriş on metre yüksekliğinde ve iki misli genişlikteki devasa duvarların ortasındaydı. Yükselen kemer, yağmurdan korunmak için doğal bir sığınak vazifesi görüyordu. Kemerin üzerinde Vedik tanrılar ve eylemleriyle ilgili heykeller vardı, insan böyle görkemli bir şeyin altında kendini çok küçük hissediyordu. Bizi yalnız bir figür bekliyordu -kemerin altında değildi ama bir şemsiyesi vardı, bir sariye sarınmıştı. Yakma girince bunun Laksha veya Laksha'nın şimdi kullandığı vücut olduğunu anladım. Kadınla ilgili ne düşüneceğimi hiçbir zaman bilemiyordum.

Atticus ve benim kimlik değiştirdiğimiz gibi sürekli vücut değiştirirdi ama hâlâ Selai Chamkanni'nin vücu-ndundaydı. Kadın, bu vücuda benim kafamın içinden çıktıktan sonra girmişti.

Geldiğimizi görünce beyaz dişlerini gösterdi ve ben de gülümsedim. Atticus muhtemelen kadına güvendiğimi düşünürdü ama aramızdaki bağı anladığını sanmıyordum. Rûla Bûla'da barmenlik yaptığım dönemde Laksha beni istediği zaman öldürebilirdi -aslında böylesi kadın için daha kolaydı- ama bunu yapmamıştı. Yanında güvende olduğumu biliyordum çünkü beni öldürecek olsa bu işi çok daha önce yapardı. Ve bunları bilmemin bir sebebi de bir dönem kafamın içinde olmasıydı. Bu, inanılmaz bir güven gerektiriyordu ve az sayıda insanın anlayabileceği bir ilişkiydi. Atticus kadının her an fikir değiştirebileceğini düşünüyordu ve teorik olarak doğru olabilirdi. Diğerlerinin kadından neden korktuğunu biliyordum: Gücü kötüye kullanmaya çok müsaitti ve geçmişte bunu yapmıştı. O yüzden, aynı şeyleri tekrar da yapabiliirdi. Ama kişisel olarak kadından korkmak için bir sebebim olmadığını biliyordum.

Laksha, dedim. Şemsiyenin altına geçtim. Sana sarılırdım ama çok ıslandım ve sen hâlâ kurusun.

Yine de sarılabilirsin. Bu geleneği takdir etmeye başladım ve seni görmeyeli çok uzun zaman oldu. Sarıldım ama kıyafetlerini berbat ettiğim için kendimi kötü hissettim. Ben ne giyersem giyeyim, Laksha kadar zarif

görünemezdim. Omuzlarından bileklerine kadar uzanan, kırmızı ve sarı kumaşlara sarınmıştı, kumaşın dramatik katları kadına hem mütevazı hem de erotik bir görünüm kazandırıyor. Gücünü odaklamak için kullandığı yakut kolyesi, aynı zamanda ruhunun da sığınağıydı, köprücük kemiklerinin altında açıkta duruyordu. Şimdi gözlerinin ortasında da minik bir yakut taş olduğunu fark ettim.

İyi görünüyorsun, dedim. Gözlerinin etrafındaki derinleşen kırışıklıklar, yaşlandığını gösteriyordu. Benim yaşlanmadığımı fark etti.

Teşekkür ederim ama senin kadar iyi görünmüyorum. Siz Druid'ler benim bilmediğim ne biliyorsunuz?

Doğru çayın nasıl yapılacağını. Idunn'un altın elmasına ne oldu? Atticus, kadın için bir elma getirme zahmetine girmişti. Laksha meyvenin tohumlarını ekerek kendi ağacını yetiştirecek ve Norse tanrıalarının sonsuz gençliğine sahip olacaktı.

İki farklı ağaç büyüyor ama henüz meyve vermediler. Yakında çiçek açmalarını ümit ediyorum.

Hâlâ zamanın var.

Biliyorum ama bu vücut eskisi kadar atletik değil. Elmalar yakında çıkmazsa kendime yeni bir vücut bulmam gerekecek. Ağaçlar büyümlü ve meyve vermeleri her zamankinden uzun sürüyor.

İstersen sana Ölümsüzlük Çayı yapabilirim, dedim. Vücudun yirmili yaşlara geri döner ve beklemek için daha fazla vaktin olur.

Bunu yapabilir misin? Bay O'Sullivan sana nasıl yapılacağını öğretti mi?

Evet. Vakit ayırmak gerekiyor ve biraz yan etkileri var fakat dayanılmaz şeyler değil.

Bunu daha sonra konuşalım. Baban için buradasın. Evet, o nerede?

Bilmiyorum. Yerini tespit edemiyorum. İçine giren rakyo-sujun savunma mekanizmaları var.

Şemsiyenin altına sığamayan Orlaith silkelendi ve dört bir yana su saçtı. cıçeri girmek? Çatının altı?

Güzel noktaya parmak basmıştı, sırtını okşadım ve çabucak özür diledim.

Laksha'ya, Konuşmak için kuru bir yer bulabilir miyiz? diye sordum.

Tabii ki. Burası sadece buluşmak için uygundu. Kolay buldun, değil mi?

Evet, gözden kaçacak bir yer değilmiş.

Güzel. Beni takip edin. Laksha tapınağın girişinden uzaklaştı ve içeride konuşmayacağımız için hayal kırıklığına uğradım. Ama sonra Atticus'un beni aramak için buraya gelebileceği aklıma geldi.

Bekle, dedim. Atticus için bir mesaj bırakabilir miyiz? Bizi nerede bulacağını söyleyebilir miyiz?

Omzu üzerinden bana baktı. Bay O'Sullivan geliyor mu? Evet. Tam olarak ne zaman geleceğini bilmiyorum ama eninde sonunda gelecektir.

Siz yollarınızı ayırmadınız mı?

Hayır, ben yollarımızı ayırmayı hiçbir zaman istemedim. Hatırlarsan, ondan hoşlanıyordum. O bana Druid olduğunu söylemeden önce bile. Galiba hislerimiz karşılıklıymış.

Anlıyorum. Raksha bu bilgiyi özümserken yağmur hiç durmadan yağmaya devam etti. Dünyanın işleri insanların endişelerini umursamaksızın devam ederdi. Sonunda, Onu araşan olmaz mı? Ya da mesaj atsan? dedi.

Şu anda bu boyutta değil.

Ama geri dönünce seni arar, değil mi?

Sırttım ve başımı iki yana salladım. Söz konusu olan Atticus ise hiçbir şeyden emin olamazsın.

Laksha, Tapmağa mesaj bıraksak bile alacağının garantisi yok, dedi. Onunla bağlantıya geçmenin başka bir yolu yok mu?

Emin değilim... Ah! Evet, var. Bir saniye. Ayaklarımın altına bakınca kaldırım taşlarının üzerinde durduğumuzu gördüm ama biraz ötede çimenler vardı. Ve tapınağın duvarının kıyısıyla flört ediyorlardı. Bir dakika elemental ile konuşmama izin ver, sonra gideriz.

Laksha, Ben burada bekliyorum, dedi. Başım la onayladım ve çimenlere doğru yürüdüm. Orlaith silkinerek peşimden geldi.

Ne oldu? diye sordu.

Toprakla konuşacağım, sonra kuru bir yere gideceğiz.

Güzel plan! Hızlı konuşur musun?

Elimden geleni yaparım.

Daha önce bu elemental ile hiç konuşmadığım için yanımda Atticus olmadan kendimi tanıtmak konusunda endişeliydim. Ama kafamın içindeki Latince alanına uzandım ve toprakla bağ kurdum: Merhaba Harmoni Yeni Druid geldi

Cevap gelince içime sevinç doldu ama aynı zamanda biraz iç gözlem gerektiren bir cevaptı. Merhaba Vahşi Druid Harmoni Diyarımı beğen

Gözlerimi kırıştırdım. Atticus elementallerin bana Vahşi Druid dediğini söylemişti ama bunu kendim duymam -ve sanırım hissetmem- farklı bir şeydi. Elementaller tabii ki aslında kelimeler kullanmıyordu ama Druid kelimesine eklenen görüntü veya vahşilik duygusu çok belirgindi. Benim hakkımda, bilmediğim bir şey mi biliyorlardı? Neden Nazik Druid veya Harika Şarkı Söyleyen Druid değildim?

Yakında Druid gelecek dedim. Atticus için kullandıkları, değiştirilmemiş unvanı kullandım. Onu görmeliyim Soru: Gelince ona yerimi söyler misin?

Evet

Minnet Harmoni Soru: Sana ne diyebilirim?

Benimki, insanların Kaveri dediği nehirden geliyor

Ne demek istediğini anlayınca gülümsedim. Thanjavur, Kaveri Nehri'nin delta sahasındaydı. Sana Kaveri derim Harmoni

Sonra Laksha bizi dar sokaklardan, tapmaktan yarım kilometre uzaktaki mütevazı bir eve götürdü. Thanjavur'un ağaçları ve kaldırım taşı döşenmemiş toprak yerleri de vardı. Laksha'nın evinin önünde küçük bir sebze bahçesi olduğunu gördüm, Kaveri için belirgin bir konumdu.

İçeri girince Laksha bize havlular getirdi ve kıyafetlerimi kurutucuya atıp bana yeni bir şeyler vermeyi teklif etti. Bence gereksiz bir gecikmeydi.

Yakında yola çıkmayacak mıyız?

Kurulanacak kadar vaktimiz var. Kıyafetlerimi verdim ve uzattığı cübbeyi giydim. Orlaith'i de kuruladım, artık üzerinden su damlamıyordu ve sadece ıslaktı. Laksha bana sıcak bir kupa çay verdi, sonra bizi zanaat odası dediği odaya götürdü - aslında cadılık için kullandığı kibar terimdi. Yerde daireler vardı ve biri tuzdandı, bir diğeri kurumuş kanla çizilmiş olabileceğinden korktum. Çemberlere dikkat ettim ve Laksha beni karşı duvarın dibinde, üstünde birkaç mum yanan, maun bir masaya götürdü. Masanın üzerinde, üstüne Sanskrit harfleri boyanmış çanak çömlekler de vardı, yan yana geldiklerinde bir metin oluşturuyorlardı. Orlaith burnunu masanın kenarına uzattı ve birkaç kez kokladı.

Kötü koku. dedi. Sonra yere oturdu.

Laksha, Bu vazıo buraya yakın bir yerden çıkartıldı, dedi. Parçaları işaret etti. Babanın ilgisini kasabanın kuzeyindeki bir kazı çekti ve bu yazılar beni alarma geçirdi. Vazonun üstünde, hep mühürlü kalsın. Bu hapishaneyi açan ölür ve rakshasalar dehşet saçar, yazıyor. En sonda da Shiva'ya övgüler var.

Bu kadar mı? İçinde kim veya ne olduğu yazmıyor mu?

Laksha omzunu silkti. Söylemiyor ama tahmin yürütebiliriz. Rakshasalar üzerinde gücü varsa o zaman bir asura, yani Vedik devaların düşmanı olan güçlü şeytanlardan biri olabilir ya da bir raksoyuj. Asurlar kendi fiziksel formlarını alır ama raksoyujlar bir vücudu ele geçirmek zorundadır. Babanı bir şey ele geçirdiği için, bu da büyük ihtimalle bir raksoyuj.

Bir saniye. Raksoyujlar neden bir vücudu ele geçirmek zorunda?

Laksha bu sorudan rahatsız olmuş gibiydi. Hintlilerin doğum ve ölüm döngüsü hakkında ne kadar çok şey biliyorsun? Sanırım sadece basit temelleri: Vücut ölür ama ruh ölmez. Ruh yeni vücuda geri döner ve her biri kaynağa geri dönebilecek kadar saf olmaya çalışır, değil mi?

Kesinlikle. Ve her bir ömür, önceki hayatlarından birkaçını hatırlar veya hiçbirini hatırlamaz. Bu sözcükler tutsağın orijinal vücudunun uzun zaman önce yok olduğuna ama ruhunun döngüye yeniden dönmediğine işaret ediyor. Döngüye katılmak yerine, buraya konmuş. Diğerlerini ele geçirerek bu varlığını uzatmak istiyor.

Yüzünde bir duygu aradım ama göremedim.

Söylediğim için beni affet ama bu anlattıkların, senin yaptığın şeye benziyor.

Duraksadıktan sonra, Biliyorum, dedi. Sesi yumuşaktı ve rahatsızlığını belli etti. Birbirimize çok benziyoruz. Ben neredeyse, yürüdüğüm yolun sonunu görebiliyorum. Seçtiğim yolun daha iyi olduğuna emin değilim.

Pekâlâ. Seninle bu raksoyuj arasındaki fark nedir?

Ben sadece vücudu ele geçiririm. Ruhla aramda bir alışveriş olmaz. Ruhu bir kenara iterim ve vücuda el koyarım. Ama bu şey hem vücudu hem de ruhu kontrol ediyor.

Bana yaptığın da bu muydu?

Hayır, ben kafanın içini seninle paylaştım ve içine yerleşmek için beyninin kullanılmayan köşelerini buldum. Sen anlatmak istemediğin süreçte düşüncelerini okumadım ve vücudunu senin izninle ele geçirdim. Raksoyuj ise babanı kendine köle ediyor. Babanın bildiklerini biliyor, hatırladıklarını hatırlıyor. Dışarıdan baban gibi görünüyor ama tavırları şimdiden farklılaşmıştır. Tam olarak ne yapıyor? Ortalığı karıştırdığını söyledin. Evet, bugün ikinci günün sonu. Hasta olanların sayısı gittikçe artıyor ve hastaneler dolmaya başladı. Doktorların kafası karışık ama insanlar bu hastalığın doğal olmadığını seziyorlar. Bu öğleden sonra, kasabanın dışında, bir kadın, cadı olduğu gerekçesiyle yakıldı.

Laksha bunu söyledikten sonra gülümsemedi ama ben gülümsemesini bekledim. Sessizlik uzayınca kafama takılanı sordum. Şaka yapıyorsun, değil mi?

Çok ciddiylim.

Ah, tanrım. Cadı mıydı?

Sanmıyorum. Fakir ve evlenmemiş bir kadındı, bu yüzden hedef oldu. Benim zengin bir kadın gibi giyinmemin bir sebebi var.

Bu korkunç. Bugün bile bunların yaşandığına inanmak çok zor.

Benim için inanması daha kolay. Korku, medeniyeti umursamaz.

Hastalığı nasıl yayıyor?

Rakshasanın ne olduğunu biliyor musun?

Genel bir fikrim var. Bir tür şeytan, değil mi? Hristiyanların anladığı anlamda bir şeytan değil. Kötü bir insanın yeniden doğarak lanetli bir yarı-hayat sürmesidir. İstedikleri anda organik olan herhangi bir şeyin şekline bürünebilirler zehirli gazlar da buna dâhildir. Bunun ismi maya, illüzyonun gücü. Baban rakshasaları çağırıyor ve onlara insanları yemelerini veya kalplerini göğüsten çıkartmalarını ya da başka şeyler yapmalarını değil doktorları afallatan bir hastalığı yaymalarını emrediyor. İlk hastalananlar, dün öldüler. Yarın rakamlar artacak ve uluslararası haberlere çıkacağız çünkü yüzler, yerini binlere bırakacak.

O zaman onu bulup raksoyuj u dışarı çıkartırsak, babam serbest kalacak, değil mi?

O kadar basit olsaydı seni çağırmazdım. Raksoyuj u babanı öldürmeden vücuttan dışarı çıkartamam. Ve herkesin iyiliği için onu feda etsek bile -ki

bunu tavsiye etmiyorum- raksoyuj kendine başka bir vücut bulur, tıpkı benim gibi. Onu öldürmek de beni öldürmek kadar zor. Yakalanıp bir yere kapatılmalı veya ruh seviyesinde yok edilmeli.

Bunları yapabilir misin? Çünkü ben yapamam.

Onu bağlayamam. Doğru koşullar altında onu yok edebilirim ama yardıma ihtiyacımız var.

Kimin yardımına?

Bu agresif ruh için bir Shakti, yani kutsal silah lazım. İstihza bahçemi sabırsızlığım suladı ve artık bahçemde çiçek açmak üzereydi. Herhangi bir yerde satılıyorlar mı?

Bir kılıç veya mızraktan bahsetmiyorum. Bir devi demek istedim. Bir tanrıça. Durgadan bahsediyorum.

O zaman ben sana nasıl yardım edebilirim, bilemiyorum. Bende e-posta adresi yok ve Twitter'da olduğunu da sanmıyorum.

Onunla bağlantıya geçme kısmını ben hallederim. Çoktan başladım. Ne demek istediğini sormadan devam etti. Ben senin, babanı bulmak için bir yöntem geliştireceğini ümit ediyorum.

Orlaith'e vazo parçalarını kullanarak kokuyu takip etmesini söyleyebilirdim ama sağanak yağmurların ardından babamın kokusunun takip edilebilir bir şey olduğunu sanmıyordum. Cep telefonundan izini sürmeye çalışsan oldu mu?

Polisin de yardımıyla, bu sabah dediğin şeyi yapmaya çalıştım. Cep telefonu artık sinyal yaymıyor. Belki de elemental-lerden yardım isteyebilirsin.

Ne yazık ki bu işe yaramaz, dedim, insanlar elemen-tallerin algılayabileceği kimlikler değildir, onlar ekosistemin bir parçası. Druid'leri tanıyorlar çünkü biz onlara bağlıyız. Kaveri'nin babamı bölgedeki diğer erkeklerden ayırt edebileceğini sanmıyorum.

Kehanet büyülerini?

Deneyebilirim ama bu konuda çok yetenekli değilim. Atticus eğitimim sırasında bu konuya çok fazla değinmedi ve senin başarısız olduğun yerde benim başarılı olacağımı sanmıyorum.

Anlıyorum. Hasta olanları iyileştirme şansın var mı? Belki. Bu, babamı bulmaya yardım eder mi? Muhtemelen. Rakshasaları kovarsan seni aramaya gelebilir.

Kovmak?

Açıkça ifade edemedim mi? Hastalık virüslerden veya bakterilerden kaynaklanmıyor. İnsanların içlerindeki, rakshasaların bir sonucu. Doğaüstü bir hastalık ve ilaçlar fayda etmiyor. Ama senin iyileştirme gücün büyülü ve bu yüzden işe yarayabilir.

Öyleyse hastalanan herkesin vücuduna bir rakshasa mı girdi?

Doğru. Babanın hâlâ sınırlı gücü olmasının sebebi de bu. Ama sen yüzlerce hasta olduğunu söylemedin mi?

Evet. Her geçen gün daha çok rakshasa çağırıyor, daha da güçleniyor.

Tanrılar adına, sayıları o kadar fazla mı? Durga'nın olaya müdahale etmesi ne kadar sürer?

Sunularda bulunuyorum ve mütevazı bir yaşam sürmeye çalışıyorum. Ama tabii ki ne zaman ortaya çıkacağı ona bağlı. Fakat geleceğinden eminim. Bu raksoyuj, dharmayı berbat ediyor ve Devi, dengeyi yeniden kurmak isteyecek.

Thanjavur un ortasında bir aslan olarak mı belirecek? Fazladan kolları ve diğer şeyleri olacak mı?

Bölgede yaşayanların göremeyeceği bir yerde ortaya çıkacağını sanıyorum. Bu yüzden babanı kırsal kesimde bir yere çekmemiz gerek.

Güzel. Şimdi gidebilir miyiz? Beni şehrin kıyısında hasta birine götür. Hiçbir şey yapmadan durmak sinirimi bozuyor. Laksha başıyla onayladı. Evet, gidelim. Kalçasındaki kumaş katlarının üzerine dokundu ve benim kaşlarımı kaldırdığımı görünce, utangaç gülümsemesini gösterdi. Bıçaklarım hâlâ yanımda. Sinir bozucu bir şey -dışarıya çıkmadan önce onları kontrol ederim, orada olduklarını bilsem bile. Birkaç şeye daha ihtiyacım var. Tütsü çubuklarını ve içinde unganlar olan kavanozları aldı. İki minyatür gong ve tokmaklarıyla birlikte hepsi sarisinin katları içinde gözden kayboldu. Kumaşın içinde boyut cepleri olduğunu düşünmeye başladım.

Benim kıyafetlerim tamamen kurumamıştı ama su damlatacak durumda da değildi. Soğukta ürperdim ve kendimi yeniden ıslanıp üşümeye hazırladım, kısa süreliğine de olsa bana sıcaklık ve rahatlık veren cübbeyle vedalaştım. Laksha bana bir şemsiye verdi ve yeniden dışarı çıktık, Orlaith bizimle birlikte geldi.

Laksha yağmurun altında sessizce yolu gösterdi. Yağmur şemsiyelerimizi dövüyor ve şehrin sokaklarında ilerlerken ayaklarımız su birikintilerinde sapırdıyordu. Çamurlu yollardan pirinç tarlalarının kenarına kadar yürüdük ve bir barınak bile diyemeyeceğimiz virane kulübelere ulaştık. Burada yaşayanlar, az rahatlık için çok çalışan insanlardı.

Laksha kapıyı çaldı ve endişeli, yorgun bir kadın kapıyı açtı. Bizi elindeki tütsüyü havada sallayarak kutsadı. Ardından, yağmur damlaları tütsüyü söndürdü. Kadının arkasındaki karanlığın içinden inilti gelir, içeriyi sadece bir mumun titreyen alevi aydınlatıyordu. Bakışları Laksha'nın üzerindeydi ve gözleri fal taşı gibi açıldıktan sonra selam verdi, ellerini çırpı ve dudaklarından müzikal bir dil dökülmeye başladı. Laksha aynı şekilde karşılık verdi ve beni işaret etti. Kadın kapıyı tamamen açtı ve kenara çekilip bizi içeri davet etti.

Mütevazı yaşam alanı, arkadaki mutfığa kadar kesintisiz uzanıyordu. Bir zamanlar rengi turuncu olan eski bir kanepe solumuzdaki duvarın dibindeydi

ve fark edilmek istemiyor gibiydi. Sağdaki iki kapı muhtemelen daha küçük odalara ve banyoya açılıyordu, inilti bu kapılardan birinin ardından geliyordu.

Orlaith'e kanepenin dibinde beklemesini söyledim ve kadını takip ederek odaya girdim. Örtülerin üzerinde bir çocuk kıvranıyordu, kan ter içindeydi ve güçlükle nefes alıp veriyordu. Tütsüler hastalığın kokusuyla savaşıyor ve fırtına, çatıyı dövüyordu.

Laksha elini çocuğun alnına koydu ve çocuk titredi. Laksha elini alnında birkaç saniye tuttuktan sonra çocuğun çıplak göğsünün, kalbinin tam üzerine koydu. Başıyla onayladı ve pencereleri döven yağmur damllarına baktıktan sonra geri çekildi.

Fırtına olması iyi. Ruhunu benimkini ıslatacağı gibi ıslatıyor. Ve ses de sinir bozucu. Hem suyu hem de sesi artırmamız gerek.

Sesin nasıl bir rahatsızlık olduğunu anlıyorum ama dışarıdaki yağmurun ne ilgisi var? diye sordum.

Bu formdaki rakshasa, dedi. Çocuğu işaret etti. Havadan ibarettir. Ya da daha doğru bir ifadeyle, eterdir. Suda boğulur. Çocuğa bir banyo yaptırmamız gerek. Arkasına döndü ve kadınla Tamil dilinde konuştu. Kadın muhtemelen çocuğun annesiydi. Laksha, kadına ne yapılması gerektiğini anlattı. Birlikte, zavallı çocuğu yataktan kaldırdık ve sendeleyerek banyoya götürdük. Çocuğun üzerinde şortu vardı. Nazikçe küvete sokarken şortunu da çıkarttık. Hiç kendinde değildi ve vücuduna hükmedemiyordu.

Laksha küvetin yanına çömeldi ve suyu açtı. Çocuk irkildi ve vücudu spazmlarla kasılmaya başladı ama gözleri açılmadı. Anne ve ben gerideydik. Mevcut durumda hissettiğim çaresizlik, kadınının yanına hiçbir şey olmalıydı.

Laksha küvet dolunca sarisinin içindeki eşyaları çıkartmaya başladı. Anneye tütsüleri yaktırdı ve minyatür gong-larla tokmakları küvetin yanına koydu. Tatlı kokulu merhemi barındıran kavanozun ağzını açarken, bir ilahiye benzer bir şey söylemeye başladı. Merhemnin kokusu o kadar güçlü ve boğucuydu ki beni bile öksürttü. Laksha parmağını kavanozun içine soktu. Su şimdi çocuğun göğüs seviyesine kadar ulaşmıştı. Laksha parmağıyla çocuğun alnına bir şey yazarken duasına devam etti. Çocuk kasıldı ve anne alarma geçerek bir çığlık attı. Laksha kaşlarını çatı, sanki çocuğun tepkisinden hoşnut değildi. Belki de daha farklı bir tepki bekliyordu ama yine de duasına devam etti, sonra minyatür gonglardan birini aldı ve anneye aynısını yapmasını işaret etti. Birlikte gongları dövmeye başladılar ve çıkan ses dişlerimi takırdattı.

Ve tabii ki amaç da buydu. Ses, kokular, yükselen su -hepsi rakshasayı çocuğun içinden çıkartmak içindi. Fakat bu rakshasa güçlüydü ve vücudu bırakmak istemiyordu. Yine de gongların gürültüsü ve edilen dua, etkisini gösterdi. Çocuk titredi ve gözlerini açtı. Göz bebekleri geriye devrildi ve

şimdi sadece gözlerinin beyazını görüyorduk. Gırtlğından tam oluşmamış bir kükreme çıktı ve bu hâldeki bir gençten duymayı beklediğim bir şey değildi. Birden güçlenen kollarıyla küvetin kenarlarını tuttu ve dışarı çıkmak istedi. Laksha çocuğı küvetin içine itti ve bana baktı, belki de işimi yapmamı tavsiye ediyordu. Çalacak bir gongu ve söyleyecek bir ilahisi vardı. Hepsini birden yapamazdı.

Granuaile, iyi misin? Gürültü çok.

Ben iyiyim. Sen ne duyarsan duy, orada kal.

Tamam.

Çömelirken yan gözle anneye baktım ve Scathmhaide'ı bir kenara koyarken ağladığını gördüm. Ben olsam ben de ağlardım. Babamı ele geçiren şeyin, bu çocuğun içine giren şeyden çok daha kötü olduğunu hatırladım. Bu rakshasa ile başa çıka-mıyorsam, raksoyuja karşı galip gelmeyi nasıl beklerdim?

Çocuğı küvette tutmak, düşündüğümünden de zordu. Benimle aktif olarak mücadele ediyordu ve bir yandan ıslanırken bir yandan da tokat yiyordum. Su seviyesi şimdi göğsün-deydi ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Laksha, daha önce ölü bir balık gibiyken birden neden kendine geldiğini açıklamak için ilahisine ara verdi.

Rakshasa çocuğun kalp çakrasına saldırıyor ve onu yaşamdan ağır ağır soyutluyordu. Onu yukarı çıkmaya zorladık. Şimdi çocuğun kontrolünü eline aldı. Burada, altıncı çakra-da, dedi. Kaşların ortasında ve biraz daha yukarıda duran taşı işaret etti.

Artık çocuğı suya daha fazla sokamazdık. Rakshasayı çok kızdırmıştık ama çabalarımız onu vücuttan dışarı çıkartmaya yeterli değildi.

Laksha, Onu iyileştirmek için ne yapabileceksen, şimdi yap, dedi. Ama ben nasıl olacağından emin değildim. Daha önce başkalarını doğrudan iyileştirmemiştim ve burada toprakla bir bağım yoktu. Semptomları yok etmek çocuğı içine giren şeyden kurtarmazdı. Şimdi vücuduna yardım etmek için yapacağım her şeyi, ben durduğum anda rakshasa bozabilirdi ve bir enerji kaynağı olmadan uzun süre devam edemeyeceğim belliydi. Scathmhaide'ın gümüş ucunda biraz enerjim vardı ve çocuğı rahatlatmak için doğrudan bunu kullandım. Nefes alıp verışı düzeldi ama hepsi bu kadardı. Hâlâ raksha-sanın etkisi altındaydı. Rakshasayı çıkartmak için daha fazlası gerekti ve çözümün, boynumda sallandığını fark ettim. Soğuk demir, büyüünün antiteziydi ve Laksha buna maya dese de rakshasa her şeye rağmen büyüü bir yaratıktı.

Kolyemi çıkarttım ve altın zinciri parmaklarıma doladıktan sonra soğuk demir tılsımı çocuğun alına değdirip orada tuttum. Tepki, anlık ve ürkütücüydü.

Kükremesi bir çığlığa dönüştü ve ellerini bileğime atıp tılsımı uzaklaştırmak istedi ama çocuğun zayıf vücudu benimle baş edecek durumda değildi. Anne endişelendi ve arkamda çığlık atmaya başladı. Çocuğun

ağzından, burnundan ve kulaklarından yağlı bir duman çıkıp kafasının üzerinde bir buluta dönüştü. Sanırım Laksha'nın da beklediği buydu.

Evet! Onu terk ediyor! Tamamen dışarı çıkınca demiri o bulutun içine sok!

Tılsımında yeterli miktarda demir yoktu. Yine de şansımı deneyebilirdim ama fazladan enerji gerekti. Tılsımım olmadan da büyü yapmayı deneyebilirdim ama böylesi daha etkiliydi. Sesler ve suyla bir araya gelince büyü gücünü azalttığı belliydi, rakshasanın çocuğun üzerindeki kontrolünü de kırıyordu.

Yağlı bir dumandan oluşan bulut tepemden geçti -çıkışı kapatan ve türlü sesler çıkartan anneye doğru gitti- ve çocuk, içinden çıkacak duman kalmayınca kendini küvetin içine bıraktı. Laksha harekete geçmemi işaret etti. Ayağa kalktım ve soğuk demiri bulutun içine soktum. Verdiği tepkiyle dalgalanan bir denizanasına benzedi, sonra suya düşmüş bir örümcek gibi kendi üzerine katlandı, soğuk uzantılarını bileğime doladı. Hemen tuvaletin önündeki zemine doğru inişe geçti -tam sağımdaydı- ve duman somutlaşınca, yerden siyahlar içinde insansı bir form yükseldi. Ardından bir yüz belirdi. Etten bir kâbus gibiydi, kanlı gözleri ve keskin dişlerinin arasından çıkan, kırmızı, uzun bir dili vardı. Rakshasanın gerçek formuydu. Dorian Gray gibi, yozlaşmanın kusursuz bir portresiydi. Soğuk demir sayesinde, şekil değiştirme veya illüzyon yapma yeteneklerinden yoksundu.

içgüdüsel olarak geri çekildim ama çok fazla manevra yapabileceğim yer yoktu -küvet tam arkamdaydı. Rakshasa yüzüme doğru atıldı ama aramızdan geçen çelik dartlar, sert ve gerçek gibi görünen derisine saplandı, açılan yaralardan yere kanı aktı. Şeytan gırtlığını tuttu ve korkunç gözlerini sola çevirince, bıçaklarından birini savuran Laksha'yı gördü. Rakshasa geriye düştü ve tuvaletin önünde dizlerinin bağı çözüldü. Oturur pozisyonda gırtlığından tıkırtılar gelirken öldü -bu görüntüyü zihnimde, BARMEN OLARAK KALSAYDIM ASLA GÖRMEYECEĞİM ŞEYLER dosyasına attım.

Çocuk nefesini tutarak kendine geldi ve annesine seslendi. Kadın rahatlayarak çocuğa koştu ve odayı görmesini engelledi. Sessizce birbirimize işaret ederek Laksha ile cesedi dışarıya çıkartmaya karar verdik. Kolyemi tekrar taktım ama kısa süreliğine de olsa asamı banyoda bırakmak zorunda kalacağımı anladım. Oturma odasına cesetle birlikte adım attığımızda, bir tür tabuyu bozuyor olabileceğimiz aklıma geldi: Kendimize dokunulmaz bir statü kazandırmış olabilirdik. Kast sisteminin uzmanı değildim ve çok şey bilmiyordum, bu yüzden Laksha'ya sordum.

Ölüyle bizim ilgilenmemiz doğru mu? Demek istediğim, diğerlerinin gözünde kötülükle kendimizi lekelemiyor muyuz? Laksha, Bence bunu dert etmez, diye cevap verdi. Başıyla arkamızdaki anneyi işaret etti. Ve kimse buna çok fazla takılmaz çünkü bunu biri yapmak zorunda. Gerçek bir rakshasa-nın cesedi paniğe sebep olur ve yetkililerin ilgisini çeker. Kapıya

doğru gittiğimizi gören Orlaith yerinden kalktı ve önümüzden çekildi. Sen iyi bir köpeksin, dedim. Sonra Laksha'ya dönüp en önemli soruyu sordum.

Onunla ne yapacağız? Hâlâ yağmur yağıyor.

Böylesi daha iyi. Herkes içeride.

Gömebileceğimiz bir yer yok.

Buradan uzakta bir yerde yakılması gerek ama bu bir seçenek değil.

Kimsenin bir şey ekmeyi denemeyeceği bir yer seçmeliyiz.

Aradığımız yer, evlerin arasında aşınmış bir yoldu. Bir tür ara sokaktı ama şimdi çamurlu bir hendeğe benziyordu. Elemental Kaveri ile bağlantıya geçip rakshasanın cesedini gömmemize yardım etmesini istedim. Gece boyunca insanlara yardım etmek için buna benzer şeyler yapabileceğimizi söyledim. Çamur tabakasını bizim yapabileceğimizden çok daha hızlı bir biçimde araladı ve cesedi açığa çıkan derin çukurun içine attı. Çamur üzerini örttü ve sorun çözüldü -hiç tanık yoktu.

Evden dışarıya çıkarken bizi takip eden Orlaith, prosedürün köpekler için pratik uygulamasıyla ilgilendi. Çok hızlı! Kemikleri böyle mi gömüyorsunuz?

Senin patilerin de bu işin çaresine kolaylıkla bakar, dedim. Laksha, Biri gitti, dedi. İşe yaradığını bildiğimize göre, belki de bir sonrakini daha hızlı yaparız. Babanın ortaya çıkması uzun sürmez. Bu arada biz de insanları kurtarırız. Bu iyi karma.

Laksha'nın yüzündeki gergin gülümseme, son kısmın kadın için ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu. Diğerlerinin iyiliğini istediği için kadını suçlayamazdım ama keşke babamı bulmanın daha hızlı bir yolu olsaydı.

Yerini belirlemeye çalışırken odak olarak ne kullandın? diye sordum.

İçine raksoyuj'un koyulduğu vazonun parçalarını. En yakın zamanda dokunduğu nesneydi.

Ah, ama o vazo onun değildi. Aslında raksoyujundu. Ona çok daha yakından bağlı bir nesne, daha etkili olmaz mı? Laksha, Olabilir, dedi. Yanında öyle bir şey var mı? Yok, dedim. Ama bir şey bulabilirim. Üzerinde biraz düşünmeme izin ver.

Laksha şeytan çıkartma kiti diyebileceğim eşyalarını ve asamı almak için eve geri döndü, aileyle telaşla vedalaştı. Ben ıslak köpeğimin yanına çömeldim ve kulaklarının arkasını okşadım. Kilden vazonun parçaları yerine, babamın psişik imzasını daha güçlü taşıyan bir nesne bulmak için uğraştım.

Ben büyürken doğum günlerimde ve Noellerde bana her neredeyse oradan küçük hediyeler ve kartlar gönderirdi. Ben bunları her zaman odamda kimseye görünmeden açar ve ağlardım. Çünkü babam uzak olsa bile çok tatlı ve sevecendi, yakınımıdaki üvey babamın soğukluğuna göre çok daha iyi bir seçenektir. Ben yetişkin bir birey olunca bile hediye göndermeye devam etmiş ve beni hiç unutmamıştı. Her zaman beni düşündüğünü ve sevdiğini belli etmenin bir yolunu bulurdu. Ne kadar uzakta olursa olsun.

Kulübemde gönderdiği hediyelerin bir kısmı hâlâ duruyordu. Ama en yakın zamanda gönderdiği hediye, on iki senelikti. Ben kendimi ölmüş gibi gösterip gizli gizli Druid çıraklığına başlayınca, tabii ki hediyelerin de sonu gelmişti. Gönderdiği hediyelerde Laksha'nın onu bulmasını sağlayacak kadar güçlü bir psişik imza olabilir miydi? Aradan çok zaman geçmişti ve şimdi büyüü savunması olan bir yaratığın kontrolündey-di. Duygusal olarak bunun mümkün olabileceğine inansam da mantığım bu fikrin işe yaramayabileceğini söylüyordu. Laksha'nın rakshasaları öldürerek raksoyuju açığa çıkartma planı daha iyiydi. Ve endişelenirken beni meşgul edecekti.

Laksha elinde Scâthmhaide ile yanıma gelince, faydalı bir şey bulup bulmadığımı sordu.

Hayır, dedim. Başımı iki yana salladım. Gidip şeytan çıkartmaya devam edelim.

5. BOLUM

Yüzlerce yıllık ilişki deneyimim sonunda, aşkın doğal bir sonucunun da endişe olduğunu öğrenmiştim. Bir şekilde birlikte gelen bir ikiliydi ve biri olmadan diğerine sahip olmak, neredeyse imkânsızdı. Sürekli ellerinizi ovuşturduğunuz veya dışarıya her şeyi belli ettiğiniz türden bir endişe değil, sessiz bir panikti. Her zaman sizinleydi ama ara sıra alevlenerek nefesinizi keser ve aniden gelen gözyaşı perdesiyle, görmenize engel olurdu. Paniğin sebebi, en sevdiğiniz şeyin, yaralanma veya sizden sonsuza kadar alınma ya da kaybolma ihtimaliydi.

Granuaile için çok endişeleniyordum.

Endişemin sebebi onun yeteneklerine güvenmemem değildi. Bir sürü şeyi halledebilirdi ama Laksha Kulasekaran, önceden tahmin edebileceği ve kendini savunabileceği bir tehdit değildi. Granuaile, Laksha'nın kendisine asla zarar vermeyeceğini düşünüyor olabilirdi ama ben de benzer şeyleri Leif Helgarson için düşünüyordum ve bana ihanet etmişti.

Aslında, Leif ile Laksha birbirlerine çok benziyorlardı. Varlıklarını devam ettirmek için insanları avlıyorlardı. İkisi de avcıydı ve bunu hiçbir zaman unutmamak gerekti.

Thanjavur yakınlarındaki muz korusuna geçtiğimizde, Oberon hiç beklemeden yorumu patlattı.

Vay canına! Etsiz hava böyle mi kokuyor? Hiç sevmedim! Ah, yapma, o kadar kötü değil. Havanın çok temiz olduğunu düşündüm çünkü önceki akşam bolca yağmur yağmıştı. Zemin yumuşaktı ve bazı yerler de suyla kaplıydı. Sabah güneşi yüzeylerden yansıyor ve gözümü kamaştırıyordu.

Dramatik bir köpek olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Belki biraz. Granuaile ve Orlaith'i bulmamız gerek, etsiz havanın kokusu benim tehdit listemde ilk sırada değil. Tapmak birkaç kilometre ötede. Yola çıkalım ama yanımdan ayrılma, tamam mı?

Oberon, Tamam. dedi. Tepeden aşağıya inerken yanımda kaldı. Sence en yakın sosis ne kadar uzaktadır? Durumun vahametini anlamak için soruyorum.

Bence kilometrelerce yürümen gerekebilir. cKilometrelerce yol hey! Bu, Tarantino'nun filminde vardı, değil mi?

Hangisi?

Ölüm Geçirmezi Diskjokey, Kelebek ile konuşuyordu. 'Tutmam gereken sözler ve bir şeyler yemeden önce yürümem gereken kilometrelerce yol var.'

Ha! Hayır Oberon, uyumadan önce yürümesi gereken kilometrelerce yol olduğunu söylüyordu. Filmde aslında Robert Frost'ın bir şiirinden alıntı yapılıyordu.

Pekâlâ, Robert Frost'ın köpekleri düşünerek şiir yazdığını sanmıyorum. Bence bir şeyler yemeden önce kilometrelerce yürümek daha dramatik olur.

Brihadeeswara Tapmağı 1010 yılında Chola imparatoru tarafından yapılmış ve o dönemden beri çok fazla yer değiştirmemişti. Elemental Kaveri ile iletişime geçip ziyarete geldiğimi haber vermek istedim ama bana Granuaile'in nerede olduğunu bildiğini ve beni ona götürebileceğini söyledi. Tapınak'a gitmemize gerek yoktu.

Göğsümdeki sıkışma Granuaile'in hayatta olduğunu öğrenince biraz azaldı. Onları şehrin güneyinde, kırsal kesimde bulduk. Bir pirinç tarlasının yanından ağır adımlarla geçiyorlardı. Oberon ve Orlaith birbirlerine merhaba dedikten sonra oyun oynamaya başladı.

Granuaile, Geldiğin için teşekkürler, dedi. Hemen bana sarıldı. Yalnız olsaydık ikimiz de daha çok duygu belli ederdik -en azından ben ederdim. Laksha vücutları ele geçirebilme özelliğinin yanı sıra korkunç büyüler de yapabilen biriydi ve Granuaile bu büyülere karşı benim kadar iyi korunmuyordu. O yüzden, zihnimden bir sürü korkunç senaryo geçti. Granuaile'e sarılıp onu gördüğüme ne kadar memnun olduğumu söylemek istiyordum ama bunun yerine Laksha'ya bakıp başımla selam verdim. Laksha da beni selamladı ve

Granuaile'e dönüp hiç endişelenmemiş gibi konuşmaya başladım.

Bir şey değil. Çok yorgun görünüyorsun. Neler oldu? Gece boyunca çalıştık, babamı gizlendiği yerden çıkartmak için insanların içinden şeytanları çıkarttık. Şimdiye kadar işe yaramadı ve çok yorulduk. Bir ara verip dinlendikten sonra devam etmeye karar verdik.

Güzel plan. Bana da anlatın, birlikte yürüyelim. Köpekler yanımdan gelirken mutlu sesler çıkartıp birbirlerini dürtme-ye devam etti.

Granuaile önceki gece yaşananları ve şeytan çıkartma ayınının detaylarını anlattı. Bir noktada beni aydınlatmasını istedim. Su neden etkili oluyor?

Rakshasalar eterden ve güçleri suda boğuluyor.

Burada tanıdık bir şeyler vardı. Ama bunun işe yaraması için suya tamamen batmaları mı gerek yoksa bir duş almaları yeterli mi?

Granuaile yardım için Laksha'ya baktı ve cevabı cadı verdi.

Rakshasalar kalp çakrasına saldırır, bu yüzden boyun seviyesine kadar suda olmaları yeterli.

Ama herkese banyo yapmasını söylemek sorunu çözmez. Hayır. Rakshasa vücut sudan çıkana kadar kurbanın kafasına yerleşir -zorunluluktan çok, rahat etmek içindir. Suyla kuşatılmak etere erişimi engeller ama onu öldürmez. Sizin toprakla bağınızın kesilmesi gibi bir etki.

Granuaile, Ah, anladım, dedi. Başıyla onayladı ve ben de aynısını yaptım. Bizim anladığımız dilden bir açıklamaydı.

Bir başka deyişle, kurbanın kafasına yerleştiklerinde, su onları etkilemiyor, dedim. Onay bekledim. Etere erişmek zorundalar, bu durumda da sesler, koku, ilahiler ve soğuk demir, onları dışarı çıkmaya zorluyor.

Laksha, Kesinlikle, dedi. Onun gibi bir şey. Anlıyorum. Fakat bunlar babanı bulduğunuzda yeterli olmayacak. Rakshasaları çağırıp onları kontrol edebilen ve kurbanları nasıl öldüreceklerini söyleyen biri, şimdiye kadar yaptıklarınızdan fazlasını gerektirir. Raksoyuj da eterden bir varlık mı?

Evet. Daha da fazlası. Çağırdığı rakshasaların aksine kendi fiziksel formuna bürünemiyor, bu yüzden bir vücuda girmek zorunda.

Öyleyse, teorik olarak, su büyülerini ona zarar verir mi? Granuaile, Aklında ne var? diye sordu. Manannan Mac Lir'i işin içine katmak mı?

Dolaylı olarak, evet. Belki. Laksha, diyelim ki buzdan ama erimeyecek ve çelik kadar keskin bir silah yaptım. Suyla yapıldı ve su büyüsüyle bağlandı. Böyle bir silah uygun çakraya uygulanırsa, raksoyuja zarar verir mi?

Cadının kaşları çatıldı. Öyle bir silah var mı?

Evet, beş tane var. Belki daha da fazla.

Granuaile, Manannanda öyle silahlar olduğundan bana hiç bahsetmedin, dedi.

Çünkü öyle silahlan yok. Gaia sudan enerji almasına izin veriyor ama büyüsü hâlâ toprak büyüsü. Laksha'ya döndüm. Muhtemelen onay almam gerek: Raksoyuj ile ilgili sormak istediğim bir şey var. Bunu sana soruyorum çünkü bu gibi konularda benden daha deneyimlisin. Böyle bir silahla yaralanmak, bir buz salkımını vücuduna saplamaktan farklı olur, değil mi? Ya da benim toprağın gücünü kullanarak bir araya getirdiğim bir şeyden de etkilidir, yanılıyor muyum? Çünkü ben buza istediğim şekli verebilirim ve bunu bütün Druid'ler yapabilir ama sivri olmasını sağlayamam veya erimesine engel olamam. Bu tarz şeyler beni aşıyor.

Laksha, Evet, sanırım haklısın, dedi. Bu silahlar gerçekten de su büyüsüyle yapıldıysa, dördüncü ve altıncı çakraya indirilecek darbeler -kalp ve üçüncü göz- vücut üzerindeki kontrolünü kırar. O vücudu terk etmek zorunda kalır.

Granuaile elini havaya kaldırdı. Benim bu planla ilgili bir sorunum var çünkü öyle bir silahı babamın kafasına ve kalbine saplamak istemem.

Laksha, Hayır, hayır, dedi. Yüzünde nadir görülen gülümsemesi açığa çıktı. Sadece bağı bozacağız, çakra noktalarını suyun büyüyle kirleteceğiz ki raksoyuj oralara tutunanlasın. Deriyi geçmek yeterli olacaktır. Kan akıtmak ve belki yara izi bırakmak gerekebilir ama iyileşmeyecek şeyler değil. Bir daha onun içine giremez.

Granuaile, Sonra ne olur? diye sordu. Demek istediğim, bağları koparsa?

Raksoyuj babanın vücudunu terk etmek zorunda kalır ve başka birini ele geçirmek ister ama ben buna izin vermem. Onunla eterde savaşır ve dövüşü kazanırım.

Cesurca bir plandı ama benim düşündüğümü Granuaile sordu.

Kazanacağını nereden biliyorsun?

Bunu çok uzun zamandır yapıyorum. Daha önce bir vücut için dövüşmek zorunda kalmadım ama ben kaldım.

Bunun zaferi garanti ettiğini sanmıyordum ama ağzımı açmadım.

Lakshanın, gerekirse kendisini nasıl yenebileceğimi bana öğrettiği gerçeğini de belli etmemek için uğraştım. Çünkü Laksha da eterden bir yaratıktı.

Granuaile, Laksha'nın kendine güvenini sorgulamadı ve bana döndü. Bahsettiğin beş buzdan bıçağı nereden bulacağız?

Ben bir taneden fazla bulabileceğimizi sanmıyorum. Himalayalara gidip Yeti'ye sormamız gerek.

Oberon, Orlaith ile oyununu yarıda kesip bana döndü. Harika bir fikir! BİR YETİ'YE SOR! İlk sorum şu olabilir, 'Bir bifeğin buzlarını çözebilir misin yoksa onu sadece don-durabilir misin?'

Granuaile, Ciddi misin? diye sordu. Çünkü koca ayak hikâyesinin senin dalaverelerinden biri olduğunu söylemiştin. Evet, Sasquatch öldü, tabii eğer gerçekten öyle bir şey varsa. Ama Yeti bin iki yüz senedir bizimle ve Eski İrlanda dilini konuşabiliyor.

Ne? Bu nasıl olabilir?

Bundan kimseye bahsetmeyin, tamam mı? Bir elimi havaya kaldırdım, ikinizin de yemin etmesini istiyorum.

Granuaile, Bir saniye, dedi. Bir şey söylemeden önce şunu merak ediyorum. Sen de benzer bir yemin ettin mi? Lanet olsun. Evet. Evet, ettim. Ama sizin için bunu bir istisna olarak kabul eder diye düşünüyorum. Çok uzun sürmez. Burada bekler misiniz?

Laksha, Benim evimde bekleyebiliriz, dedi. Yorgunuz ve bir şeyler yememiz gerek.

Orlaith'e kahvaltıda et olmayacağını söyleyen iyi olur. Granuaile, Geri dönünce Kaveri'den seni eve getirmesini iste, dedi. Ve acele et. Bu şeyi yenmek için Himalayalara gidip gelmek gerekiyorsa hemen başlamak istiyorum.

Acele ederim, diye söz verdim. Oberon ile birlikte muz korusuna geri döndük ve en yakındaki ağacı kullanarak Manannan Mac Lir'in, Tır na

nOg'daki malikânesine geçtik. Manannan'ı domuz ağılından çıkıp evine giderken yakalayacak kadar şanslıydık. Bizim geldiğimizi görünce, yüzüne hafif bir endişe çöktü.

Siodhachan. Umarım hoş gelmişsindir.

Merhaba Manannan Mac Lir. Seninle hemen özel olarak konuşmam gerek. Bizi meraklı gözlerden ve kulaklardan gizleyebilir misin?

Yüzündeki hafif endişe yerini gerçek endişeye bıraktı ama etrafımızı ses geçirmez bir baloncuk ile kuşattıktan sonra, dudak okuyanlara karşı Sisler Pelerini ile üstümüzü örttü.

Malikânesinde en iyi ihtimalle sağduyudan yoksun, en kötü ihtimalle casus diyebileceğimiz, çok sayıda peri vardı.

Yeminim için bana bir istisna tanır mısın diye sormaya geldim. Granuaile'e Yeti'nin gerçek hikâyesini anlatmam gerek. Granuaile'in bir Yeti buz bıçağına neden ihtiyacı olduğunu anlattım ve bana Granuaile ile Laksha'ya hikâyeyi anlatma iznini verdi, tabii eğer ikisi de bunu bir sır olarak saklayacaklarına yemin ederse.

Bir şeye ihtiyacın olacak. Benimle gelin, dedi. Bizi tekrar domuz ağılına soktu. Burası aynı zamanda kasap dükkânı olarak da kullanılıyordu ve yolda bana Yeti'ye ulaşmanın en kısa yolundan bahsetti. Kahverengi bir kâğıda mucizevi pastırmadan birkaç kilo koydu ve bana uzattı. Bunu bekliyor olacaklar. Oberon'a üzerinde bolca et olan bir kemik fırlattı ve Orlaith için de bir tane verdi. Köpeğim heyecanını çok fazla gizleyemedi.

Ah, buna çok şaşırarak! Bundan sonra soyalı burger yemez kesinlikle!

Manannan ile vedalaşıp Hindistan'a geri döndükten sonra, paranoyama kulak verip ağacın dibinde durdum ve bizi takip eden olup olmadığına baktım. Sarı kanatlı, uçan bir piksi, bir dakika sonra bulunduğumuz yere çıktı ve doğrudan göğsüme doğru uçu. Göğsümden sekti ve soğuk demir aurama değdiği için küle dönüşmeden önce yüzünde ölüm anının dehşetini gördüm.

Lanet olsun. Önce sorgulayacaktım.

Benim için sakıncası yok. Pastırmayı daha erken verebilirim. Hadi gel!

Köpeğime gülümsedim. Pekâlâ, gidelim. Kaveri, bizi şehrin mütevazı evlerinden birine yönlendirdi. Evin önünde bir sebze bahçesi vardı. İçeri girerken endişelerimi bastırmaya çalıştım. Harika bir sabahtı ve Oberon, günün güzelliğinin farkına varmazsak çok yazık olacağını gözlemlemişti.

Bak Atticus, güneşimiz ve yiyeceğimiz var, bir aradayız. Yakında güzel kızlar da bizimle olacak. Umarım beni dinliyor-sundur. Bunu kaçırmak istemezsin.

Haklısın Oberon, kaçırmak istemem.

Bence hayat da doğru yaşarsan etli bir kemik gibi. Keyfini çıkarır ve işin bitince gömersin. Keyif almıyorsan berbat olur ama yine gömmek zorunda kalırsın. Bu yüzden hayattan keyif almakta fayda var derim.

Çok doğru.

Ben kapıyı çalınca Laksha cevap verdi ve bizi içeri davet etti. Zeki Kız’a söyler misin? Orlaith’e ona bunu getirdiğimi söylesin. Ağzında etli kemik vardı ve kemiğin yanlarından etler sarkıyordu.

Tabii ki. Mesajı ilettim ve Orlaith hemen kuyruğunu sallayarak yanımıza geldi, bizi havlayarak karşıladı. Ağzını açtı ve Oberon’un sol tarafına uzanan kemiği dişledi. Oberon kemiği bıraktı. Orlaith eti yere koyduktan sonra Oberon un burnunun yanını birkaç kez yaladı. Oberon o kadar heyecanlandı ki kemiğini düşürüp havladı.

Atticus, beni öptü! Gördün mü? Beni seviyor!

Evet, gördüm dostum ama hemen bu sonuca...

Etlerin Lordu Oberon’u selamlayın! Sabah yediğiniz sosis ve akşam kemirdiğiniz kemiğim! Biftek getiren ve yemek vaktinin geldiğini haber verenim! Tavuk ve et suyu sonsuza kadar benimdir, nam nam!

Oberon, bence egona yenik düşüyorsun.

Et Lordundan nefret etme Atticus. Sadece ona biftek sosu ver ve övgü dolu sözler söyle.

İki köpek yerde yan yana uzanıp girişi kapattı ve kemikleri kemirmeye başladı. Neşeli bir düello gibi kuyruklarını sallayarak birbirlerine vuruyorlardı. Köpekleri kendi hallerine bıraktım ve mutfak masasında Laksha ile Granuaile’e katıldım. Düz, yuvarlak bir tabağın üzerinde üç mum yanıyor, alevleri titrerken ortama vanilya ve baharat kokusu yayılıyordu. Mumların etrafında içi dilimlenmiş kavun, muz ve böğürtlen dolu diğer tabaklar vardı. İç i krema dolu bir sürahi, muhtemelen ineğin meyvesini temsil ediyor, tabağımıza koyacağımız meyvelerin üzerine dökülmeyi bekliyordu. Biraz böğürtlen ve kavun alıp misafirperverliği için Laksha’ya teşekkür ettim. Sonra Yeti’nin sırrını kimseye söylemeyeceklerine dair söz verdirttim. Sorun çözülünce konuşmaya başladım.

Çok uzatmamaya çalışacağım çünkü muhtemelen zamanımız az. Granuaile, sanırım Manannan Mac Lir’in geçmişte Norse panteonu ile ticaret yaptığını biliyorsun. Sana gösterdiğim, Álfar’ın ona verdiği dokuz diyar haritasını hatırlıyor musun?

Başıyla onayladı ama bir şey demedi, ağzı çilek ve krema doluydu.

Güzel. Bunu söylüyorum çünkü bin iki yüz sene önceydi. O zaman ben hâlâ dünyayı dolaşıyor ve ağaçları Tír na nÓg’a bağlıyordum. Manannan ticaretin ötesine geçmişti ve Jötunheimda kaçamak yapmakla meşguldü.

Granuaile ağzı hâlâ doluyken, kafasına takılan şeyi sordu. Fand’ı aldattı mı?

Aldattı ve aldatmaya da devam etti. Ve aynısı Fand için de geçerli. Bir dönem Cu Chulainn ile takıldığını herkes biliyor. Yutkunurken bir parmağını havaya kaldırdı. Bu konuda hoşgörölü bir evlilikleri mi var?

Pek sayılmaz. Kaçamaklarını mümkün olduğunca gizli tutmaya çalışır ve diğerinin neler yaptığını bilmek için uğraşırlar. Artık ikisi de bir şeyler gizleme ve gizlenenleri öğrenme konusunda uzman.

Ama Fand, bahsettiğin Jötunheim’da yaşanan kaçamağı hiç öğrenmedi, değil mi?

Bu doğru. Ve Manannan böyle kalmasını istiyor.

Bekle, neler olduğunu tahmin etmeye başlıyorum. Manannan Mac Lir, orada bir buz deviyle mi birlikte oldu? Evet. Muhtemelen, graah, diyen biriyle. Ürperdim ve Jötunheim’da şahit olduğum korkunç manzarayı hatırladım. Ve bu dişi dev, hamile kaldı.

Granuaile olduğu yerde dondu kaldı. Ağzından birkaç santimetre uzaktaki kaşıқта, böğürtlenler vardı. Olamaz!

Oldu. Jötunheim’ı terk etmek zorunda kaldı çünkü buz devleri kendilerinden olmayan bir şeyi öldürürdü. Tır na nÖg’da da kalamazdı çünkü Fand eninde sonunda neler olduğunu öğrenirdi. Bu yüzden dişi devi Himalayalara, Norse ve İrlanda panteonlarından uzakta bir yere gönderdiler. Muhtemelen geri kalanını tahmin edebilirsin.

Buna inanmıyorum. Sen Yeti’nin aslında Fae olduğunu mu söylüyorsun?

Büyülü yetenekleri olduğu ve bir insan ile başka bir şeyin karışımı oldukları için Fae olduklarını söyleyebiliriz ama demire karşı zayıf değiller. Ve Fae’nin geriye kalanı onları bilmiyor. Dişi devin beşizleri oldu, beyaz bir kürk ve soluk mavi deriyle doğdular. Büyüdüklerinde, kar ve buzla istedikleri şeyi yapabildiklerini fark ettiler.

Dişi deve ne oldu?

Önce Yetilerde Himalayalar’da kaldı. Manannan ara sıra onları ziyarete gitti ve kendisi gidemediğinde güvendiği bir periyi gönderdi. Sonunda, güvendiği perinin çok da güvenilir olmadığı açığa çıktı. Yetiler büyüyünce dişi dev Himalayalardan gitmek istedi. Jötunheim’a geri dönmesi söz konusu değildi. Ama ona abayı yakan ve onu memnun etmeye hevesli peri, dünyada başka soğuk yerler de olduğunu söyledi. O periyle Manitobaya kaçtı, benim bağladığım bir ağacı kullanarak Winnipeg Gölü’nün kuzey kıyısında bir yere gitti.

Sen bunları nereden biliyorsun?

Ben bağı tamamladığım anda önümde belirdiler! Peri, Himalayalardan Yeni Dünya’nın en yeni ağacına geçti. Ağaçları bağlama görevini bana Manannan verdiği için de durumu ona hemen rapor ettim.

Ah, tanrıların draması! O ne yaptı?

Girmelerine izin verdi çünkü Fand ile konuşmak gibi bir niyeti yoktu ve devin de mutlu olmayı hak ettiğini düşünüyordu. Bana kim olduklarını anlattı ve Yetiler’den bahsetti. Sessizlik yemini ettirdi. Kaçak çift, donmuş kuzeyde Fae kanı taşıyan çocuklar yaptı. Fakat bunlar Yeti’den daha korkunçtu. Bir tahmin et bakalım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Hayır! Wendigolar olamaz değil mi?

Evet.

Granuaile sonunda bir şeyler yediğini hatırladı ama şimdi devam edemeyecek kadar heyecanlıydı. Bögürtlen dolu kaşığı havada tuttuğunu fark etti ve indirdi. Lanet olsun. Yetiler'e ne oldu?

Hâlâ oradalar. Manannan sonsuz gençliğe sahip olmaları için onlara düzenli olarak kendi etlerinden gönderiyor ve şimdi teslimat zamanı geldi. Eti onlara sen götüreceksin ve ilgilerini çekeceksin.

Hâlâ beş tane mi var?

Evet. Akraba oldukları ve orayı terk etmek istemedikleri gerçeklerinin yanı sıra, üreyemiyorlar. Katırlar gibiler. Neyse ki güvende olmalarını sağlayan şey de sayılarının az olması.

Bilim adamları Himalayalarda üreyen bir Yeti popülasyonu olamayacağını söylüyor ve tabii ki bu konuda haklılar. Ama Yetiler hâlâ orada.

Öyleyse ne buz devleri ne de Fae, onların varlığından haberdar değil.

İki grup da Yetilerden bahsedildiğini duymuştur ama öyle olsa bile birer efsane olduğunu düşünüyor ve nereden geldiklerini bilmiyordun

Ve Yetiler Eski İrlanda dilini konuşuyor.

Onlara Manannan öğretti. Anneleri de gençken onlara Norse dilini öğretmişti ama uzun süredir sadece Manannan ile konuşuyorlar. Ve onlar Norse dilini kullanmayalı çok uzun zaman oldu.

Granuaile ellerini başının yanına koydu ve içine çektiği havayı patlarcasına dışarı verdi. Offi Kafam patlayacak! Öne eğildi ve kollarını masanın üzerinde birleştirdi. Benden sakladığım buna benzer başka sırlar var mı?

Evet. Ama sana söyleyemem, yoksa sır olmazlar. Paylaşmak, değer vermektir.

Amerikalı vatandaşların büyük bir kısmının aksine, ben ritmik sloganlara bağışıklık kazandım.

Gülümsedi. Pekâlâ. Sırları sonra masaya yatırırız. Bilmek istediğim şey, senin benimle gelip gelmediğin. Çünkü konuşmandan anladığım kadarıyla, gelmiyorsun.

Ah, evet. Adadaki yaşlı adamı hatırlıyor musun?

Evet, soracaktım. Durumu nasıl?

İyi. O bir Druid ve dövmelerimi tamir edebilir.

Bir Druid, öyle mi? Hikâye derinleşiyor. Daha öncesinde onunla tanışmamı istemiyoordun.

Hâlâ istemiyorum. Seninle beş dakika içinde kavga eder. Bunu nereden biliyorsun?

Yaşlı adamın kimliğini şimdiye kadar sır gibi saklamıştım ama artık buna gerek yoktu. Çünkü o benim Başdruidim. Ciddi misin?

Evet. Geçimsiz ve huysuz bir adamdır. İsmi Owen Kennedy. Seni onunla tanıştıracığıma söz veriyorum. Fakat şimdi ondan ben sorumluyum ve şekil

değiştiremeyince kendimi sakat gibi hissediyorum. Bu sorunu çözebileceğini düşünüyorum ve sen meşgul olduğun için bir araya gelmenizi biraz daha geciktirip sorun çıkartabilecek çıkıntıları törpüleyebilirim. Senin için sorun olur mu?

Ah, pekâlâ. Granuaile arkasına yaslanıp düşündü. Sanırım mantıklı çünkü benim yapamayacağım ama senin yapabileceğin bir şey aklıma gelmiyor. Fakat ben Yetiler'i nasıl bulacağımı bilmiyorum.

Eti götür. Kokusunu alırlar. Etrafına büyülü spektrumda bak. Her şeyi gizlemek için kar ve buz kullanıyorlar, buna kendileri de dâhil. Ama yaptıkları şey büyü ve sen bunu fark edebilirsin. Ayrıca, onlara babalarının selamı olduğunu da söyle. Granuaile'e Manannan'ın yol tarifini ilettim ve şans diledim. İşim bitince kulübeye geri dönerim.

Tamam, gerekirse sana mesaj bırakırım.

İkimiz birden dönüp Laksha'ya baktık. Bütün konuşma boyunca sessiz kalmış ve bir şey de yememişti. Siz yokken elimden geleni yapıp insanlara verilen zararı en aza indirmeye çalışacağım, dedi. Belki babanı da bulurum. Sana bu evin anahtarını vereyim. Dışarı çıktığımda masanın üzerine notlar bırakırım.

Granuaile, Teşekkürler, dedi. Bakışlarını masaya indirdi ve Laksha'nın önündeki boşluğu fark etti. Durga'yı çağırmak için mi bir şey yemiyorsun?

Evet. Mütevazı bir yaşam, ayın ve dua, onun ilgisini çekecektir.

Karar verildikten sonra söyleyecek çok fazla şey yoktu. Oberon, Orlaith'i bırakmak konusunda isteksizdi ve ben de Granuaile'i bırakmak istemiyordum ama aslında Laksha'mın niyetinin ne olduğunu anlayınca rahatlamıştım. Ayrıca, Owen'ın bir çobana ihtiyacı vardı. Sadece iki saattir yanında olmasam da söz verdiğim kısa aradan çok daha fazlasıydı. Sam ve Ty'ın iyi niyetini, yanlarına patlamak üzere olan bir bomba koyup kötüye kullanmamış olmayı ümit ettim.

Granuaile ile vedalaştık, ikimiz de önümüzdeki görevler için endişeli ama ümitliydik. Fakat ne yazık ki benim Başdruidim ile ilgili endişelerim yersiz değildi. Thanjavur sabahından Flagstaff akşamına geçtiğimde, Sam Obrist'in evinin kuzeyindeki ağaçların arasından gelen böğürtüleri ve neşeli kahkahaları duydum. Gece görüşümü açtım ve sesleri takip ettim. Sonunda, erkekler ve kadınlardan bir çemberin ortasında dövüşen iki figür gördüm. Bir tanesi kurtadam ve diğeri ayı formundaki Owen'di. İkisi de kana bulanmıştı.

Sam Obrist izleyiciler arasındaydı ve tahminime göre Flagstaff sürüsünün tamamı bir aradaydı. Owen'ın sürünün gazabına uğramak için ne söylediğini veya ne yaptığını bilmiyordum ama bir açıklama olmadan paramparça edilmesine göz yumamazdım.

Oberon, buna engel olmalıyız. Ayının öldürülmesine izin veremeyiz.

Ayınm tarafında mıyız? Bu yeni bir şey.

Ayı, Owen. Sen benimle birlikte gel ve tehditkâr görün; kur-tadamı geri çekilmeye zorla ama ciddi ciddi dövüşe girme.

Çembere doğru koşmaya başladım ve zıplayıp çemberin ortasına inebilmek için gücümü artırdım.

Demek istediğini anlamadım. Kurtadam ile şakadan dövüşmemi mi istiyorsun?

Hayır, sadece... Dövüşme ama biraz hırla.

Tamam.

Çektiğim enerjinin bir kısmını kullanarak kalabalığın üzerinden atladım ve çemberin ortasına kondum. Ayı şimdi kur-tadamı önünde tutmak için daire çiziyordu. Kurtadam da ayının arkasına geçip sırtına atlamayı planlıyordu. İzleyicilerden birkaçı bağırıp diğerlerini uyarmak istedi ama zamanında ses çıkartamadılar. Kurtadamın sol bacağına bir tekme attım. Ayaklarını yerden kesecek ve onu ayının pençelerinden uzaklaştıracak kadar sert bir tekme idi.

Bu kadar! Yeter! dedim. Dört bir yandan meydan okuyan kükremeler geldi ve buna ayının da dâhildi. Oberon kalabalığın içinden geçti ve yanımda dikilip kurtadama havlamaya başladı. Kurtadam yerinden kalktı ve bize dişlerini gösterdi.

Sam, Lanet olsun! Ty, yeter! diye bağırdı. Ama kurtadam -muhtemelen Sam'ın kocası olan Ty- ya uyarıyı duymamıştı ya da duymamış gibi yapıyordu. Üzerime atlamaya hazırlandı ve Oberon böyle bir tehdide izin veremezdi. Oberon, üzerime atlayan kurtadamın üstüne atladı ve havada çarpışıp yere düştüler. Ben kurtadamın arkasına geçtim ve kollarımı ön bacaklarının altından geçirip sıkmaya başladım.

Bu şekilde sarılmak, normalde dövüş sanatlarının içinde olmayan bir şeydi. Fakat mevcut durumda gümüş tılsımlarımın kurtadamın boynunun arkasına değmesi başka bir işe yaradı. Acıyla uludu ve Oberon'dan uzaklaştı, zaten benim istediğim de buydu. Kollarımı göğsüne kilitleyip doğruldum ve kurtadamı Oberon'dan uzaklaştırırken, köpeğime, bu kadar yeter, dedim. Sonra yarattığı alfasına doğru çevirdim. Kurtadamı bırakıp hafifçe doğru yöne doğru ittim.

Gümüşün sebep olduğu yanığın kokusunu alanlar ve kurtadamın boynundaki yanık izini görenler sayesinde, ortamdaki neşeli sesler yerini öfkeli bağırışlara bıraktı. Herkes ayaktaydı ve çok ses çıkartıyorlardı ama Sam hemen öne çıkıp Ty'ın tekrar saldırıya geçmesine engel oldu. Demek ki dövüş sona ermişti. Zaferin tadını sadece iki saniye alabildim, bu arada Oberon'a iyi olup olmadığını sordum ve cevap vermesini bekledim. Sonra Başdruidim yine her şeyi berbat ettiğimi haber verdi.

Eski İrlanda dilinde, Bundan sonra böyle mi olacak Siodhachan? dedi. Tartışmaya hazır bir hâli vardı. İnsan formuna geçmişti ve şimdi ellerini kalçasına koymuş, karşımda çıplak bir biçimde dikiliyordu. Birkaç yarısı

hâlâ kanıyordu. Ne zaman biraz eğlenmeye çalışsam, gelip her şeyi berbat etmek zorunda mısın?

Eğlenmek? diye sordum. Kurtadamı işaret ettim. Seni öldürmeye çalışıyordu.

Hayır, çalışmıyordu. Sen ortaya çıkana kadar dostça dövüşüyorduk. İkimiz de yara alıp iyileşebiliyoruz. Bu yüzden, gırtlığa, omurgaya ve taşaklara vurmamak konusunda anlaştık. Ve bunların hepsini sen yanımda olmadan yaptım. Sanırım hepimize bir özür borçlusun.

Niyetimin yaşlı kışını kurtarmak olduğunu ve gerçekten tehlikede olup olmadığını soracak zamanım olmadığını söyleyebilirdim. Mevcut durumda güvende olup olmadığı konusunda yanıldığımı dile getirebilirdim fakat etrafımızda sürünün üyeleri varken bunu dile getirmek uygun olmazdı. En iyi seçenek, her şeyi berbat ettiğimi kabullenmek ve af dilemekti.

Sam'e dönüp Özür dilerim, dedi. Burada olanları yanlış yorumladım ve bunun dostça bir dövüş değil de ölümüne bir mücadele olduğunu düşündüm.

Sam, Biz bir sürüyüz Atticus, dedi. Ölümüne dövüşül-seydi, sürünün tamamıyla dövüşüyor olurdu.

Haklısın. Tekrar özür dilerim. Neler olduğunu anlamadan harekete geçtim. Hatamı telafi etmenin bir yolu varsa elimden geleni yaparım.

Herkes Sam'in ne cevap vereceğini beklerken orman birden sessizleşti. Özümlü kabul ediyorum, dedi. Sürünün omuzlarındaki gerginlik azaldı. Deriyi parçalamadın ve Ty iyileşecek. Owen istediği zaman gelip bizimle oyun oynayabilir, böylece ödeşiriz. Bugünlerde dengimiz rakipler bulmak kolay olmuyor.

Evet. Dürüst olmak gerekirse, istediğini yapmakta özgür. Ben sadece ona dili öğreteceğim ve kendi başının çaresine bakacak. Hal Hauk'a göndereceklerimiz hazır mı?

Evet, hazır ve çoktan gönderildi. Kimliği bir hafta veya on gün içinde gelir.

Teşekkür ederim. O zaman biz gidelim. Owen'a döndüm ve kıyafetlerinin nerede olduğunu sordum.

Burada bir yerde ama özür dilemeni bekliyorum. Diledim.

Benden dilemedin.

Kimse sorunları Başdruidim kadar büyütemezdi. Sabrımı zorlamaya başlamıştı ama özrümü Eski İrlanda dilinde de tekrarladım ve gitme zamanının geldiğini söyledim. Biraz oyalandı ama sonunda giyindi. Çizikleri kapandı ve şekil değiştirme özelliğini geri kazanabilmem için, dünyanın diğer tarafındaki Fransız Pireneleri'ne geçtik.

5. BOLUM

Siodhachan, modern dünyada, Owen Kennedy gibi bir ismim olmasının harika olduğunu söyledi. Bir Kennedy, yakın zamanda Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanıydı, sanırım önemli bir unvan olmalıydı. Aile ismimden büyük bir lider çıktığı için gururluydum.

Tabii ki, dedi. John Kennedy, Katolik'ti. Ve Katolikler, Druid'leri İrlanda'dan atanlar.

Gerçekleri gözüme sok, tamam mı? dedim.

Ama sonra Siodhachan bu JFK'nın iyi bir lider olduğunu söyledi. Bütün Kennedy'ler hayatta kaldıkları süre içinde öyleydi.

Hayatta kaldıkları süre içinde? diye sordum.

John'u vurdular, ağabeyini de öyle. Onları vuran piçleri hiçbir zaman yakalayamadılar.

Şimdi de kafama taş atmaya başladın, dedim.

Hayat şimdi senin için kafana tekme yemek gibi olmalı, dedi. Çok da yanlış bir tasvir değildi. Her saniye kafamdan aşağıya soğuk sular dökülüyor gibiydi. Arabalar, binalar ve lanet olasıca insanların şimdi giydiği kıyafetler. Ve lanet olasıca tesisatlar! Siodhachan bana ormanda lanet olasıca çayını tekrar içirdikten sonra, beni modern dünyanın mucizelerinden biriyle tanıştırdı. Sıçmanın her gün yapılan sıradan bir şey değil de bir lüks olacağı aklıma gelmezdi. Beni tuvalet denen şeyle neden daha önce tanıştırmadığını sorduğumda, herkesin ayıların ormana sıçtığını bildiğini söyledi ve sonra bu çok komik bir şakaymış gibi kahkaha attı. Ayı formumun konuyla ne ilgisi olduğunu bilmiyordum ama ayıların ormanda kış da tekmeleyebildiğini söyledim ve benimle uğraşmaya devam ederse bunu tecrübe edeceğini ekledim.

Bunların hepsini yazmalısın, dedi. Dili daha hızlı öğrenir ve her şeyi daha rahat anlarsın.

Druid'lerin bir şey yazması gerekmez, dedim.

Ve bu bizim ne işimize yaradı? diye sordu. Romalılar bizi yok edebildi ve biz hikâyeyi kendi ağzımızdan anlatamadık. Senin dönemin, benim gençliğim, hepsi gitti çünkü kimse bir şeyler yazmadı. Dünyanın tek bildiği şey, birilerinin zamanında toprağı kazdığı. Birkaç kayayı sınır nişanı olarak işaretlemek için üzerine yazılan Ogham harfleri, yaşananlar hakkında hiçbir şey anlatmıyor. Ama dünya, Julius Caesar ve diğer bütün Caesar'ları biliyor çünkü onlar her şeyi yazıya döktü. Ve yazılanlar bu zamana kadar geldi. Dünyanın bizi bilmesini istiyorsak bir şeyler yazmalıyız. Bunu senin için yaparım. Birlikte yazarız.

Güzel noktaya parmak basmıştı. Hâlâ tam bir baş belasıydı ama Siodhachan'ın ara sıra işe yaradığını itiraf etmek zorundaydım. Utandırıcı yan etkileri umursamayıp çayımı yudumladım. Çünkü bu çay, bir mağarada haftalarca seks yapmaktan daha faydalıydı. Kollarım yeniden siyahtı ve kaslanmışım, parmaklarımdaki ağrılar da yok olmuştu. Ve kendisini soğuk demir amasıyla koruması zekice bir fikirdi çünkü Fae ona dokunamıyordu.

Galiba, her şeyi göz önünde bulundurunca, Siodhachan ile gurur duyuyordum. Ama o kadar aptalca şeyler de yapmıştı ki diğer Druid'ler

ölmemiş olsaydı, beni suçlamasınlar diye Siodhachan'ı kendi ellerimle öldürürdüm.

Bana öğretilen dilin ismi İngilizceydi ve benim zamanımda yoktu. Avrupa'nın dört bir yanından etkilere sahip, akışkan bir dildi. Bana Modern İrlanda aksanıyla birlikte, kelimeleri İngiliz dilinde nasıl telaffuz edeceğimi öğretiyordu. Amerikalılar bir sürü saçmalığı kabullendi, Noah Webster isminde bir geri zekâlı sayesinde, dedi. Ve ayrıca Amerikalılar, biz İrlandalılar kadar küfretmez, bu yüzden İrlanda aksam her yerde sana daha çok yakışacaktır.

Ve ben de senin gibi bir İrlanda kurt köpeği mi alacağım? Köpeğin sakıncası olmaz. Safkanların nerede olduğunu biliyorum.

Canın cehenneme evlat. Bir köpek alırsan insanlar onu sevmek isterler. Ben bir maymun alacağım ve insanların üzerine eline geçeni fırlatacak. Böylece önümden çekilirler ve gideceğim yere daha çabuk giderim.

Aslında böyle düşünmüyordum. Birkaç gün önce bir tanesi bana pisliğini fırlatana kadar, maymunun ne olduğunu bile bilmiyordum. Şimdi bu sohbeti hatırlayıp bu cümleleri yazıya dökerken, maymunları daha önce tanımış olmayı arzuladım.

Fakat Siodhachan bana bir hayvan sahiplenmeye hazır olmadığımı söyledi. Öğrenecek çok şeyim olduğu için kötü bir dost olacağımı ve zaten ilişkiler konusunda çok da iyi olmadığımı söyledi. Sanırım geçimsiz bir adamdım. Siodhachan benim için en uygun sözcüğün bu olduğunu söylemişti. Ya da yaradılışım buna uygun değildi. Bunlara benzer birkaç kelime daha söylemiş olabilirdi çünkü İngilizce bu tarz havalı sözcüklerle doluydu.

Ayrıca, parmaklarınızdaki ağrıların veya vücudunuzun herhangi bir yerindeki sancının bile ismi vardı. Siodhachan sağlığıma dikkat etmemi ve kana karışan enfeksiyonları hemen iyileştirmemi söyledi. Hiç aşı olmadığımı ve vücudumda beni modern hastalıklara karşı koruyacak antikorlar taşımadığımı söyledi. Kendime dikkat etmezsem ve enfeksiyonları temizlemezsem, kısa sürede öleceğimi dile getirdi. Bütün bu havalı sözcüklerin ardına bir sürü açıklama ekledi ve modern ilaçların, iyileştirmeye çalıştıkları hastalıklardan çok daha kötü yan etkileri olduğundan bahsederken araya girdim.

Sadece, kendine dikkat et, burada kötü hastalıklar var, desen de olurdu, dedim.

Siodhachan beni, dövmelelerini onarmam için Galyada -şimdi ismi Fransa'ydı- bir yere götürdü. Mantikor zehrinin şeytani bir şey olduğunu söyledi ve yalan değildi. Derisi iyileştikten sonra bile berbat durumdaydı ve daha önce böyle bir yara görmemiştim.

Karşılaştığım en güçlü zehirdi, dedi. Tam bir doz aldığımı bile sanmıyorum çünkü içime zehir pompalamayı tamamlamadan iğneyi vücudumdan çıkarttım.

Bu mantikarla nerede karşılaştın? diye sordum. Çünkü biz onları nerede bulabileceğimizi ve nasd ehlileştireceğimizi kıtadaki Druid'lerden duyduk. Doğudan bir yerden gelen yaratıklar olmaları gerek. Ama İrlanda'da bir tane bile görmedik. Muhtemelen bana inanmayacaksınız ama Midhir'in evinde, Tir na nOg'daydı. Zincirlenmiş, beni bekliyordu. Tuatha De Danann'dan biri onu oraya koymuş. Aynı Tuatha De Danann üyesinin, Midhir'i demir zincirlere bağlayıp toprakla bağını koparttıktan sonra gırtlığını kestiğini öğrendim.

Tanrılar adına, ölmek için çok korkunç bir yol. Kim böyle bir şey yapar?

Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. Birisi beni aptal yerine koydu ama kim olduğunu bilmiyorum. Bır Leith'de sadece Midhir'i öldürmediler. Aynı zamanda Fae, vampirler, kara elfler ve Roma tanrılarıyla birlikte bana karşı plan yaptılar. Sanırım birkaç kez Loki'ye beni nerede bulacağını söylediler ve Fir Darrig'leri de onların gönderdiğini düşünüyorum. Tek aptal yerine koydukları ben değilim. Bunların hepsini Tuatha De Danann'dan da gizliyorlar. Ya böyle ya da hepsi işin içinde ama İkincisi olduğunu sanmıyorum.

İki bin senedir neler yaptın da senden bu kadar çok nefret eden birisi var? diye sordum.

Çoğunlukla gizlendim. Peşimde kimin olduğunu öğrenmek için senden de yardım alabilirim. Soruna bambaşka bir açıdan bakabilirsin. Ve Tir na nOg'da vakit geçirirsen, modern dünyanın şoklarıyla uğraşmak zorunda kalmazsın.

Yeni dilde, Siodhachan'a ne isim vereceğimi bulamamıştım ama sanırım şöyle bir şeydi: Yalancı bir satıcıydı. Bir şeyi bedavaya aldığınızı sanarak arkanızı dönüp gidebilirdiniz ama Siodhachan'ın şimdi al sonra öde benzeri bir modeli vardı ve şimdi bu boku satın almak için kullanacağınız para, sonra size baş ağrısı olarak geri dönerdi. Tir na nOg'da vakit geçirme tavsiyesinin, benim için değil kendisi için iyi olacağını hemen anladım. Benden ne yapmamı istiyorsun evlat? Gidip Tuatha De Danann'ı teker teker sorgulayıp kılıcına kılıç sokmak isteyip istemediklerini mi sorayım?

Belki bunu mahirane bir biçimde yapabilirsin.

O nedir? Mahiranenin ne olduğunu bilmiyorum.

Evet, hiçbir zaman bilmedin ama sana yakışabilir. Kimse senden bunu beklemez.

Elimde mantıklı bir karar verecek kadar bilgi yok. Göğüs uçlarımın ne durumda olduğuna göre bir içki ısmarlamamı ister gibisin ama bunun yerine, bana ne içmem gerektiğini söyleyebilirsin. Neden bana kimin kimi neden öldürdüğünü ve seni nasıl öldürmeye çalıştıklarını anlatmıyorsun. Bu arada bana da yeni dili öğretmiş olursun.

Önümüzde en az bir haftalık iş vardı. Büyük bir kısmında Gaia ile doğrudan bağım olması gerektiği ve bunu kafamızın bir kısmıyla yaparken bir yandan da sohbet edebildik.

Bana anlattığı ve aynı zamanda yazıya da döktüğünü söylediği hikâye, vaktimizin büyük bir kısmını aldı. Aenghus Og'ü nasıl öldürdüğünü, sonra Norse diyarında her şeyi nasıl berbat ettiğini, Hel ve Loki'ye karşı Norse tanrılarıyla ittifak yapmak zorunda kaldığını ve şimdi Romalıların kimin tarafında olduğunu anlattı. Ayrıca vampirler arasındaki savaşa görünmeden maddi destek verdiğinden ve ara sıra kendisini öldürmeye gelen kara elflerle dövüşmek zorunda kaldığından bahsetti.

Sona doğru, Ah, evet, dedi. Sanki unuttuğu bir şey aklına gelmişti. Sana Morrigan'ın öldüğünü de söylesem iyi olur. Siodhachan'a küfretmek için, dövme işine biraz ara verdim. Ama bir haftanın konuşarak çok hızlı geçtiğini söyleyebilirdim ve hikâyesi bittiğinde kolunda sadece yarım saatlik iş kalmıştı.

Bir şeyi fark ettim, dedim. Bir süre düşündüm. Sen gizlenince kimse ölmüyor.

Evet, bir süre herkes öldüğümü düşündü.

İki bin sene boyunca ölü olduğunu düşünmediler. Sen Aenghus Og'ü öldürene kadar herkes hayatına her zamanki gibi devam ediyordu. Ne zaman açığa çıkıp elindeki o kılıcı... Bir saniye, kelime seçimin hoşuma gitmemeye başladı, dedi.

Bazen içimden, odaklanması için Siodhachan'a bağlamak geliyordu. Kelime seçimlerime odaklanmayı kesip ne dediğime odaklanır mısın! dedim. Sesini kesti ve ne zaman bunu yapsam yüzünde beliren somurtkan ifade açığa çıktı. Şimdi, benim sorunları taşakların üzerine basarak çözme taraftan olduğumu biliyorsun ama ilk kuralımız -senin hatırlamadığın kural- kendi taşaklarına basmamaktır. Bunu nasıl yapılacağını öğrenmek istiyorsan, son zamanda başına bir sürü bela açan kişiye bakabilirsin. İsmi ne demiştin?

İsmi söylemedim. Kim olduğunu bilmiyorum. Kesinlikle evlat. Sinsi bir findıkkıran ile karşı karşıyasın. Senin de öyle olman gerek.

Deniyorum Owen, dedi. Benim gizlenmemi sağlayan şeylerden biri de sensin çünkü sen henüz kime sadık olduğunu veya ismini Tuatha De Danann'a söylemedin. Senden destek bekleyecekler.

Gırtlığımı temizledim ve balgamı kenara bir yere tükürdüm. Şimdi saçmalamaya başladın evlat.

Bu doğru. Yüzlerce yıldır tek Druid bendim. Granuaile benim tarafımda, bunu biliyorlar. Ama sen, buraya gelmeden önce kim olduğunu açıklayana kadar onlar için bilinmeyen bir varlıksın.

Hayır, ben çenemi kapalı tuttum. Tuatha De Danann'a güvenemezsin ve neler olduğunu bile bilmiyorum. Ayrıca, benim kim olduğumu bildiklerini düşünüyorum.

Bundan emin değilim. Bunu nasıl bilebilirler?

Çünkü seni herkes tanıyor evlat. Bunun sır olması mümkün mü?

Çünkü Morrigan seni o adaya koyduğunda beni kimse tanımıyordu. Çok sayıda Druid'den biriydim ve ilgilerini çekecek bir şey yapmamıştım. Ve Morrigan konuşkan biri değildir. Muhtemelen Goibhniu'ya, adaya birini koyduğunu söylemiş ama kim olduğundan bahsetmemiştir. Onun senin kim olduğunu bilmesi mümkün değil.

Ama bir şey biliyor, değil mi?

Evet, çirkin olduğunu biliyor.

Hâlâ hassas olan derisine bir yumruk attım ve yüzünü buruşturdu. O zaman bu konunun üzerinde biraz araştırma yapıyor olmalı.

Sen o adaya konulalı iki bin seneden fazla oldu. Bu olay artık faili meçhul.

Ve ben bunu bilmiyor muyum? diye haykırdım. Neler olduğunu hatırlayınca ürperdim. Ne kadar lanet olasıca bir gündü.

Faili meçhulün ne anlama geldiğini bilmiyor olabilirsin ama neyse, Morrigan'ın seni o adaya koyduğu günü anlatır mısın?

Annene, pişirdiği yemeklerin tadının bok gibi olduğunu söylüyordum.

Ah, sanırım o günden bahsetmek istemiyorsun, dedi. Doğru tahmin ettin. Sence Tuatha De Danann benden nasıl bir destek bekler veya nasıl bir iyilik ister?

Senden isteyebilecekleri en büyük iyilik duan. Birine dua edip diğerlerine etmezsen bazılarını güçlendirmiş olursun.

Ama daha önce benimle paylaşmadıkları fikirleri de olabilir ve benim yanımda dile getirmedikleri şeyleri sana söyleyebilirler. Doğrusu bu cümle bir balgam fırlatmayı daha hak ediyordu. Sence bir süredir buralarda olmadığım için bütün sırlarını bana söylerler mi? Söylediklerinin yarım yamalak gerçeklerden fazlası olduğunu düşünmem için aptal olmam gerek. Ve sadece senin kulağına gidip gitmeyeceğini öğrenmek için bana bir şeyler anlatabilirler.

Anlıyorum ama elimizdekenden daha fazlasını öğrenme şansımız varsa, hiç yoktan iyidir.

Neden sürekli biz diye bahsediyorsun Siodhachan? Şimdi seninle aynı pantolonu mu giyiyoruz? Benimle ilgili plan yapma evlat. Beni buraya getirdiğin ve dünyaya alıştırdığın için sana minnettarım ama senin getir götür işlerine bakmam.

Siodhachan hayal kırıklığıyla iç geçirdi ve eski zamanlardaki gibiydi. Ama kendini topladı ve daha medeni -hatta saygılı- bir ses tonuyla devam etti. Sana basit bir iş vermiyorum. Fae Sarayı'na zaten gidecek ve kendini Brighid'e tanıtacaksın. Bunu yapmazsan, hakaret olarak algılar. Benim tek istediğim, oradan birilerinin beni ve Granuaile'i öldürülecekler listesine dâhil ettiğini unutma, senin isminin de o listeye girebileceğini hatırla. Bizi güvende tutacak bir şey öğrenip bana da söylersen, sana minnettar kalırım.

Ah, Siodhachan. Bu çok güzeldi, gerçekten benim pantolonumun içine girmek ister gibi bir hâlin var.

Tanrılar adına, daha bitmedi mi? Huzursuzluğu sesinden belliydi.

Mürekkepli dikenli bir kez daha batırdım ve Gaia'nın kılavuzluğunun yumuşak yeşil parıltısı kesildi. Bağları yeniden tamdı ve derisi Gaia'nın da yardımıyla normale döndü. Evet. Bitti. Şimdi bir su samuruna dönüşebilir ve istersen bir kartala yem olabilirsin.

Yardımlım için bana teşekkür bile etmediğine inanabiliyor musunuz? Benim dövmelemlerim tamamlanırken Oberon sabırla beklediği için, başka bir şey yapmadan önce avlanabileceğimizi söyledim. Owen bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü ama sonra, bize katılmak yerine, gözcümüz olmaya karar verdi. Günün ilk ışıklarında bir köpeğe dönüştüm ve Owen da kuş formuna büründükten sonra gökyüzüne yükselip bize av aramaya gitti. Birkaç dakika sonra doğudan kırmızı çaylağın çığlığı geldi ve ne bulduğuna bakmaya gittik. Küçük bir geyik sürüşüydü.

Owen ve ben bir geyik öldürdükten sonra insan formlarımıza geri döndük. Oberon'un yemeğini bitirmesini bekledik -ikimiz de şekil değiştirmiş vaziyette yemek yemek konusunda isteksizdik. O arada Owen da İngilizcesini pratik etmeye devam etti. Şimdi dili çok iyi anlayabiliyordu ama konuşmak her zaman dinlemekten daha zordu. Aksam tutturmuştu ve akışkanlığı yakalayınca insanların arasına rahatlıkla karışabilirdi.

Bağlı ağacın yanında giyinirken hazırlıksız yakalandık.

Atticus, biri geliyor. Şu ağaçların olduğu yerde.

Silüetimi küçültmek için içgüdüsel olarak yere çömeldim ve Owen da beni alarına geçirenin ne olduğunu bilmeden aynısını yaptı. Biz çömelmiş bir vaziyette beklerken üzerinde kırmızı ve beyaz bir kimono olan zarif bir kadın, elli metre ötedeki bir akçaağacın arkasından çıktı. Kendisini fark ettiğimi anlayınca selam verdi. Ben de selam verdim ama bakışlarımı üzerinden ayırmadım. Görsel bir şölen olmasının yanı sıra -Pireneler'e değil Kyoto'ya uygun kıyafetler içerisindeydi- kadında bir gariplik vardı. Oberon hiçbir şey olmadan havlamaya başladı ve agresifleşti.

Oberon, sorun nedir?

Bu bir leydi değil Atticus!

Tamam, teşekkür ederim. Şimdi ben tehlikenin farkındayım ve o da senin farkında. Biraz sus da bir şey diyecek mi, onu görelim.

Dar bir yüzü, belirgin elmacık kemikleri, birbirine biraz yakın kocaman gözleri vardı. O gözler Oberon'un üzerine kilitlendi ve bütün vücudu titremeye başladı. Siyah saçları büküldü ve başının tepesinde topuz oldu. Topuzu bir arada tutan, yeşim taşından çubuklardı. Uzakta olduğu ve titrediği için görüntüsü bulandı.

Oberon, şimdi ortadan kaybolmanı istiyorum. Gittiğini görsün.

Ama neden?

Bence konuşmak istiyor ama sen buradayken bunu yapmayacak. Ne diyeceğini gerçekten çok merak ediyorum.

Ona güvenme Atticus.

Tamam. Güvenmem.

Tamam o zaman. Oberon arkasına döndü ve çalıların arasına girip gözden kayboldu. Ama aslında otuz metre uzaktaydı. Ben sırtımı dikleştirdim ve tekrar selam verdim. O da aynısını yaptı ama bir dakika boyunca yerinden kıpırdamadı. Bakışları arkamda bir yerde, Oberon'un içine girdiği çalıların üzerindeydi. Köpeğin geri dönmeyeceğinden emin olmak istiyordu. Derken titremesi kesildi ve kendine yeniden çekidüzen verdi. Owen yerden kalktı ve yanıma geldi.

Bu da neyin nesi Siodhachan? diye fısıldadı. Daha önce hiç böyle bir kadın görmedim.

Ve muhtemelen bir daha görmeyeceksin. Bu bir göz boyama. Sadece izle. Sanırım güvendesin, dedim. Kadına büyümlü spektrumda bakabiliyordum ama buna gerek yoktu. Davranışlarından anladığım kadarıyla, ne olduğunu zaten tahmin ediyordum.

Owen bir şey bilmiyordu ve büyümlü görüşünü çalıştıracak sözcükleri mırıldandı. Oberon'un söylediğinden fazlasını öğrenebileceğini sanmıyordum. Kadın, gerçekte bir kadın değildi.

Kadın sonunda yakma girmenin güvenli olduğuna kanaat getirdi ve önce on metre, sonra yirmi metre daha geldi. Durdu ve tekrar selam verdi, ardından yumuşak bir ses tonuyla Japonca konuşmaya başladı. Owen, Siktir, dedi. Kadının ne dediğini anlamadığı için hayal kırıklığına uğradı.

Kadın, Özür dilerim bayım, sizinle biraz konuşabilir miyim? diye sordu.

Konuşursanız çok mutlu olurum. Benim adım Siodhachan Ö Suileabhain. İsmimi duyan Owen bana meraklı bir bakış attı ama ne yazık ki neler olduğunu şimdi açıklayamazdım.

Kadın, O zaman aradığım kişi sizsiniz, dedi. Bu değersiz kulun ismi de Fujiwara-no-Kuni. Birbirimize çok benziyoruz.

Nasıl bir benzerlik?

İkimiz de bağlı yaratıklarız. Kendimizden daha büyük olan bir şeye hizmet ediyoruz. Gerçek yüzümüzü dünyaya her zaman göstermiyoruz.

Hafifçe gülümsedim. Ben Gaia'ya hizmet ediyorum. Sen kime hizmet ediyorsun?

Ben semavi ve ışık saçan Inari'ye hizmet ediyorum. Sizinle konuşmak istediği çok önemli bir konu var, tabii eğer müsaitseniz ve siz de bunu uygun görüyorsanız.

Davetiniz benim için büyük bir onur ve size minnettarım. Efendinle nerede konuşabilirim?

Onu Kyoto yakınlarında, Fushimi Inari-taisha'da bulabilirsin. Yeri biliyor musun?

Evet.

Kuni, saçındaki yeşim taşından çubuklardan birini çekip aldı ve eliyle havada zarif bir daire çizince kimononun ipekten kolları dalgalandı. Bana fırlattığı çubuğu havada yakaladım ama vücudumdan uzakta tuttum.

Bunu sunağın yakınındaki kitsune heykelinin ayakları dibine koy ve ismimi söyle, dedi. Dağın dört bir yanında bir sürü heykel var. Ben gelip seni Inari'ye kendim götürürüm. Anlıyorum, yakın zamanda geleceğim. Ama beni nasıl bulduğunu sorabilir miyim?

Sorabilirsin. Bu soruya cevap verme iznim var ama önce ben bir şey sormak istiyorum. Ganesha isminde bir Vedik tanrıyla ilgili bir rüya gördüğünü hatırlıyor musun?

Çok iyi hatırlıyorum, dedim. Bana Hel'i yalnız bırakmamı söylemiş ve bu isteğini yerine getirmezsem olacaklarla ilgili bir ultimatoma vermişti.

Bana söylendiğine göre, bu rüyada Ganesha sana çok sayıda varlığı temsil ettiğini söylemiş. Benim hizmet ettiğim görkemli Inari de onlardan biri. Ve bu varlıklardan biri, her şeyi bilir. Demir koruman olsun veya olmasın yerini belirleyebilir. Efendim seninle ilk olarak Ganesha'nın dile getirdiği sorunlar hakkında konuşmak istiyor.

Anladım. Buraya kadar geldiğin için teşekkür ederim. Sana ve efendine harmoni dilerim Fujiwara-no-Kuni.

Ben de sana sağlık ve ongunluk dilerim Siodhachan Ö Suileabhâin. Arkadaşınla konuşmadığım için özür dilerim. Lütfen bunu ikinize olan saygımın sembolü bir hediye olarak kabul edin. Selam verdi ve kimononun içinde gözden kayboldu. Kimono yere düştü ve içinden beş kuyruklu bir tilki fırladı. Tüyleri parıldaayan tilki gözden kaybolurken, kimono yerde kaldı.

Owen, Beş kuyruklu tilki! dedi. Neden beş kuyruğu var? Beş tane de göt deliği mi var?

Hayır. Pekâlâ, sanırım öyle olup olmadığını bilmiyorum. Ah, tanrım, umarım öyle değildir! Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Bu bir kitsuneydi, Japonya'nın Shinto tanrılarından birinin habercisi. Kuyruk sayısı gücüyle orantılı. Beş kuyruk en güçlü anlamına gelmiyor ama zayıf da değil.

Ne istiyordu?

Tanrıça Inari'yi ziyaret etmem gerekiyormuş. Bu gibi davetlere gerçekten icabet etmek gerekir. Kurtadamlarla biraz daha vakit geçirmeye hazır mısın?

Owen omzunu silkti. Tabii ki. Sen olmayınca çok eğlenceliler.

İğneleyici sözlerini umursamadım. Pekâlâ, Arizona'ya geri dönelim ve seni Tempe sürüsüyle tanıştırayım. Oranın alfası Hal Hauk resmi işlerimi hallediyor ve ondan hoşlanırsan senin resmi işlerine de bakabilir. Dünyanın dört bir yanındaki bağlantıları iyidir.

Galiba artık bu gibi işlere kurtadamlar bakıyor.

Hayır, pek sayılmaz. Aslında kendi bölgelerini yönetmekten başka bir şeyin peşinde değiller. Ben onlarla iş yapmayı seviyorum çünkü çoğunlukla

insanlar ve insani öncelikleri var. Ve onlardan bir şey istersem, sadece para istiyorlar. Cadılar veya vampirlerle iş yaparsam, benden iyilik istiyorlar.

Cadılar veya vampirlerle iş yapmam.

Yapmayacağını biliyorum. Gel. Kimonoyu alalım ve seni içten yanmalı motor denilen korkunç şeyle tanıştırayım. Söylediklerinden bir şey anlayayım lanet olasıca.

Şu cübbenin ismi kimono. Kitsune onu senin için bıraktı.

Öyle mi? Onunla ne yapacağım?

Bence ondan harika bir hediye olur. İpeğin üzerinde koyu kırmızılar çoktu. Aralarda, alev renginden bordoya kadar uzanan farklı kırmızı tonları vardı. Kenarları beyazdı ve soğuk gri ipliklerle örülmüş çimenlere benzer bir dokuya sahipti.

Ah, onu sana vermemi istiyorsun, değil mi? Canın cehenneme. Bu şey üç çift göğüsten bile güzel ve bende kalacak. Phoenix bölgesine doğrudan geçmenin yolu olmadığı için -Fae'den gizlenirken bu durum benim için bir avantajdı- FlagstafPa geri döndük ve oradan Güneş Vadisi'ne gitmek için bir araba kiraladım. Owen'ı plastik, kauçuk ve asfalt gibi modern malzemelerle tanıştırmamanın vakti gelmişti.

Owen, kimliğini aldıktan sonra Tuatha De Danann'ı ziyarete gitmeyi planlıyordu. Ovven'a geri döndükten sonra Sam ve Ty'ın evine gitmesini, oradan beni aramasını söyledim. Owen'ı Hal'in gözetimine bıraktım ve aslında oturup birlikte öğle yemeği yemeyi çok isterdim ama Inari beni bekliyordu. Hemen geri döndüm ve geldiğimiz yöne doğru gittim.

Biraz gecikmeyle de olsa, altı saat sonra Japonya'daki buluşma yerindeydim. Japonya'da çok sayıda yeri Tir na nŪg'a bağlamamıştım, bu yüzden modern zamanlarda şehirlere gitmem gerektiğinde çok uzun yollar katetmek zorunda kalıyordum. Fakat eski günlerde bağladığım yerlerden biri, Kyoto'daki Inari Dağı'ydı. Tokugawa shogunatenin doğduğu dönemlerde bu ülkede vakit geçirecek kadar şanslıydım ve harika bir yer olan Nijo Kalesi'nin, göz kulak olmaya değer bir yer olduğunu düşünmüştüm. O dönemde Inari Dağı'nın eteklerinde bir yeri bağlamıştım çünkü Japonya'da boş arazi çok olmasına rağmen vadilerin bir süre sonra dolacağına emindim. O yüzden, bir ağacı bağlamak için en güvenli yerler dağların yamaçlarıydı.

Inari Dağı'na da yerleşenler olmuştu ama binalar evlerden çok Shinto ve Budist tapınaklarına aitti. Ağaçlar, aralarından geçen dar patikalar dışında rahat bırakılmıştı. En büyük ve en meşhur tapmaktardan biri Fushimi Inari'ydi. inananlara dağda yol gösteren yüzlerce parlak kırmızı torii taşıma sahipti. O taşların altından geçen yoldan yürümek, bir veya iki saat sürüyordu. Oberon ile dağa adım attığımızda, doruklara yakın bir yerdeydik. Arizona'da öğleden sonraydı ama Kyoto'da bir sonraki gün çoktan ağarmıştı ve soluk ışık, yapraklarla filtre-leniyordu. Tapmak yollarından birini bulana

kadar ormanın içinde yürüdük ve ardından yolu takip ettik. Bir başka yol ile keşiştiği yerde iki kitsune heykeli vardı.

Kitsune heykelleri genelde gri taştan yapılır ve ağızlarında bir tahıl ambarının anahtarını veya bir parşömeni ya da bir topu tutardı. Şimdi gördüğümüzde bir parşömen vardı ve kitsunenin, Inari'nin habercisi olduğunu vurguluyordu. Birkaç katman hâlindeki kaideler çok katlı bir düğün pastasını andırıyordu ve heykel çok yukarıda olduğu için kafamızı kaldırıp bakmak zorunda kaldık. Oberon, kitsune ile sohbetimi kaçırdığı için ne yaptığımızı anlamıyor ve sadece bir tapmağı ziyaret ettiğimizi sanıyordu. Kitsuneyi görünce kulakları ilgiyle havaya kalktı. Atticus, bu bir köpek heykeli mi?

Hayır, bir kitsune. Bir tilki.

Ah. Ağzındaki sosis mi?

Hayır, bir parşömen.

Bir parşömen? Tamam, tilkiye olan saygımı tamamen yitirdim. Köpek soyundan olanların hepsi, ağza yiyecek veya oyuncak alındığını bilir.

Öyle mi? Sen de benim gazetemi getiriyordun.

Evet, olabilir ama o başka bir ülkedeydi ve sen gazeteni okuyana kadar bana kahvaltı hazırlamıyordun.

Belki de bu kitsune de parşömeni götürünce bir ödül alacaktır. Buna ne dersin?

Öyle olsa bile, sanatçı bu heykeli yaparken korkunç bir iş çıkartmış. Bir köpeğin ödüllendirilmesini betimlemek, bir tapmağa daha çok yakışır.

Ben kitsuneyi çağırmaya odaklanırken Oberon'un eğlenmesi gerekiyordu, bu yüzden hemen cevap verdim. Bu soruma cevap vermeden önce iyi düşün çünkü taşlara kazınacak bir şeyden bahsediyoruz. İrlanda Kurt Köpeği Oberon'un bir tapınağı olsaydı heykelinin ağzında ne olurdu. Tek bir nesne istiyorum. Sadece bir tane mi? Ah... Belki...

iyi düşün.

Oberon sallanmaya başladı, bu kadar zor bir soruya cevap vermek kolay değildi. Vay canına. Bu çok ciddi bir soru Atticus. Şuraya bir yere yatıp düşünsem çok iyi olur.

Yat. Ben beklerim.

Oberon yerini alınca cebimden yeşim taşından çubuğu çıkarttım ve heykelin tabanının üzerine koydum. Parmağımı üzerinde tutup konuşmaya başladım.

Fujiwara-no-Kuni, ben Siodhachan Ö Suileabhain. Söz verdiğim gibi Inari'ye geldim. Seni bu heykelin dibinde bekliyorum. Birkaç saniye daha heykelin yüzüne baktım, sonra çubuğu bırakıp arkama döndüm ve yere oturup sırtımı kaideye dayadım. Ne kadar beklememiz gerektiğini bilmiyordum. Biraz sürebilirdi. Fujiwara-no-Kuni ile Pireneler'de altı saat önce buluştuğumu göz önünde bulunduracak olursak, beni şimdi Japonya'da

bekliyor olması pek olası değildi. Tabii eğer diğer tanrıların habercileri gibi çok hızlı seyahat etmenin bir yolunu bilmiyorsa.

Galiba biliyordu çünkü yirmi dakika sonra yoldan bize doğru yürüdüğünü gördüm. Üzerindeki beyaz kimononun üstünde çiçek açmış vişne dalları vardı. Daha önceki gibi uzakta durdu ve Oberon'a çok fazla yaklaşmadı.

Oberon yerinden kalkıp Atticus, yine o kadın olmayan kadın! dedi. Derin düşüncelere daldığı için gerçekten şaşırmıştı.

Biliyorum. Ama bize zarar vermek için burada değil. Ona havlama ama yanımdan da ayrılma, tamam mı? Aksi hâlde kabalık yapmış olursun.

Tamam.

Kitsune konuşmadan önce selam verdi. Japonya'ya hoş geldin saygıdeğer Druid. Bu sadık kul seni Inari'ye götürecektir. Lütfen beni takip et. Biraz yürüyeceğiz.

Yolu göster. Arigato gozaimasuS

Yere sarkan gri enli kuşağını takip ederek peşinden gittik, bir süre sonra Fusahimi Inari'ye ait toprakları geride bıraktık ve tapmağa komşu, başka bir yere adım attık. Bambu çitlerle veya bahçelerle etrafı çevrilmiş mütevazı evler gördük, ikinci katların çıkıntısı altında ufak arabalar duruyordu. Oberon yürürken kafasındakileri benimle paylaştı.

Atticus, sorduğun sorunun cevabı yok.

Öyle mi?

Hayır, bir Zen şeyi.

Ne? Sana Zen'i kim öğretti?

Zeki Kız. Benim bazen Zen olduğumu söyledi. Bana sorduğun soru, aslında şu koan denilen şey.

Koanın ne olduğunu biliyorum ama anlayamadım.

Bak Atticus: Tek bir ödülün alman ısırtığın sesi nasıldır? Ah, evet. Haklısın Oberon, çok Zenvari.

Fujiwara-no-Kuni sağa döndü ve tepeyi çıkmaya başladı, sonra bir ev gibi durmayan ilgi çekici bir binanın önünde durdu. Daha çok bir kompleksin duvarları gibiydi. Eğimli kaldırımın yanında içerisi için yüksek zemini sağlayan bir kaya formasyonu yükseliyordu ve üzerindeki duvarlar ince tahtalarla döşenmişti. Tahtalar lekeli bir kahverengiydi ve aşman yerlerde derin oyuklara sahipti. Eğimli çatıya gri kiremitler döşenmişti. Ama kiremitler, kalın duvara yakın kısımlardaydı. Yapının ortası açıktı ve dışarıdan bakınca bile içerideki ağaçların tepeleri görünüyordu. Kitsune bize selam verdi ve sağ eliyle binayı işaret etti.

Burası Öhashi-ke Teien, Öhashi-san'ın özel bahçesi. Efendim sizi içeride bekliyor. Lütfen girin. Tekrar selam verdi ve geri çekildi, ben teşekkür ederek başımı önüme eğdim. Dışarıdaki tabela, buranın turistik bir yer olduğunu gösteriyordu, bina yirminci yüzyılda inşa edilmişti. Biz ziyaret saatlerinden

çok önce içeri girmek üzereydik. Sabah öten kuşlar dışında, varlığımızdan haberdar olan kimse yoktu ve sokaklar hâlâ boştu.

Sessizce içeri gir ve dikkatli ol Oberon. Gözünü kulağını dört aç.

Bir pusu mu bekliyorsun?

Her zaman bekliyorum. Barışçıl karşılaşmaların beni şaşırtmasını sevdiğim için olabilir.

Şimdiki şaşkınlığım gerçekten de huzurluydu. Öhashi'nin bahçesinde, farklı tarzlarda on iki taş fener vardı ve her biri, çalıların veya ağaçların dallarının ya da duvarların üzerinde büyüyen sarmaşıkların arasına özenle yerleştirilmişti. İki suikin-kutsu havuzu, ortama hoş bir akan su sesi katıyordu. Bahçenin ortasında, yer yer basamak taşları döşenmiş, çakıl taşlı iki yürüyüş yolu uzanıyordu. Yolların kesiştiği yerdeyse yuvarlak bir tapmak taşı vardı. Bir köşede küçük bir sunak dikkatimi çekti ve bir diğerinin çay evi şeklinde yapılmış ama aslında bir çardak olan yerin içinde olduğunu gördüm. Çardak, elementlerden korunarak bahçenin keyfini çıkartmaya çok uygun bir yerdi. Beyaz kâğıttan yuvarlak bir penceresi vardı ve üzerinde bambudan zarif bir ağ örülüydü.

Kırmızı yukata'sı beyaz bir enli kuşak ile bağlı güzel bir kadın, bahçenin diğer tarafında dikiliyordu. Yukata için mevsim geçti, bu kıyafet genelde yazın giyilirdi ama kadın bunu dert etmiyordu. Bana selam verdi ve yüzünün önünde bir yelpaze açıp çardağı işaret etti.

Atticus, bu da kadın değil.

Biliyorum dostum. Sorun değil.

Inari, çardağın içinde tatami minderin üzerine çömelip bizi bekledi. Bazen kendini erkek gibi gösterse de bu sefer kadın formunu seçmişti. Koyu mavi çiçekli bir desene sahip mor bir kimono giyiyordu. Oberon'a dışarıda beklemesini söyleyip çardağa adım attım, minderin üstünde ve Inari'nin karşısında yerimi aldım. Bana gülümsemesini gösterdi ve kendisine vakit ayırdığım için ne kadar minnettar olduğunu dile getirdi. Geleneklere sadık kalarak birbirimize hoş sözler söyledik. Pirinç ile ilişkili bir tanrı olduğu için teklif edecek çayı yoktu ama sakesi vardı ve insaflı değildi. Sulandırılmamış ve ismi Genshu olan sakenin alkol oranı, yüzde 18 ile 20 arasında değişiyordu.

Granuaile ile yakın zamanda Japonya'yı iyileştirmeye çalıştığımızın farkındaydı. Aslında bahsettiği olay birkaç hafta önceydi, Tokyo ryokan'Aa biraz vakit geçirmiş -otel diyemeyeceğimiz geleneksel misafir evlerinin ismiydi- ve önsem sıklıkla ziyaret etmiştik. Toprağı yenileyici buldunuz mu?

Evet, hem de çok. Teşekkür ederiz.

ikimiz de sakimizden birer yudum aldık. Nezaketin gerektirdiği açılış yapılmıştı ve artık iş konuşmaya başlayabilirdik. Tanrıça fincanı bir elinde tutup diğeriyle alttan desteklerken sakin bir pozisyona geçti. Konuşmaya başladığında, Japonca değil İngilizce konuşuyordu. Ö Suileabhain-san,

Olimposlularla başının belaya girdiğini duyduk ve bu sorunu çözdüğün için seni tebrik ederiz.

Açıkçası bunu söyleyiş şekli hoşuma gitmişti. Pan ve Faunus'tan yardım alan Artemis ve Diana bütün Avrupa'da beni kovalamış ve canımı zor kurtarmıştım. Fakat Inari, ülkesinin iyileşmeye ihtiyacı olduğu için, sorunu dâhiyane bir biçimde çözmüşüm gibi dile getiriyordu. Aslında biz derken kimden bahsettiğini bilmiyordum ama belki de asaleten kullandığı bir kelimeydi.

Sorun tamamen çözülmedi, dedim. Diana hâlâ beni yok etmek istiyor. Ama sanırım Olimposluların geri kalanı şimdi benimle müttefik sayılır.

Aslında, biz çok rahatladık. İyi talihe işaret ediyor. Ama daha fazlası yapılmalı.

Biz kelimesiyle ilgili şüphelerimi doğrulamam gerekiyordu, sohbete belirsizliklerle devam etmek istemiyordum. Özür dilerim ama anlamıyorum. Biz derken kimden bahsediyorsun?

Hepimiz, dedi. Yine bir şey söylemedi. Ama oyun tahtası sıfırlanıyor. Düşmanımız çok daha zekice plan yapıyor. Tir na nOg'daki düşmanımız mı?

Norse tanrısı Loki'den bahsediyorum. Birçok panteondan karanlık figürleri yanma topluyor ve şimdi sen de aynısını yapmalısın. Sen özgür birisin ve birçok panteon, ilgi alanlarına girmiyorsa kendi başına eyleme geçmez; bir başka deyişle, kendi inanç sistemlerinin dışındaki bir tehdide karşı tepkiseldirler. Anlıyor musun?

Hayır, diye itiraf ettim.

Bangalore'da bir çocuk, Ganesha dan yardım isterse ben araya giremem. Ve Osaka'da bana dua eden bir kız için Shango araya giremez. Biz Loki'nin bize karşı plan yaptığını bilsek de bölgemizi doğrudan tehdit etmediği sürece elimiz kolumuz bağlıdır. Eyleme geçmemiz, insanların çağrısına, onların ihtiyaçlarına bağlıdır. Ve birçok insan neler olduğunu bilmiyor. Fakat bu toplantıyı yapmaya iznin var, öyle mi?

Inari resmi bir gülümsemeyle karşılık verdi. İstedğim kişiyle sake içip sohbet edebilirim.

Neden sana inananlardan birini seçmedin?

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Seni temin ederim ki seçtim. Güzel. Bu kahraman şimdi nerede?

Bakışları bahçenin kapısına doğru kaydı. Yakında. Burayı koruyor. Geldiklerini görmezsin.

Oberon konuştuklarımızı duydu ve sohbete dâhil oldu. Bu, ninjaları olduğu anlamına mı geliyor Atticus? Öyle mi?

Şşş. Odaklanmam gerek.

Pekâlâ, dedim. Loki kimleri kendi safına kattı?

Her yerdeki karanlıkla konuşuyor ama doğrudan eyleme geçmeden önce salgın hastalıklarla bizi zayıflatıyor. Hastalığı doğrudan yayamıyorsa, bunu

dolaylı olarak yapıyor. Ben Japonya'nın sağığının ve refahının sembolüyüm. Bu yüzden bir hedefim. Beni aradan çıkartırsa hastalık çok daha hızlı yayılır ve dengesizlik hâkim olur. Daha etkili manevralar için hareket alanına sahip olur.

Granuaile ile Laksha, Hindistan'a yayılan bir hastalık ile mücadele ediyordu ve bu tesadüf rahatsız ediciydi. Aslına bakarsanız bende bir tesadüf olmadığı izlenimi uyandırmıştı. Orada da Loki'nin parmağı mı vardı? Artemis ve Diana'dan kaçarken, Loki'nin Polonya'da ortaya çıktığını ve mavi derili bir Vedik şeytana dönüştüğünü hatırladım. Zihninde hâlâ taze değilse neden bu forma bürünmüştü? Ve bu görüntü zihninde tazeyse, yakın zamanda Hindistan'da ne yapıyordu?

Sanırım ne demek istediğini anlıyorum, dedim. Ama benden ne istediğini anlayamadım.

Inari cevap vermek için ağzını açtı ama dışarıdan gelen öfkeli bağırışlar ve çeliğin çelikle buluşma sesi yüzünden, kafasından geçeni kelimelere dökemedi. Ardından kükremeler ve ahşap zemini titreten bir patlama duyuldu. Hemen ayağa kalkıp çardaktan dışarıya çıktım, büyük ve agresif bir şey görmeyi beklediğim için Fragarach'ı elime aldım.

Atticus, o neydi?

Beklediğim pusu olabilir.

Dört devasa ve kırmızı suratlı oni -boynuzlu, sakallı ve uzun dişli- bahçenin duvarlarını parçalayıp içeriye atladı. Demir çivili sopalarını savurarak, bahçeden huzur almaya gelen küçük yaratıkları öldürdüler. Inari'nin seçilmiş kahramanları olması muhtemel siyahlı iki kılıç ustası, yaratıkların üzerine yürüdü. Ben arka taraftaki duvara doğru çekildim ve Oberon otomatik olarak benimle geldi. Fakat oniye odaklanmak yerine, Inari'nin seçilmişlerine bakakaldı.

Vay canına! Atticus, sanırım bunlar ninja! Sen de görüyor musun?

Bunlar gerçek ninja değil Oberon.

Lanet olsun! İyi iş çıkarttınız ninjalar. Çok iyisiniz. Kırmızı devlere dikkat et. Devlerin hedefi olmasın diye köpeğimin üzerine kamuflaj büyüsü yaptım.

Inari'nin gösterisi yerine onilere odaklanmak için elimden geleni yaptım. Ben kendime biraz yer açıp zaman kazanmaya çalışırken, Inari hayvan eğitmenlerinin komutlarına benzer, kısa bir komut verdi ve sonra, çardağın çatısından dışarı fırlayıp havada katanasını çekti. Tam tepede inanılmaz bir biçimde, bir saniye boyunca havada kaldı, bence bulunduğu yerde yer çekimini askıya almıştı. Fakat geçici bir şeydi ve altında, dokuz kuyruklu, büyük ve beyaz bir uçan tilki belirdi. Inari'yi alan tilki havada uçarken, kürk ve ipeğin göz kamaştırıcı gösterisini izledik. Manzara, benim kadar onileri de şaşırttı.

Bize çardağı işaret eden kadını hatırladım. Kadını gördüğümüz yere bakınca, yerdeki yukatayı gördüm. Tabii ki şimdi uçan tilkiydi.

Oni havadaki Inari'ye vurmak için sopalarını savurdu ve hız kesmek zorunda kaldı. İki kılıç ustası yakma girme şansını yakaladı ve iki oninin dizlerinin arkasındaki bağları kesti. Birbirine benzer yaralar açıldılar ama yaratıklar farklı şekillerde yere düştü. Biri öne düştü ve taş fenerlerden birine saplanırken kendinden başkasına zarar vermedi ama diğeri geriye devrilip kılıç ustasını ezdi. Geriye kalan iki oni, Inari'nin izini sürmeye ve ona zarar vermeye çalışırken beni umursamadı. İlk kez hedef olmadığımı anlayınca, varlığımın özünde küçük bir deprem yaşandı. Oni benim önemsiz olduğumu düşünüyordu ve beni görmezden gelmeleri çok şaşırtıcı bir durumdu.

Oberon'a, geride kal, dedim. Havada uçan Inari'yi takip etmek için boynunu yana çeviren oniye doğru koştum. Yaratıkların altında peştamal benzeri bir şey vardı ama onlarca yıldır iç çamaşırlarını lekesiz tutmanın sırlarını anlatan deterjan reklamlarını hiç seyretmemişlerdi sanırım. Bu vahşi yaratıklar çok güçlüydü ama hız ve çelik karşısında yine de savunmasızdılar. Saldırım çok sportmence değildi. Zaten kiralık katillerin, rakiplerinden sportmen bir mücadele beklediklerini sanmıyordum. Geldiğimi görmedi ve kılıcımı göğüs kafesinden sokup kalbine sapladığımda buna çok şaşırdı. Kasıldı ve sopasını düşürdü, öne devrilmeye başladı. Kılıcımı çekip çıkartacak vaktim yoktu.

O yüzden kendimi sağa attım ve kılıcın üzerine düşmesine izin verdim. Şimdi silahsızdım ve arkadaşının ölümüyle diğer oninin dikkatini üzerine çektiğimi anladım. Dikenli sopası, kafama doğru inişe geçti. Tek yapabildiğim, kollarımı önümde tutup beni hamur kıvamına getirmemesini ümit etmektir.

Bir şey oninin göğsüne çarptı ve sopayı savuran kolu, tepki olarak yana seğirdi. Sopa sol omzuma indi ve dikenlerden biri etime battı. Yuvarlandım ve ayağa kalktım, ölen oninin cesedine doğru zorlu bir parkurdan geçtim. Cesedi kendimle diğer oninin arasına aldım ve arkama dönüp nerede olduğuna bakarken, Oberon'un sesini duydum.

Atticus, iyi misin?

Evet, sen miydin?

Evet, onu yere düşürdüm.

Teşekkürler dostum ama şimdi geri çekil, işini Inari bitirsin. Tanrıça şimdi, bombardımana başlayacakmış gibi, havada daireler çiziyordu.

cLanet olsun! Oninin göğsünün yakınındaki bulanık grilik Oberon'un geri çekildiğini haber verdi ve Inari tilkinin tepesinden atladı. Kılıcını havaya kaldırıp oninin boynuna doğru savurdu. Yaratığın gırtlığından etrafa kanlar saçıldı ve Inari'nin ipekleri de mahvoldu. Üzerine kan damlaları düşünce Oberon'un yeri de açığa çıktı. Aaah! Şimdi sıvı bok gibi kokuyorum!

Arkamdan, bileğindeki kırıları kesilen son oninin hayal kırıklığıyla kükremesi geldi. Siyah giyen savaşçılar, yaratığın işini bitirmişti. Sağ kalan savaşçı, yerden kalkamayan yaratığı öldürdü. Kılıcındaki kanı silen savaşçı hemen Inari'nin yanma gitti ve kadının önünde diz çöküp alnını yere koydu.

Defalarca kez özür diledi, Inari'yi korumakta başarısız olduğu için kafasının kesilmesini istedi.

Inari, Kalk, dedi. Adam ayağa kalktı ama bakışları önündeydi. Sen hangisisin?

Bu değersiz kulunuzun ismi Tsukino Hideki.

Başka hayatta kalan var mı?

Sadece ben kaldım Işıyan Tanrıça. Dışarıda iki oni daha öldürdük. iyi iş çıkarttın Tsukino-san. Görevinin başına geri dön.

Hail' Adam selam verdi, sessiz ve ölümcül bir biçimde duvarlar açılan gediklerden birinden dışarıya çıktı. Dokuz kuyruklu kitsune, Inari'nin solunda yerini aldı ve şimdi tapmak taşının üzerinde, dışarıdaki heykellere benziyordu.

Oberon, sol tarafıma geç lütfen ve sakın şu tilkiye bulaşma. O sadece bir kitsune değil; bir tenko iki bin yaşından fazla.

Endişelenme, bulaşmam. Uçan sincaplar bile uçan tilkilerden daha adil.

Köpeğimin kamuflajını kapattım ve tenko, yanımda yürüyen köpeğime odaklandı. Zavallı köpeğimin kürkü kana bulanmıştı.

Inari, Sorunu gördün Ö Suileabhain-san, dedi. Bu oniyi tanıyorum. Yüzlerce yıldır dağın eteklerinde, insanlara görünmeden, huzur içinde yaşıyorlardı. Bana burada saldıracakları aklıma hiç gelmemişti. Loki karanlığa fısıldıyor ve onlara fikirler veriyor. Ama fısıltılara dayanarak onun karşısına çıkamayız.

Ama ben çıkabilirim, öyle mi?

Evet, senin için eyleme geçme zamanı.

Nasıl?

Nasıl istersen. Ganesha temkinli olman gerektiği konusunda seni uzun zaman önce uyarmıştı. Artık buna gerek kalmadı.

Neden? Değişen nedir?

Olimposlular senin tarafında. Daha önce eyleme geçseydin bunu asla yapmazlardı.

Onları sen kendi safına çekemezdin, bunu mu söylemeye çalışıyorsun?

Evet. Yine de insanların eyleme geçmesi gerek. Bazı eylemler, insanların bir şeyler yapmamız için bize yalvarmasını gerektiriyor.

Beni affet Inari ama bu anlattıkların bana saçma geliyor. Sanırım şimdi birlikte çalışan tanrılar konsorsiyumunun üye-sisin. Bunlardan bir tanesi Ganesha ve birkaç tanesini daha biliyorum. En azından bir tanesi her şeyi bilen bir tanrı ve soğuk demir aurama rağmen nerede olduğumu belirleyebiliyor. Doğru.

O zaman, insanlara ihtiyaç duymaksızın birlikte hareket etme yetisine sahipsiniz.

Hayır.

Loki'nin insanlar için eyleme geçtiğini sanmıyorum. Lucifer veya İblis ya da ismini dile getirmek isteyeceğin diğer şeytani tanrılar için de aynısı geçerli.

Doğru ama bu durum benim teorimi çürütmüyor. Karanlık güçlerin özü farklıdır. En başından beri özgür varlıklar olarak kaos yaymaya ve kendi çıkarlarını korumaya meyilliydiler. Ama insanlar benim gibi tanrıların farklı olduğuna inanıyor. Bizim kurallarımız olduğunu düşünüyorlar ve bu doğru. Onların inancı, bizim üzerinden atlayamayacağımız bir çit. Her şey normal olsaydı sadece kendi halkımızla ilgileniyor olurduk fakat mevcut durumdaki iş birliğimizi, hepimize inanan tek bir insanın inancına borçluyuz. Senin tanıdığın biri.

Kim?

Inarı başını yana yatırdı. Rebecca Dane'i hatırlıyor musun?

IB BH

8. BOLUM

Sıcak anılar soğukla mücadelede bir işe yaramıyor. Sadece donmamak için yapmam gerekenlere odaklanırken dikkatimi dağıtıyordu. Atticus kendi vücudumun ve Orlaith'in öz sıcaklığını nasıl değiştireceğimi öğretmeseydi, şimdiye kadar çoktan donarak ölmüştük.

Yeti biz gittiğimizde mağaralarında değildi. Atticus'un talimatlarına uyarak mağarayı büyümlü görüşümle bulmak zorunda kaldım çünkü Yeti girişi kardan bir perde ile kapatmıştı. Çıplak gözle bakıldığında karla kaplı kayalar gibi görünüyordu ama Fae gözlerim, girişte, üç metre yüksekliğinde ve bir o kadar genişlikte, büyümlü bir farklılık seziyordu. Orlaith ile birlikte içeriye girebileceğimiz kadar geniş bir girişti ama içeride bizi doğal bir mağara karşılamadı. Daha çok, bir saray gibiydi. Manannan Mac Lir'in talimatıyla, Himalaya elemen-tali tarafından yapılmış gibi duruyordu. Gece görüşümü açıp soldaki duvarın dibinde duran ve üstünde üç mumla kibritler barındıran taştan masayı görünce, bu gerçeğin farkına vardım. Mumların üçünü de taktım ve bir tanesini yanıma alıp daha derinlere doğru yürüdüm. Eski İrlanda dilinde seslenmeye başladım. Merhaba? Kimse yok mu? Size pastırma getirdim, dedim. Daha dostça cümleler olamayacağı varsayımıyla hareket ediyordum.

Girişin ardında, iki yanında taştan tezgâhlar bulunan, uzun, dikdörtgen bir salon vardı. Buraya da yedek mumlar koyulmuştu ve yürürken sol duvarın dibindekileri yaktım. Zeminin ortasına kazılmış ama etrafı taşlarla çevrelenmiş bir ateş çukuru, girişe daha yakındı. Üzerinde bir ızgara göze çarpıyor, yanında türlü demirler, maşalar ve şişler duruyordu. Hepsinin Goibhniu'nun eseri olduğunu ama Manannan'ın adama kimlerin kullanacağını hiç söylemediğini düşündüm.

Ateş çukurunun karşısındaki tezgâhta, üstü karla kaplı, beş taş tabak duruyordu. İçi yiyeceklerle doldurulmayı bekleyen büyük servis kâseleri ve bir tepsi de gördüm. Dev, üç dişli çatalar dikkatimi çekti ama bıçak görmedim.

Salonun derinliklerine doğru yürürken yolda karşıma çıkan mumları yaktım ve beşgen bir meşe masayla karşılaştım. Kenarlarına sağlık ve harmoni bağları oyulmuştu. Creidhne'nin eseri olduğuna şüphe yoktu. Yüksek arkalıklı sandalyeler de meşedendi ama kolları yoktu, çok uzun boylu ve geniş insanlara göre yapılmışlardı. Masanın ortasında, parlak mermerden bir satranç tahtasına benzeyen bir şey vardı ama altmış dört yerine kırk dokuz karoya sahipti. Satrancın İrlanda versiyonuydu ve taşlar, buzdan yapılmış, inanılmaz güzellikte minyatür heykellerdi. Bazı kısımları berrak buzlandı ama bazı kısımları kasıtlı olarak bulanık bırakılmıştı. Taşların içlerinde ve tahtanın üzerinde incecik kurdeleler gibi buzlu mavi çizgiler uzanıyor, hepsine fazladan derinlik ve doku kazandırıyor, ışığı beklenmedik şekillerde yansıtıyordu.

Benzer bir sanatçının elinden çıkmış gibi duran daha büyük heykeller, masanın karşısındaki duvarın dibindeydi. Tuatha De Danann'ın beş heykelini gördüm. Altmış santim yüksekliğinde ve inanılmaz detaylı eserlerdi, bana soğuk gözlerle bakıyorlardı. Soldan sağa, Flidais, Manannan Mac Lir, Brighid, Morrigan ve Dagda'yı tanıdım. Panteonun enteresan bir kesitiydi; Av, deniz, ateş ve yaratıcılık, ölüleri seçen, doğurganlık tanrıları. Sözde üreyemeyen grubun, heykeller arasına Dagda'yı eklemesi ilgi çekiciydi. Yeti'nin eğlenceyi başka yerlerde aradığını düşünüyordum muhtemelen avladıkları hayvanlarda. Heykellerin eriyip erimediğini ve buz bıçaklar gibi su büyüyle bir arada tutulup tutulmadıklarını merak ettim. Aklıma bir şey gelince gülümsedim; Yetilerin elinden çıkmış, erimeyen bir Dağda heykeli, New York açık artırmalarında kaçta satılırdı? Herhalde en zor kısım, sanatçının kimliğini açıklamak olurdu.

Annelerinin Yeti'ye, neden AEsir'e tapmayı öğretmediğini merak ettim. Ya da öğrettiyse, neden bu tanrıları seçmişlerdi?

Yüksek kemerli bir giriş beni daha uzaktaki odalara davet ediyordu. Bir an için kafamı odalara doğru uzatmakta tereddüt ettim.

Ne kokusu alıyorsun Orlaith? diye sordum.

Garip kokuyor.

Yaşlı insanlar gibi mi?

Hayır. Eski kokular. Çok uzun zaman öncesinin. Eski gibi.

Hah. Orlaith'in sözleri beni endişelendirdi ama odadaki eşyaların üzerindeki ince kar tabakası da aynı şeye işaret ediyordu. Odadaki garip hava akımı içeriye beyaz bir toz üflüyor gibiydi. Hava akımı vardı. Dört bir yanda havalandırma delikleri olmalıydı.

Scathmhaide ile yoluma devam edip herhangi bir tuzağı tetiklemeden, dikkatlice kemerin altından geçtim ve sola doğru bükülerek saat yönünde yay

izen bir koridora adım attım. Sağımda bir kapı vardı, menteşelerin üzerinde duran ve kapının kenar pervazlarından geçerek kelepçelere oturan bir demirle kapatılmıştı. Büyülu spektrumda bakınca, herhangi bir bubi tuzağı göremedim. Fakat bu durum, kapıda sıradan bir tuzak olmadığı anlamına gelmezdi. Asam işime yarayabilirdi. Ucuyla demiri yerinden kaldırdım ve kapıyı açılabilcek hâle getirdim. Kapıyı ittim. Havaya hafif bir toz bulutu saçıldı ve kapı açıldı, içeriden tehlikeli bir şey fırlamadı.

Orlaith'e, Herhangi bir koku alıyor musun? diye sordum.

Ölü tahtalar.

Burnu hassastı, içerisi gerçekten de yakacak odunla doluydu. Meşe, ardıç ve huş ağacı. Kim bilir nereden getirilmişlerdi? Çünkü bulunduğumuz yükseklikte, ağaclar yoktu. Bir köşeye dizilmiş odunlar, diğler odadaki alev çukurunda yakılmayı bekliyordu. Yiyecekler neredeydi? Yakıt deposundaki bir başka kapı bu sorunun cevabını verdi.

Bir sonraki oda, ilk girdiğimiz yemek salonundan daha büyüktü ve dünyanın en büyük doğal buzdolabı olmalıydı. Domuz, tıbet öküzü ve misk geyiğı leşleri kancalarda sallanıyordu. Buzdan yapılmış kancalar ve tavandan aşağıya sarkan akrep iğnelerine benziyorlardı. Bir kasap tezgâhı dikkatimi çekti. Üzerinde keskin bir şey yoktu, geçmişte kullanılmış ama yakın zamanda üzerinde hiçbir şey yapılmamıştı. Yerdeki bir delik, muhtemelen artıklar içindi ve bana, adımlarıma dikkat etmem gerektiğinden başka bir şey söylemiyordu.

Önemli bir şeyi gözden kaçırmadığımdan emin olmak için odaya bir de büyülu spektrumda baktım ama görkemli erzak yığınının başka bir şey görmedim. Burada başka kapı yoktu ve geldiğim yöne geri dönmek zorunda kaldım, koridora çıktım. Yay çizen koridorda yürürken Orlaith'den, yalnız olmadığımıza işaret eden bir şey duyarsa veya bir koku alırsa bana haber vermesini istedim. Olası tuzaklar beni hâlâ endişelen-dirse de artık Yeti'nin evde olduğunu sanmıyordum. Umarım almaya geldiğim buzdan bıçağı bulabilirdim.

Koridorda beş yatak odası ve bir banyo buldum. Tabii ki banyoda tesisat diye bir şey yoktu, sadece kayalara açılmış bir delik vardı. Fakat yatak odaları Yeti hakkında daha fazla şey söylüyordu. Odalar sert kayalardan yapılmış basit küplerdi ama mobilyalar -yatak, masa ve sandalyeler- tamamen buzdandı. Yatakların ve sandalyelerin üzerinde tüyler birikmişti. Fakat mobilyaların tarzları birbirinden çok farklıydı. Yetiler'den dördü, buzdan desenler ve sarmallar ile diğlerlerinden farklı olmaya çalışmış, sadece bir tanesi basitliğı seçmiş veya diğleriyle aşık atamayacağını fark etmişti. Beşinci Yeti'nin buzdan mobilyaları hayatım boyunca gördüğüm en şeffaf ve berrak buzlardı.

Her bir odada, birer tuval gibi duvarlara monte edilmiş, üç dikdörtgen blok vardı. Nefes kesici bir biçimde oyulmuş veya yontulmuş ya da

bağlanmışlardı. Baktığınız açığa göre sizi bekleyen sürpriz değişiyordu. Tuvallerde tek istisna, Zen Yetisi'ydi: Bir tablo, soluk mavi bir buz kitlesinden ibaretti. Diğer, ortanın sağında bulanık beyaz bir çember ve bunun içinde daha küçük mavi bir halka olan berrak bir parçaydı. Sonuncusu ise tepeden tablonun yüksekliğinin üçte biri kadar berrak yatay çizgilerle süslenmiş, beyaz bir bloktu.

Kayalar, su, demir ve tahtadan yapılmış bu harika barınağın içinde, geriye kalan her şeyle uyumsuz olan tek şey, Zen Yetisi'nin odasındaki sehpanın üzerinde duran iPad'di. Eski bir modeldi ama gri plastik ve silikondan dikkörtgen, modern zamanlara aitti. Demir Çağı'nın ötesinde bir teknoloji işaretine sahip olmayan bu yerde, anakronizm gibiydi. Cihazın varlığı bana uğursuz bir şey gibi geldi, metastaz yapıp canlı her şeye saldıracak bir tümör gibiydi. Tabii ki aptalca bir düşünceydi çünkü burada canlı varlık adına, sadece ben ve köpeğim vardık. Tek bir iPad'in, elektrik veya WiFi olmaksızın Skynet açıp bize saldıracığını sanmıyordum.

Cihaza baktım ve ölü olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Bataryası bitmişti ve şarj etmenin bir yolu yoktu. Yeti, cihaz ölmeden önce ne görmüştü? Acaba bu durum, yokluğunu açıklayabilir miydi? Belki de dağa tırmanan bir dağcıdan ne olduğunu merak ederek aldığı bir cihazdı ve bir anlamı yoktu.

Orlaith'e, Hangi Yeti bu odayı kullanıyorsa huzurun peşindeymiş, dedim. Umarım önce onunla karşılaşırız. Hepsiyle karşılaşsak da olur. Buranın boş olmasına üzölmeye başladım.

Doğru değil! içerisi yiyecek dolu.

Ye gizem. Yeti nereye gitti ve neden dönmedi?

Once ye. Sonra ısın. Sonra düşün.

Gereksinimler hiyerarşisi mi?

Ne? YİYECEK Granuaile.

Köpeğime gülümsedim. Hiyerarşi kavramı, duygularına veya zihnindeki görüntülere hitap etmiyordu. Doğrusu bu kelime, Orlaith için şimdilik anlamsızdı.

Evet, sanırım beklerken bir şeyler yesek iyi olur.

Çok bekleyecek miyiz?

Umarım uzun sürmez. Yeti'yi hiç bulamamaktan endişeleniyordum. Yakın zamana ait koku var mı? cHayır. Hâlâ eski.

Orlaith'in de Oberon gibi en büyük sorunu, zaman ve sayı kavramlarıydı. Orlaith için eski, bir yıl anlamına da gelebilirdi, birkaç gün de. Ne kadar zaman geçtiği çok da önemli değildi -ihtiyacım olan, ne zaman geri dönecekleri veya dönüp dönmeyecekleriydi- ama yine de kesin bir zaman dilimi daha faydalı olurdu. Silahlarımı ve pastırmaları masanın üzerine koydum, kıyafetlerimi çıkarttım özümün sıcaklığını artırsam da titredim- ve siyah jaguar formuma büründüm.

Hapşirdikten sonra, maymun, kadın ve kavun karışımı bir koku aldım. Eski kırıntıların ve kemirilmiş ama unutulmuş bir kenara fırlatılmış hayal kırıklığı kemiklerinin üzerinde ufalanmış buzlu çiçeklerin kokusu gibiydi. Kürklerin ve onları tabaklamak için kullanılan yağın kokusunu aldım. Duman ve kül kokuları birkaç gün öncesine aitti, bunlara pişirilmiş etler ile yağınki ekleniyordu.

Zen odasını terk edip koridordan ana salona geçtim. Ateş çukurunun etrafını koklayıp en son ne zaman kullanıldığını anlamak istiyordum ama Orlaith kuyruğunu sallayarak peşimden geldi.

Avlanalım mı?

Jaguar formunda olduğum için zihinsel bir mesajla karşılık verdim, bu formda sesimin farklı olup olmadığını merak ettim. Hayır, sadece etrafa bakalım. İşim bitince buzdolabından bir şeyler yeriz.

Tamam!

Uzman olmasam da ateş çukuru birkaç gün önce kullanılmış gibiydi, çok fazla zaman geçmemişti. Orlaith için eski birkaç uyku süresi anlamına geliyor olmalıydı. Fakat birkaç gün önce buradaysalar, yokluklarını bir av veya başka bir şeyle açıklamak mümkün olabilirdi. Belki de kayak yapmaya gitmişlerdi. Ya da canları sebze çektiyse, aşağılardan bir yerden brokoli bulmaya gitmiş olmaları da mümkündü.

Yeterince koku aldım. Burada benim için nöbet tutar mısın? Bir şey duyarsan veya koku alırsan bana haber ver, tamam mı?

Nereye gidiyorsun?

İnsan formuna döneceğim ve bir ateş yakacağım, sonra birlikte bir şeyler yeriz.

Güzel plan.

Onaylayacağını biliyordum.

Şekil değiştirip giyindim, odunluktan odun ve çıra çıkarttım, bir mumu kullanarak çukurda ateş yaktım. Çukurun tam tepesinde, tavanda geniş bir delik vardı -daha önce fark etmemiştim çünkü koridorda ne olabileceğine odaklanmıştım- ve baca vazifesi görüyordu. Çıkış noktasının dağda gizlendiğine şüphem yoktu.

Buzdolabı odasından bir misk geyiği leşi çıkarttım ve eti pişirmeye çalışırken Atticus yanımda olmadığı için tüm tanrılara şükrettim. Çıraklığım sırasında açık alanda bir sürü şey pişirmiş ama hiç böyle, ateşin üzerinde hayvan çevirme-miştik. Zor bir işti ve filmlerde bu işi çok kolaymış gibi gösteriyorlardı. Genelde iş bittiğinde ve et yenilebilir olduğunda gösterilirdi. Beceriksizliğimi sezen Orlaith beni rahatlatmaya çalıştı.

İyi gidiyor Granuaile, dedi. Ben olsam yapamazdım.

Kayıtlara geçmesi için söylüyorum: Bir Yeti mağarasında donmamaya çalışırken, donmuş bir hayvanı ateşin üzerinde çevirmek gerçekten çok uzun

sürüyor. O süre içerisinde, içine şeytan girmiş babamın Thanjavur'da insanları öldürdüğünü bilmek çok rahatsız ediciydi.

Ama bana gördüklerimi yeniden gözden geçirme fırsatı verdi. Atticus'un bana söylediğine göre, Yeti yüzlerce yıldır buradaydı. Manannan'ın etleri, uzun bir hayat sürmelerini garanti ediyordu. Ama eğlenmek için ne yapıyorlardı? Ara sıra buzdan heykeller yapıp satranç benzeri bir oyun oynamak güzeldi ama birer çocuk oldukları düşünülecek olursa, delirmemeyi nasıl başarıyorlardı? Mağarayı dolaşırken, okunacak bir şey görmemiştim. İskambil kartları da yoktu. Ya da başka kutu oyunları. Belki de vakitlerini mağaranın dışında, karların üzerinde hoplayıp zıplayarak, kardan adamlar yaparak ve onlarla savaş oyunları oynayarak geçiriyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, bu çok eğlenceli olurdu. Onların yetenekleri bende olsa, kendime kardan devasa bir savaşçı yapar ve ismini Snowdor koyardım. Yürek Parçalayan Soğuk Kılıcı ve Sonsuz Kış Kıracağı Zırhı olurdu -tanrılar biliyor ya, Atticus'un bana oyun oynatmasına hiç izin vermemeliydim. Fakat bazen eğitimime ara verdiğimizde Playstation'ı açar ve birkaç saat boyunca dijital yaratıkları keserdik. O oyunlar kaçınılmaz olarak düşüncelerime de etkimişti.

Gündüz vakti Snowdor'un buzdan düşmanlarını nasıl paramparça edeceğiyle ilgili hayallere dalmak yerine başka şeyler düşünmem gerekti fakat bu gecikmenin babamın sonu olabileceğine dair endişelerimi kısa süreliğine de olsa unutup dikkatimi dağıtmalıyım. Orlaith'e fiilleri öğretmeye başladım. Cümlelerinde hâlâ eksikler vardı. Kulaklarını birden havaya kaldırıp doğru düzgün bir cümle kurunca, eğitimin işe yaradığını anladım. Birisi geliyor!

El çırpıtm. Sen çok zeki bir köpeksin! İyi iş çıkarttın. Hayır, pratik olsun diye söylemedim. Birisi geliyor. Gerçekten. Şimdi.

Ah! İçeriye izinsiz girenlere kızmasınlar diye masanın arkasına saklansak iyi olur. Kendimi, üç ayının, evlerine geri döndüklerinde yemeklerini mideye indirirken yakaladığı Goldilocklar gibi hissettim. Belki de Kızıl Kafa ve Beş Yeti isminde yeni bir masal yazmalıyım.

Scâthmhaide'ı aldım ve masanın arkasına geçtim. Yeti'nin koridordan bize bir şey fırlatamayacağı, korunaklı tek yerdi. Tüm bunları düşünürken, beni görünce şok olmamaları için Eski İrlanda dilinde konuşmaya -aslında bağırma- başladım.

Evinize hoş geldiniz! Size Manannan Mac Lir'den pastırma getirdim! İsmim Granuaile MacTiernan, bir Gaia Druid'iyim! Lütfen gelin ve ısının! Sizin için bir ateş yaktım!

Orlaith, Şimdi durdular ya da çok sessiz hareket ediyorlar dedi.

Dostça selamlamamı tekrarladım ve beni anlamalarını ümit ettim. Hâlâ uzaktaydık ve aramızda bir dönemeç vardı. Giriş salonunda, benim bulunduğum yerden görünmeyecek bir köşede dikiliyor olabilirlerdi. Fakat

orada olduklarını biliyordum çünkü dışarıdan gelen ışık miktarı azalmıştı. İri yarı bir şey, ışığın önünde duruyordu.

Odaya kardan, beyaz bir fırtına girdi, bir kısmı ateş çukuruna yaklaşıncı tısladı ve eridi. Ardından büyük bir kar kütlesi ihtiyatla köşeyi döndü. Taşların yanından biri bize bakıyordu.

Merhaba! dedim. Hoş geldiniz! Yeti'nin babası Manannan Mac Lir tarafından gönderilen bir Druid olduğumu tekrarladım. Ardından kâğıda sarılı etleri çıkartıp nazikçe masanın üzerine koydum.

Köşeyi dönen figür şimdi karşımda duruyordu ve hayallerimdeki Snowdor yarattığı sanki canlanmıştı. Beyaz tozdan, şekilsiz bir dev gibiydi, insana benziyordu ama belirgin yüz hatları yoktu en dikkat çeken özelliği ise boyunun üç metreye yakın olmasıydı. Hareketsizdi, belki de saldırıp saldırmayacağını merak ediyordu. Ben bir şey yapmayınca, başını hafifçe yana çevirip ateşe baktı.

Ah, evet, üzgünüm, dedim. Ne zaman döneceğinizi bilmiyorduk ve üşümüştük. Karnımız da açtı. Kullandığımız odunların ve etlerin yerine yenilerini koyacağız.

Başını yavaşça bana çevirdi ve transformasyon başladı. Figür hareketsiz kaldı ama kütle azalmaya başladı, karlar güçlü bir rüzgârla dört bir yana saçılan kepekler gibi uçtu.

Karlar mağarayı terk ederken Yeti'nin gerçek formu açığa çıktı. Çok uzun veya iri yarı değildi ama bir dişi devin soyundan geldiği belliydi -karşımda duranın dişi mi yoksa erkek mi olduğunu bilemiyordum. İlk tahminim erkek olduğuydu çünkü yanaklarından aşağıya beyaz tüyler sarkıyordu. Açıkçası, buna bir sakal diyebilir miydim, bilemiyordum. Çünkü yüzündeki kıllar da kürkünün geri kalanıyla aynı kalınlıkta ve yoğunlukta idi. Belki de bir yeleydi. Pekâlâ, yelesi toplanıp örülmüş ve buzdan çemberlerin içinden geçirilmişti. Belki de tüylerin ağzına ve burnuna girmemesi için aldığı pratik bir önlemdi. Ama bu estetik dokunuş, yüzünün ve boynunun yansıyan mavi ışıkla parıldamasını da sağlıyordu. Yanakların üzerindeki derisi soluk maviydi ve çukur gözleri koyu renkliydi. Kaşları da alm ve yüzünün geri kalanı gibi beyaz tüylüydü. Sadece dudakları, avuçları ve parmak uçları tüysüz, soluk maviydi. Pençeleri yoktu ama sağ elinde zarif bir buzdan bıçak tutuyordu -buraya bulmaya geldiğim bıçak olduğuna şüphem yoktu.

Nepal Gurkha'larının kullandığı khukunlete benzeyen silah, sıradan bir bıçaktan çok daha ağır ve büyüktü. Kocaman veya hayvan gibi türünden sıfatları hak eden bir bıçaktı. Ateşin ışığının bir hilesi değilse, bıçak içten gelen bir ışıkla parıldıyor gibiydi. Keskin tarafı da dâhil, bıçağın büyük bir kısmı yarı saydam bir maviydi. Sadece yassı kısmı buzlu bir opaklı-ğa sahipti. Bıçağın kör kenarı ise berraktı, doğal olmayan ve rahatsız edici bir kırmızılıkla parlıyordu. Benim saldırıp saldırmayacağımı anlayana kadar, bıçağı karların içine tamamen gizlediğini fark ettim.

Yine de bana güvenmiyordu. Gülümsemedi, merhaba demedi, yemeği hazırladığım için teşekkür etmedi. Tıngırdayan pes bir ses tonuyla, Eski İrlanda dilinde konuşmaya başladı. Bir Druid olduğunu kanıtla.

Dövmelerimin büyük bir kısmını göremiyordu çünkü üzerimde bir ceket vardı ama sağ elimin üzerini gösterdim. İyileştirici çemberi ve triskeleyi görmesini istedim.

O sadece mürekkep. Kanıt değil. Olduğun yerde kal ama bu duvarın bir kısmını kendine çağır. Arkasındaki, benim tam karşımdaki duvarı işaret etti. Başım la onayladım, isteğini anladığımı belli ettim ama avucumu öne uzatarak beklemesini istedim.

Tamam, ayakkabımı çıkartmam gerekecek. Scathmhaide'in metal düğümlelerinde biraz enerjim vardı ama bunu kullanmak istemiyordum. Ve buradaki amacım, toprağa bağlı bir Druid olduğumu ispatlamaktı. Öz sıcaklığımı değiştirmiş olsam da buzdan zemine değen parmaklarım, bükülerek, LANET OLASICA BU ÇOK SOĞUK, diye haykırmak istedi. Ama Himalaya elementalinden güç çektim ve karşımdaki duvarın yumruk büyüklüğünde bir kısmına odaklandım, bağlarını çözmeye başladım. Kelimeleri Atticus'tan başka ve beni anlayabilen birinin önünde dile getirmek çok garipti ama tabii ki beni Druid yapan Eski İrlanda dili değil, Gaia'ya olan bağımdı.

Bir kürenin ana hadarı duvarın üzerinde belirmeye başladı ve kayayı avucumdaki deriye bağlayarak kendime çektim. Basit bir bağ kurma ve bağ bozma testiydi ama Druid'ler dışında diğer büyü yapanların yapamayacağı bir şeydi. Beyzbol topu büyüklüğündeki kitleyi görmesi için Yeti ye uzattım ve dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. Dişleri çok keskindi ama gördüklerimin tırtıklı dişler mi yoksa tehlikeli azı dişleri mi olduğunu anlayamadım. Avucumdaki buzdan kürenin bağını çözdüm. Ye küreyi masanın üzerine koydum.

Yeterli mi? diye sordum. Çünkü ayağım donmadan ayakkabımı giymek istiyorum.

Evet, yeterli. Evimize hoş geldin Druid. Ve buraya kadar geldiğin için teşekkürler. İsmim Skûfr Jötunson, en yaşlı üçüncü Yeti'yim. İsmi ni duyunca şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve sonra İrlanda isimleri yerine Eski Norse isimleri aldıklarını fark ettim. Aslında annelerinin ne olduğu düşünülecek olursa çok mantıklıydı. Ama babalarının veya annelerinin soy isimleri yerine onlara devin oğullan demeyi tercih etmişti.

Gelmenize çok sevindim. Gerçi daha önce ismimi söylemiştim ama tekrar edeyim. Ben Granuaile MacTiernan ve bu da köpeğim Orlaith.

Orlaith kuyruğunu salladı. Merhaba Güzel Tüylü Şey. Evet, güzel görünüyor, değil mi? Ama seni duyamaz.

Büyüsü mü yok?

Büyüsü var ama benimkinden farklı.

Sküfr diğerlerine gelmelerini işaret etti ve odada birkaç adım daha attı. Gelin, babamızın gönderdiği bir Druid. Merhaba deyin.

Dört Yeti teker teker açığa çıktı ve üzerlerindeki karlardan kurtulup gerçek formlarını gösterdi. Hepsinin yüzünde buzdan halkalar vardı ama her birininki Sküfr'unkilerden farklıydı.

içeriye ilk giren Yeti, en az Sküfr kadar uzundu ve sol omzunda bir misk geyiği vardı. Demek ki avlanmaya gitmişlerdi.

ismim Erlendr Jötunson, en yaşlılarıyım. Hoş geldin. Yelesinde diğerlerinden çok buz halkası vardı. Halkalar o kadar çoktu ki birbirlerine çarpıp tıkrırdıyordu. Avımızı saklama odasına götürmem gerek, izinle, dedi. Sküfr'un yanından geçip buzdolabına doğru yürüdü ve buzdan bıçağının, aynı rahatsız edici kırmızı parlıtiya sahip olduğunu gördüm.

Üçüncüsü en yaşlı ikinci Yeti'ydi ve isminin Hildr Jötunson olduğunu söyledi. Sesinde dişi olduğunu belli edecek bir şey yoktu ve fizyolojik bir fark da görmüyordum. Yeti'nin bacaklarının arasında her ne varsa, beyaz tüylerden bir perdenin ardına gizliydi. Hildr'ın göğüsleri de kardeşlerinden büyük değildi. Hildr'in yele dekorasyonu, Erlendr'inkiyle Sküfr'unki arasında bir şeydi. Örgülerin sayısının ve karmaşıklığının, kişisel bir tercihten çok, yaşlarının göstergesi olduğunu düşündüm.

En yaşlı dördüncü olan, bu teorimi destekledi. Yüzünün bir yanında sadece iki örgü vardı ve isminin Isölfr Jötunson olduğunu söyledi.

içeriye en son giren, en kısa ve en genç olandı, ağzının iki yanında birer örgü göze çarpıyordu. Örgüler, diğerlerinininkile-re göre daha basitti. Doğrusu bunun Zen Yetisi olduğuna dair bahse girebilirdim.

Ben Oddrün Jötunsdotter, dedi. Kardeşlerinden bir baş kısa olsa da hâlâ bana tepeden bakıyordu. Hoş geldin. Sana bir şeyler ikram edebilir miyiz?

Evet, bu harika olur, dedim. Birden susadığımı fark ettim. Yanımda bir matara vardı ama içindeki su, şimdi bir buz kalıbından ibaretti.

Oddrün, Bal likörümüz ve suyumuz var, dedi.

Kendim için bal likörü, Orlaith için su istedim. Oddrün, Isölfr'dan Orlaith'in ihtiyaçlarıyla ilgilenmesini istedi, ardından uzun adımlarla benim bulunduğum tarafa geldi ve üzerinde taştan tabakların durduğu tezgâhın önüne geçti. Buzdan bıçağını tabakların yanına koydu ve çömeliş taştan bir paneli kenara çekti. Gizli dolap bölmesini daha yakından incelemiş olsam ben de bulabilirdim. Küçük bir fiçı ile boynuzdan bir kupa çıkarttı, taştan paneli yerine geri çekti. Bana bal likörü doldururken, bakışlarım bıçağını karşıdaki tezgâhın üzerine koyan ve sağ elinin avucunu mağaranın girişine doğru uzatan Isölfr'in üzerindeydi.

Kar tanecikleri avucunun üzerinde toplanmaya ve dönmeye başladı, uzaktan bakıldığında ters dönmüş bir tornadoya benziyorlardı. Karlar içeriye girip tornadoyu beslemeye devam etti ve huninin dibi sıkılaşıarak sertleştikten sonra buzdan bir kâseye dönüştü. Büyük bir kısmı şeffaftı ama yüzeyin

üzerinde dekoratif sarmallar göze çarpıyordu. Kar kâsenin içine doldu ve Isölfr sol elini üzerinden geçirince eriyen karlar suya dönüştü.

Köpeğinin donmadan bunu içmesi gerek, dedi.

Masanın arkasından çıktık ve kâseyi Orlaith'in önünde yere koydu. O arada Oddrûn da bana likörümü uzattı. İnanılmaz güzellikte tatlı bir likördü ve dayanamayıp nereden geldiğini sordum.

Hildir sırttı ve soruma cevap verdi. Babam bunu Goibhniu'dan satın alıyor ve bize gönderiyor.

Orlaith suyunu içti ve Yeti beni masaya davet etti. Erlendr buzdolabından geri dönüp yanımda yerini aldı ve yemeğe odaklanmam gerektiğini fark ettim.

En yaşlı olan, Pişirme işini ben hallederim, dedi. İçinde etler olan paketi aldı. Bunu getirdiğin için teşekkürler. Hemen dönerim.

Yeniden ortadan kayboldu ve geriye kalan dört Yeti benimle birlikte masanın başında oturmaya devam etti. Hepsi boynuzdan kupalarını Goibhniu'nun bal likörüyle doldurdu. Orlaith sandalyemin yanında yerini aldı, hayatımın ne kadar garip ve harika olduğunu düşünürken başım dönmeye başladı. Yetiler'le Himalayalarda bal likörü içiyordum ve çok misafirperver yaratıklardı.

Ama çok konuşkan değillerdi. Hepsi beklentiyle bana bakıyordu ama neyi beklediklerini bilmiyordum.

Galiba Erlendr'i bekliyorlardı. Hiçbir şeyi kaçırmamasını istemiyor olmalıydılar ki Erlendr bir kucak dolusu odunla geri döner dönmez Hildir konuşmaya başladı. Daha önce babamızdan başka bir Druid ile karşılaşmadık.

Kendisi gelemediğinde hep Fae'den birini gönderirdi ve bizi neredeyse yüz yıldır ziyaret etmedi. Senin burada olman, bizim varlığımızın Tir na nÖg'da bilindiği anlamına mı geliyor?

Hayır, siz hâlâ bir sırsınız, dedim. Ama bu sırrı benimle paylaştılar. İtiraf etmeliyim ki buraya sizden yardım istemeye geldim.

Hepsi birbirlerine baktı ve konuşan Oddrûn oldu. Bizim de yardıma ihtiyacımız var. Belki karşılıklı birbirimize yardım ederiz. Senin neye ihtiyacın var?

Buzdan bir bıçağa.

Sküfr burnundan soludu. Bu kadar mı? Elini mağaranın girişine doğru uzattı, Orlaith için bir kâse yapan Isölfr'in hareketine çok benziyordu. Karları çağırdı ve birkaç saniye içerisinde tırtıklı bir bıçağa dönüştürdü; bifték üzerine uzmanlaşmış restoranlarda görebileceğiniz türden bir şeydi. Bıçağı masanın üzerine koydu. Oldu.

Hayır, demek istediğim bu değildi. Sizinkiler gibi bir bıçağa ihtiyacım var. Erimeyecek bir şeye.

Hepsi arkasına yaslandı ve ateşin üzerinde çevrilen misk geyiğini inceleyen Erlendr birden başını yana çevirip bana baktı. Sanırım, geçilmemesi gereken bir çizgiyi geçmiştim.

Saniyeler geçti ve sessiz kaldım, bir şey daha söyleyip her şeyi berbat etmek istemiyordum. Sonunda Oddr n konuştu. Ne istediğinin farkında değil.

Erlendr, Farkında olmadığı belli, dedi. Bıçağını havaya kaldırdı. Bunun buzdan bir bıçak olduğunu sanıyor. Hep birlikte burunlarından soludular ve kendimi çok aptal hissettim.

Çok  z r diliyorum ama taşıdığınız silahlar için uygun terim nedir?

Hildir, Her birinin bir ismi var, dedi. Kendi bıçağını gösterdi. Ama bu, sıradan bir buzdan bıçak değil. Bir burgu bıçağı. Bir burgu bıçağı, pekâlâ. Burgunun neden buz bıçağından daha iyi bir terim olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama kelime seçimini eleştirecek değildim.

fsölfr, Kardeşlerim, belki de karşılığında ne isteyeceğimizi düşünürsek, çok büyük bir istek değil, dedi.

Erlendr ateş çukurundan uzaklaşıp tepemizde dikildi. Bunu düşünmek için çok erken kardeşim.  nce burgu bıçağına neden ihtiyaç olduğunu sormalıyız.

Hildir, Evet, dedi. Başkaları için burgu bıçağı yapmayız. Cesaret vermesi için lik r mden bir yudum daha aldım. Babamın bir hava ruhu tarafından ele geçirildiğini ve onu kurtarmak için buz büyüsüyle yapılmış bir silaha ihtiya ım olduğunu açıkladım. Benim toprak b y m yetersiz kalıyor. Başdruidim sizinle konuşmamı tavsiye etti ve Manannan Mac Lir de bunu onayladı. Zaten beni etleri getirmekle görevlendiren de oydu. Babalarından bahsetmenin zararı olmazdı. En azından, olmayacağını  mit ediyordum. Yine de yüz senedir ziyaretlerine gelmediğı için babalarına kızgın olabilecekleri aklıma geldi.

Oddr n, Babam onun sorununu ve bizimkini biliyor, dedi. Erlendr'e baktı. Ve onu buraya göndermiş. Bence sorularımız cevaplandı.

Erlendr ve diğer    Yeti homurdanarak onayladı. Uzun uzun tartışacak yaratıklar olmadıklarını fark ettim.

Erlendr, O zaman bizim ne istediğimizi söyleyelim, dedi. Oddr n konuşmaya başladığında herkes bana döndü.

Senin için bir burgu bıçağı yaparız. Senin boyutuna ve isteğine uygun bir şey olur. Senin toprak büyülerine karşılık olarak, biz de su büyüleriyle karşılık vermiş oluruz. Dağın  ze-rindekileri hareket ettirebiliyor ama dağı yerinden kıpırdatamıyoruz.

Benden ne istiyorsunuz? Himalayaların yerini değiştirmemi mi? Bunu yapamam.

Hayır, bizim istediğimiz, az önce gösterdiğin gibi bir şey. Mağaramız doğal bir mağara değil; babamızın yaptığı bir sığınak. Toprakla konuştu ve odaya

benzer bir şey istedi, isteği yerine getirildi. Şimdi senin de aynısını yapmanı istiyoruz.

Yeni bir oda mı istiyorsunuz? Bunu ayarlayabilirim. Elemental ile konuşup bu işi birkaç saatte tamamlayabilirdim. Çok zor bir şey değildi.

Hayır, bir oda değil, çok daha büyük bir şey. Sana gereksiz veya garip gelebilir ama bizim delirmemize engel olacağını garanti edebilirim. Çünkü gördüğün gibi, burada çok canımız sıkılıyor. Diğer dört Yeti başlarıyla onayladı.

Hayal edebiliyorum.

Güzel. Babamızın gönderdiği perilere bu sorunu defalarca kez bildirdik. Bizi ziyaret etmesini veya bunu yapamıyorsa bile insanlarla iletişime geçemediğimiz için karların ve buzların içinde oynayabileceğimiz bir şey göndermesini istedik. Ve periler bize iPad diye bir şey getirdi. Sen iPad denilen şeye aşina mısın?

Ah, evet. Konuşmaya devam etmesi için Yeti'yi cesaretlendirdim.

Bu iPad denen şeyin içinde görüntüler var. Hareket eden ve ses çıkartan görüntüler.

Bir tür video, dedim.

Evet, buz hokeyi denilen bir oyunun kaydedilmiş görüntüleri. İnsanlar bunu soğuk iklimlerde oynuyorlar. İki takım bir diskin peşinde koşarak gol atmaya çalışıyor.

Oyunun ne olduğunu biliyorum ama bana biraz vahşi geliyor.

Sküfr, Evet! diye kükredi. İki yumruğunu birden masaya geçirip beni şaşırttı. Buzda oynanan vahşi bir oyun! Biz bunun için doğmuşuz!

Hildr, Ama bunun için bir yere ihtiyacımız var, dedi.

Ne istediklerini anlayınca ağzım açık kaldı. Özür dilerim ama benden bir buz hokeyi pisti yapmamı mı istiyorsunuz? fsölfr, Dağın içine, evet, dedi. Oturduğumuz yerin altında bir yere. Bunu periler yapamaz. Sadece bir Druid yapabilir. Ve sen bir Druidsin.

Pekâlâ, önce bir konuyu açıklığa kavuşturalım. Bunu ben de yapamam. Sadece Himalaya elementali yapabilir.

Oddrün omzunu silkerek bu önemsiz detayı geçiştirdi. Nasıl istersen öyle yap. Biz bunu başarabileceğini biliyoruz.

Dağın içinde bir buz hokeyi pistine karşılık, sana bir burgu bıçağı vereceğiz.

Tanrılar adına, ben buz hokeyi pistinin boyutlarını bile bilmiyorum.

Hep birlikte, Biz biliyoruz, dediler. Oddrün ekledi. Babam bize bütün kuralları ve yönetmelikleri ilettiler. Ya ağlar, diskler ve sopalar?

Erlendr gülümsedi ve biraz uzaklaşıp kapının tam karşısına geçti. Biz bunu çoktan düşündük. Bizim oyunumuz, en saf hâliyle buz hokeyi olacak. Ellerini iki yana açtı ve bir an için, büyü gücüyle dışarıdan getirdiği bir kar fırtınasının ortasında kaldı. Fırtına kaybolduğunda, üstünde kardan korumalar ve bir kask vardı. Bir elinde bir sopa tutuyor ve ayağında buzdan patenler

parılıyordu. Güzel bir çözümdü çünkü bu büyüklükte varlıklara uygun malzeme bulabileceğimizi sanmıyordum.

Pekâlâ, elemental de bunu kabul ederse, yaparız. Bir burgu bıçağına karşılık bir buz hokeyi pisti.

Hepsi dişlerini göstererek gülümsedi, sağlık ve hokey için kadeh kaldırdı. Erlendr misk geyiğinin yenilebilir durumda olduğunu söyledi ve burgu bıçağıyla birkaç yağlı dilim kesti. Masada sadece beş tabak vardı ve şimdi köpeğimi de sayarsak yedi kişiydik ama Yeti'nin iznini alarak duvardan söktüğüm buzlarla kendime ve Orlaith'e birer tabak yaptım. Bana hangi hokey takımlarının iyi olduğundan bahsetmeye başladılar. Açıkçası, bu spor hakkında çok şey bilmediğim ve bazı takımların isimlerini bile hatırlayamadığım için kendimi çok çaresiz hissettim.

Toronto Maple Leafs takımından çok etkilenmemişlerdi. Sküfr, Bir yapraktan kim korkar? dedi. Kimsenin korkmadığını söyleyerek onayladım. En azından, bildiğim kimse korkmuyordu. Atticus her fırsatta Toronto ile dalga geçerdi ama bence bunun sebebi, 1950'lerde Nigel ismiyle orada yaşarken başından geçenlerdi. Bana neler olduğunu tam olarak anlatmamıştı ve bir gün hikâyeyi dinlemeyi zihnimin bir köşesine not etmişim.

Herhâlde Colorado Avalanche daha çok hoşunuza gitmiştir, dedim.

Homurdanarak başlarıyla onayladılar. Güzel bir isim! Spora uygun.

Karnımızı doyurduktan sonra, Oddrún bıçağım üzerinde çalışmaya başlayacağını söyledi ve ben de hokey pisti üzerinde düşünmeye başladım. Hâlâ masanın başında oturan Oddrún, sap eliyle karları çağırıp yoğunlaştırmaya ve şekillendirmeye başladı. Bıçağa benzer bir form havada asılı dururken bana sorular sordu. Kendilerinininkine benzer bir bıçak mı istiyordum yoksa farklı bir tasarımı mı tercih ederdim? Ne kadar büyük olmalıydı? Tırtıklı mı olacaktı? Tırtıklı dişleri olmayan askeri dövüş bıçaklarından birini tercih ettiğimi söyledim. Bıçağı dengeledi ve sap kısmını üzerine deri sarabilmem için inceltip oluklu bir forma soktu. Bıçağın kör kısmının tepesinde, içinde cıva olmayan bir termometreye benzeyen şeffaf bir buz küpü duruyordu. Rahatça tutup tutamadığını görmek için üzerine deri sarılı olmasa da bıçağı kavramamı istedi. Elime biraz hafif geldi ama rahatça kavrayabildiğimi söyledim.

Harika. Birazdan ağırlaşmaya başlayacak. Sen şimdi işinin başına dönebilirsin. İhtiyacım olan her şeyi öğrendim. Oddrún bıçağı benden aldı. Bıçak yine sağ elinin üstünde havada durmaya başladı ama bu sefer sivri ucu Yeti'ye bakıyordu. Sol elini soldan sağa doğru bıçağın üzerinden geçirdi. Bıçak saat yönünde dönmeye başladı. El bir kez daha geçti ve dönme hızı arttı. Eli bir kez daha bıçağın üstünden geçince, aletin görüntüsü iyice bulandı.

Ne yapıyorsun? dedim.

Erlendr cevap verdi. Burgu işlemi başlıyor. İş bitmeden önce hepimiz sırayla bunu yapacağız. Bizimle gel. Diğer Yetiyle birlikte kapıya doğru yürüdü, sırtlarını dönmeleri bıçak konusunun kapandığını belli ediyordu. Burgu işlemiyle neden bahsettiğini bilmiyordum -sanırım benim anlayamadığım özel bir anlamı vardı- ama kabalık etmek istemiyordum ve Yeti bir yere gitmeye hazırlanırken ısrarcı sorularımla canlarını sıkmak hoş olmazdı. Erlendr, Sana pisti nerede istediğimizi göstereceğiz, dedi. Evimizden ayrı bir yerde olmasını istiyoruz.

Oddrinn'a doğru son bir bakış atıp masanın başından ayrıldım ve Orlaith yanımda yerini aldı. Dışarı çıkarken Scathmhaide'ı elime aldım ve Yeti kayak bilmediğini öğrenince, beni uzun yoldan götürerek, tepeden aşağıya indirmeye başladı. Uzun yol, çok uygun bir seçimdi. Tek sıra hâlinde yürümek zorunda kaldık, Erlendr'la Hildir önde, Isolfr ve Skûfr arkadaydı. Yeteneklerini kullanarak üzerine basabileceğimiz buzdan sağlam basamaklar yapıyorlar ve biz geçtikten sonra basamaklar çözülerek kayboluyor, geride iz bırakmıyordu.

Elemental büyülerde ne kadar usta olduklarını görünce, insanlar sizi fark etmeyi nasıl başardı? diye sordum.

Hildir neşeli bir ses tonuyla cevap verdi. Bazen bir yerde ayak izi bırakır veya kasıtlı olarak birilerine görünürüz. Çok sıkılıyorduk. Ama bizi avlamaya geldiklerini görünce bundan vazgeçtik ve onları yemek zorunda kaldık. Bizim sporumuz için ölmek zorunda kaldılar ve kendimizi çok kötü hissettik. Skiifr, Ayrıca tatları da kötü, dedi. Ve bizim yemek istediğimiz bütün hayvanları kaçııyorlar.

Ürpermemek için kendime hâkim olmak istedim ama bu soğukta ürpermenin bir sakıncası olmazdı. Sıcaklık gittikçe düşerken, daha önce insan yemiş dört kocaman yaratıkla dağ başında yalnız olduğumu fark ettim. Yetiler kendilerini avlayanları avlamış ve muhtemelen buzdolabındaki kancalara takmıştı. Sonra da bizim yaptığımız gibi onları ateşin üzerinde çevirmişlerdi. Ah, tanrım, hokey düşünmem gerekti.

Yeti mağarasından beş yüz metre aşağıya indik ve biraz da batıya gittik. Burayı kazıp hokey pistini yaparsam gerçekten de yaşadıkları yerin altında kalacaktı. Neden giriş için burayı seçtiklerini bilmiyordum ama mağaralarının girişi gibi açık alandaydı ve tamamen karlarla kaplıydı, bu yüzden kayalık yerlere pitonlarını saplamayı seçen dağcılarının ilgisini çekmeyecek bir yerdi.

Benim şahsen biraz çıplak toprağa ihtiyacım vardı. Böylesine çok karın üzerinden, Himalaya elementali ile konuşmam mümkün değildi. Ben bunu açıklayınca Erlendr benim için bir yer açtı ve sağ ayakkabımı çıkartıp ayağımı tekrar soğuğa verdim. Himalaya elementali yardım etmeye hevesliydi ama buralarda soyu tükenmeye başlayan siyah ayılar, kaplanlar ve misk geyiklerinin korunması konusunda yardımına ihtiyacı vardı. Biraz önce yediğimiz et için kendimi suçlu hissettim ve bu sorunu Yeti ile de paylaştım.

Misk geyiklerini avlamayı bırakmayı kabul ettiler ve siyah ayılarla kaplanları avcılardan korumak için ellerinden geleni yapacaklarını söylediler.

Bana pistin boyutlarını ve neye benzemesi gerektiğini söylediler. Fikirlerini, bağım sayesinde, görüntüler hâlinde Himalaya elementaline aktardım. Biraz kararsızdım çünkü Atticus'un Colorado'dan bir yol veya Sonora'dan içine nadide kitaplarını koyacak bir zula yapmasını istemesinden daha yavaş ilerleyen bir süreçti. Yine de toprak yer değiştirmeye başladı ve hareket etti, önümüzde bir tünel açığa çıktı. Tünel derinlere doğru inmeye başladı. Tünelde ilerlerken biraz ışığa ihtiyacımız olduğunu fark ettik. Hildir ve Sküfr mum ve kibrit getirmek için mağaraya geri döndü. Yanımıza gelirken karanlıkta kaybolmamak için, duvarlara düzenli aralıklarla mumlar yerleştirdiler. Mumların içinde durması için küçük nişler yapmayı teklif ettim ve duyarlılığım için beni tebrik ettiler.

Daha sonra, epik bir esneme sırasında, uyku vaktini çoktan geçtiğimi fark ettim ama Thanjavur'da kim bilir neler oluyordu ve uyuyacak zaman değildi.

Sıradan bir pistten fazlasını yaptık. Etrafında bir koşu pisti, ceza sahası, oyuncu bankları ve izleyiciler için sıralar bile vardı çünkü Yetiler, bir gün izleyicileri olacağından çok emindi. Tribünün yukarısına, pisti kuşatacak şekilde ışıklandırma ve havalandırma sistemi tasarladık. Yetiler mumlar kullanmaya devam edecek ama ışığı pistin ortasına düşürmek için aynalardan yardım alacaktı. Verimsiz ama etkili bir yöntemdi. Havalandırma delikleriyle dışarıdan içeriye havanın, karın ve buzun girmesini sağladık. Orlaith bir ara tribünde bir yere kıvrıldı ve uyuklamaya başladı.

Yetiler sonuçtan memnun olduklarını söyleyince on dakikayı içeriye kar tanecikleri alıp onları buzdan bir zemine dönüştürmekle harcadık. Zemine buzlu mavi görünümü verebilmek için buzların kristal yapısını değiştirdiler. Sonra buzun üzerine mavi çizgiler ve daireler eklediler. Diskler, sopalar ve diğer şeylerden vazgeçen Sküfr, Oddrûn'u çağırarak için mağaraya gitti. Oddrûn, geldiğinde çok yorgun görünüyordu ama pisti görünce yüzü aydınlandı. Hepsi hokey pistinin ortasına geçti ve neşeyle hoplayıp zıplamaya başladı. Ayaklarına buzdan patenleri taktıkları anda kışkırttı yere düştüler ve hep birlikte kahkaha attılar.

Hildir, Ah, bu toz! dedi. Bir an için, ne demek istediğinden emin olamadım. fsölfr, Yaratılan en iyi toz! diye onayladı. O anda anladım. Kardan bahsediyorlar ve toz kelimesini, harika anlamında kullanıyorlardı. Benim için yeni bir başarıydı: Yeti argosunu öğrenmiştim.

Oddrûn taştan tavana bakarken diğerlerine, Annemiz Freydis bunu görse ne derdi? diye sordu.

Sküfr, Herhâlde, Graah, derdi, dedi. Hep birlikte gülmeye başladılar.

Araya girmek istemiyordum ama acelem vardı. Memnun kaldıysanız, dedim. Belki burğu bıçağımı alıp gitme vaktim gelmiştir.

Beş Yeti birden buzlu zeminden kafalarını kaldırıp bana baktı.

Erlendr, Burgu bıçağı henüz bitmedi, dedi. Cümleinin sonuna, geri zekâlı sözcüğünü eklemedi ama ses tonundan belliydi. Oddr n kendi kısmını halletti ve sırada benimki var.

Anlamıyorum.

Biliyorum. Mağaraya geri dönelim.

Diğerlerini hokey pistinde bırakan Erlendr patenlerini eritti ve buzun üzerinden bana doğru yürüdü. Orlaith'i de yanımıza alıp Yeti Şatosu na geri döndük. Dışarısı karanlıktı ama gece görüşümü açınca etrafımı görmeye başladım, içeride yeni bir ateş yakılmış ve daha büyük bir hayvan çevrilmeye başlanmıştı. Et neredeyse yenilecek durumdaydı. Ne kadar zamandır aşağıda olduğumuzu merak ettim.

Burgu bıçağı, meşe masanın üzerindeydi. Bence işe yarar durumdaydı. Tek yapmamız gereken sapma deri sarmak, dedim.

Dağı terk ettiğin anda erimeye başlar. Henüz hazır değil. Ne zaman hazır olur?

Hepimiz üzerinde çalıştıktan sonra. Dört gün daha. Dört gün daha mı?

Neden hayal kırıklığına uğradığını anlamıyorum. Sana bunun çok değerli olduğunu söyledik. Bu gibi şeyler çabuk yapılmaz.

O zaman ne yaptığınızı açıkla.

Erlendr kendi bıçağını benimkinin yanına koydu. Büyüklük ve şekil dışında, bu ikisi arasındaki fark nedir? Kırmızı parıltı. Benimkinde yok.

Kesinlikle. Bunun ne olduğunu biliyor musun? Ben başımı iki yana sallayınca devam etti. Buzun daha sıcak iklimlerde erimesine engel olan enerji. Bıçağı keskin tutan ve kırılmasına engel olan da budur. Bu enerji yavaş yavaş yok olur ve yenilenmesi gerekir.

Nasıl yenileniyor?

Tabii ki öldürdüklerinin kanıyla.

Ne?

Bu bıçağı birine sapladığın zaman, sadece organlara ve dokulara zarar vermezsin. Bıçağın ucu kan sayesinde, yaşam sıvısını kullanarak, kurbanın enerjisini emer. Vücudun içinde büyüğü bir vorteks açar ve enerjiyi boşaltır.

Ruhlarını çaldığını mı söylüyorsun?

Hepsini değil ama bir kısmını. Solüsyona yatırılmış ruh gibi düşünebilirsin. Şimdi bizim yaptığımız şey, bu vorteksi yaratmak ve ona geçici bir enerji kaynağı vermek. Bize katıldığında Oddr n'un çok yorgun olmasının sebebi de buydu. Her birimiz büyüm z n bir kısmını burgu bıçağına aktarıyoruz ve sen ilk avını öldürdüğünde, büyü gücümüz bize geri dönecek. Sen bunu yapana kadar da biz çok yorgun olacağız.

Ah, bunu bilmiyordum... Böyle bir silah istediğime emin değilim.

Erlendr burnundan soludu ve sabırsızlığım belli etti. Babanı kurtarabilecek bir silah istiyor musun, istemiyor musun?

Evet ama... Bu bıçak onu öldürmez mi? Ruhunu çalmaz mı?

Daha önce, bu bıçağa neden ihtiyacın olduğunu açıklarken, deriyi kesip su büyüsünü çakra noktalarına değdireceğini söylemiştin. Bu zekice bir çözüm ve işe yarayacağını düşünüyoruz. Sadece, bunu sıradan bir düşmana saplar gibi babana saplama.

Ya yanlışlıkla kendi parmağımı kesersem?

Bunu yapma.

Lanet olsun.

Sen Druid olmasaydın bunu sana vermezdik. Sorumluluğunun bilincinde olacağını biliyoruz.

Ya enerjisi biterse?

En yaşlı Yeti omzunu silkti. O zaman biz buz parçasından farkı kalmaz. Sıcak bir ortama maruz kaldığı anda erir. İstersen, babanı kurtarmak için kullandıktan sonra küçük bir hayvan öldürüp bıçağı güneşin altına bırakabilirsin. Sen hayvanı öldürünce enerjilerimiz bize geri dönecek. Hayvanın ruhunun tükenip bıçağın yok olması uzun sürmeyecek.

O zaman, ben birini öldürene kadar sizin enerjinizi emiyor olacağım.

Kalıcı olarak değil. Biz bunun üzerine, annemizden miras edindiğimiz buz elemental büyülerini yapıyoruz. Gücü tükenmez veya solmaz çünkü buzun potansiyeli, havada su olduğu sürece yaşar. Bu potansiyeli bir arada tutan, bizim irademiz. Fakat sen ilk avını öldürene kadar bizim gücümüz artmaz, eksik kalır.

Kimseyi öldürmeden bıçağı size geri getirsem ve siz de enerjilerinizi geri alsanız?

Hayır. Bu büyüün bir bedeli var.

Tabii ki vardı. Her büyüün bedeli vardı. Sorun, bu bedeli ödemeye hazır olup olmadığım veya bunu gerçekten isteyip is-temediğimdi. Ben topraktan enerji çekince gücü bana aktaran elemental, aslında ekosistemin yaşam enerjisini kullanıyordu. Benim daha hızlı veya daha güçlü olmam ya da yaralarımı iyileştirmem, bitkilerin ve hayvanların sağlığını etkiliyordu. Bedeli katlanılır kılan şey ise emilen enerjinin varlıklar arasında bölüştürülmesiydi, böylece hiçbir şey ölmüyordu. Enerjisi emilen varlıklar, dünya dönmeye devam ederken kendilerini zamanla yeniliyordu. Karşılıklı koruma tabanlı bu kontratta benim üzerime düşen ise dünyayı zararlı büyülerden korumaktı ama şimdi bu burgu bıçakların zararlı büyüden başka bir şey olduğunu düşünmek benim için çok zordu.

Bir hayatı sonlandırmak benim için tabu değildi ama az veya çok da olsa bir ruha zarar vermek, çektiğim enerjiyi kendi amaçlarım için kullanmak... Benim için yepyeni bir bedeldi. Böylesi seçimler yapmak insanı lekelerdi. Zaten bu yüzden, Laksha'mn bir zamanlar bana teklif ettiği karanlık cadı büyülerini yerine Druid büyülerini yapmayı tercih etmiştim. Gerçi şimdi Laksha da bundan arınmak istiyordu. Ve şimdi Erlendr bana bakarken bir seçim yapmak zorundaydım ve Yeti'nin de istemeden de olsa lekелendiğini

düşünmeye başladım. Buzdan sanat eserleri yapmak, bu bıçakların çirkinliğine karşı güzel bir şeyler üretme çabası olabilirdi. Ya da böyle bir amaçları yoktu ve ben kendi kendimi avutuyordum.

Fikrimi değiştirdim Erlendr. Bir burgu bıçak istemiyorum. Unut gitsin.

Başını iki yana sallayınca buzdan halkalar birbirine çarptı. Artık duramayız. Bıçak bitirilmeli ve kullanılmalı, yoksa Oddrún sonsuza kadar böyle güçsüz kalır. Rengin mavi olduğunu görüyorsun. Bu, onun enerjisinden geliyor.

Bıçağın şeffaf camına daha yakından baktım ve berrak iç kısmın gerçekten de dolmaya başladığını gördüm. Bıçağın buzlu mavisinin içinde daha koyu bir mavilik vardı. Daha önce fark etmemiştim.

Pekâlâ. Bıçağı bitirin ve kendiniz kullanın. Bunun parçası olmak istemiyorum.

Boynuma ve omuzlanma büyük bir yorgunluk çöktü. Buralara kadar gelmek tam anlamıyla zaman kaybıydı ve babamı kurtaramayacaktım. İnsanın kendi aptallığının tadının mide öz suyu gibi olması ne garip bir şeydi. Erlendr ne yerinden kıpırdadı ne bir şey söyledi, mağarada sadece odunların çatırtısı ve alevlerin tıslaması vardı. Sol yanağımdan aşağıya bir damla yaş aktı ve Orlaith başını elimin altına koyunca, stresimin bir kısmını köpeğime aktardığımı fark ettim.

Granuaile üzgün mü? Gerek yok. Ben seni seviyorum.

Eğildim ve Scáthmhaide'ı yere koyup Orlaith'in boynuna sarıldım.

Ben de seni seviyorum tatlı köpek.

Erlendr huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı ve yelesindeki halkalar rüzgâr çanları gibi ses çıkarttı. Yorgun olmalısın, dedi. Neden biraz dinlemiyorsun? Sonra tekrar konuşuruz. Benim odamı kullanabilirsin. Kürkler sıcak tutar ve kimse seni rahatsız etmez.

Çok yorgun olduğum doğrudur. Yorgunluğun kemiklerime işlediğini söylesem çok da yalan olmazdı.

Hangi günde olduğumuzu bile bilmiyordum; Ouray'da yürüyüşe çıkıp Laksha'dan telefon geldiğinden beri ayakta idim. Thanjavur'a geri dönmek istiyordum ama beni bekleyen korkunç şeylerle, biraz uyuduktan yüzleşsem daha iyi olurdu.

Tamam, dedim. Daha kibar bir cümle kuramadım. Yolu göster.

Beni yatak odalarından ilkin soktu ve iyi uykular diledi. Ağır taştan kapıyı arkamdan kapattı. Kürklerin içine girdim ve Orlaith ile birlikte üzerimizi tamamen örttük. Bir kolumu köpeğimin üzerine atıp babam için endişelenirken farkında olmadan uykuya daldım.

9. BOLUM

Hal Hauk denen adam, görüldüğünden fazlasıydı. Kurtadam işlerinden fazlasını yaptığını düşünüyordum. Belki de gerçekten böyleydi. Adamı gördüğüm anda, Sam Obrist veya Ty Pollard'dan daha yaşlı ve daha sert bir

köpek olduğunu anladım. Durumu çok iyi gizliyordu. Yüzeyde, saygılı ve rahat bir adam vardı ama takım elbisenin ve tokalaşmanın ardında, dişlerini bana geçirmek isteyen bir varlık seziyordum. Mümkün olduğunca dövüşten uzak duran birine benziyordu ama dövüşmeye başlayınca, sizi kanlı bir kitleye dönüştürene kadar dövecek ve parçalayacak türden biriydi. Ve böyle adamları takdir ederdim.

Siodhachan bizi tanıştırdı. Sonra kiraladığı korkunç arabaya binip kadınların renkli cübbeler giydiği ve beş kuyruklu tilkilere dönüşebildiği bir ülkeye gitti. Bunlar önce kadın sonra tilki miydi yoksa tam tersi miydi? Onların kitsune olduğunu söylemişti, bunun insan olmadığını varsayıyordum. Ormanda

neye şahit olduğumu bilmiyordum. Vaktim olunca o ülkeyi incelemeliydim.

Hal beni Mili Avenuedaki bir binanın ikinci katındaki ofisine çıkarttı. Balkon, kırmızı tuğlalı bir avluya bakıyordu. Avlunun ortasında taştan bir küre vardı ve tepesinden sular fışkırıyordu. Su, yanlardan havuza akıyor ama seviyesi hiçbir zaman artmıyordu. Böyle bir şey mümkün müydü? Kurtadamlar aynı zamanda su büyücüsü müydü?

Ofisin kapısı camdandı ve üzerinde siyah büyük harflerle, MAGNUSSON ve HAUKE, AVUKAT, yazıyordu. Siodhachan bana Magnusson'un bir alfa olduğunu ama Asgardda bir Norse Tanrısı'nın altın domuzu tarafından öldürüldüğünü söylemişti. Hal'dan daha sert biriye, bu adamla tanışmayı çok isterdim.

Ofisin duvarlarında kurt resimleri vardı ama gerçekçi bir benzerlikten çok, idealize edilmiş resimlerdi. Bunlara tablo dendiğini öğrendim. Bronz heykeller de vardı. İnanılmaz solgun yüzlü, gül renginde dudaklı bir kadın, devasa bir tahta parçasının üzerinde oturuyordu ve bunun ne anlama geldiğini bilemedim. Siodhachan'a sorduğumda, buna sekreter dendiğini söyledi. Kadın, Hal'a gülümseyip İyi günler Bay Hauk, dedi. Hal soldaki koridora girerken homurdanarak karşılık verdi ve kitap dolu rafların bulunduğu bir odaya adım attı. Kocaman bir tahta parçasının arkasına oturdu ve beni karşısındaki sandalyeye davet etti. Bana ehliyetimi, doğum sertifikamı ve pasaportumu verdi.

Anladığım kadarıyla, bu şeyleri hiçbir zaman herkesin kullandığı gibi kullanmayacaktım araba kullanacağımı veya diğer ülkelere gitmek için uçağa bineceğimi sanmıyordum. Fakat hepsi bir araya gelince, modern insanlara, kırk üç sene önce doğduğumu ve bu ülkede çalışma iznine sahip olduğumu gösteriyordu. Ölene kadar uluslararası banka sistemini kullanabilir ve vergi ödeyebilirdim. Ayrıca, ezberlemem gereken hayali meslek geçmişim vardı.

Öyleyse, bunları bankaya götürürsem bana para mı verirler? Hayır, para sana yaptığın işlerin karşılığında verilir. Ne iş yapacağın sana bağlı. Atticus

bir süre sana destek olmak istiyorsa, bırak olsun. Parası var. Aç mısın? Öğle yemeğine gidip hesabı Atticus'a keselim.

Kıkırdadım. Seni sevmeye başladım.

Beni, İrlanda kökenli olduğunu iddia ettiği Rula Bula diye bir yere götürdü. İrlanda kökenli olduğu doğrudu belki ama benim zamanımda İrlanda'da pub diye bir şey yoktu; kamp ateşlerinin başında toplanılırdı. Yine de bu mekânı sevdim. İçerisi ahşap ve viski kokuyor, insanlar bardaklarınızı dolduruyordu. Hal belirli bir viskiyi önerdi ve içkinin yanma koyun etinden bir yahni söyledim. Beni meşhur balık ve cipsi sipariş etmeye ikna edemedi çünkü kızartma denen şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Fakat yahni, bildiğim bir şeydi, insanlar bunu hâlâ yedikleri için minnettardım.

Pekâlâ, planın nedir? diye sordu.

Önce gördüklerimi yorumlamam ve ortama alışmam gerekiyor, dedim. Tabii ki İngilizceyi yeterince akışkan bir biçimde konuşmıyordum. Sonrasında başımdan geçenleri yazıya döktüğümde, ağzımdan çıkan sözleri çok daha zekice cümlelerle değiştirdim. Ama o gün Hal'a her ne dediysem adama çok mantıklı geldi.

Bunu nerede yapmayı düşünüyorsun? diye sordu. Demek istediğim, sanırım bir süre yalnız kalacaksın. Bu yemekten sonra nereye gideceksin?

Omzumu silktim. Tir na nOg'a gidip Tuatha De Danann a merhaba demem gerek. Oradayken çırağımın başına kimin bela olduğunu öğrenmeye çalışacağım.

Atticus'tan mı yoksa başka birinden mi bahsediyorsun? Siodhachan, evet. Benim yaşadığımdan çok daha uzun süredir tam bir Druid olduğunu biliyorum ama onu hâlâ çırağım olarak görüyorum.

Başına bela olmak derken, mecazi bir şeyden mi bahsediyorsun?

Evet. Ama üzerinde düşünürsen, gerçeğe çok uzak olmadığını anlayabilirsin. Tuatha De Danann eski günlerden beri çok fazla değişmediyse hâlâ çok içiyor ve battaniyelerin altında ter döküyordun Oradayken çok fazla bir şey öğrenebileceğimi sanmıyorum.

İyi bir dedektif değilsin, değil mi?

Dedektif nedir?

Kaşlarını havaya kaldırdı ve dev gülümsemesini gösterdi, demek ki öğrenmem gereken bir şeydi. Bir suç mahalline bakıp ipuçlarını inceleyerek suçluyu bulmaya çalışan biridir.

Başarılı olursa birini suçlar ve onun suçlu olduğunu, cezalandırılması gerektiğini ispatlamaya çalışır. Suçlananları savunmak ve masum olduklarını ispatlamak ya da en azından suçlarıyla ilgili şüphe uyandırmak da benim işim.

Bu açıklamanın içinde geçen bir sürü kelimeyi bana açıklaman gerek, dedim. Yine gülümsedi ve yemeğin geri kalanında, bana modern adalet sisteminden bahsetti. Sonra, Hepsinin canı cehenneme, dedi. Kendisine bir

gün izin verebileceğini söyleyip Neden evime gelmiyorsun? diye sordu. Bana tarihin en ünlü dedektifini gösterebileceğini dile getirdi.

Seninle mi yaşıyor?

Hayır, daha çok hikâyelerde geçen biridir. Ama hoşuna gideceğini düşünüyorum.

Teklifi reddetmek için bir sebebim yoktu. Tuatha De Danann ile buluşmam gerekiyordu ama acil bir şey değildi. Hal hesabımızı kredi kartı dediği bir plastikle ödedi ve benim de bu kartlardan almam gerektiğini dile getirdi. Sonra birlikte arabasına yürüdük. Gümüş renginde bir kutuydu ve yere yakındı, göze Siodhachan'ın kiraladığından daha güzel görünüyordu. Arabanın boyası kravatu ile uyumluydu ve Siodhachan'ın, kurtadam sürülerinin liderleriyle ilgili söylediği şey aklıma geldi: Sembolik sebeplerden dolayı gümüş takarlardı. Sam Obrist'te yoktu ama belki adamı hazırlıksız yakalamıştım.

Arabaya binip emniyet kemerlerimizi taktık ve Hal, direksiyonda bir düğmeye basıp Ofisi ara, dedi. Benimle konuşup konuşmadığını merak ediyordum ama sonra arabanın içinden bir çınlama geldi, ardından bir kadının sesi duyuldu. Magnusson ve Hauk. Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım ve kadının nereye gizlendiğini anlamak için etrafıma bakındım. Arabada bizden başkasına yer yoktu.

Nicole, ben Hal. Günün geri kalanındaki randevularımı iptal et ve sürünün üyelerini Owen Kennedy ile tanışmaları için benim yerime davet et.

Kadın, Emredersiniz Bay Hauk, dedi. Kadın neredeydi? Panelin arkasında mıydı? Siodhachan arabanın kaputunun altında motor denilen bir şeyin olduğunu söylememiş miydi? Motor denen şey, arabayı çalıştıracak kuvveti sağlıyordu ama kadının sesi de aynı yerden geliyor gibiydi. Sonra konuşanın, Hafin ofisindeki kırmızı dudaklı kadın olduğunu anladım.

Teşekkürler. Bir bipleme geldi ve sonra bana dönüp vites değiştirenken sırttı. Endişelenme. Sürümün üyesidir.

Endişem bu değildi. Problem, herkes kuru zemin üzerinde dans edip eğlenirken, benim cahilliğim yüzünden bir bataklığa saplanmamdı. Doğrusu bu hiç zevkli değildi.

Hafin evi, yerel halkın Devesırtı Dağı dediği, granit ve kum taşından bir tepenin üzerindeydi. Arkada yüzme havuzu olan çok büyük bir yerdi. Yürürken evle konuştu ve hava karanlık olmamasına rağmen ışıklar yandı, sonra garip bir müziğin sesi geldi, daha önce duymadığım enstrümanlardı. Bana mutfaktan soğuk bir bira getirdi. Beni dev ekran televizyonu ve koltukları olan bir odaya götürdü.

Hal, Daha önce bunlardan birini gördün mü? diye sordu. Ceketini çıkarttı ama gömleği ve gümüş kravatu üzerinde kaldı. Evet, diye cevap verdim çünkü Flagstaffta bira içtiğimiz yerde daha küçüğünü görmüştüm.

Güzel. Sana aklını kullanan, eldeki verileri bilgiye çeviren ve etrafında olan bitenin farkında bir adam göstereceğim. Bir Druid'e benzediğini söyleyebilirim. Belki sana da öyle gelir. Havaya konuştu ve müzik kesildi, televizyon açıldı. Sanki topraktan yardım almadan bağlar kuruyor, Druid kurallarını hiçe sayıyordu. İnsanların büyüü tam bir gizemdi.

Siodhachan bana açıklamaya çalışmış, elektrik ve teknoloji kelimelerini üç kez söyletmişti. Ama benim büyüü teknolojiyi, nasıl çalıştığını anlamadan da kullanabileceğimi söylemiş ve insanların büyük bir kısmının böyle yaptığını eklemişti. Büyüyü nasıl çalıştığını anlamadan yapabilmek, Druid'lerin bir şeyler yapmasına tamamen tersti. Druid'liği bir şey bilmeden yapmak mümkün değildi. Denemek bile tehlikeliydi. Birçok insanın kolaylık adı altında yaptığı bu şeylerin de tehlikeli olduğunu düşünüyordum. Büyü bedelsiz gelmezdi.

Hal gösterinin adının Sherlock olduğunu ve birkaç sene önce İngilizler tarafından yapıldığını söyledi. İngilizler dediği, benim zamanımdan sonra bölgeye hâkimiyet kuran ve İrlanda'nın yanındaki bir adada yaşayan halktı. Bir Roma ileri karakolu olan Londinium daha sonra Londra denen büyük bir şehre dönüşmüştü ve bu Sherlock Holmes denen adam da oradaki suçluları yakalıyordu. Sadece, anlatılanlar aslında gerçek değildi.

Açılıştan patlamalar ve kendini yere atan insanlar vardı. Hal modern insanların artık böyle savaştığını söyledi. Silahları ve daha büyük silahlarını taşıyan taşıtları vardı. John Watson denen eski asker de davaları çözmek için Sherlock'a katılıyordu.

İlk bölümde bir sürü telefon görüşmesi vardı -modern büyülerden biriydi- ve cihazlar arasında mesajlar gönderilip alınabiliyordu. Arada Hal'a gösteriyi durdurmasını söyleyip sorular soruyordum.

Bu telefon denen şeylerden benim de bir tane almam gerekiyor mu?

Hal bir süre düşündü. Kısa vadede ihtiyacın olacağını sanmıyorum.

Güzel. Çünkü evet deseydin kafanı kırardım.

Sherlock zeki bir adamdı, buna şüphe yoktu. Ve Hal haklıydı: Sorunlara yaklaşımı, bir Druid gibiydi. Etrafındaki diğer insanlar ve Watson'ın aksine, her şeyin nasıl çalıştığı ve insanların nasıl davrandığıyla ilgileniyordu.

Hal gösteri sona erince, Ne düşünüyorsun? diye sordu. Bunlardan daha fazla olup olmadığını sordum. Daha fazlası da vardı ve bir sonraki bölümü koydu. Diğerini izlerken soru sormak için aralarda çok fazla durdurmadık ama bir ara Hafin sürüsünün üyeleri gelince ara vermek zorunda kaldık. İşten çıkan sürü üyeleri, Devesırtı Dağı'na geliyordu. İlk gelen bir iyileştiriciydi ama şimdi bunlara doktor diyorlardı ve so-yisimlerinden önce doktor sıfatını kullanmanız gerekiyordu. Doktor Snorri Jodursson yakışıklı bir çocuktu ve saçını şekle sokmak için gereğinden fazla zaman harcadığım düşündüm. Nikâh yüzüğü yoktu -Siodhachan buna bakmamı söylemişti- ve diğer kurtadamlarla da tanışınca, büyük bir kısmında yüzük olmadığını gördüm.

Görünüşe göre, sürünün sırlarını korumak için insanlarla seviyeli bir ilişki kurmak zorundaydılar. Biri gerçeğe çok fazla yaklaşırsa veya birilerinin dolunay zamanında ortada hiç görünmediğini fark ederse, o insanla ilişki sona eriyordu. İnsan ısrarcıysa, o zaman söz konusu ilişkinin diğer tarafı olan kurtadam bölgeden gönderiliyor ve başka bir sürüye katılmak zorunda bırakılıyordu. Yeni bir kimlik, yeni bir iş sahibi oluyordu. Sürüler düzenli olarak bölgeleri birbirleriyle takas ediyordu. Kalıcı bir ilişki isteyen bir kurtadam, sürüden biriyle ya da kurtadamların ne olduğunu bilen ve sırlarını saklamaya alışmış büyülü dünyadan başka bir varlıkla birlikte olmak zorundaydı. Doktor Jodursson'un saçları bana, kalıcı bir ilişki istemediğini söylüyordu. Havalı biriydi ve Siodhachan'ın deyimiyle, rezil adamlar kabilesine dâhil olabilecek modern erkeklerdendi.

Görünüşe göre doktor da bir Sherlock hayranıydı. En sevdiği karakter, hastane morgunda çalışan bir kadındı. Ben kadına katlanamıyordum. Açıkçası bunun, adam hakkında mı yoksa benim hakkımda mı bir şeyler söylediğinden emin değildim.

Siodhachan Japonya'dan gelen tilki kadınla karşılaştıktan sonra bana, modern dünyada eskisine göre daha çok ten rengi ve kemik yapısı göreceğini de söylemişti.

Bir sorunları mı var? diye sormuştum. Bahsettiğin insanlar cadı mı? Ucube mi?

Hayır, hayır, demişti.

O zaman neden bu kadar endişelisin?

Ben... Bilirsin, tarih... Durmuş ve başını iki yana sallamıştı. Boş ver. Gülümsemişti, artık rahatlamış gibiydi. Harika.

Neden bahsettiğini biliyorsam ne olayım. Ama sonunda Hal'ın sürüsünün geri kalanı da gelince farklı insanlarla bir aradaydım. Grubun büyük bir kısmı İzlanda denen bir yerdendi. İskandinav topraklarında bir yerd ama sürü geçen zaman içerisinde hemen her yerden yeni üyeler almıştı. Efiah ismindeki uzun boylu kadın, Côte d'Ivoire denen bir yerdendi. Farid aslında Mısır'dandı ve ağabeyi Yusuf, Kahire Sürüsü'nün başındaydı. Esteban ise Kolombiya'dan ufak tefek bir adamdı. Hal'ın orijinal sürüsünün üyelerinden biri olan Greta ismindeki sert görünümlü kadınla tanışınca, kalbimin daha hızlı attığını itiraf etmeliyim. Kadının örülmüş sarı saçları beline kadar iniyordu. Hal benim Siodhachan ın Başdruidi olduğumu söyleyince gözleri öfkeyle parıldadı ve kendi dilini ısırmış gibi dudakları büzüştü. Böyle bir tepkiye ben sebep olamayacağıma göre, sebebi Siodhachan'dı.

Belki bir ara kadının kalbini kırmıştı ama ben, dövmelerini tamamlarken bu hikâyeyi anlattığımı hatırladım. Greta, Tony Cabin denen yerdeydi ve Uç Aura Kızkardeşliği, kadını yaralamıştı. Aynı cadılar Hal'ı da kaçırmış ve sürü onu kurtarmaya gidince gümüş silahlar kullanmıştı. Greta o gün sürüden birkaç kişinin ölümüne şahit olmuştu. Ve sonra Siodhachan, sürünün alfası

Gunnar Magnusson'u yanına alarak Asgard'a gitmiş ama adamın cesediyle geri dönmüştü. Siodhachan'dan nefret etmek için haklı sebepleri vardı ve ben de ona bildiği her şeyi öğreten adam olarak tanıştırılmış-tım. Harikaydı.

Siodhachan m, kime sadık olduğum gerçeğini Tuatha De Danann'dan gizlememle ilgili tavsiyesi aklıma geldi ve burada da aynısını yapabileceğimi düşündüm. Siodhachan ile bağım olduğunu inkâr edemezdim ama ona yanlış şeyler öğrettiğim gibi bir intiba varsa bunu silmeliydim. Videoyu durdurduk ve bir bira daha istediğimi söyledim. Herkes mutfaktaki granit adanın etrafında toplandı ve onlara, çırağımken Siodhachan'ın yüzüne gözüne bulaştırdığı işlerden bahsettim, bunu yaparken de İngilizcemin iyi olmadığını söyleyip özür diledim. Toplanan sürü üyelerine Galya'dan çalınan keçiden ve deri Roma eteğinden bahsettiğimde bazıları o kadar çok güldü ki gözlerinden yaşlar geldi. Greta ayakta durmaya çalışmaktan vazgeçti ve kendini yere bıraktı, nefes almakta güçlük çekerken, kahkahalar atarak yerde yuvarlandı. Neredeyse bira şişesini de düşürüp ufak bir trajediye sebep olacaktı. Neyse ki kendini kaybetmeden önce şişeyi Hal'a uzatmıştı.

Ortam beni rahatlatmıştı. Modern dünyanın plastikleri ve doğal olmayan malzemeleri arasında bile bazı şeyler aynıydı. Keçilerle ilgili komik hikâyelere hâlâ gülünüyordu.

Ben farkında değildim ama güneş batmıştı ve bunu fark edince kendimi garip hissettim. Şu modern binaların içinde zamanı anlamak mümkün değildi. Farid, Hal'a akşam yemeği hazırlamak istediğini söyledi. Hal da adama herkesi şaşırtmasını söyledi. Farid buzdolabını yağmaladı ve Efiyah adama yardım etti. Meksika denilen bir yerin yemeklerinde ustalaşmış bir restoran şefiydi ve daha önce hiç görmediğim sebzeleri dilimlemeye başladılar ama yemek geldiğinde tadı güzeldi. Biraz daha içtik ve kurtların hepsi ilk form değiştirme deneyimlerini anlattı. Büyük bir kısmı ilk ısırıldıklarında altına kaçırmış ve sonrasında ayın ışığının bir lanet olduğunu düşünmüş ama bir sürünün birlikteliğiyle kutsandıktan sonra dolunayı bir lütuf olarak görmeye başlamıştı.

Başımın onayladım: Bahsettikleri şey, doğanın büyüydü. Her zaman, büyük bir bedel ödenerek sahip olunan bir şeydi. O yüzden Druid'lerin de Baolach Cruatanı ve on iki senelik eğitimleri, ardından da üç ay boyunca toprağa bağlanma süreçleri vardı. Akşam yemeğinden sonra birbirimizi eğlendirmekten sıkıldık ve artık başka eğlencelere hazırдық. Salona geri döndük ve herkes bir yere oturdu. Farid bana bir bardak viski getirdi, artık buz küplerinin bardağa çarpınca çıkarttığı ses hoşuma gidiyordu. Greta koltukta yanıma oturdu ve sorularıma kısık sesle cevap verdi. Ben de konuşmaya devam etsin diye sorular sormaya devam ettim. Odada kahkaha sesleri yankılanıyordu ve şimdi beni şaşırtan veya kafamı karıştıran bir sürü şey olsa da kurtadamlarla olmaktan keyif aldığımı itiraf etmeliydim.

Sıcakkanlı ve sadık tiplerdi, geleneksel kış tekmelemenin faydalarına inanıyorlardı.

Sherlock'un ikinci bölümü bitince bazıları içeceğini yenilemek için mutfığa veya ihtiyaç gidermek için tuvalete gitti. Bir kısmı sigara içmek için dışarı çıktı. Sonunda koltukta Greta ile yalnız kaldık.

Pekâlâ, dedi.

Pekâlâ, dedim.

Atticus gibi, her şeyi bilen ukala biri değilsin.

Ha! Siodhachan'dan mı bahsediyorsun? O bir hırsızdır, evet. Tanıştıktan beş dakika sonra insanın sabrını tüketir. Hâlâ hayatta olmasına bile şaşıyorum. Birçok kez ağzını burnunu kırmak istedim ve bunu herhâlde on defadan bir tanesinde yaptım.

Gözleri parıldadı ve birkaç saat önce benimle tanıştığında büzülen dudakları rahatlayarak gevşedi. Evet, sabır hırsızı olduğu konusunda seninle hemfikirim, dedi. Bakışlarını önüne indirdi ve aklına bir şey gelince yüz ifadesi gerildi, bir tür iç mücadele içindeydi. Kaşlarını kaldırıp omzunu silkene kadar bekledim. Canı cehenneme, dedi. Bana biraz daha yanaştı ve elini omzuma koyup kulağıma fısıldadı. Söylesene: İki bin seneden fazla bir süredir seks yapmadığın doğru mu?

Aslında, benim bakış açım göre o kadar çok olmamıştı. Ama kadının ilk hamleyi yaptığını anlamam için Siodhachan'a ihtiyacım yoktu.

Öyle hissediyorum, dedim.

10. BOLUM

Kürklerin ortasında uyandığımda sidik torbamda inanılmaz bir basınç vardı ve ihtiyaç gidermek için Yeti tuvaletine gittim. Oturduğum şeyin dünyanın en soğuk oturağı olduğunu keşfetmem uzun sürmedi. Kurt köpeklerine uygun bir şey değildi. Orlaith'e, ben işimi bitince kendisini dışarı çıkartacağımı söyledim.

Ana salona adım attığımda Erlendr ateşin üzerinde yeni bir hayvan çeviriyor ve masanın başındaki Hildr de havada duran bıçağı çeviriyordu.

Erlendr, ne kadar uyudum?

Yarım günden biraz fazla.

Ah, tanrım. Burgu işi bitti mi?

Sen uyurken gece boyunca çalıştım. Hildr yeni başladı. Sadece uyanık olduğumuz saatlerde değil, bu şekilde hiç mola vermeden çalışırsak, dört değil iki günde biter.

Anlıyorum. Söylediği şeyin iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildim ve bunu gizlemeye çalıştım. Zor olmadı çünkü ne hissettiğimi gerçekten bilmiyordum. İzin verirseniz, Orlaith'r dışarı çıkartmam gerek.

Alternatif bir senaryo düşündüm, bıçağı babamı kurtarmak için kullanabilir ve sonrasında istedikleri gibi yok etmeleri için onlara geri verebilirdim. Yaşananlardan sorumlu olmayacağıma inanmak güzel olurdu. Ama bıçağı

yapmalarını istediğim anda sorumluluğu üstlenmiştim. Şimdi arkamı dönüp gitmek, benim yüzümden bir varlığın ruhunun emileceği gerçeğini değiştirmezdi.

Düşünmem gereken bir diğer şey de babamın ruhuydu. Ben raksoyujdan kurtarmazsam babama ne olurdu? Yaratık, ruhunu tamamen ele mi geçirirdi? Ya da ölür ve gideceğini düşündüğü yere mi giderdi? Aslında neye inandığını bilmiyordum ve çok mantıksız olsa da hakkında çok basit bir gerçeği bile bilmediğim için kötü bir kız olduğumu düşündüm.

Dışarıdaki soğuk, mağaradan daha kötüydü, içeride sürekli yanan ateş, sıcaklığı fark edilir derecede de olsa düşürüyordu. O yüzden kararımı, dışarıda bir kardan adama dönüşmeden içeride vermem daha mantıklıydı.

Orlaith işi bitince ateşin yanına geri döndük ve kızaran etlere özlemle bakarken ısınmaya çalıştık.

Erlendr, Hazır. Aç mısınız? diye sordu.

Evet, ikimiz de açız.

Oturun. Ben size getiririm.

Yeti'nin yemek servisi yapması garip bir şeydi. Demek istediğim, sorun sadece etleri Yeti'nin getirmesi değildi. Bir tarafta bir varlığın ruhunu emebilecek bir burğu bıçağı yapılırken diğer tarafta sıcak bir misafirperverlik gösteriliyordu.

Erlendr bir tabağı benim önüme diğerini ise Orlaith'in yanına koydu.

Köpeğim, kahvaltısına saldırırken çok heyecanlıydı.

Erlendr, Bugün ne yapmak istiyorsun? diye sordu. Masanın başında yerini aldı ve kız kardeşini umursamadı.

Bakışlarım ister istemez Hildir ve havada dönen bıçağa odaklandı.

Babamı kurtarmayı istiyorum, dedim.

Bıçak bugün bunu yapmana yardımcı olamaz. Çünkü bugüne yetişmez. Ama bu sözlerin, durumu yeniden gözden geçirdiğin anlamına mı geliyor?

Evet. Bu silahın yaratılışındaki sorumluluğumdan kaçamam. Bu yüzden babamı kurtarmak için kullanılsa daha iyi olur. Ama belki de sizin enerjinizi size geri vermek için çok küçük bir şey öldürebilirim. Bir sivrisinek gibi.

İşe yarayacağını sanmam. Ama küçük bir kemirgen olabilir.

Erlendr yemekten sonra, dinlenmek için izin istedi çünkü gece boyunca bıçak üstünde çalışmıştı. Isölfr ve Sküfr gelip bize katıldı. Hildir ise yerinden kıpırdamadı.

Bundan sonra gün daha da garipleşti. Yeti bana kendi satranç oyunlarını oynamayı öğretti ve ben de onlara sessiz sinemayı öğrettim. Sonra birden ilham geldi. Bana kardan bahsedin, dedim.

Yüzleri neşeyle aydınlandı. Beni dışarı çıkarttılar, keşfettikleri güzelliği paylaşmaya hevesliydim, yetişkinlere kelekleri anlatan çocuklar gibiydiler.

Bütün suyun özendiği form kardır çünkü nadidedir ve huzur bulmuştur, gibi şeyler söylediler. Buhar, anlıktır ve su, toprağın içinde kendine yol açar ama kar, hepimizi koruyan bir örtüdür.

Karları havaya saçarak onlara hayvan veya bitki şekilleri verdiler, ardından kardan heykellerini dağıttılar. Isölfr beni buz şiirleri yazdığı uçurumun kenarına götürdü. Sküfr şiirlerin önemli veya değerli olduğunu düşünmüyordu ama benim destek verdiğimi görünce durumu yeniden değerlendirdi. Isölfr, üzerine karın yapışmadığı mavi buzdan bir duvarın üzerine, beş kısa şiir yazmıştı. Eski İrlanda dilindeydiler ve her bir harf, zayıf güneş ışığının altında parılıyordu. Yazı karakterleri bile özeldi ve yanılmıyorsa bir sanat eseri sayılırdı. Bir tanesini, daha sonra tercüme etmek ve gelecek kuşaklara aktarmak için ezberledim:

Sürgündeki buzdan dağ evi,

Yeti'yi gizli karlarla kuşatır, insanlar fısıldasın ve merak etsin,

Gizli olanı asla bulamayacaklar:

Graah.

Isölfr şiirlerinin çok güzel olduğunu söylediğimde gururla göğsünü kabarttı ve Sküfr beklenmedik bir biçimde bu durumu kıskandı.

Brighid heykelini yapan bendim, dedi. Harika bir sanat eseri olduğunu söyleyip Sküfr'u rahadarmaya çalıştım.

Sana bir kardan adam yapayım mı? dedi.

Ben cevap vermeden yerden kar tanecikleri yükselmeye başladı. Sıradan bir kardan adam değildi, gerçekçi bir insan figürüydü bacakları, kalçası ve her şeyi vardı.

Ah, harika! dedim. İki elle tutulan devasa bir kılıç yapabilir misin? Bir de omuzlarını tüylü bir pelerin kapatsın.

Sküfr, Tabii ki, dedi. Biraz hava atabildiği için mutluydu. İstedğim pozı gösterdim ve Yeti, isteğimi yerine getirdi, kardan adama benim talimatlarıma uygun bir biçimde uzun saçlar da ekledi. Bir tutam saç da bir gözünü kapatacak şekilde yüzüne düştü. Kaşlar ve çeneyi kuşatan, mavi buzdan bir sakal ekledi.

Yere benim için buzdan harflerle bir şey yazabilir misin? Ama İngilizce olsun, dedim.

Bana gösterirsen yapabilirim.

Kardan adamın ayaklarının dibine bir şeyler yazdım ve Sküfr bunları mavi buzdan harflere dönüştürdü. Ayak ve el izlerimi karla kapatarak yüzeyi düzleştirdi.

Ah, harika! Çok hoşuma gitti!

Cep telefonumun şarjı çok uzun zaman önce bitmişti, keşke bunun bir resmini çekebilseydim. Yanımda bir kamera olsaydı ne güzel olurdu. Heykelle konuşmuş gibi resmimi çekmek isterdim.

Isölfr, Tanıdığın birine mi benziyor? diye sordu.

Hayır, sevdiğim bir hikâyedeki bir karakteri temsil ediyor. Yakışıklı bir hayal ürünü. Bazen kızıl saçlı güzel bir kız ona buraya yazdıklarımı söyler.

Sözcüklerde ne diyor?

Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Snow, yazıyor.

Gün sona erdiğinde, artık burgu bıçak üzerinde çalışma sırası Isölfr'deydi. Sküfr benden silaha bir isim vermemi istedi.

Her bir burgu bıçak özeldir ve bir kişiliği vardır. Son süreçten geçmeden ona bir isim vermek lazım.

Kaypaklık yapıp burgu bıçağının uğursuz doğasını inkâr edecek bir isim seçebilirdim. Bıçağa Usul ismini verip bana kendi dünyasını anlatmasını isteyebilir ve suyunun sonsuza kadar benim olacağını söyleyebilirdim. Ya da bıçağa Yoda ismini verip ışığın tarafına çekebilirdim ama Yoda'nın silahın kırmızı parıltısı gibi bir şeyle işi olmazdı. Neden aklıma geldiğini bilmeden, ağzımdan, Fulteach, kelimesi çıktı. Güvenli bir yolda yürümeye çalışırken bu saçma sapan şey nereden aklıma gelmişti? Modern İrlanda dilinde, kana susamış anlamına geliyordu.

Sküfr, O zaman ismi Fulteach olsun, dedi. Bana huzur içinde uyumamı söyledi. Geceyi bıçak üzerinde çalışarak geçireceği için, Isölfr'in odasında kaldım.

Günün büyük bir kısmında, Hindistan'da yaşananları düşünmeden kafamı başka şeylerle meşgul etmeyi başarmıştım ama Orlaith'e sarılınca endişelerim geri döndü. Uyumam birkaç saati buldu ve gece boyunca uyuyamadım. Uyandığında

Isölfr hâlâ çalışıyor ve çok yorgun görünüyordu. Ana salonda başka Yeti yoktu, bu yüzden ateşi odunla besledim ve Orlaith ile kısa süreliğine dışarı çıktım.

Geri döndüğümde Sküfr uyanmış ve Isölfr'un işi bitmişti. Isölfr çok yorgundu ve yerinden güçlükle kalktı. Sküfr kardeşine elini uzattı.

Biraz dinlen kardeşim.

Isölfr o kadar yorgundu ki yarım yamalak bir homurdanmayla cevap verdi, titreyen parmaklarını havada sallayarak bizimle vedalaştı.

Isölfr giderken Sküfr masada yerini aldı. Ben de yapımı devam eden Fulteach'e baktım. Bıçağın tepesindeki şeffaf buz küpü şimdi soluk mavi bir enerjiyle doluydu ve parıltıyordu.

Şu üzerindeki şeyin bir ismi var mı? diye sordum. Küpü işaret ettim. Enerji topu, gibi hoş bir şey söylemesini bekliyordum.

Sküfr, Ruh odası, dedi. Yüzümü buruşturdum.

Tabii ki. Bak, ben bir süre burada olmayacağım ve akşam geri döneceğim. Sana iyi burgulamalar dilerim.

Başka bir Yeti uyanıp bizi geciktirmeden Orlaith ile dışarı çıktık. Farklı bir yere geçmek için ağaçların olduğu yere kadar inmemiz gerekiyordu ve karların içinde sadece bir saatlik bir yolculuktu. Sıcak bir duş alıp sebze

hasretimi gidermek istiyordum, bu yüzden önce Colorado'daki kulübeye geçtik. Colorado'da hava yeni kararmaya başlamıştı ve Steller'in kestane kargaları, çok yorgun olmasalardı, bütün solucanları yiyebileceklerinden bahsediyordu. Ama hepsini yarın mideye indireceklerdi.

Atticus geri dönmemişti -zaten geri dönmesini de beklemiyordum. Cep telefonumu şarja taktım ve tarihe baktım. Şimdi Ekim'in 25'i idi. Owen, Atticus'un dövmelerini muhtemelen bitirmemişti ama birkaç gün içinde işleri biterdi. Atticus'a ne zaman kulübeye geldiğimi haber veren bir not daha yazdım ve insan yiyen devler olmalarına rağmen Yetiler'den hoşlandığımı söyledim. Sonra kafası karışsın diye, hokeyin icadının, herkesin inandığından çok daha önemli bir şey olabileceği notunu düşüm.

Orlaith ile kasabaya yaptığımız yarıda kalan seyahati tamamladık ve deri dükkânına geri döndük. Fuilteach için bir kın yapmam gerekti ve ham deriden şeritler ile gerekli diğer malzemeleri satın aldım. Dibine şekillendirilmiş bir taş koymayı düşünüyordum. Böylece bıçağın ucu yanlışlıkla etime girip ruhumun bir kısmını çalamazdı.

Kulübeye dönünce jaguar formuma büründüm ve Orlaith ile bir süre ormanda koşturdum. Tırnaklarımı içeride tutup biraz yuvarlanmak istediğinde Orlaith'i dürttüm. Sonrasında bir duş alıp biraz salata yedim ve birkaç saat uyudum. Himalayalara geri dönmek için hazırlıklara başladım. Yetiler'in yanından ayrıldıktan sonra başım belaya girebileceği için yanıma fırlatmaya uygun bıçaklarımı da aldım.

Dağa çıkarken bir ara babamın yerini belirlemeleri için Tuatha De Danann'dan yardım istemeyi düşündüm ama bunun bedeli beni korkutuyordu. Bir burgu bıçağının bedeli bile çok fazlaydı. Tanrılarla anlaşma yapmak ise Atticus'un başına çok büyük işler açmıştı. O yüzden, benzer hataları yapmaya pek niyetli değildim. Laksha'nın bir şeyler düşüneceğini ümit ettim.

Sküfr işini neredeyse bitirmişti ve diğer Yetiler masanın başında oturmuş satranç oynuyordu.

Beni ilk gören Oddrún oldu ve hepsinin merak ettiği şeyi sordu: Bıçağın ismi nedir? Sküfr işini bırakıp bize söyleyemedi. Ben ismi söyleyince hepsi başlarıyla onayladı.

Isölfr, Şunu bilmeni isterim, dedi. Ne zaman istersen buraya gelebilirsin. Lütfen ara sıra bizi ziyaret et. Ve senin için bir hediyemiz var.

Hildir, Benim fikrimdi, dedi. Dişlerini gösterdi ve ayaklarının dibine uzandı. Buzdan bir kutu çıkarttı ve bana doğru uzattı. Çok güzel ve parıltıyan bir kutuydu, içinde ise Fuilteach'in boyutlarına uygun deri bir kın duruyordu.

Ah, beni büyük bir zahmetten kurtardınız! Çok teşekkür ederim! Yanımda getirdiğim şeritlerle kını sol bacağıma bağladım ve bu sırada Sküfr inleyip iç geçirdi. Sonra havada dönmeye devam eden bıçağı durdurdu.

Bitti. Elini aşağıya indirdi ve bıçak masanın üstüne düştü. Fuiteach şenindir.

Ruh odası şimdi mavilikle doluydu. Deri şeritleri çıplak kabzaya sardım ve bıçağı dikkatlice kınına soktum. Yetilere misafirperverlikleri ve yardımları için teşekkür ettim. Benimle tanışmanın kar gibi bir deneyim olduğunu söylediler ve babamı kurtarmam için bana şans dilediler. Hepsine sarıldım. Kendime, üstünde BİR YETİ'YE SARILDIM yazan bir tişört yaptırmaya karar vermiştim ve bunun doğru olmasını istiyordum. Herkesle vedalaştıktan sonra Orlaith ile birlikte hızlı adımlarla tepeden aşağıya inmeye başladık.

Thanjavur, geri döndüğümde çok farklı bir yerdi. Ortalıkta polis veya askerler dolaşıyordu. Hastalıktan etkilenmemek için maske takıyorlardı. Sokaklarda gördüğüm herkes maskeliydi ve muhtemelen sokağa çıkma yasağı vardı. Hükümet, karantinaya alınan bir yerde alması gereken bütün önlemleri almıştı. Hastalık geleneksel bir virüs olsaydı şimdiye kadar çoktan şehrin sınırlarının dışına taşardı ama kaynağı rakshasalar olduğu için belirli bir bölgeyle sınırlıydı. Tabii ki rakshasalar modern ilaçlara cevap vermiyordu. Ben gittikten sonra kaç kişinin daha ölmüş olabileceğini düşününce ürperdim.

Himalayalarda gerekli olan ama şimdi beni boğmaya başlayan kıyafetlerden bazılarını çıkarttım, sonra Orlaith'in üzerine kamuflaj büyüü yaptım ve kendimle birlikte Scâthmhaide'ı da görünmez yapacak bağı tamamladım. Bir elimi kılavuzluk etmek için köpeğimin başının üzerine koydum ve karantinaya alınmış bölgenin içinden Laksha'nın evine doğru yürüdüm. Ama evin yanıp kül olduğunu gördüm. Koku insan burnum için bile korkunçtu ve enkazın dumanı hâlâ tütüyordu. Babam kadına saldırması için rakshasaları mı göndermişti yoksa kendisi mi gelmişti? Ya da kasaba halkı kadının bir cadı olduğuna kanaat getirip onu yakmaya mı karar vermişti?

Ah, tanrım, diye fısıldadım. Cep telefonumu çıkarttım. Laksha'nın enkazın içinde olabileceği düşüncesi çok rahatsız ediciydi. Laksha, ben geldim ve seni arıyorum. Sen iyi misin? Lütfen beni ara veya bul.

Kadın enkazın içindeyse dikkat çekmeden ona ulaşmam mümkün değildi.

Orlaith, Şimdi ne yapacağız? diye sordu.

Ne yapacağımızı bilmiyordum ama buradan uzaklaşmak için bir bahane bulmaya çalışıyordum. Güneye, onu en son gördüğümüz yere gidelim. Oradaki insanları tanıyor gibiydi. Ve hâlâ orada olabilir.

Şehri terk ettik. Tarım yapılan yerler de çok farklı değildi ama şimdiden terk edilmiş gibiydi, sanki ekinler bile kendileriyle ilgilenenlerin zihinlerinde bir anlam ifade etmediklerinin farkındaydı. Etrafımdaki hava titredi ve dalgalandı, havada uçan bir şeyin etkisiydi. Orlaith ile koşarken hava kararmaya başladı ve gece görüşümü açtı.

Laksha son ziyaret ettiğimiz iki evin yakınında yoktu. Orlaith, kokusunun kayıp ya da ‘çok eski’ olduğunu söyledi. Ama ilk evde, rakshasayı gözünden bıçaklayıp bir ara sokağa gömdüğümüz yerde, bir grup insan bir araya gelmiş, telaşla bir şeyler fısıldıyordu. Biraz daha yakma girince, kurtardığımız çocuğun annesinin ağladığını ve konuşurken gözyaşlarını sildiğini gördüm. Birden irkilip benim bulunduğum tarafa baktı ama sonra rahatladı ve konuşmaya devam etti. Ses tonundan, çok yorgun olduğunu ve eve geri dönmek için sabırsızlandığını anladım, insanlara sarıldı ve herkesle vedalaştı. Orlaith ile grubun kenarından dolaşıp evin kapısına doğru ilerledik. Duvara sırtımızı yasladık ve kapıyı açmasını bekledik. Komşular teker teker uzaklaştı ve kadın arkasına döndükten sonra aksanlı bir İngilizce ile, Beni takip et Granuaile, dedi.

Laksha?

İçeriye gel. Kolu çevirdi ve kapıyı açtı. Bizim içeriye girebilmemiz için kapıyı aralık bıraktı. Orlaith ile birlikte içeriye girdik ve Laksha köpeğimin pati seslerini içeride duyunca kapıyı kapattı. Görünmezlik büyüsünü ve kamuflajı kapattım, başımı yana yatırıp kadına baktım.

Gerçekten sen misin?

Evet, dedi. Sarisinin içinden yakut kolyesini çıkarttı. Şimdilik bu kadının içindeyim. Yeni bir vücuda ihtiyacım vardı. Selai Chamkanni’nin cadı olduğu iddia edildi ve kadın hâlâ içerideyken evi yakıldı.

Bunu kim yaptı?

Şimdi içinde olduğum kadın sorumluydu, dedi. Kendini işaret etti ve ardından öfkeyle kapıyı gösterdi. Az önce evin önünde toplanan insanlar da evin yakılmasına yardım etti.

Neden?

Kurtardığımız çocuğun içine, sen gittiğin gece yeni bir rakshasa girdi ve bu sefer çok uzun süre kalmadı. Pis kokulu bir sisle kapının altından geçti ve kendini kadına gösterdi.

Sonra kadının gözleri önünde çocuğa saldırdı ve onu öldürdü. Anılarında bunu gördüm. Kadın, rakshasayı gönderdiğimi düşünerek, beni suçladı.

Ama bu...

Çok mantıksız, biliyorum. Üzüntü bazen bize korkunç şeyler yaptırır. Yine de o ve arkadaşları beni hazırlıksız yakaladı. Evin etrafını kuşattılar ve ateşe verdiler. Selai’nin vücudunda cadı olduğuna dair sonsuza kadar kalacak izler bırakmadan kaçmam mümkün değildi. O yüzden kolyemi kadına fırlattım ve Selai’nin vücudunu terk edip kadının zihnine girdim. Seninle konuştuğumuz gibi dostça bir vücut değiştirme değildi. Bunu isteyen birini tercih ederdim ama sanırım arak buna gerek kalmadı. Babamın nerede olduğunu biliyor musun?

Hayır ama bilen birini biliyorum. Sen Yetiler’den bir buz bıçağı alabildin mi?

Silahın doğru ismini söylemeye gerek görmedim. Fuliteach'i çektim ve havaya kaldırdım. Biraz yakma girdi ve gözleri odağını kaybetti, kendi büyülu görüşünü açıyordu. Druid'ler gibi bağları görmüyordu ama her ne görüyorsa, bu gibi şeylerin doğasından anlıyordu. Gözleri yeniden odaklandığında, yüzünde şaşkınlık vardı.

Bu inanılmaz tehlikeli bir silah. Yetiler sana bıçağı birine sapsan neler olacağını anlattı mı?

Evet, babamın vücuduna saplamayacağız.

Güzel. O zaman, sen hazır mısın yoksa biraz dinlenmek mi istersin?

Hazırım.

Bağlarım sayesinde yeniden meraklı gözlerden gizlendik ve Laksha'yı takip ederek dışarıya çıktık. Laksha, Nanjikottai Yoluna ulaşana kadar doğuya gitti. Kuzey-güney düzleminde uzanan bir yoldu. Bir otobüs durağına kadar güneye gittik ama Laksha tiksiniş gibi bir ses çıkarttı. Sonuncuyu kaçırmışız, dedi. Tabelaya baktı. Yürümek zorundayız.

Ne kadar uzak?

Sadece birkaç kilometre. Buna vaktimiz var. Buranın güneyinde Thanjavur Hava Kuvvetleri Karargâhı ve bir devlet lisesi var. Nanjikottai köyünden geçtikten sonra karşımıza bir süre tarlalardan başka bir şey çıkmayacak. Rakshasaların güneyden geldiğini belirledim, bu yüzden baban onları orada bir yerde çağırıyor olmalı.

Bu babamın yerini bildiğini söylediğin kişi kim?

Devi, Durga.

Gözlerimi kırıştırdım. Yakın zamanda onunla konuştun mu?

Laksha başını iki yana salladı. Henüz değil ama yakında konuşacağım. Raksoyuj onun dikkatini çekti ve benim konuyla ilgili dualarımı duymuş olmalı. Beni izlediğini hissedebiliyorum, yardımsever ve sevecen olduğunu biliyorum. Böyle şeylere yorum yapmak bana düşmezdi, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum. Sonuçta, haklı da olabilirdi. Nadiren dünyaya inseler de tanrılar ilgi çekici bir şey olduğunda bizi izlerdi. Fakat Tuatha De Danann'daki birkaç kişi hariç, kimseye iyiliksever ve sevecen diyebileceğimi sanmıyordum. Belki Durga öyleydi.

Hint panteonu ile ilgili eğitimim bana Durga'nın, insanlığın koruyucusu olduğunu söylüyordu. Eski Hint hikâyelerinde çok sayıda silahını kullanmaktan çekinmez ve rakshasaları katleder, bunu yaparken de sürekli gülümserdi. Sanki, Özür dilerim arkadaşlar ama hayatı çok yanlış yaşıyorsunuz, durun bir sonraki hayatınız için ben size yardımcı olayım, diyordu. Gülümsemesinin sebebi, dengiyi yeniden sağlamasıydı, hiçbir zaman öfke veya nefretle hareket etmezdi. Ve Laksha'nın işaret ettiği gibi, raksoyujun sebep olduğu şeyler gerçekten de Durga'nın ilgisini çekecek türdendi.

Rahatsız bir sessizlik içinde yolumuza devam ettik, sadece biz yorgun ve gergin değildik, aynı zamanda bölgedeki sineklerle hayvanlar da bizim gibiydi. Hepsi sessizdi ve bu yüzden ayak seslerimiz çok gürültü çıkartıyordu. Arada bir yanımızdan geçen arabaların sesi bir kükreme gibiydi ve ışıklar, araçlar geçip gidene kadar gözlerimizi kör ediyordu.

Orlaith, Burada bir sorun var. dedi.

Ben de hissediyorum. Bir dövüşe girmek zorunda kalabiliriz ve silahlanabilir. Lütfen saldıрма. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Sadece arkamı kolla ve bana arkadan yaklaştırmaya çalışan olursa uyar.

Tamam.

Laksha yolun kenarına adım attı ve güneybatıya doğru yürümeye başladı. Yeni hasat görmüş bir tarlaya doğru yürüyordu. Kümelenmiş toprak ve kesilmiş saplar, yakında kış ekinleri için sürülecekti. Tarlayı geçip diğer taraftaki yüksek banketin üstüne çıkınca, iki yüz metre ötedeki evi gördüm. Dört bir yanı tarlalarla çevriliydi ve evin sahibinin hepsini ekip biçtiğini gösteriyordu. Gece yoldan geçen kimsenin bizi görmesi mümkün değildi, zaten gece araba sürenler yoldan başka bir şeye odaklanmazlardı.

Sarisinin içinden yakut kolyesini çıkartan Laksha, kolyeyi boynuna taktı. Bu kadınla dövüşmek çok yorucu, dedi. Bir mücadele hâlinde olduğuna dair bir işaret görmemiştım ama kadının tüm benliğiyle Laksha'ya karşı koyduğuna şüphem yoktu. Bu kadının kafasından çıkınca geri dönmeyeceğim. Kendimi kolyemde saklayacağım. Lütfen kolyeyi ondan alıp bir hastaneye götürür müsün? Orada kap olarak kullanabileceğim, komaya girmiş birini bulursam çok iyi olur. Bunu yaparsan, sonsuza kadar sana borçlu kalırım.

Tabii ki. Şimdi ne yapacağız?

Şimdi Durga'ya hazır olduğumuzu bildirelim ve onun da hazır olmasını ümit edelim.

Bunu sorduğum için beni affet ama tanrının numarası sende var mı?

Sorun hakaret gibi ama mantıklı. Durga'nın diğer devalardan farkı, erkeklerden bağımsız olmasıdır. Kimsenin eşi veya sevgilisi değildir, aile hayatıyla işi yoktur. Yalnız bir savaşçıdır. Bu yüzden de kendisi gibi olanları dinler. Geleneksel olmayan kadınları diyebiliriz. Benim gibi.

Laksha yere çömeldi ve etrafına bir çember çizdi. Sarisinin içinden küçük bir mum ve kibritler çıkarttı. Mumu yaktı. Bir dua okumasını bekledim ama Laksha bir şey söylemeden Orlaith irkildi ve sesini kafamın içinde duydum.

Hey! Büyük kedi! Arkamızda!

Savunmaya geçerek arkama dönünce, altı metre ötemdeki devasa aslanın sarı gözlerini gördüm. Ben görünmez olsam da doğrudan bana bakıyordu. Ve yanındaki tanrıça da.

Orlaith'e, kıpırdama, dedim. Sorun yok.

Durga sanat eserlerinde, çok sayıda kolu olan bir varlık olarak temsil edilirdi. Ama bu akşam sadece sekiz kolu vardı. Bunların altı tanesinde Shiva'nın üç dişli çatalını, Vishnu'nun sudarsahana-chakrasını, Indranın şimşegi, Agni'nin mızrağını, Kubera'nın gürzünü ve Yamanın kılıcını taşıyordu. Boştaki ellerinden birini havaya kaldırarak beni selamladı ve başıyla onayladı.

Laksha, bence hazır, dedim.

Laksha dizlerinin üzerinde arkasına döndü, nefesini tuttu ve bir şeyler söylemeye başladı. Herhâlde hem teşekkür ediyor hem de övgüler yağıdırıyordu. Durga, Laksha nefes almak için duraksayana kadar bekledi. Sonrasında konuştuğunda hem İngilizce hem de bana tanıdık olmayan bir dilde, kelimeleri bir arada kullandı. Sesi sakın bir kontraltoydu, sıcak ve rahatlatıcıydı, ballı çay gibiydi.

Druid. Cadı. Kötülüğe düşündüğünüzden daha yakınsınız. Raksoyuj şu kulübenin içinde, dedi. Uç dişli çatalıyla, daha önce gördüğümüz çiftlik evini işaret etti. Ve etrafı rakshasalar ile dolu. Benim burada olduğumu biliyor ve onlara bize saldırmalarını emretti. Geliyorlar, görüyor musunuz?

Evden çıkan karanlık formlar sıraya girmeye başladı. Disiplinsiz bir biçimde üzerimize yürümeyecek, koordine bir saldırı düzenleyeceklerdi, içeriden çıkan yaratık sayısı, evin içine sığamayacak kadar çoktu. Birkaç saniye içerisinde, benimle babam arasında bir şeytan ordusu vardı. Daha önce hiç bu boyutta bir savaşa girmemiştim.

Scâthmhaide'ı sıkı sıkı kavradım ve gücümle hızımı artırdım.

Hazırım, dedim.

Durga'nın aslanı kükredi ve öne atıldı, düşman saflarının ortasına doğru koşmaya başladı.

11 BOLUM

2010 yılında, Üçüncü Göz ismindeki kitap ve aktar dükkânımı, 1.72 dolar gibi saçma bir fiyata, Rebecca Dane'e satmıştım. Kadına, gerçekten iş yapan bir dükkânla birlikte, Çimen Yaprakları kitabının bir açık artırmada çok yüksek bir meblağa satabileceği bir kopyasını da bırakmıştım. Aynı Rebecca'nın çoklu-panteon meclisinin oluşmasından sorumlu olabileceği düşüncesi beni temelden sarstı. Inari konu hakkında başka bir şey söylemeyi reddetti ve sabrımı zorladığını itiraf etmeliydim. Çoğu insan gibi, kuklacının ipliklerini görecektir seviyede manipüle edilmeyi sevmezdim. Anlattıklarının özeti, Loki hakkında bir şey yap. Çünkü Rebecca Dane, gibi bir şeydi. Tanrıları, benim eyleme geçmemi isteyecek kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu söylemedi.

Gelecek bir sürü kola ayrılan bir yol gibi, dedi. Sadece sen hangisine gireceğimizi seçebilirsiniz.

Bunu biliyorum. Bilmediğim şey ise bu yolların sonunda bizi neyin beklediği.

Zafer veya ölüm. Seçimini iyi yap.

Birinin böyle bir seçim üzerinde düşünmesine gerek var mı?

Yolumu iyi seçmem gerektiğini söylüyor Oberon. Çünkü yolların üzerinde ZAFER veya ÖLÜM tabelası olmayacak.

OLÜM söz konusuysa asla bir Druid'e bulaşma! A-ha-ha-ha-ha!

Bu cümlemin orijinalini kullanan Sicilyalının öldüğünü hatırlıyor musun?

Ah, evet. Kötü seçilmiş pop kültürü göndermemi geri alıyorum^

Saygıdeğer Inari, konuşmak için beni buraya davet ettiniz, size minnettarım, dedim. Avuçlarını birleştirip selam verdi. Çok aydınlatıcı bir sohbet oldu. Şimdi kılıcımı alıp gitmem gerek. Cevap vermedi ama başıyla onayladı. Huzurlu ve sakin bir görüntüsü vardı, sanki kitsunesinin yanında bir portre için poz veriyordu.

Oni'yi sırtüstü çevirirken az kalsın bir yerlerimi zedeleyecektim.

Bağırsaklarından çıkarttığımda Fragarach çok pis kokuyordu ve hemen temizlenmeye ihtiyacı vardı. Kulübemizin yanındaki Uncompahgre Nehri bu konuda bana yardımcı olabilirdi.

Görüşmek üzere, dedim. Tekrar selamladı ve yine cevap vermedi. Oberon ile parçalanmış tapınak kapılarından dışarı çıktı. Tsukino Hideki, dışarıda nöbet tutuyordu. Halka açık sokağın ortasında iki oni ve dört kılıç ustası yatıyordu. Tsukino-san'a doğru kararsız bir bakış attım ve beni selamladı.

Endişelenme. Inari bunların görülmesine izin vermez. Bu sokağa biri adım atana kadar bunların hepsi gizlenecek ve verilen hasar onarılacak.

Bu teminatı alınca Oberon ile Inari Dağı'na çıktık. Ardından da Colorado'daki kulübemize geçtik.

Granuaile'in 25 Ekim'de bıraktığı not, masanın üzerinde beni bekliyordu. Birkaç günlüktü ama babasından bahsetmemiş ve yardım istememişti. Her şey yolunda gibiydi, bu yüzden onun için endişelenmeme gerek yoktu.

Atticus, kendimi çok pis hissediyorum, izin verirsen yıkanabilir miyim?

Tabii ki. Hadi gidelim.

Ama banyo yapmak istediğimi Orlaith'e söyleme. Köpeklerle yakışan bir şey değil.

Tek bir kelime bile etmem Oberon.

Tamam o zaman. Ve ona benim fino köpeklerine takıntım olduğunu söylemeyeceğine dair söz ver.

Fino takıntısı? Gerçekten mi?

Oberon başını ve kuyruğunu yere düşürdü. Evet, ben bir finocuyum Atticus.

O nasıl kelime öyle?

Bu doğru. Ve bir sorunu çözmek yolunda atılan ilk adım, onun varlığını kabul etmektir, öyle değil mi? Benim sorunum da finolar.

Oberon, nereye varmaya çalışıyorsun? Senin bir sorunun yok.

Ah, gördün mü? İşte bundan bahsediyorum! Beni cesaretlendiriyorsun Atticus! Buna bir son vermemiz gerek. Toplantılara gitmeliyiz.

Bunu duyduğuma inanamıyorum. Bu fikri nereden edindiğini söyler misin?

Suç dramalarında hâkimler bağımlılığı olan insanları toplantılara katılmaya zorluyor. Bir yerlerde bir Anonim Fino Sevenler toplantısı olmalı.

Pekâlâ, bak. Bağımlılığından Orlaith'e bahsetmeyeceğim. Konu kapandı, tamam mı? Artık sana fino yok.

Tamam.

Pekâlâ, artık bir fino sevici olmadığına göre, toplantılara da gitmene gerek kalmadı ve kendini güvende kabul edebilirsin. Küvetin musluğunu açtım ve tıkaçı yerleştirdim. Banyo yapmak istediğini de söylemeyeceğim. Oberon küvete girdi ve sıvı sabunu aradım. Tüylerindeki kandan kurtulması için biraz fırçalanması gerekiyordu.

Bu sefer bana ninjalarla ilgili bir hikâyeye anlatır mısın? Ne de olsa ninja gördük.

Çok isterdim Oberon ama hiç ninja tanımadım. Genelde, kişisel geçmişlerini sır gibi saklarlar.

Ama sen bir sürü sır biliyorsun.

Bu doğru ama ninjalarla ilgili olanları değil. Bir defasında Oberon'a on altıncı yüzyılda Tokugawa gücünün doruğuna çıkmadan önce bizzat tanıştığım bir samuraydan bahsedecektim ama adamın sonu kötü bittiği için bundan vazgeçmiştim.

Oberon un bu hikâyeleri çok ciddiye aldığını biliyordum. Fakat ona, onuruyla yaşayan ve ölen başka bir savaşçıdan bahsedebilirdim. Gerçek bir samuray kılıç ustası olan biri hakkında bir hikâyeye ne dersin? Belki de yaşamış en büyük kılıç ustasından bahsediyorum.

Kulağa güzel geliyor! İsmi ne?

Miyatomo Musashi. Ya da isimlerin batı sıralamasına uygun biçimde, Musashi Miyamoto. Japonya'da soyadı önce söylenir.

Öyle mi? Benim soyadım ne Atticus?

İstersen benim soyadımı alabilirsin.

Bunun uygun olacağım sanmıyorum. Biz akraba değiliz. Benim hiç aile ismim olmadı mı?

Hayır, sanırım olmadı.

Bu, kendim bir soyadı uydurabileceğim anlamına mı geliyor?

Tabii ki.

Aile ismimin Sirius olmasını istiyorum!

O zaman, seni diğer insanlarla tanıştıtırırken Oberon Sirius dememi mi istersin?

Hayır, Japonya'da yaptıkları gibi olsun. Sirius Oberon. Ama bana sadece Oberon diyebilirlere

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Tamam.

Suyu kapattım ve sabunlu ellerimle Oberon'un tüylerine daldım. Banyo bitene kadar Oberon'u meşgul etmeliydim yoksa silkelenip beni ıslatırdı.

Miyamoto, Beş Yüzük Kitabı'nı yazdı, dedim. Ve sen sormadan söyleyeyim, hepsine hükmeden tek bir yüzük yoktu. Kılıç ustalarına talimatlar içeren bir kitaptı ama stratejiden, maneviyattan ve hayattan da bahsediyordu, insanlar kitabı bugün hâlâ okuyorlar. Otorite olarak kabul edilen biriydi       bire bir d     larda altmı a yakın rakibini yenmi  ve savaşta çok daha fazlasını   d rm    . Vah i yaşamına on    ya ında başladı ve huzur içinde, ya lı bir adam olarak   d . Huzuru nasıl buldu?

Samuraylar için, vahşi yaşamlarını sanat ve meditasyon ile dengelemeye çalışmak, sık rastlanılan bir şeydir. Miyamoto resim yapmayı, kaligrafiyi ve hatta mimariyi çok seviyordu, insanlara sadece kılıç öğrenmeye odaklanmamalarını       yaşamda hayatı sonlandırmaktan başka şeyler de olduğunu söylerdi. Samuray yaşamında belirgin bir yazgıcılık ve iyi   lmeye vurgu vardır.

 yi   lemek? Anlamadım. Zaten   d ysen, bu konuda iyi bir i  çıkartıp  ıkartmadı ını nereden anlayacaksın?

iyi   lemek, iyi yaşamak anlamına gelir       birkaç samuray,   l mden sonraki yaşamda kendilerini   d llerin bekledi ine inanır. Shinto veya Budist olmaları fark etmez, başkalarını   d rmenin bir bedeli olacağını bilirler. O yüzden onların gözünde bu  irkinli in dengelenmesi ve güzel bir yaşam sürmek gereklidir. Onurlarıyla   lemek isterler. Bushido denen bir koda göre yaşarlar.

O nasıl bir şey?

Tabii ki cesarete çok önem verirler ama aynı zamanda sadakat, d r  tl k ve hayırseverlik gibi asil erdemler de onlar için çok değerlidir.

Hindistan'daki insanlar gibi vejetaryen değiller, değil mi? Evet.

Tamam o zaman, bu asil bir şey.

Ama Miyamoto Musashi tipik bir samuray değildi. Uzun yıllar ronindi, yani efendisizdi ve hayatının büyük bir kısmında hizmet etmedi. Strateji ve kılıç sanatında ustala maya çalıştı. Kendi d v   stilini bile icat etti. İsmi Niten inci Ryu. İki kılıçla d v    yordu. O kadar iyiydi ki d v   sanadarı tarihini de i tirdi. Demek senin gibi biriydi!

Ne? Daha önce benim hakkımda bir sürü şey söylenmiş ama d v   sanatlarına etkim olduğu ifade edilmemi ti. O kadar orijinal bir fikirdi ki  a kınlıktan Oberon'un tüylerini yıkamayı bıraktım.

Demek istediğim, yeni şeyler deniyor ve kimse onu yene-miyordu. Sen o t lsımı yaptın ve kimse seni yenemedi.

Ah, ben... Ben aslında yenilmez değilim.

Hey, kaçınmaya ba ladım!

Hayır Oberon, bekle...

Çok geçti. Silkelendi ve bütün banyo, kötü kokulu, kanlı, köpek kokulu su ile sabuna bulandı. Büyük bir kısmı da benim üzerimdeydi.

Aaaaah!

Özür dilerim. Bitti sandım.

12. BOLUM

Beni uyandıran, bir motorun sesi oldu. Yan komşu, sabah erkenden işe gidiyordu. Greta'nın, Devesırtı Dağı'nın kuzey tarafında, Cennet Vadisi denen bir kasabadaki evindeydim. Motor sesi Gretayı da uyandırdı ve yanımda kıpırdandı. Bir bacağına üzerime attı ve uykulu gözlerle bana baktı, tembel gülümsemesini gösterdi. Bir şey söylemedik çünkü ikimiz de neden burada olduğumuzu ve şimdi ne olacağını merak ediyorduk. Ya da belki bunu merak eden sadece bendim.

Demek istediğim, buraya nasıl geldiğimi biliyordum: Greta beni yatağına davet etmişti ama bunu neden yaptığını bilmiyordum. Ben Siodhachan gibi yakışıklı bir erkek değildim. Siodhachan hakkında düşüncelerini bildiğim için, benimle, Siodhachan'ın Başdruidiyle bir şeyler yapmak istemesi bile şaşırtıcıydı.

Duygusal yola doğru bir adım daha atmadan önce -bu yol engebeliydi, her iki yanı şüphenin ve hissetmek istemeyeceğim hislerin dikenli çalılılarıyla kaplıydı- önceki geceyi bir hediye olarak kabul edip minnettar kaldım. Greta istiyorsa bir açıklama yapardı.

Gerindi ve esnedi. Sonra biraz daha gerindi. Gerinmek konusunda tam bir uzman olduğunu gösterdi.

Bu evde şu tuvalet denen harika şeyden var mı? diye sordum. Önceki gece içeriye girdiğimizde evi çok fazla görememiştim çünkü gözlerimiz birbirimizden başka bir şey görmüyordu.

Ben olsam harika demezdim, dedi. Ama, evet, bir tane var.

Benim için hepsi harika, dedim. Ne kadar güzel bir şey olduğunu bilmiyorsun.

Ab, evet, biliyorum, dedi. Tuvaletler olmadan önce de buralardaydım.

Gerçekten mi? Ağzım açık kaldı ve sıırttı, beni şaşırttığına sevindi. Siz kurtadamlar ne kadar yaşıyorsunuz?

Biri bizi vahşice öldürmezse, dört yüz ile beş yüz sene arası ömrümüz var. Son elli yıla kadar yaşamızı belli etmiyoruz. Başını yana yatırdı, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Kaç yaşında olduğunu sormamı bekliyordu ama bu tuzağa düşecek değildim. Hayatımda ilk kez kibarlık yapma şansım vardı ve bunu seçtim.

Yaşın ne olursa olsun böbürleniyor gibisin, dedim. Ben tuvaleti aramak için yataktan inerken, zevkle bir şarkı mırıldandı. Bence evi için en uygun kelime, gösterişli veya zengin olabilirdi. Toprak tonlarında döşenmişti ve birkaç yastık hariç, mobilyaların hepsi doğal ahşap parçalardı. Zemin de sert

keresteydi. İhtiyacından fazla odaya sahipti. Banyodan döndüğümde yatakta değildi ama arkamdan bana yaklaştı.

Ben diğer tuvaleti kullandım, dedi.

Kaç tane var?

Dört.

Ve burada tek başına mı yaşıyorsun?

Evet. Ama sürü sıklıkla ziyarete gelir ve hepsine yetmeli. Ayrıca, benim evimi kasaba dışından gelen ziyaretçiler de kullanıyor.

Sen sürü için tam olarak ne yapıyorsun?

Omzunu silkti. Bir sürü şey. Sürünün neye ihtiyacı varsa. Bu dönemde, herkesin bir işi olması gerektiğini öğrendim. Senin işin nedir?

Hafifçe dudak büktü. Benim mesleğimin bir ismi yok. Belki, işleri yürüten diyebiliriz.

insanlar sorunca böyle mi diyorsun?

Hayır, onlara hükümet için kuryelik yaptığımı söylüyorum. Sıklıkla kasabanın dışına çıkıyorum ve bir sürü sırrım var. Diğer insanlara, güvenlik izinleri olmadıkları için çok şey anlatamıyorum.

Buna inanıyorlar mı?

inanmazlarsa beni bir daha görmezler. Kurtadamlarla iş yapanlar arasında bana gamma diyenler de vardır. Sürüde Hal ve Esteban'dan sonra üçüncü sıradayım.

Ah. O zaman bir gün istersen alfa olabilirsin, öyle mi? Belki ama ben alfa olmak istemiyorum. Bu hâlimden memnunum. Bir sürü faydası var ve çok fazla sorumluluğum yok.

Anlıyorum. Tam olarak hangi işleri yürütüyorsun? Bölgenin sınırları içinde düzeni sağlayan birinci kişiyim. Birisi bölgemizde sorun çıkartıyorsa - vampir, cadı, veya her neyse- onun karşısına dikilip kendine bir çekidüzen vermesini isterim.

Kulağa tehlikeli geliyor.

Olabilir. Çoğunlukla tatsız bir iş. Ayrıca sürü için suç sayılabilecek şeyleri de yaparım, sana sahte kimlik çıkartmak gibi. Bir sürü pis işe de bakmak zorunda kalıyorum ve bunların büyük bir kısmı senin çırağınla ilgili.

Ah, huysuz bir bebek gibi, değil mi? Her yeri pisletiyor. Güzel bir benzetme, dedi. Bana tekrar sırtıttı. Ama onun hakkında konuşmayalım. Aç mısın?

Evet. Bana, bu mutfak denen şeyde nasıl yemek pişirileceğini gösterir misin? Dün akşam Farid'i takip etmeye çalıştım ama beceremedim. Benim zamanımda ateş yakar onun üzerinde bir şeyler pişirirdik.

Tabii ki. Bu çok eğlenceli olacak.

Bana nasıl kahve yapılacağını ve ardından da Fransız tostı dediği kadim bir prosedürün nasıl uygulanacağını gösterdi. Üzerine toz şeker ile şurup döktükten sonra ilk ısırığımı aldım ve bunun hayatım boyunca yediğim en

lezzetli kahvaltı olduğunu itiraf etmeliyim. Benim zamanımdaki Galyalıların böyle bir şey yapabileceğini sanmıyordum ama modern Fransızlar çok farklı bir kabile olmalıydı.

Tostundan birisirikaldıktan sonra, Senneyapacaksın? diye sordu.

Fae Sarayı'na gidip Tuatha De Danann'a yeniden dünyada yürüdüğümü söylemem gerek. Nezaket bunu gerektiriyor ve bunu yapmazsam üzerlerine alınabilirler.

Bu akşam buraya geri dönecek misin?

Biraz uzun sürebilir, diye itiraf ettim. Sanırım bir sürü yemeğe davet edileceğim. Benim nerede durduğumu öğrenmeleri gerek, böylece güç oyunlarında nasıl bir rol oynayacağıma karar verebilirler.

Kulağa tanıdık geliyor. Kurtadamlar da bunlardan başka bir şey düşünmüyor.

Komik olan, beni benim zamanımda tanıdıklarını sanmıyorum. O zaman Druid'ler her yerdeydi. Ama şimdi üç Druid'den biri olduğum için, önemli biriyim. Beni buradan, ağaçların olduğu bir yere götürebilir misin? Siodhachan bu bölgede Tir na nÖg'a bağlı bir yer olmadığını ve kendi bağımlı kuramayacağımı söyledi. Payson denen bir yere gitmem gerek. Ya da yakınına. Mogollon Rim isminde bir yer.

Başıyla onayladı. Dediğin yer bir buçuk saat uzaklıkta ve seni oraya bir şartla götürürüm.

Nedir?

Öne eğildi, mavi gözlerinde yoğun bir bakış vardı ve sesini alçalttı. Ormanda benimle koş. Kurt ve ayı olarak.

Gözlerimi kırptıstırdım, böyle bir şey beklemiyordum. Memnuniyetle. Çok zor bir şey değil.

Güzel. Başka formların da var mı? diye sordu. Arkasına yaslandı ve bakışlarını sağ koluma odakladı. Şekil değiştirme dövmelemlerim oradaydı. Tasarımlar basit bir hayvanı açığa çıkartıyordu ama ne olduğu her zaman belli olmazdı.

Ah. Benim toynaklı formum, bir koç. Ve bir de ayı var. Kanatlı formum ise kızıl çaylak. Denizde ise... Artık önemi yok. O forma, bir elin parmaklarından daha çok kez geçme-mişimdir. Çok sevdiğimi söyleyemem.

Neden? Denizde nesin?

Sizin dilinizde, mors diyorlar.

Gözleri neredeyse kafasından dışarı düşecekti ve ağzından bir şey kaçırmamak için kendine zor hâkim oldu. Ağzındaki tostunu yutmaya çalıştı ve sonra boğulma tehlikesi atlatısa da bunu başardı. Elini masaya vurdu. Sen mors musun? Tabii ki öylesin. Sen morssun. İnanılmaz! Ha! Kusursuz!

Bu kadar harika olan nedir? Ne demek istiyorsun? Arabada Beatles dinleriz, o zaman anlarsın. Şimdi gel bakalım sevimli ayıcık. Bulaşıkları yıkayalım.

Bir saniye. Sevimli ayıcık da neyin nesi? Ben sevimli filan değil, siyah ayıyım.

Kafana takma. İnsanlar sevimli ayıcıklara sarılmayı çok severler.

Payson yolunda bana kendi geçmişinden de bahsetti. Önceki akşam kendisini ısırıp sürüye katanın eski alfa Gunnar Magnusson olduğunu söylemiş ama bunun nasıl olduğundan bahsetmemişti.

Geçmişte, Reykjavik denilen bir yerin yakınındaki bir çiftlikte yaşadığını söyledi. Bir dolunay sırasında, bir grup adam, Norveç'ten yeni gelen bir grup, çiftliğe saldırıp babasıyla ağabeyini öldürmüştü. Greta ağıla gizlenmiş ama adamlar bir süre sonra yerini bulmuştu. Ay ışığı altında avlanan Gunnar ve Hal çığlıkları duymuş, adamlar Greta'ya zarar veremediye yardıma koşmuşlardı. Kuzeylilerin gırtlaklarını parçaladıktan sonra, Greta'ya ne yapacaklarına karar vermeye çalışmışlardı. İzlanda'da kurtların olmaması gerekiyormuş ve bu bir sır olarak kalmalıymış. Bu yüzden Greta'yı ya öldürecek ya da kurt yapacaklarmış. Gunnar, Greta'yı ısırmış, neler olduğunu ancak form değiştirdikten sonra anlatabilecekleri için Hal ile birlikte sabaha kadar kadının yanında kalmışlar. Gunnar, ölüm ile sürüye katılmak arasında bir seçim yapması gerektiğini söylemiş. Sürüye katılırsa vahşi bir yaşamı olacak ama bir daha asla ölümle burun buruna gelmeyecekmiş.

Sonrasında Gunnar ve Hal, Greta'nın yeni babası ve yeni ağabeyi olmuşlar. Gunnar'ın verdiği söz yüzlerce yıldır ge-çerliymiş: Tony Cabin civarında Polonyalı cadılar tarafından neredeyse öldürüldüğü geceye kadar da bir daha hiç ölümle burun buruna gelmemiş. O akşam Aenghus Ög, cehenneme boyut kapısı açmış. Greta, o gece ölen sürü üyeleri için Siodhachan'ı suçluyordu. Gunnar'ın Asgard'daki ölümünden de Siodhachan'ı sorumlu tutuyordu. Siodhachan bana her şeyi anlatmıştı ama Gretanın perspektifinden her şey çok farklıydı. Ona göre Siodhachan çok büyük hatalar yapmıştı ve Hafin neden hâlâ onunla iş yapmaya devam ettiğini bilmiyordu.

SYCAMORE CREEK tabelası yanından hızla geçerken gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bazen dünya üzerindeki diğer sürüleri, Atticus O'Sullivan ile tanışmayanları düşünüyorum. Onların alfaları hâlâ yaşıyor. Sürü üyelerinin gümüşle öldürülmesine hiç şahit olmadılar. Burnunu çekti ve elini direksiyondan çekip öfkeyle yanağından süzülen yaşları sildi. Ve neden benim sürümün acı çektiğini merak ediyorum. Başını iki yana salladı. Özur dilerim, seni bunlarla uğraştırmak istemezdim.

Uğraştır hayatım. Benim için sorun değil. Fakat sana verecek cevabım da yok.

Hayır, bir cevaba ihtiyacım yok. Sanırım sadece boşalmam gerekiyordu. Teşekkürler.

Bir şey değil. Bir dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Birkaç kilometre daha gittikten sonra, kadının zihinsel sağlığı için bir egzersizden fazlası

olmadığımı düşünmeye başladım. Benim için sorun değildi. Yeterince acı çekmişti. Kadının iç dengesini kurmasına yardımcı olabildiysem, o zaman Gaia'nın bana verdiği vazifeyi yerine getirmiştim.

Hıçkırarak ağlarken, Onları özledim, dedi.

Evet. Ölülerini hatırlamak bizim görevimizdir. Ama onları bırakmak da öyle.

Sessizce ağladı, arada bir burnunu çekti, ardından nefesini tuttu. Ah, lanet olsun! Sen tanıdığın herkesi kaybetmiş olmalısın. Owen, çok üzgünüm.

Endişelenme. Siodhachan ve Tuatha De Danann dışında herkesi kaybettim ama tanıdığım herkesten daha uzun süre yaşadım ve zaten geriye kalanlarla çok iyi anlaşıyordum. Ama hepsini hatırlıyorum.

Druid'ler ölüm hakkında neye inanır?

Ne demek istediğini bilmiyorum. İnsanlar ölür.

Evet ama ölümden sonra ne olur?

Bunu nereden bilebilirim Greta? Henüz ölmedim.

Bir kahkaha attı. Hayır, demek istediğim, ölümden sonraki yaşama inanıyor musun? Cennete?

Ah, evet. Tuatha De Danann bu dünyayı Miletli'lere bırakmayı kabul edince dokuz diyar yarattı, bunların en büyüğü de Tír na nÓg'du. Mag Mell, Emhain, Ablach ve diğerleri de var. Senin veya bir başkasının nereye gideceğini ya da ben bu boyutlardan birine gidersem neler olacağını söyleyemem. Mogollon Rim denen yere, Colorado platosunun en güneyindeki noktaya ulaştı ve başka bir elementalin bölgesine girdi. Ardından WOODS CANYON LAKE tabelasını görünce sola döndü.

Şimdi Rim'in üzerindeyiz, dedi. Birkaç kilometre boyunca taş döşenmiş yolda ilerledik ve sonra göle doğru döndük ama Greta yola devam etti, sonunda toprak bir yola girdik. Çoğu insan, göle gitmek için bu dönemeçten döner. Bu yüzden, beş kilometre sonra, kimseyi görmeyeceğimiz bir yere ulaşacağız. Koşmak için harika bir yerdir.

Haklıydı. Yüksek ponderosa çamlarının arasında yer yer ardıçlar göze çarpıyordu ve çalılar çok sık değildi -biraz ada çayı, biraz da Greta'nın manzanita dediği şeyden gördüm. Arabayı kenara çekti ve araçtan indik. Kapının çarpılmasından sonra gelen sessizliğin keyfini çıkarttım. Elementale merhaba dedim ve beni hoş karşıladı. Koşma mesafesinde bağlı ağaçlar olduğunu, elementalden öğrendim.

Şekil değiştirmeden önce yoldan uzaklaşalım, dedi. Birlikte, araba ve yol ortadan kaybolana kadar yürüdük. Eski günlerdeymişim gibi rol yaptım.

Hiç şekil değiştirip kurda dönüşen birini gördün mü? Evet. Flagstaffta biri dönuştü. Ty Pollard.

Yüzü aydınlandı. Ah, Ty'ı tanıyorum! Sam'in kocası. İyi adamdır ve arkasını kollamasını isteyeceğin türden biridir. Her neyse, daha önce değişimi gördüysen şok olmazsın. Gömleğini çıkartırken ekledi. Hoş bir sahne değildir. Şimdi gayet hoş göründüğünü...

Owen. Biliyorsun, kurdum senin ayınla oynamak isteyecek. Oynamak derken, dövüşmekten bahsediyorum. Buna hazır mısın?

Sırttım. Evet. Ty ile de aynısını yaptık.

Gırtlığa ve omurgaya saldırmak yok.

Kurallar bunlar, diye onayladım. Soyunmaya devam etti ve ben de aynısını yaptım.

Kurdum öfkeli olacak. Ay gökyüzünde değilken, gündüz değişmek çok acı verir. Demek istediğim, her zamankinden fazla acı verir.

Anladım.

Sonra konuşuruz. Gülümsedi ve göz kırptı. Kıyafetlerinin hepsi çıkınca transformasyon başladı. Kemikleri çatırdadı ve derisinin altında şekil değiştirmeye başladı, bazı yerlerde derisini delecik gibiydiler ve dört ayak üzerine düştü. En kötüsü, dizlerinin yerinden çıkması ve arka bacakları için ters dönmesiydi. Sözcükleri söyleyip ruhumu ayı şekline bağlarken kendimi biraz suçlu hissettim. Gaia sayesinde benim sürecim hızlı ve acısızdı. Biz Gaia'nın yaratıklarıydık ve o, vücutlarımızı istediği gibi şekillendirebilirdi.

Greta'nın kurdu güçlü ve söz verdiği gibi öfkeliydi. Gırtlığından boğuk sesler çıkarttıktan sonra üzerime atladı. Sırtımı dikleştirdim ve kurdu göğsümle karşıladım. Birlikte yere düşerken, pençelerimizi ve dişlerimizi kullandık. Göğsümün solunu, koltuk altımın aşağısını ısırdı ve ben de pençemi kaburgalarının soluna geçirdim. Yüzeysel birkaç çizige sebep oldu ama pençeleri benimkiler gibi değildi. Birbirimizi bıraktık ve uzaklaştık. Greta havladı ve ben böğürdüm. Sonra agresifliğimiz yok oldu ve farklı bir şekilde oyun oynamaya karar verdi. On bacaklarını yere koydu. Başını bacaklarının arasına aldı, kuyruğunu havaya kaldırdı ve sallamaya başladı. Bir kez havladı ve koşarak ormanın içinde gözden kayboldu.

Peşinden gittim, aradaki mesafeyi kısa sürede kapatarak Greta'yı şaşırttım ama çok çevik değildim. Ne zaman yön değiştirse geride kalıyordum. On dakika boyunca son sürat koştuk, bizi bir çayıra götürdü, otlayan küçük bir geyik sürüsünü korkuttuk ama amacı avlanmak değildi. Dönüp benimle yüzleşti, dilini dışarı çıkarttı ve etrafımda daireler çizmeye başlayıp tekrar kükredi. Yine dövüşmek istiyordu.

ikinci dövüşümüz ilkinden daha uzun sürdü ve birbirimizi perişan ettik, izleyiciler yoktu, kimse bizi durdurmadı, vahşi bir mücadele idi. Ben Greta'yı cezalandırdım, o da beni cezalandırdı. Sonunda uzuvlarımızdan kanlar damlarken birbirimizden uzaklaştık ve ikimiz de daha fazlasına hazırmışız gibi görünmeye çalıştık ama aslında bir ara vermenin zamanı gelmişti. Nefes nefese kalmıştık. Boşa harcayacak nefesimiz kalmadığı için konuşmuyorduk. Birbirimizi bu kadar yormamız iyiye işaretti. Yanıma gelirken kulakları ve kuyruğu havadaydı, agresif değildi. Oturdu ve kanlı burnunu kaldırıp bana baktı. Ben de yere oturdum ama sonra yere uzanıp çektiğim güçle kendimi

iyileştirmeye karar verdim. Greta da kendini sol yanının üzerine bıraktı, şimdi çimenlerin üzerinde birbirimize bakıyorduk.

Farkında bile olmadığım yerlerimden yaralanmıştım. Siodhachan acıyı dindiren bir bağ öğrenmiş ve bana da öğretmişti. Ama şimdi bu bağı kullanmadım. Greta'nın benzer bir bağı yoktu ve adil olmazdı.

Sonunda nefes alıp verişimiz düzene girdi ve göz kapaklarımız ağırlaştı. Gözleri birkaç kez kapandı ve ben de aynı durumdaydım.

İnsan formuna dönerken kemiklerinin çıkarttığı çatırtıyla uyandım. Güneşin durumuna bakacak olursam birkaç saattir uyuyordum. Isınmıştım ve şekil değiştirirken kendimi daha iyi hissediyordum.

Greta, Teşekkürler, dedi. Güzel bir dövüş ihtiyacım vardı.

Öfke ve sabırsızlıktan başka duyguyu gösterecek durumda değildim. Bunları sıklıkla hissettiğim için, nadiren dışarıya belli ederdim. Sadece, Benim de, dedim.

Bakışları vücudumda gezindi. İyileşmişsin.

İyi bir şey, değil mi? Sen de iyileşmişsin.

Gitmeye hazır mısın?

Kıyafetlerimizi bıraktığımız yere geri döndük. Uzun yürüyüş boyunca bir sürü şeyden bahsetti ve ben doğru yerlerde homurdanarak onayladım, söyleyecek uygun sözcükler aradım. Beni tekrar görmek isteyip istemediğine emin değildim. Birlikte geçirdiğimiz vaktin, bana duyduğu ilgiden değil de geçmişle ilgili olduğunu düşünüyordum. Hızlı konuşması, bundan sonra ne olacağını bilmediği için duyduğu huzursuzluğunun göstergesiydi. Ama neden huzursuzdu? Benden hoşlandığı ve benimle her şeyi paylaşmak istediği anlamına mı geliyordu? Yoksa birlikte geçirdiğimiz zamanı uzun süreli bir şeye dönüştürmemem için çaresizce vakit mi geçiriyordu?

Kıyafetlerimizin yanma ulaşınca konuşmayı bıraktı ama ben henüz bir şey söylemeye hazır değildim. Hissettiğim gibi korkmuş görünüyor olmalıydım çünkü giyindikten sonra birkaç saniye yüzümü inceledi ve sonra beni rahatlatmak için gülümsedi.

Benim saçmalıklarımı dinlediğin için teşekkürler, dedi. İyi bir dinleyicisin.

Daha önce hiç iyi bir dinleyici olmakla suçlanmamıştım. Muhtemelen dile aşına olmamamın sonucuydu. Ya da zamanda bu kadar ileri gitmek beni değiştirmişti.

Greta ellerini havaya kaldırdı ama sonra aşağıya indirerek kendi bacaklarına vurdu. Çok eğleneliydi.

Evet, öyleydi. Beklenmedik ve hoş bir eğlenceydi.

Şimdi gitmen gerektiğini biliyorum ama istersen beni tekrar ziyaret edebilirsin. Burnu benimkine dokunacak kadar yakınım a girdi. Mavi gözlerinde ışıklar dans etti. Biliyorsun. Boşsan. Ve sen de istersen.

İsterim, dedim. Başımla onayladım, daveti beni rahatlattı. Senden hoşlandım. Tanrılar adına, sanki bir ozan ailesinden geliyordum. Amcam

bunu söylediğimi duysa, bir daha ihtiyacım olmayacağını düşünerek taşaklarımı kopartırdı.

Güzel. Ben de isterim. Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve beni şaşkın bir biçimde ormanın ortasında dikilirken bırakıp arabaya doğru yürümeye başladı. Gözden kaybolmak üzereyken ağızımdan bir cümle çıktı.

Huzur seninle olsun, doğa seni kutsasın! diye seslendim. Cevap vermedi ama beni duyduğunu biliyordum.

Başımı iki yana salladım ve kafamı dağıtmaya çalıştım. Acilen kendi dengemi kurmalıyım. Öğrenecek çok şeyim vardı.

Listenin birinci sırasında Tır na nÖg vardı çünkü orada Eski İrlanda dilini konuşabilir ve kafatasıma bir çekiç yemiş gibi cümleler kurmak zorunda kalmazdım.

Elemental bana göle doğru koşmamı söyledi. Siodhachan orada bir ağacı bağlamıştı. Dünyayı Tır na nÖg'a bağlamak için yüzlerce yıl uğraştığını söylemişti. O dönemde krallar insanların genç yaşta ölmesine alışkındı ve rahiplere bunun tanrının planı olduğunu, kimsenin tanrının planını sorgulayamayacağını söylettiriyordu. Siodhachan dünyanın ağaçlarını bağlarken hem uğraşacak bir şey bulmuş hem de kısa vadede Aenghus Ög'den uzak durmuş ama aynı zamanda başı belaya girecek olursa kaçacak bir yerleri olmasını da garanti etmişti. Yaptığı şeyler arasında yüzde yüz tasvip ettiğim bir şey varsa, o da bu projesiydi.

Ben yeni Druid'ler eğitmem gerektiğini düşünüyordum -benim misyonum bu olmalıydı- ama sayımızın fark yaratacak kadar artması için zaman gerekti. O esnada ağaçları kullanarak dünyanın dört bir yanma girmek, az sayıda Druid'in etkili olmasını sağlayabilirdi.

Doğru ağacı bulunca hemen Fae Sarayı'nın kıyısında bir yere geçtim. Orada geceydi ve birkaç muhafızdan başka kimseyi görmedim. Gümüş ve yeşil renk kıyafedi uçan bir peri beni görünce, bu boyutta ne işim olduğunu sordu. Sabrım tükenmek üzereydi.

Senin burada işin ne? diye karşılık verdim.

Bana verilen görevi yerine getiriyor, sarayı koruyorum, dedi. Kılıcını çekti ve aynı cümleyi tekrarlamaya hazırlandı ama araya girdim.

Sarayı neden koruduğunu sorabilir miyim? Birinin, pantolonunu indirip sarayın üzerine işemesinden mi korkuyorsun? Burada korkulacak bir şey yok evlat. Burası bir çayır! Birisi, kimse bakmıyorken uğursuz bir bağ kurabilir. Ve bazen diğer boyutlardan haberciler olmadık zamanlarda gelir. Şimdi, sen kimsin?

Ben sana bu dili kimin öğrettiğini merak eden adamım. Sen, uğursuz bir bağ derken ciddi miydin? Fae, duyarlı kıyafetler giyen, açık sözlü ve gururlu bir ırktı. Şu hâline bak! Kılıcını bana doğru salladı. Burada ne işin olduğunu söyle ya da burayı terk et!

Benim işim, Fae'nin Birincisi Brighid'le. Dünyadan gelen bir Gaia Druid'iyim. Dünyaya geri döndüğümü haber vermeye geldim.

İrkilerek geri çekildi. Bir Druid mi? Demir Druid değil, öyle mi? Fiziksel tepkisi, Siodhachan'ın bana anlattıklarıyla uyumluydu. Çırağım haklıydı: Burada popüler değildi. İtiraf etmesi zordu ama yapılacak en iyi şey, tavsiyesine uyup Siodhachan'ı tanımıyor gibi yapmaktı.

Hayır evlat, demirim yeni bitti. Ve demiri Druid büyülerine karıştırmak, Minch'in Mavi Adamları ile yüzmek kadar aptalca bir fikir. Brighid'e burada olduğumu söyler misin? Ya da ona biriyle haber gönderir misin?

Bunun için ismin lazım.

Eoghan Ö Cinneide.

Tahtın dibinde bekle. Hazır olunca yanma gelir. Kılıcıyla, küçük bir tepenin üzerindeki demir sandalyeyi işaret etti.

Pekâlâ. Yanından geçtim ve uzun bir bekleyişe kendimi hazırladım. Günün doğmasına saatler vardı ve Brighid'in uyanmasını bekleyeceğime emindim. Tahtın önüne bağdaş kurup oturdum ve dövmelemlerimi herkesin görmesi için gömleğimi çıkarttım. Druid olmak konusunda doğruyu söylediğimi belli etmekten başka bir şey yapmayacaktım.

Sanırım yarım saat geçti ve sonrasında, gökyüzünden demir tahta doğru turuncu bir alev topu indi. Alev topu beni şaşırttı ve yere çarpmasıyla, alevden bir duvar açığa çıktı. Sıcaklıktan rahatsız olup geri çekildim. Arkamı döndüğümde Brighid tahtında oturuyor ve küçük tepenin etrafını ateşten bir duvar çevreliyordu. Üzerinde kemerli, basit bir mavi tunik vardı ve boynunda altın bir tork göze çarpıyordu.

İsminin Eoghan O Cinneide olduğunu söylediler, dedi.

Evet.

Toprağa bağlı olduğunu ve gerçekten bir Druid olduğunu görebiliyorum. Oğlum Goibhniu, iki milenyum Zaman Adaları'nda geçirdiğini söyledi.

Evet.

Seni oraya koyanın Morrigan olduğunu ve seni oradan Siodhachan O Suileabhâin m çıkarttığını da ekledi. Bana sebebini söyleyebilir misin?

Ölme ihtimaline karşı Morrigan bana bir sır vermişti. Ölmeden önce Siodhachan'a benim nerede olduğumu söylemiş. Onun beni normal zamana geri döndüreceğini bildiği için.

O zaman konuşacak çok şeyimiz var.

Evet Brighid, var.

13. BOLUM

Belki de tanrılar bulundukları diyarda bir şeyleri konuşmak için bizden daha çok vakit harcıyordu. Fakat dünyaya geldiklerinde belirli bir yapacaklar listeleri oluyor ve hiç vakit kaybetmiyorlardı. Birkaç saniye içerisinde pasif gözlemden aktif savaşa geçmek kafa karıştırıcı olmalıydı çünkü amaçları veya stratejiyi ya da taktikleri konuşacak zamanları olmuştuydu. Sol tarafta

kendime bir yer seçtim ve Laksha da tanrıçanın sağında pozisyon aldı. Durga ve aslanı rakshasaları karşılamaya giderken, ilahi silah anlamına gelen Shakti'nin ne anlama geldiğini öğrendim. Aslan aralarından geçtikten sonra geride iki büküm şeytanlar kalıyor ve Durga silahlarıyla dehşet saçıyordu. Bazı şeytanları havaya fırlatırken bazılarını ezip geçiyor, kesiyor, biçiyor ve her yeri kana buluyordu.

Bir an için kendimi fazlalık gibi hissettim. Durga her şeyle kendisi ilgilenebilirdi. Ama rakshasalar, sayıları azalırken bile evden çıkmaya devam etti. Arkamdan gelen bir kükreme, dönüp bakmamı gerektirdi ve şehirden üzerimize bir ordunun daha geldiğini gördüm. Raksoyuj kendini koruması için bütün ordusunu çağırıyor, şehri kısa süreliğine rahatlatırken bizi büyük bir sıkıntıya sokuyordu.

Göz ucuyla, ellerini iki yana açıp cansız öne düşen Laksha'yı gördüm. Bir darbe almamıştı, bu yüzden vücudu terk ettiğini ve eterdeki formuyla dövüşeceğini düşündüm. Rakshasaların arasından geçerek babama ulaşmaya çalışabilirdi. Kadının kafasını yerden kaldırmayıp ölü taklidi yapacak kadar zeki olmasını ümit ettim yoksa vücudunun kontrolünü geri almanın keyfini çok uzun süre çıkartamayacaktı.

Laksha, raksoyuj ile eterde dövüşmeye başlamadan, benim de babamın yanma gitmem gerekti.

Biz evin içine giriyoruz Orlaith. Benimle gel.

Geliyorum.

Rakshasalar, Durga'ya doğru atılıyor ve bizim tarlada olduğumuzu bile fark etmiyordu. Devi gibi görünmezlik büyümü aşıp aşamayacaklarını bilmiyordum ama akıllarına beni aramak gelmedi. Rakshasalardan uzaklaşmak için biraz daha sola çekildim, eve gizlice girmeyi ve raksoyuj tek tehdidin Durga olduğunu fark etmeden Fulteach'imle işimi yapmayı ümit ettim.

Ev ile aramda yüz metre kala savaşın doğası değişti. Kapıdan farklı bir tür şeytan çıkmaya başladı. Şimdi dışarıda toplananlar, mavi derili ve çok kolluydu. Güçle parlıyorlardı. Durum değerlendirmesi yaptım ve Atticus ile Jaslo'nun yakınlarındaki soğan tarlasında karşılaştıkları Loki'nin formuna benzediklerini düşündüm. Muhtemelen rakshasa değil, asura denilen güçlü şeytanlardı bunlar. Duruşları bile farklıydı: Silah ustası gibi hareket ediyorlardı. Rakshasalar ise dövüş sanatlarından, eline kaşık alıp dövüşen köylüler kadar haberdardı.

O duvarın ortasında babam yürüyordu. Gözleri mavi bir ışıqla parlıyordu ve yılların getirdiği akademik kayıtsızlık ifadesinin yerini, uğursuz bir surat almıştı. Tabii ki babamı uzun süredir görmemiştım ama ne kadar yaşlandığını fark edince moralim bozuldu. Saçları beyazlamış ve seyrelimişti. Kafasının tepesi açılmış ve gençliğindeki kusursuz çenesinin altındaki deri sarkmıştı. Yaşını kabullenebilirdim fakat yüz ifadesi midemi bulandırdı. Babamı daha

önce bana bakarken öfkeli veya kayıtsızlıktan daha kötü bir yüz ifadesiyle hiç görmediğimi anladım.

Şimdi Durga'ya bakarken öyle bir sırtıyordu ki yüz ifadesini görenler ya kaçar ya da babamın göğsüne bir şarjör boşaltırdı. Anlaşılmaz bir şeyler böğürdü ve asurlar, ellerinde uzun kılıçlarla öne atıldı. Çeliğin parıltısı mavi derilerine vurunca köpüklü bir dalgaya benzediler. Ve bu dalga, şimdi Durga'nın üzerine çökmeye hazırlanıyordu. Durga ile aslanının etrafında dalgalandılar, siyah rakshasaların yerini aldılar ve birkaç dakika öncesine kadar berrak olan gökyüzü, onların gelişiyile kararıp bulutlandı. Arkamdaki rakshasa ordusunun kükremeleri daha yakından geldi ve Fuilteach'i kınından çıkarttım. Hedefim belli olduğu için yanlarından koşarak geçip gitmeye çalıştım. Babama ulaşmadan önce yolda birkaç tane de şeytanı saf dışı bırakmam gerekiyordu ama her şey mümkündü ve sorunlar çözülebilir duruyordu -her şey birden değişene kadar.

Scathmhaide'ı sol elimde çevirdim ve gırdakları hedef aldım, saldırıyı beklemeyen rakshasaların nefes borularını kestim. Birkaç tanesinin boynuna da Fuilteach'i sapladım, vuruşlarıma ivme kazandırmak için eksenim etrafında dönmeye devam ettim. Siyah kan yağ gibi fişkırıyor ve cesetler tarlaya saçılıyordu. Önce kolay bir işti, eğitim mankenleri kadar zekâsı olan düşmanların içinden geçiyordum. Ama sonra babama en yakın olanlar, Durga değil de başka birinin yandan saldırıya geçtiğini anladı. Döndüler ve kılıçlarını görünmez düşmana doğru savurdular. Babam fark etmedi, bakışları hâlâ tanrıçanın etrafını kuşatan, kaynayan kalabalığın üzerindeydi.

Rakshasaların saldırılarını karşılamak için sopamı iki elimle tutmam gerekiyordu ve sonra babamı koruyan üç asura da bana doğru döndü. Fuilteach'i kınına soktum ve saldırıya geçtim. Kılıçları karşıladım ve iki büküm olmaları için karınlarına saldırdım, ardından kafalarına veya gırtlaklarına indirdiğim darbelerle işlerini bitirdim.

Orlaith birkaç kez arkamı kolladı, kükremelerinden ve arkamdan gelen paniğe kapılmış seslerden bunu anladım.

Fakat asam tek başına asurların savunmasını geçmek için yeterli değildi. Dört kollarını önlerinde çevirerek aşılmaz bir çelik duvarı oluşturuyorlardı ve rakshasalardan daha disiplinliydi. Tek bir silahı olan birine karşı harika iş çıkartıyorlardı. Bir açıklık yaratmak için yüzlerine bıçaklarımı fırlattım. Bıçağın nereye doğru gittiğine bile bakmadım çünkü ölümcül yaralar açmayacaklarını biliyordum. Bıçaklarım, irkilmelerine ve savunmalarında anlık boşlukların açılmasına sebep oldu. Ben de bunu fırsat bilerek Scâthmhaide'ı gırtlaklarına geçirdim. Kolumda ıslak bir şey hissettim ve bakınca yaralandığımı gördüm. Fark etmezdi; hem adrenalini doluydum hem de topraktan güç çekiyordum. Şimdi babamla benim aramda sadece bir tane asura vardı.

Şeytanın inanılmaz bir tekniği vardı ve şimdi arkadaşları da düştüğü için var gücüyle mücadele ediyordu. Çömeldim ve Scathmhaide'ı bileğine doğru savurdum, kemikten bir çatırtı geldi ve sonra ben yerimden kalkarken asura yere düştü. Yerde bir saniyeden az kaldı, sonra asamı burnuna geçirdim ve beynine kadar soktum -normalden daha vahşiydim çünkü babamla aramda duruyordu. Kafamın içinden bir ses, savaştaki bu tavrımın, elementallerin bana Vahşi Druid demesinin sebebi olup olmadığını sorguladı.

Babam -veya raksoyuj- sonunda bana döndü ve yakında bir tehdit olduğunu anladı. Ben de göz bebeklerinin nereye gittiğini merak ettim. Göz yuvaları bir yılbaşı ağacının süsleri gibi masmaviydi. Fakat bunun üzerinde çok fazla düşünürsem fırsatı kaçırdırımdım ve rakshasaların şehirden gelen gürültüsü gittikçe şiddetleniyordu.

Fuilteach'i kınından çıkarttım ve ucu aşağıya bakacak şekilde kavradım -bu duruş, saplamaktan çok kesmeye uygundu ve öne atıldım. Babamı ele geçiren şey kendine gelmeden ve şüphelerimle kendi zihnimi bulandırmadan saldırıya geçmeliydim. Keskin bıçağı göğsünün ortasına doğru savurdum ve gömleğini parçaladım, altındaki derinin de kanı aktı. Babamı kurtarmaya en çok yaklaştığım andı çünkü başının üzerindeki diğer çakraya saldıracak vaktim olmadı.

Fakat ardındaki motivasyonu bilmesem de bir satranç oyunuymuş gibi hamlelerini gördüm. Rakshasa belası Durga'yı dünyaya getirmişti. Durga'nın varlığı da raksoyuj ve asunAa-rın dikkatini çekmişti. Tepemizdeki bulutlar, uydulardan görülmemize engel oluyordu. Böylece insanlar, şeytanlar ile tanrıların savaştığını öğrenmeyecekti. Ve sonra, mavi şeytanlardan oluşan dalga, Durganın savunmasını geçip aslanını yaralarken -hayvanın böğürmesinden belliydi- Devi artık sabrı ve kibarlığı bir kenara bıraktı. Aslanın kükremesine, ben vücudunu kestiğim anda raksoyuj dan yükselen çılgılık eklendi. Avantajı kaybetmeden alnında ikinci kesiği açmam gerekiyordu ama babam kolunu öfkeyle şakağıma geçirdi. Olması gerekenden çok daha güçlüydü ve beni geriye savurdu. Gözlerimin ardında şimşekler çaktı. Orlaith'e takılıp dengemi kaybettim ve yere düştüm. Artık düşmanı hazırlıksız yakalama şansını tamamen kaybetmişim. Yerde yattığım yerden, havaya sıçrayıp orada asılı kalan Durga'yı gördüm. Yedi kolu aşağıda, biri yukarıdaydı. Yukarıdaki elinde Indra'nın şimşegini tutuyordu. Alnındaki üçüncü göz açıldı ve yıkımı beraberinde getirdi.

Durga'nın aslanının etrafındaki asurdları yıldırım çarptı. Geriye savruldu ve derileri kavruldu, sonra bir yıldırım da babama doğru fırladı. Babamı yok etmedi veya geriye düşürmedi ama derisini yakmadan kıyafetlerini yok etti. Mavi alevlerle çevrili babam, solgun ve zayıf görünüyordu. Gırtlaktan gelen ve babama ait olmayan bir sesle böğürdü.

Ayağa kalktım ve geri çekildim çünkü yerdeki titreşimi hissedebiliyordum. Babam şimdi, hissedilebilir, kavurucu bir sıcaklık yayıyordu, içgüdüsel

olarak elli metre uzaklaştım ve bu arada Orlaith'i tüylerinden tutup yanımda götürdüm. Koşarak kaçarken, daha yapacak işim olduğunu hatırladım. Fakat Devi, gücünü vuruşuna aktarmaya devam etti ve ikinci vuruşu yapacak kadar yakına girmem mümkün değildi. Sanki dört yüz derecelik, ağzı açık bir fırının önünde duruyordum.

Orlaith Neler oluyor? diye sordu. Fakat açıklayacak zamanım yoktu.

Yanımda kal, dedim. Devi'ye bağırdım. Durga, bekle, rak-soyuju babamdan ayırabilirim! Sadece bir şansa daha ihtiyacım var!

Babamı ele geçiren büyücü inanılmaz güçlü olmalıydı. Yoksa böylesine kavurucu bir saldırıya, efsanevi savunmaları olmasa, bir saniyeden fazla dayanamazdı. Fakat düşündüğüm kadar güçlü değildi. Durga'yı buraya getirerek her ne yapmaya çalışıyorsa, başarısız olmuştu. Babamın yüzündeki küstahlık ve şeytani ifade yavaş yavaş yok oldu ve gözlerindeki mavilik de solmaya başladı. Vücudu, saldırının basıncı altında titredi.

Lütfen dur! Bunu düzeltebilirim! diye yalvardım.

Fakat Devi, yıldırımına güç vermeye devam etti. Babamın etrafındaki enerji çatırdadı ve fırl fırl dönmeye devam etti. Babamın hareketleri, istem dışı ve titrekti. Görünmezliğimi kaldırdım ve babama seslendim.

Baba! dedim. Beni duyuyor musun? Benim, Granuaile! Başını bana doğru çevirdi ve mavi ışıkları söndü. Gözleri yeniden kahverengiydi. Bir anlığına, şaşkınlık, hayret ve sevgi, yüzüne geri döndü. Kızını hatırlayınca, bir elini bana doğru kaldırdı. Sonra Devi'nin enerjisi raksoyuja galip geldi ve babam korkunç bir patlamayla, etrafa etler, kemikler saçtı. Açığa çıkan kırmızı sis hemen buharlaştı ve az önce durduğu yerde, küllerle dumandan başka bir şey kalmadı.

14. BOLUM

Birkaç gün içinde ikinci kez Tempe'ye girerken birkaç saat kalıp keyfini çıkartabileceğimi düşünüyordum. Mili Avenue'yü, düşündüğümünden daha çok özlemiştim. Köşelerde hâlâ sahte takılar satan veya bir sonraki yemeğinin parasını çıkartmak ümidiyle berbat sesleriyle şarkılar söyleyen, yıkanmamış insanlar vardı. Eski bir Tom Petty şarkısının nahoş bir versiyonunu söyleyen, pis kokulu bir çifte yanaştım ve yanımdan geçenlere, bu insanların ne olursa olsun birer mülteci gibi yaşaması gerektiğini hatırlattım. Yanlarına oturmama izin verdikleri için çifte kırk dolar verdim ve gözlerine inanamadılar.

Bir tanesi, Teşekkürler! dedi. Ama elinde tuttuğu yirmiliklere bakarken, yüz ifadesi yavaş yavaş değişti ve çılgınca bir kahkaha attı. Ha-haaah!

Yanımdaki arkadaşı, Ahbap, büyüksün. Gerçekten büyüksün! Sayende en güzel sandviçleri yiyeceğiz! dedi. Arkasına dönüp ellerinde torbalar taşıyan iki gence seslendi, yeni öğrendiği şeyi paylaşmaya çok hevesliydi. Buradaki köpekli ve kılıçlı adam çok havalı! Şaka yapmıyorum çocuklar, dedi. İki delikanlı ırkildi ve adımlarını hızlandırdı. Yeni hayranlarım herkesin ilgisini

çekmeden uzaklaşmanın en iyi seçenek olduğuna karar verdim. İkiliye sarıldım ve bol şans diledim. Ardından Hal ile buluşmak için Rûla Bula ya doğru yürüdüm.

Atticus, daha önce hiç sandviç için bu kadar heyecanlanan insanlar görmemiştim. Çok sevdikleri sandviçleri satan dükkân nerede?

Bilmiyorum dostum. Bahsettikleri sandviçlerin çok özel olduğunu sanmıyorum. Fakat onlar için özel olacağına eminim.

Yemek konusundaki heveslerini paylaşıyorum. Ben de bu konuda dünyaya efsanevi bir katkıda bulunmayı düşünüyorum. Miyamoto Musashi'nin kılıç kullanmada, senin demirde uzmanlaştığın gibi, yemek konusunda uzmanlaşacağıma Oberon'un önceki akşamki banyo hikâyesinden kendine böyle bir ders çıkartacağını düşünmemiştim ama bununla yaşayabilirdim. Yemek pişirmeyi öğrenmek mi istiyorsun?

Hayır, sen pişireceksin ve ben tadına bakacağım. Çünkü senin parmakların ve benim de gelişmiş tat alma duyum var. Birlikte Sirius restoran zincirini açacağız ve kendime özel yemeklerim olacak. Oberon'un Sekiz Baharatlı Turbo Sosisleri veya Oberon'un Parmak Isırtan Biraya Yatırılmış Sosisleri gibi.

Atardamarları tıkayacak türden heyecan verici bir maceraya benziyor.

Abe Froman'a Sosis Kralı'nın ne olduğunu göstereceğiz! Sakın bana onun gerçek olmadığını söyleme.

Hal ile dışarıda oturduk çünkü ekim ayı olmasına rağmen hava güzeldi. Kamufleli Oberon, masamızın altına uzandı. Sıcak aylarda gölge sağlayan bir şemsiye, tepemizde açıldı. Bira söyledik, mekânın harika balık ve cipsini sipariş ettik. Oberon için de bir şeyler istemeyi ihmal etmedik. Hal'in morali yerindeydi.

Senin Başdruidin gerçekten enteresan bir karakter. Dün öğleden sonra burada yemek yedik ve onu sürüyle tanışması için eve götürdüm. Anlattığı hikâyeler! dedi. Kıkırdadı. Sen ve şu keçi!

Ah, hayır -onu unutmuştum; çok teşekkür ederim. Biraz daha gülecek gibiydi ama hemen araya bir soru soktum. Şimdi nerede?

Bilmiyorum. Belki Greta biliyordur.

Neden?

Dün akşam evimden Greta ile çıktı.

Doğrusu bu haberi nasıl yorumlayacağımı bilemedim çünkü Greta beni sevmezdi, o yüzden bu bilgiyi sonraya bıraktım ve bir yorum yapmadım. Aslında huzursuz olmuştum ama bunu Hal'a belli edecek değildim. Hemen konuyu değiştirdim.

Eski dükkânımın başına geçen Rebecca Dane'i hatırlıyor musun?

Tabii ki hatırlıyorum.

Onun geçmişine bir bakmanı istiyorum. Demek istediğim, her şeyine. Özellikle de evinin büyüklü olup olmadığını veya buradaki paranormal

topluluklarla bir bağlantısı olup olmadığını bilmek istiyorum. Belki de hiç tahmin etmediğimiz yetenekleri vardır.

Yiyeceklerimiz geldi ve garson başka bir şey isteyip istemediğimizi sordu. Hal delikanlının gitmesini bekledikten sonra cevap verdi. Bu konuda ciddi olduğunu biliyorum ama sebebini hayal edemiyorum. Büyülü bir yeteneği olduğuyla ilgili en ufak bir şüphe uyandırmadı.

Eskiden öyle olduğu konusunda hemfikirim. Ama şimdi, kandırılmış olabileceğimizi düşünüyorum. Ganesha'dan gelen rüyayı, dükkânı sattıktan kısa süre sonra görmüştüm. İnari hedef göstermekte haklıysa, Rebecca'nın o dönemde yaptıkları bir şeyleri başlatmış olabilir. Sadece bir duaysa, neden Rebecca'nın tanrıların ilgisini çekmiş ve bir şeyleri başlatmıştı? Buradaki işimiz bittikten sonra onu görmeye gideceğim ama emin olmak için kadının araştırılmasını istiyorum. Parmaklarını masanın üzerine vurdu ve başıyla onayladı. Pekâlâ. Başka ne var? Oberon'un masanın altından bir şeyler yiyebilmesi için yanımdaki koltuğun üzerine içi yiyecek dolu bir tabak koydum.

Özel vampir savaşıma devam edebilmem için biraz daha paraya ihtiyacım var. Bu savaş çok işe yaradı.

Hal boğazını temizledikten sonra çatalını eline alıp tabağına saldırdı. Pekâlâ, keyfini bozmak istemem ama burada muhtemelen araya girip savaşları finanse etmenin pahalı olduğunu ve senin kaynaklarının sınırsız olmadığını hatırlatmam gerek.

Doğru ama başka kaynaklarım da var, dedim. Hal çiğnemeye ara verdi. Sana hiçbir zaman hepsini anlatmadım ve şimdiye kadar kullandıklarımın daha fazla kaynağım var. Hal ağzı balıkla doluyken kükredi. Onları ne için saklıyordun?

Aenghus Ög'den kaçmak için. Ve bir gün vampir öldüren kiralık katillerden bir orduya ihtiyacım olur diye.

Hepsini nasıl yönetiyorsun? Çok fazla vaktini alıyor olmalı. Biliyorum, çünkü bana söylediklerini yönetmekte bile zorlanıyorum.

Omzumu silktim ve patateslerden birini sosa batırdım. Benim için bu gibi şeylerle ilgilenen, güvenilir bir dostum var. Onu seversin Hal. ismi Kodiak Black.

Kodiak? Bir tür ayıya dönüşen mi?

Evet ama ona ayı adam deme. Böyle söylenince hiç hoşuna gitmiyor.

Atticus, bana söylemediğin başka büyük ayılar varsa, sayıları kaç tane?

Sadece Orven ve Kodiak var. Yemin ederim.

Hal, Vay canına. Ben o ayı çocukları duydum, dedi. Ama hiçbir tanesini görmedim. Onu nasıl buldun?

Alaska'da, yazın çok lezzetli somonların olduğu yerde. Tahmin edeceğin gibi, taze balık peşindeydi.

Hah. Normal insanlara da isminin Kodiak olduğunu mu söylüyor?

Hayır, onlara ismimin Craig olduğunu söylüyor. Sana e-posta adresini veririm.

Tamam. Hey, e-postalardan ve vampirlerden bahsetmişken, senin için bir şeyim var. Hal elini ceketine attı ve göğüs cebinden bir zarf çıkarttı. Zarfı bana uzattı ve ben alır almaz yüzünde suçlu bir ifade belirdi. Çok geç olsa da şüphelendim.

Hal? Bu nedir?

Yemeğine baktı. Bir mektup, diye mırıldandı.

Hal?

Gelişmelerle ilgili. Üzgünüm.

Ah, buna inanamıyorum!

Zarf resmi bir mektuba benzemiyordu ama üzerindeki zarif yazı tanıdıktı. Zarfı açtım ve içinden, ikiye katlanmış, menekşe renginde bir kâğıt çıkarttım.

Sevgili Bay O’Sullivan:

Bunu okuyorsanız, Artemis ile Diana’dan kurtulmuş olmalısınız ve bu yüzden size anlaşmamızı hatırlatmak istedik. Loki, gözetimimizden iki gün önce kaçmış olsa da şartlarda anlaşmıştık. Loki’nin bir ay gözetim altında tutulmasına karşılık, bir sene boyunca, vampirlerden arınmış Polonya vadetmiş-tiniz. Sunduğumuz hizmetlerin karşılığında, verdiğiniz söze sadık kalarak, Polonya’yı vampirlerden

arındırmanızı istiyoruz. Hesabıma göre, Loki’nin iki gün etkisiz hâle getirilmesine karşılık, Polonya’yı yirmi dört gün vampirlerden arındırmanız gerek. Vampirlerle ilgili önlemleri, kararlaştırdığımız tarihte alacağınızı ümit ediyorum.

Sevgilerimle, Malina

Sokolovska

Bakışlarımı, imzadan avukatımın huzursuz gözlerine kaldırdım. Bu da neyin nesi Hal? Bir başkası adına müvekkiline ultimatoma mu veriyorsun?

Sanki seni sıradan bir kurye bulabilecekmişsin gibi konuşma. Ve bu yasal bir evrak değil.

Bunu okudun mu? Benim veya onun sunduğu hizmetlere aracılık edeceğin konusunda anlaşmamıştık. Anlaşma, bir aylık gözetime karşılık bir yıldı. Onu bir ay gözetim altında tutamadılar, bu yüzden kontratımız geçersiz.

Ona bunu mu söylememi istiyorsun?

Sen ne düşünüyorsun?

Bence senin hesabında bir sorun var. Bir ayın tam olarak ne olduğuyla ilgili tanıma takılacak olursak, Loki’yi otuz gün etkisiz hâle getirirler, otuz bir gün olmadığı için kontratın geçersiz olduğunu mu söyleyecektin? Çabaları ödüllendirilme-yecekse, onu bir aydan fazla etkisiz hâle getirmeleri için sebep nedir? Böyle bir anlaşma yapmadan önce beni aramalıydın.

Bir soğan tarlasında çıplaktım Hal, peşimde de iki av tanrıçası vardı. Avukatımı arayacak zamanım veya telefonum yoktu.

Malina'nın telefonu olduğuna eminim. Onu arayabilirdin.

Yapma. Bu konuda bana yardım et.

İç geçirdi. Onu, ona bir borcun olmadığına ikna etmemiz çok zor görünüyor. Ama belki süreyi azaltabilirim. Kontratın ruhunda Polonya'yı vampirlerden arındırmak var ve bunu nasıl ispatlayacağına dair özel bir ibare görmedim. Kadını yirmi dört günden daha kısa bir süreyi veya belirli sayıda vampirin ortadan kaldırılmasını kabul etmeye ikna edebilirim. Bence bu çok akıllıca olur. Çünkü dünyanın bütün vampirlerini senin onları öldüreceğini varsayarak Polonya'ya davet ederse ne yapacağız? Öyle veya böyle, bir şey yapmak zorundasın. Pekâlâ. Neler yapabileceğine bir bak ve bana haber ver. Masanın üzerine hesabı ödemeye yetecek ve biraz da artacak kadar para koydum. Umarım Kodiak ile en kısa sürede tanışırsınız. Ona bir mesaj atıp seni beklemesini söyleyeceğim. Bu arada sen de hesaplarımın bir kısmını nakde çevir.

Anlaştık. Tokalaştık ve Oberon'a, gelecekte böyle anlaşmalar yapmama engel olmasını söyledi.

Ona onunla aynı fikirde olduğumu söyle ama önce avukatımla konuşmam lazım.

Ah, Hal? dedim.

Evet?

Yerinde olsam şirketin güvenliğini sil baştan gözden geçirir, yozlaşması mümkün olmayan elemanlarla çalışırdım. Leif Helgarson senin çağrılarını dinliyor ve bilgisayarındaki dosyaların arasından bir Truva atı çıkarsa hiç şaşımam.

Ne? Bunu nereden öğrendin?

Calais'den seni aradıktan sonra. Leif'in adamları her şeyi duymuş ve ona her şeyi anlatmış.

Hal öfkelenince sesi boğuk ve yüksek çıktı. Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?

Çünkü şimdi hatırladım. Vampirlerden bahsettik ya, yeni aklıma geldi. Ve Leif'in nasıl olduğunu bilirsin. Muhtemelen seninle ilgisi olan herkesle de bir bağlantısı vardır.

Hal'ın ağzından çıkan Eski Norse dilindeki küfürlerin eşini benzerini daha önce duymamıştım.

Üzgünüm, dedim. Kapıya doğru yürümeye başladım. Oberon da benimle geldi.

Oberon, Sesi öfkeli geliyor Atticus. dedi.

Öyle.

«Konuşmanızı takip etmiyordum. Hal'a arabasındaki turuncgiller kokusunun ne kadar korkunç olduğunu mu söyledin?

Hayır, başka bir şeye kızdı.

Mili Avenue'ye geri döndüğümüzde para verdiğim ikili bıraktığım yerde değildi, şüphesiz bahsettikleri çok lezzetli sandviçleri yemeye gitmişlerdi. Ash Avenue'ye giderken bir hediyelik eşya dükkânına girdim ve bir Sun Devils şapkası satın aldım.

Gözlerimi gizlemek için şapkayı iyice öne eğdim. Çok faydalı bir kılık değiştirme tekniği değildi ama saçlarım eskisinden daha kısa olsa bile, birini genelde en iyi gözlerinden tanırdınız. Gözlerimi görünce kim olduğumdan şüphelenebilirdi. Ayrıca, Rebecca'yı on iki senedir görmemiştim ve beni beklemiyordu. Beni tütsü stokunu yenilemeye gelen bir üniversite öğrencisi gibi görecekti. Aksini ispadamak istemediğim sürece.

Dükkân neredeyse bıraktığım gibiydi, sadece dışındaki boya yenilenmiş, kapının yanındaki pencereye yerel aktiviteler ve hizmetlerle ilgili reklamlar yapıştırılmıştı. Binaya büyülu spektrumda bakınca herhangi bir koruma göremedim.

Oberoria, ben içendeyken dışarıda beklesen olur mu, diye sordum.

cTamam, biraz şekerleme yaparım.

Pekâlâ, biri seni rahatsız ederse havla. Fragarach'ı çıkarttım ve yere koydum, Oberon kılıcımı korumak için üzerine yattı.

Eski dükkânımın kapısını açınca, burnuma farklı kokular geldi -çay, sandal ağacı, kâğıt ve mürekkep. Rahatlatıcı şelale seslerine, bambudan bir flütün iniltisi eklendi, insanların yoga yaparken dinledikleri türden bir meditasyon müziği. Benim için saf nostaljiydi. Huzur ve harmoni içinde dükkânımla ilgilenmeyi özlemiştim.

Rebecca çay tezgâhının ardından, Üçüncü Göz'e hoş geldiniz, dedi. Homurdanarak cevap verdim ve göz temasına girmedim. Kitap raflarına döndüm, bir şeyler bakacağımı belli ettim ve sırtımı Rebecca'ya verdim.

Satılan kitaplar, çoğunlukla din ve felsefeyle ilgiliydi. En üstteki raf, camekânlı ve kilitliydi. Rafın üstünde, NADİR BULUNANLAR ve BİRİNCİ BASKILAR yazıyordu. Ben kendi raflarımı bu şekilde etiketlememişim çünkü insanların büyülerle ilgili kitapları kurcalamasını istemiyordum ama Rebecca bu eserlerin, koleksiyoncuların elinde, diğer kitaplardan çok daha fazla para ettiğini öğrenmiş olmalıydı. Başlıklara şöyle bir göz gezdirince, Rebecca'ya bıraktığım kitaplardan bazılarının hâlâ rafta olduğunu gördüm ama büyük bir kısmı yeniydi.

Büyülü metinlerimin büyük bir kısmının hâlâ gömülü olduğu aklıma geldi. Demir ve taş ile çevrili olarak Tuz Nehri'nin kıyısında yatıyorlardı.

Rebecca kimseye gizlice arkadan yaklaşmazdı. Boynunda hâlâ gümüş takılar ve insanların duyduğu veya duymadığı dinlerin kutsal sembolleri vardı. Arkama geçerken bunların tıngırdadığını duydum.

İlginizi çekerse, nadide eserlerden bir koleksiyonumuz da var, dedi. Sağında durdu ve en üstteki rafa odaklandı. Aradığınız belirli bir şey var mı?

Edgar Rice Burroughs'un eserlerinin birinci baskısı sizde yoktur, değil mi?

Korkarım yok ama Heinlein'in Burroughs'a yazdığı bir aşk mektubu da diyebileceğimiz The Number of the Beasi'm imzalı birinci baskısı var.

Ciddi misin? Olağanüstü.

Harika, senin için getireyim. Şingirdayan bileziklerinin arasındaki plastik bilekliklerden birinde anahtarlar sallanıyordu. Mobil rüzgâr çanı gibiydi.

Seslerin kaynağını işaret ettim. Kolye koleksiyonun çok güzel. Hangisini takacağına karar mı veremedin?

Sanırım karar verdim, dedi. Normal insanların iki misli hızda konuşuyordu. Çok fazla kafein almanın yan etkisinden olabilirdi. Hepsine inandığıma karar verdim.

Gerçekten mi? Bu bir çelişki değil mi?

İnsanlar her zaman çelişen şeylere inanırlar, dedi. Her neyse, senin düşündüğün kadar büyük bir çelişki değil. Dinler, kıyafet gibidir. Bir sürü vardır ve bazıları diğerlerinden daha güzel durur ama günün sonunda hepsinin amacı aynıdır: Çıplak kalmaya engel olurlar.

Din seni çıplaklıktan mı koruyor?

Ruhani bir şeyden bahsediyorum. Birçoğumuz ilahi olanı arar ve büyük bir kısmımız herkesin ortasında çıplak kalmayı sevmez.

Sırıttım. Bu teorilerinizi destekleyecek bir veri olduğunu sanmıyorum ama sanırım buna rağmen doğru olduklarını varsayabiliriz.

Tabii ki. Köklerinde, inançlar da kıyafetler gibi birbirine benzer. Ve inancın belirgin bir gücü olduğunu bu sayede anlarız. Ateistler bile kendilerinin doğru olduğuna inanır ve bu onlara güç verir.

Sanırım bunda haklısın.

Rebecca bana gülümsedi. Sen başka neye inanıyorsun? Heinlein birinci baskısını raftan indirdi ve elime verdi.

Şapkamı çıkarttım ve gülümsemesine karşılık verdim. Ben senin, bu dükkânın sahibi olabilecek en iyi kişi olduğuna inanıyorum Rebecca Dane. Ben Atticus. Hatırladın mı?

Nefesini tuttu ve elini boğazına attı. Ah, tanrılar adına! Bay O'Sullivan!

Bu kadar resmi olmana gerek yok.

Özür dilerim. Sadece, senin öldüğünü sanıyordum ve ölmemene çok sevindim. Ben hep sana dükkân için teşekkür etmek ve bunu neden yaptığımı sormak istiyordum. Dükkânı geri mi istiyorsun? Bunun için mi buradasın?

Hayır, hayır, dükkân senin, dedim. Ama biraz konuşabiliriz. Çay alabilir miyim?

Tabii ki! Otursana, hemen dönerim. Hemen çay yapmaya gitti, yolda sağa sola çarpınca o kadar çok gürültü çıkarttı ki dükkândaki herkes Rebecca ya baktı. Hepsinin yüzünde alaycı bir gülümseme vardı, içeride üç kişi daha vardı ve Rebecca çayı hazırlarken, iki tanesi seçimlerini yapıp paralarını ödedi. Rebecca İngiliz çayı hazırladı, kafeinin etkisini bozmayan türden bir şeydi. Duyularını daha fazla uyarmaya ihtiyacı yoktu, bir bardak daha kahve

içerse, televizyon reklamlarındaki, dakikada üç yüz kelime konuşan profesyonel oyuncuların farkı kalmayacaktı. Ama bu hâliyle de sohbetimizin enerjik olacağı belliydi. Biraz dükkândan konuştuk ve Tucson'da bir şube daha açmayı düşündüğünden bahsetti.

Bir de güzellik uzmanımın kim olduğunu sordu çünkü on iki sene geçmiş olsa da hâlâ harika göründüğümü ekledi.

Çamur banyosu mu yoksa salatalık kürü mü kullanıyorsun? Ah, her ne kullanıyorsan benim de kullanmam gerek çünkü fantastik görünüyorsun, dedi.

Her akşam guacamole maskesi yapıyorum. İşin sırrı avokado.

Gerçekten mi?

Hayır, espri yapıyorum. Biraz sırttıktan sonra, konuyu değiştirmek için elimi masanın üzerine hafifçe vurdum. Sana garip gelebilecek bir şey sormak istiyorum. Biraz düşünmen gerekebilir. Ben dükkânı terk ettikten sonra, hiç benim için farklı tanrılara dua ettiğin oldu mu?

Gözlerini devirip üzerinde bir süre düşünmesini veya böyle bir şeyi neden sorduğumu merak etmesini bekledim ama hemen cevap verdi. Ah, evet, kesinlikle, dedi. Hal bana dükkânı sattıktan hemen sonraydı. Senin için endişeleniyordum.

Bu isteğim pek gerçekçi olmayabilir ama tanrılara tam olarak ne için dua ettiğini hatırlıyor musun?

Sorun değil, hatırlıyorum. Belki de kafein, konuşma hızını artırdığı gibi hafızasına erişimi de güçlendiriyordu. Bir defadan fazla dua ettim. Aslında dokuz tanrıya dokuz kez dua ettim.

Neden dokuz?

Büyülü bir sayıdır.

Tuatha De Danann için, dedim.

İlahi güçlerin sana kılavuzluk etmesi ve senin kurtuluşuna yardımcı olması için dua ettim.

Tam olarak bu muydu? Demek istediğim, belirgin bir şey istemedin mi? Bu arada, çok teşekkür ederim.

Bir şey değil, ben duamdan eminim. O dua, tanrılara birlikte çalışma şansını ama istediklerini yapabilme özgürlüğünü de veriyordu. Sorunun ikinci kısmını hatırlayan Rebecca devam etti. Isa, Ganesha, Odin, İnari, Buda, Guanyin, Shango, Perun ve Brighid'e dua ettim.

Brighid? Gerçekten mi? Bu çok enteresan.

Gerçekten de enteresandı. Ne anlama geldiğini düşününce çok sıra dışı bir şey olduğunu fark ettim. Brighid bunca zamandır Rebecca'nın on iki sene önce ettiği duadan haberdarsa Fae'nin ilki benim kendimi ölmüş gibi göstermemi yutmamış olmalıydı. Tam tersine, benimle oyun oynamıştı. Yine. Fae Sarayı'nda öfkeyle bana bağırduğında aslında rol kesiyordu. Bana senin

on iki sene önce öldüğünü söylediler, demişti. Fakat bu cümle, Senin on iki sene önce öldüğünü sanıyordum, cümlesinden farklıydı.

Benim kendimi olduğumdan daha zeki hissetmeme sebep olan tek kişi Brighid değildi. Perun da bizzat bana göz kulak oluyor ama ben ona iyilik yaptığımı sanıyordum. Asgard'a saldırmadan önce ilk karşılaştığımızda, Thor'un yıldırımlarından korunmam için bana bir fulgurit vermişti. Sonra Coyote benim kılığıma girip bir grup fırtına tanrısının beni öldürmesine izin vermiş, bu sayede Granuaile'i huzur içinde eğitecek zamanı bulmuştum. Ben olmadığımı bilmesine rağmen, beni öldürmeye gelenler arasında Shango da vardı. Lanet olasıca tanrılar çok kaypak.

Afalladığımı fark eden Rebecca hemen ekledi. Ah, kafandan bir sürü şey geçtiğini biliyorum. Bunu neden sorduğunu ve neler olduğunu bilmeyi çok isterim ama kabalık etmek istemiyorum ve bir müşterim var. Elinde birkaç kitapla tezgâhın önünde duran ufak tefek adamın yanına gitmek için izin istedi.

Geçmişe yeni gözlerle bakarken beni en çok şaşırtan şey, Odin'in de işin içinde olmasıydı. Benim kurtuluşuma yardımcı olmayı ve bana kılavuzluk etmeyi tam olarak ne zaman -ve neden- kabul etmişti? Çünkü yanılmıyorsam ben Leif Helgarson ve diğerleriyle Asgard'a saldırmadan önce de her şeyden haberdardı. O gün Thor'u, Heimdall'ı, Ullr'u ve Freyr'i kaybetmişti. Daha öncesinde tek başımayken beni öldürmeye çalışınca, Sleipnir'i de oyunun dışına atmıştım. Belki de mücadelede kimlerin öleceğini önceden bilmiyordu ama sonrasında bu durumu kabullenmişti. Ama neden? Diğer tanrılarla birlikte ne başarmamı ümit ediyorlardı?

Başım dönmeye başladı. Çok büyük bir satranç tahtasında sıradan bir piyondum ve tanrılar benimle uzun süredir oyun oynuyor ama ben özgür seçimler yaptığımı sanıyordum. Aptalca teorim için kendi kendimi azarladım: Tabii ki özgür seçim yapıyordum. Onlar sadece kararlarımı önceden tahmin etme ve beni etkileme konusunda çok yetenekliydi. Fakat bu satranç metaforuna devam edeceksem aklımda iki soru vardı: Oyunun karşı tarafında hangi tanrılar vardı ve oyunun sonuna ne kadar kalmıştı?

15. BOLUM

Babam öldükten sonra zamanın geçmeye devam ettiğini biliyordum ama vücudundan arta kalanlar dışında bir şeye odaklandığımda, tam olarak ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saniyeler de olabilirdi, dakikalar da. Orlaith beni kendime getirdi.

Granuaile? Yüzünde su var.

Babam gitti.

Biliyorum. Benimki de gitti. Babalar genelde gider.

Kelimelerine tutundum, az önce şahit olduğum korkunç manzaradan başka bir şeye odaklanmaya ihtiyacım vardı. Babanı tanıyor musun?

Evet. insanlar ona Seamus derlerdi. Çocuklarıyla oynardı. Bir gece uyumaya gittim ve onu ertesi gün göreceğimi sanıyordum. Ama uyandığımda gitmişti. Herkes üzgündü. Senin gibi.

Evet, şimdi ben de çok üzgünüm Orlaith.

Ben de üzgünüm. Ama endişelenme! Çünkü insanlar dövüşüyorlar. Ve sen uzun süredir hareket etmedin.

Etrafıma baktım. Durga'nın aslanı sağımdaydı ve etrafı kararmış asura cesetleriyle doluydu fakat aslan yaralıydı. Devi arkamdaydı, etrafa saçılmış düşmanlarının arasında dans ediyor ve geriye kalan birkaç rakshasayı kovalıyordu. Raksoyuj artık eylemlerini kontrol etmediği için, rakshasalar şaşkıındı. Durga'nın silahları parıldadı, Indra'nın yıldırımını titreşmeye ve kaçan düşmanları ateşe vermeye devam etti. Durga'nın kısa süre sonra hepsini öldüreceği belliydi.

Sol elimde sıkı sıkı tutmaya devam ettiğim Fuiteach'e baktım, ruh odası mavi bir ışıqla parıldıyordu ve bıçağın kenarında babamın kanı ince bir şeride benziyordu. Zaten babamdan geriye kalan tek şey, bıçaktaki kanıydı. Harcadığım zaman ve efor bir hiç içindi. Şimdi önümde bir rakshasa olsa, ruhunu bıçağa emmek konusunda hiç tereddüt etmezdim.

Vay canına, diye yüksek sesle haykırdım. Öfkemin körüklendiğini hissettim. Bilerek, kasıtlı olarak, bıçağı kınına soktum. Sonra sol elimi daha iyi bir amaç için, Orlaith'i okşamak için kullandım. Daha rahat etmesi için kamuflejini da kaldırdım çünkü artık etrafta çok fazla tehdit kalmamıştı. Donal MacTiernan'dan geriye kalan kül yığınının bakarken gözlerim sulandı.

Çok üzgünüm baba, dedim. Duygularım yine her şeyi bastırdı. Başımı iki yana salladım ve kendime bir görev verdim. Bu işin nasıl çıktığından çıktığını anlamam gerek Orlaith. Laksha'yı bulmama yardım eder misin?

Çok kolay. Hâlâ yerde.

Orlaith beni cesetlerle kaplı tarladan geçirdi. Bazıları yıldırımlarla kavrulmuştu ve otuz metre sonra midemin bulantısına daha fazla karşı koyamadım. Midem boşalana kadar kustum, sonra Orlaith'e, devam edecek durumda olduğumu işaret ettim.

Laksha -veya oğlunu kurtardığımız isimsiz kadının vücudu- hâlâ tarlada yüzükoyun yatıyordu. Ters çevirip nabzına bakınca, kalbinin atmadığını anladım. Ölmüştü ama neden öldüğü belli değildi. Belki de Laksha'nın işiydi ya da Durga tarafından yok edilmeden önce rakshasalardan biri kadını öldürmüştü.

Bakışlarım kadının yakut kolyesine kaydı, Laksha'nın odağı ve tek seferlik eviydi. Belki de taşın içindeydi.

Laksha, orada mısın? Konuşmamız gerek. Artık güvendesiniz.

Cevap almadım, kulaklarıma ipeksi Tamil aksam dolmadı. Durga saldırdığında, Laksha'nın eter formunda, babamın yakınında olduğunu hissetmiştim. Belki de Durga'nın saldırısında Laksha da yok olmuştu.

Raksoyuj gibi eterden bir varlık olduğunu söylemişti ve babamı öldüren şey, Laksha'yı da öldürebilirdi. Dişlerimi sıkarak yakut kolyeyi kadının boynundan aldım ve cebime attım. Köpeğim dışında kimsem kalmamıştı.

Bir ses, Druid, dedi.

Kafamı kaldırıncaya, önümde dikilen Durga'yı gördüm. Şoka girince zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Durga'nın silahları gitmişti. Bir elinde bir deniz kabuğu diğerinde ise bir lotus çiçeği tutuyordu. Diğer elleri boştaydı ama anlamları olduğunu bildiğim farklı şekillerde duruyorlardı. O tarz şeyleri çizimlerde görmüş ama ne anlama geldiklerini merak etmemiştim. Üçüncü gözü kapalıydı ve normal gözlerinde huzur vardı.

Devi, O adamın baban olduğunu biliyorum, dedi. Ama büyücüyü o vücuttan çıkartmanın bir yolu yoktu. Tek seçenek, ölmesiydi.

Her şeyi bilemeyeceğini düşünerek açıklamaya başladım. Su büyüsünden yapılmış bir bıçağım vardı. Doğru çakra noktalarını yaralarsam, o zaman...

Devi başını iki yana sallayınca cümlem yarıda kesildi. Doğru değil. Sadece onu sinirlendirdin -zaten öyle oldu-ama işe yaramazdı. Raksoyuj kendini vücuda o kadar sıkı bağlamıştı ki masum vücudu ortadan kaldırmadan onu öldürmek imkânsızdı. Baban bir kurbandı ama asıl hedefi bendim.

Neden?

Biz çok eski düşmanlarız.

Öyleyse, Laksha su büyüsüyle ilgili bana yalan mı söyledi?

Hayır. Cadı doğruyu söyledi. Daha güçsüz bir ruha karşı işe yarayabilir, bıçak dediği şeyi yapabiliirdi.

Ama bu sözler benim için teselli değildi. O da öldü mü? Devi'nin ellerinden biri, cebimdeki kolyeyi işaret etti. Şimdi taşın içinde. Zayıf ama yaşıyor.

Ne kadar saçma da olsa sorumu daha fazla geciktiremezdim. Neden bu kadar uzun sürmesine izin verdin? Thanjavur'da Ölen onca insan...

Evet. Bir masum insanı, yani babanı öldürmek istememek, bir sürü masum insanın ölümüne sebep oldu. Ben eyleme geçsem de geçmesem de masumlar hayatlarını kaybedeceklerdi. Beni yargılamak mı istiyorsun?

Ayaklarıma baktım. Hayır.

İşin buraya kadar gelmesine engel olacak başka yollar da vardı. Keşke onlardan birinde yürüseydik. Ama olmadı. Hangi diğer yollar?

Neler olabileceğini düşünerek kendine eziyet etme. Bugün yanımda getirdiğim silahlar ve asura ların şekilleri üzerinde uzun uzun düşüneceksin ama geçmişteki seçimler değiştirilemez. Şunu bil: Baban raksoyujdan kurtuldu. Hayatı boyunca aradığı bütün cevaplara kavuştu. Ve bir gün sen de aradığın cevapları bulacaksın.

Sebebini biliyor mu?

Evet, onu da biliyor. Şimdi git Druid. Burayı temizlemem gerek.

Ne yapacağımı bilemiyordum ama bir miktar saygı göstermem gerektiğinin farkındaydım. Ellerimi birleştirdim ve eğilerek selam verdim.

Sana huzur dilerim Durga, dedim. Yetersizdi ama yine de kabul etti.

Seni kutsuyorum, diye karşılık verdi. Bunlar boş sözler değildi çünkü bir nefes daha aldıktan sonra, içimdeki fırtına biraz dindi.

Gel Orlaith.

Tamam. Güzel kokan bir yere mi gidiyoruz?

Evet, öyle yapalım.

Gözlerimden yaşlar akarken dişlerimi sıktım ve karşımıza çıkan ilk yolda Orlaith ile koşmaya başladım. Ardından muz korusuna doğru, kuzeye döndüm. Tam bu sırada gelen patlama sesi, savaş alanının yok edildiğinin habercisiydi, alevler geride kalan bütün kanıtları temizleyecekti. Neler olduğunu gözlemlemek için geride kalmamıştım ama yanmayan her şeyin, Indiana Jones filminin sonundaki gibi gökyüzüne çekileceğinden emindim. Biz Druid'lerin en büyük ayrıcalığı, sanırım, yüzlerimiz erimeden tanrıların dünyadaki çalışmalarını izleyebilmektir. Toprakla bağımız bizi, diğer insanlardan ayırıyordu.

Yine de gücümün sınırlarının bilincindeydim. Hepimiz güç peşindeydik ve benim de güçlendiğim bir gerçektir. Fakat Gaia'nın hiçbir hediyesi babamı kurtaramazdı. Ne Tuatha De Danann ne de Yeti'nin yaptığı bir silah babamı özgür bırakabilirdi. Ve evet, bunları da yazacaktım çünkü yazılması gerekiyordu: Hayatım boyunca, babamın beni işinden daha çok sevmesini sağlamanın bir yolunu bulamamıştım.

Belki de aradığım güç böyle bir şeydi. Birçoğumuz bize, hayatımızdaki bir kişinin bizi daha fazla sevebileceğine dair bir şans verilse, kimi seçeceğimiz konusunda çok fazla şüpheye düşmezdik. Hepimizin ihtiyaçları vardı, hepimiz savunmasızdık, hepimiz o kişinin sevgisini dizginlemek için harika bir sebebi olduğuna inanıyorduk. Hayatlarımızı kendimizi değerli kılacak biçimde şekillendiriyor ve sevginin -veya sevgi eksikliğinin- bizi yolumuzdan çıkartıp birkaç yolun kesiştiğini bir yere attığını iş işten geçene kadar fark etmiyorduk.

Bana neler olduğunun da farkındaydım. Atticus'un ne olduğunu bilmeden önce, Laksha gibi bir cadı olabilirdim. Beni eğitebilirdi. Ben istemeden bunu yapabiliirdi. Lakat kadına başka ne tür büyüler olduğunu sormuş ve Druid'leri öğrenmiştim. Laksha toprak büyülerinden bahsedince, ne istediğime karar vermiştim. Toprağın gizemlerinde -babamın bir şeyler çıkartmak için kazdığı şeyde- uzmanlaşmak istiyordum. Uzmanlaşacak ve sonunda, Gördün mü baba? Artık dikkatini çekebilecek kadar değerliyim, diyecektim. Amacım buydu.

Lakat bu bir fanteziydi. Beni fark ederdi ama arkeolojik kazılar için kullanılan yeni bir aletten farkım olmazdı. Sevgi güç seviyesini değiştirebilirdi ama birinin diğerini sevmesini sağlayacak bir güç yoktu.

Sevgi özgürce verilen ve karşılığında kabul edilen veya reddedilen bir şeydi. Biz sevgi seviyelerine göre çiçek açar veya solardık -bunun, hem vermek hem de almak konusunda doğru olduğundan şüpheleniyordum.

Yorgunluğun, zihnimdeki yeni zehri atmasını ümit ederek daha hızlı koştum. Üzüntünün safhalarını biliyordum ve şimdi ikincisi olan öfke, beni ele geçirmeye çalışıyordu. Babamın öldüğünü görüp gerçekler bir tanrıça tarafından onaylandıktan sonra, bazı şeyleri inkâr etmek çok zordu. Öfkenin bana bir şeyler yaptırmasından korkuyordum -daha önce aklıma gelen şey gibi- çünkü yanımda çok tehlikeli bir silah vardı. Evet, sevgimiz veya nefretimizle şekillendirilen ve yönlendirilen yaratıklardık.

Nefes nefese kalmıştım çünkü topraktan güç çekmediğim için gerçekten yorgundum. Kendime babamın gittiğini ve artık daha fazla sokmayacağımı hatırlattım. Atticus ve Orlaith, hatta Gaia beni seviyordu. Onlar varken, çiçek açmaktan başka bir seçeneğim yoktu.

Bir başkasının bütün olmasına yardımcı olabileceksem, onun solmasına nasıl izin verebilirdim? Evet, yardım edebileceğim biri vardı, bunu yapabilecek güce sahiptim. Annem on iki senedir ölü olduğumu düşünüyordu. Beni ölmüş gibi göstermek için haklı sebeplerimiz vardı ama bunlar artık geçerli değildi. O acıyla bir saniye daha yaşamasına dayanamazdım. Yanma giderek Anne, ben geldim ve seni seviyorum, diyecektim. Lütfen beni affet ve bana sarıl. Bana eskisi gibi sıcak çikolata yap. İçine de biraz hatmi koy. Bir sürü hatmi şekeri istiyordum, sıcak çikolatanın üzeri beyaz şekerlemelerle kaplanmalıydı.

Hindistan'da gece yarısıydı, öyleyse Kansas'ta gün ortası olmalıydı. Orlaith ile Tir na nÖg'a geçtik ve evime nasıl gideceğimi düşünmeye başladım. Wellington, düzlüklerle dolu ve doğru düzgün ormanlardan yoksun bir yerdi, o bölgede bağlı bir ağaç yoktu. Oklahoma sınırı yakınlarındaki, Osage Tepeleri'nin kuzeyi ile yetinmek zorundaydım. Orası Wellington'a altmış beş kilometreydi. Biraz daha koşabilirdim. Beni ve Orlaith'i beslemesi için topraktan da güç çekecektim.

Koşunun büyük bir kısmı, anneme gerçekten kızı olduğunu ispatlamamı sağlayacak gençlik anılarını bulmakla geçti. Çünkü sanırım, önce bana inanmayacaktı. Polis tabii ki cesedimi asla bulamamıştı ama hiçbir haber almadan geçen senelerin ardından, öldüğümü düşünüyor olmalıydı.

Aracılar kullanarak zaman zaman nasıl olduğuna bakmıştım ve bir defasında, eğitimim sırasında, Atticus ile ziyaretine gitmiş ama çoğunlukla yurt dışında olduğunu öğrenmiştik.

Üvey babama gelince, onun hakkında çok fazla şey söylemeyi sevmezdim. Adamdan hâlâ nefret ediyor ve petrol işini baltalamak istiyordum. Fakat annemi bulup ona, babama -ve bana- neler olduğunu anlatana kadar bu planım bekleyebilirdi.

Wellington ufukta belirlediğinde öğleden sonraydı. Pencerelelerden görünecek mesafeye girince adımlarımı yavaşlattım ve bir süre düşündükten sonra şehre girişimi gizlemeye karar verdim. Eski dostlarımın bir kısmı beni tanımayabilirdi ama yanında kocaman bir köpekle yürüyen, dövme ve kızıl saçlı bir kızı tanıyanlar çıkabilirdi. Elinde garip bir asa olan bu kızı görenler sorular sormaya başlayacak ve kim olduğumu öğreneceklerdi. Annemin yanma dönmek başka bir şeydi, yasal olarak dünyanın geri kalanına döndüğümü haber vermek başka. Bir sürü resmi soruya cevap vermek zorunda kalabilir ve Granuaile MacTiernarı mezarından kaldırayım derken başımı belaya sokabilirdim. Dünyanın beni Nessa Thornton olarak bilmesi daha iyiydi.

Annem üvey büyükbabamın sayesinde devasa bir malikânede yaşıyordu. Ben de üniversiteye gitmek için terk edene kadar aynı yerde bir sene yaşamıştım. Yüksek duvarları ve sağlam kapıları olan, bir güvenlik sistemi ile korunan, girişinde gerçek bir güvenlik görevlisinin dikildiği bir yerdi. Güvenlik kulübesinin yanında, ihtiyaç olursa eve gidip geri dönebilsin diye bir golf arabası bekliyordu.

Dürüst olmayı ve konuşarak içeriye girmeyi deneyecektim. Eğer bunda başarısız olursam ninjalık yapabilirdim. Görünmezliğimi ve Orlaith'in kamufleliğini kaldırdım ama bıçağımı kamufle edip kulübeye doğru yürüdüm, kendimi adamla karşılaşmaya hazırladım.

Güvenlik görevlisi yaşlıydı ve spor müsabakalarının olduğu günlerde çok fazla bira içip bir o kadar da tavuk kanadı yediği için kiloluydu. Fakat buna rağmen bana, benim için bir lü-tufmuş gibi bakıyordu. Orlaith'i umursamadı ve tam bir geri zekâlı olduğunu kanıtladı.

Yardımcı olabilir miyim? diye sordu. Tenezzül edip benimle konuştuğu için sesi yumuşaktı. Cümlesinin sonuna, küçük kız eklese şaşırırmazdım.

Bayan Thatcher'ı görmeye geldim.

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi, sadece ıslak sesler çıkartarak dişlerini emdi. Benim gibi birinin Bayan Thatcher ile ne işi olabileceğini düşündüğünü belli etti. Randevunuz var mı? diye sordu.

Sebebini bilmiyordum ama bu soru beni durdurdu. Tabii ki randevum yoktu. Eğitimime başladığımdan beri hiçbir yerden randevu almamıştım. Randevular, başka bir zamana, başka bir yaşama aitti. Şimdi burada dikilip anneme her şeyi açıklamayı düşünürken, bu işin sonunun iyiyeye gitmeyeceğinin farkındaydım.

Randevuların olduğu bir dünyada yaşayan insanlar, dünyanın zeki bir varlık olduğuna ve büyüünün gerçek olduğuna hazır değildi. Sadece inançlarıyla tanrıları gerçek kıldıklarına inanmazlardı. Dünya yüzlerce yıl önce, kendini bilim ve şüphecilik paradigmasına bırakmıştı. Annemi silkeleyip kendine getirmek kadını çok korkutabilirdi. Benim Granuaile

olduğumu kabul etse de -bu bile şüpheliydi- bir Druid olduğumu söylersem delirdiğimi düşünürdü.

Sonrasında, Druid olduğumu ispatlamak için ne yapacaktım? Önünde şekil mi değiştirecektim? Elementalden, arka bahçesinde toprağın yerini değiştirmesini mi isteyecektim? Benim toprağa bağlandığım gerçeğini kabullenmek yerine, bunların hepsinin bir hile veya rüya olduğunu düşünürdü. O çelişkiler geri dönüşümü gölgede bırakır, söylemek için geldiğim şeyleri söyleme fırsatım olmazdı.

Yine de annemi görme içgüdüğü içinde hâlâ canlıydı ve bana biraz huzur getireceğini biliyordum. Fakat daha ötesine geçemezdi. Annemi görüp birilerine hâlâ yaşadığımı belli etmek akıllıca olmayabilirdi. Hikâyelerdeki gibi bir eve dönüşün imkânsız olduğunu kabullenmeliydim. Böyle bir şey yaparsam, dişlerini sıkan bu şişko adamla uğraşmak zorunda kalmazdım. Daha iyi ve daha basit bir çözüm vardı. Kusursuz değildi ve istediğim gibi bir şey olduğu da söylenemezdi ama gerçekleri açığa çıkartma riskinden daha iyiydi.

Arkama dönüp adama başka bir şey söylemeden kasabaya doğru koşmaya başladım. Kadın düşmanı adamı kendi zavallılığı ile yalnız bıraktım.

Ruhsuz ve büyük bir kutuya benzeyen mağazalardan birinden, siyah bir ceket ve dövmelemleri gizlemek için birer eldiven satın aldım. Beyaz bir vazoya konmuş bir aranjman satın aldım, içinde turuncular, sarılar ve üstüne kar taneleri saçılmış gibi duran, minik beyaz çiçekli, koyu yeşil yapraklar vardı. Malikâneye geri dönüşüm daha uzun sürdü çünkü elimde çiçeklerle koşmak daha zordu ama duvarın dibine ulaşınca, kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra, köpeğimle kendi vücudumun üzerine kamuflaj büyüsü yaptım. Ardından duvarın bir kısmının bağlarını çözüp açılan gedikten içeriye adım attım.

Thatcher malikânesi çok büyük bir yerdi. Uzun çimenlerden düzlükler, hafif bir eğim alarak malikâneye doğru uzanıyordu. Çimenlerin arasında yer yer, dikilmiş kalaslar göze çarpıyordu. Uzaktaki beyaz ev, açık kahverengi bir ovanın ortasında karamelin üzerine düşmüş bir parça krema gibi duruyordu. Orlaith ile hareket sensörlerini çalıştırabilirdik ama ben kamuflajımı kapatana kadar kameralar bir şey göremez ve güvenlik görevlileri de bir şey görene kadar eve haber veremezlerdi. Annem birden kapısına dikildiğimde bir şeyden şüphelenmeyecekti. Teslimat yapanlar, güvenlik görevlileri tarafından içeriye kolaylıkla alınırlardı.

Orlaith'e evden yüz metre ötedeki ağaçların dibinde beni beklemesini söyledim. Silahlarımı köpeğimin yanına bıraktım ve hemen geri döneceğimi söyledim. Güneş ufukta batarken kamuflajımı kaldırdım ve eve yürüyüp zili çaldım.

Annem kapıyı açtı ve ben saçlarını görünce ister istemez nefesimi tuttum. Yakın zamanda grileşmiş olması muhtemel saçları kırmızıya boyanmıştı.

Benden daha küçük ve narindi. Ben boyumu babamdan almıştım. Üzerinde bir kot pantolon ve somon renginde, kısa, kolsuz bir bluz vardı. Bluzun üstündeki düğmeli beyaz gömleğin önü açıktı ve gözleri -benimkiler gibi yemyeşil olan gözleri- elimdekine şöyle bir baktıktan sonra yüzüme odaklandı. Ağzı açık kaldı ve nefesini tuttu. Hâlâ çilleri vardı ve gözlerime yaşlar doldu. Onun da gözlerine yaşlar dolmuş olmalıydı, birbirimizi görmenin şokunu atlatmaya çalışırken sessizlik uzadı. Sonra kızı olduğunu açıklamayacağımı hatırladım ve rolüme uygun davranmaya karar verdim.

Sizin için bir teslimat var Bayan Thatcher, dedim. Çiçekleri uzattım.

Ah, teşekkür ederim, diye cevap verdi. Vazoyu almadan önce yanağındaki yaşları sildi. Parmakları nazıkçe eldivenime değdi ve eldiven giydiğime pişman oldum. Anneme değmeyi çok isterdim. Vazoyu ellerinde tutarken yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. Çok şaşkın görünüyorsam özür dilerim, dedi. Beni affedin. Sadece, kızıma çok benziyorsunuz.

Öyle mi? Ne komik bir tesadüf, dedim. Burnumu çektim ve gözyaşlarımdan kurtulmak için elimi gözlerimin üzerinden geçirdim. Geçici bir çözümdü ve kontrolümü kaybetmemeye çalıştım. Siz de bana annemi çok hatırlatıyorsunuz. Muhtemelen kızıl saçlarımız yüzünden. Parmağımla kafalarımızı işaret ettim. Ben de onu çok uzun süredir görmedim. Ah, tatlım, bunu duyduğuma çok üzüldüm. Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Kızımın benim için de aynısı geçerli. Derin bir nefes aldı ve başını yana yatırıp beni inceledi. Tekrar konuşmaya başladığında dudakları titredi. Biliyor musun, şimdi otuzlu yaşlarda olacaktı ama onu son gördüğümde, sana çok benzediğine yemin edebilirim.

Gırdağım sıkıştı ve kontrolümü tamamen kaybetmeden bir şey söylemek için mücadele verdim. Annemle çok uzun zamandır konuşmadım ve onu bir süre daha göremeyeceğim ama her zaman ona söylemek istediğim bir şey vardı. Onun yerine size söylesem olur mu? Bana bu iyiliği yapar mısınız? Sizin için de sakıncası yoksa?

Tabii ki tatlım, söyleyebilirsin. Elinde tuttuğu çiçeklerin farkında bile değildi ve karşımda dikilmeye devam etti.

Gözlerim yaşlarla bulanırken, kelimeler ağızımdan güçlkle çıktı. Seni çok özledim ve seni çok seviyorum. Bir kez hıçkırdım ve annem de aynısını yaptı. Gırtlığım, çok duygulandığım için öylesine sıkışmıştı ki son sözcükleri fısıldadım. Elveda anne.

Yüz ifadesinde bir şey değışti, benim uzun süre önce kaybettiği kızını andıran biri olmadığımı fark etmiş olmalıydı. Bana doğru uzandı ve elinde tuttuğunu unuttuğu vazo, parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Granuaile?

Bana tekrar sarılmasından daha çok istediğim bir şey yoktu ama kendimi kollarına bırakamazdım. Cevabını veremeyeceğim sorulara maruz kalırdım. Hayır, söylemeye geldiğim şeyi söylemişim, bu yüzden bir sonraki

hıçkırığımı tuttum, üç adım geriledim, arkama döndüm ve koşarak dışarıya çıktım. Koşmaktan çok, beceriksizce sendelediğim söylenebilirdi. Göğsüm inip kalkıyor ve önümde ne olduğunu görmüyordum. Çünkü çok kötü ağlıyor, hırıltılı iniltiyle vücudumu titreten üzüntü arasında gidip geliyordum.

Kapı arkamda kapandı ve sesini hayal meyal duydum. Benim onun dünyasına adım atmak istemediğim gibi, annem de benim dünyama adım atmak istemiyordu. Atticus, eğitimime ilk başladığımızda bu konuda beni uyarmıştı. Bir Druid olmanın, ailemden vazgeçmek, bütün bağlarımı kopartmak anlamına geldiğini söylemişti. O zaman ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım. Amacıma ulaşmak için gelecekteki acılara göğüs gerebileceğimi düşünmüş ama her şeyin bedelinin bu kadar ağır olacağını fark etmemiştim. Eve duyulan özlem ile bir gün tekrar eve gitme ümidinin karışımı bir şey olacağını düşünmüştüm ama bir gün sona erecekse, katlanılabilir bir şey olmalıydı. Ama şimdi, ne kadar korkunç ve geri dönüşü olmayan bir şey olduğunun farkındaydım.

Dünyam şimdi çok büyük ve harikulade bir yerdi ama bu dünyada ailem hiçbir zaman olmayacaktı. Ve bu kadarı ben seçtiğim için canım daha da çok yanıyordu. Yaşananlar, farkında olmadan başıma gelen şeyler değildi. Bütün bunların sebebi bendim. Şimdi babam gitmişti ve annemin dünyasında büyüye veya bana yer yoktu.

Ağlayarak ağaçların bulunduğu tarafa giderken Orlaith ben onu görmeden seslerimi duydu. Uzun çimenlerin arasından bana doğru koştuğunu görmeden, kafamın içinden sesi geldi.

Granuaile yine üzgün mü?

Kulaklarını dikmiş bir vaziyette yanıma geldi ve dizlerimin üzerine çöküp boynuna sarıldım.

Evet. Annemi özledim.

Ama evde. Orada.

Onunla konuşamam. Gerçeği söyleyemem.

Neden?

Aramızda zamanın ve koşulların oluşturduğu bir nehir var. Ben bu nehri güvenli bir biçimde geçmeyi bilmiyorum, ikimiz için de çok tehlikeli.

Ah! Galiba anlıyorum. Zaman zordur. Bence dünyanın en zor şeyi zaman. Oberon da zaman konusunda çok iyi değil.

Bu hâlde olduğum için özür dilerim Orlaith ama biraz ağlamam gerek.

Tamam Granuaile. Ben beklerim. Annen için zamanın olmaması çok üzücü. Ama benim zamanım senindir.

Köpeğime sarılıp güneş batana kadar, kaybettiğim babama ve anneme ağladım. Çok yorgundum ve rüzgârın ağaçların arasından geçerken çıkarttığı ıslık sesiyle, rüyasız bir uykuya daldım. Son hatırladığım şey, köpeğimle uzun çimenlerin üzerinde yattığımızdı.

16. BOLUM

Brighid, Saray'da, herkesin bizi duyabileceği bir yerde konuşmak istemiyordu. O yüzden beni kendi özel evine götürdü ve Demir Salon dediği odaya adım attık. Böylesine küçük bir oda için, fazla havalı bir isimdi. Büyük bir dolaptan farksızdı ama güzel bir yuvarlak masası, bir çift taburesi ve bir bira fişisi vardı. Tavan ise siyah demirle kaplıydı.

Konuşmamızı kimsenin duymaması için bir büyü yapsam onu aşabilirler, dedi. Ama demiri aşamazlar. Burada bizi kimse duyamaz ve gönül rahatlığıyla istediğimiz kadar konuşabiliriz. Beni kimse görmediği için çok resmi olmama da gerek yok. Bira ister misin?

Harika olur.

ikimize de bira koydu ve bardaklarımızı tokuşturduk. Slainte.

Harika bir biraydı, muhtemelen Goibhniu'nun yaptığı bir şeydi. İş konuşmaya başlamadan önce biraya övgüler yağdırdım.

Brighid, Bana Morrigan'dan bahset, dedi.

Tamam. Morrigan yaklaşık iki bin sene önce bir anlaşma yapmak için bana geldi. O zaman yetmiş iki yaşındaydım ve artık hayattan çok fazla keyif almıyordum. Yaşlı ve acınacak hâlde olmak, her yerinin ağrması kadar kötü bir şey yok. Kimseye tavsiye etmem. Kışın en karanlık ve soğuk günlerinden biriydi. Gökyüzünden çıplak ve seksi bir kadın olarak önüme indi ama ben, güneşi görmeme engel olduğu için sinirlendim -ne kadar kötü bir ruh hâlinde olduğumu anlayabilirsin. Bana, şimdi ölebilirsin ya da seni bir zaman adasına koyarım, hayatına gelecekte bir zaman diliminde devam edersin, dedi. Yakın gelecekte bahsetmediğini ve bu gelecekte yeniden genç olabileceğimi de ekledi. Tek yapmam gereken, bir mesajı iletmekti. Tabii ki anlaşmayı kabul ettim ve işte buradayım.

Ve mesaj nedir?

Bana ezberlettiğinde hiçbir anlamı yoktu çünkü o zaman diğer panteonlar hakkında bir şey bilmiyordum. Morrigan'ın dudaklarından dökülen kelimeleri şimdi aynen sana iletiyorum: Brighid. Ya Olimposluların ya da Vedik şeytanların elinde ölmüş olmalıyım, Norse tanrılarım büyük bir tehlike bekliyor. Olası gelecekleri gördüm ve sana ölümle yaşam arasındaki farkın Svartálfar olduğunu üç kez söylemeliyim. Ne olursa olsun onları yanma al.

Ben susunca Brighid kaşlarını çatı. Bu kadar mı?

Evet.

Bana başka neler söylediğini veya yaptığını anlat.

Başka bir şey yok. Benim için bir boyut kapısı açtı ve Siodhachan'a çok şey borçlu olacağımı söyledi. Ben bu konuda bir şeyler söylemeye hazırlanırken de beni boyut kapısının içine itti.

Ve Siodhachan bunları bilmiyor mu?

Hayır. Mesaj senin içindi, ona söyleyebilirsin veya söylemezsin, seçim senin. Ama bana yakın zamanda yaşananları anlattı ve Morrigan ın öldüğünü söyleyince şaşırılmış gibi görünmeye çalıştım.

Anlıyorum. Tuatha De Danann'a büyük bir iyilik yaptın. Karşılığında ne istersin Eoghan O Cinneide?

Bir karşılık beklemiyordum. Ömrümü uzatmanın yeterli olduğunu düşünüyordum ama böyle bir şans es geçecek değildim.

Bir sorum var, dedim. Ve senin üç sesinle bu soruma dürüst olarak cevap vermeni istiyorum. Vereceğin cevabı kimseye söylemeyeceğimden emin olabilirsin.

Bana ihtiyatlı bir bakış attı ve belli belirsiz bir biçimde başıyla onayladı. Sor.

Midhir'in ölümü hakkında ne biliyorsun?

Sırtı birden dikleşti ve gözleri mavi bir ışıkla parıldadı. Üç farklı ses tonunu aynı anda duydum. Hiçbir şey. Öldüğünün bile farkında değildim. Birinin onu öldürmek istediğini de bilmiyordum.

Brighid bu ses tonuyla yalan söyleyemezdi. Şüpheliler listesinden ismini çıkartabilirdim.

Midhir öleli birkaç hafta, belki biraz daha fazla oldu. Kendi yatak odasında baş aşağı asılıydı. Boğazı kesilip demir zincirlerle bağlanmıştı.

Brighid'e Siodhachan'ın, ben dövmelelerini düzeltirken bana anlattıklarını anlattım. Siodhachan için bir tehdit olmadığına kanaat getirdiğim için, kadına onun Başdruidi olduğumu söyledim. Anlatacaklarım bitince iç geçirdi. Bana üzerinde düşünmemi ve araştırmamı gerektirecek bir sürü şey söyledin ama ben daha fazlasını öğrenene kadar bunlar aramızda bir sır olarak kalmalı. Bu sabah Saray'da resmi olarak kendini gösterecek ve bunlardan hiç bahsetmeyeceksin. Ben sana hoş geldin diyeceğim ve seni kendi istediğin yolda yürümen için kutsayacağım. Morrigan'a verdiği sözü tutup mesajı da iletmesine göre, bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?

Dünyaya geri dönüp yeni ıraklar yetiştirmeyi düşünüyorum. Daha fazla Druid'e ihtiyacımız var.

Önce şaşırılmış gibiydi ama sonra yüz ifadesi rahatladı ve mutlulukla iç geçirdi. Bu konuda sana destek olacağımı bilmeni isterim. Yerinde olsam ben de aynısını isterdim.

Sen ve yanındakilerle akşam yemeği yemeyi istesem kabalık etmiş olur muyum? Tabii ki gayriresmi bir yemekten bahsediyorum.

Hayır, sorun olmaz. Seni yemeğe davet ediyorum. Harika.

Günün ağarmasını beklerken, beni hizmetkârlarından birinin yanına bıraktı. Saray'a gidip ilk kez konuşuyormuşuz rolüne bürünmeden önce birkaç saat uyuyabildim. Saraya adım attığımda yüzlerce göz üzerimdeydi. Beni tartıp biçiyor ve şimdiden planlar yapıyorlardı. Ben de onları tartıp biçiyordum. Brighid herkesin önünde beni akşam yemeğine davet etti ve hepsi varlığını

kabullendi. Manannan Mac Lir bir sonraki gece için yemek davetinde bulundu ve teklifi kabul ettim. Akşam için hazırlık yapılırken biraz daha dinlendim ve bu sırada Brighid'in, Midhir'in malikânesini araştırdığına şüphem yoktu.

Akşam yemeğinde Ogma da bize katıldı. Harika viskiler ve ne olduğunu hatırlamadığım ama çiğnenebilen birkaç şey daha getirdi. Yiyeceklerden çok, yemekte bize katılanlarla ilgileniyordum. Ogma sağımda Brighid ise solumda oturuyordu. Karşımızda ise Goibhniu kardeşler, Creidhne ve Luchta vardı. Hepsi kara gözlü ve yaramaz tiplerdi ama iyi niyetli olduklarını düşünüyordum. Kendi aralarında, nasıl bir silah isteyeceğime dair bahse girmişler ama benim aklımdan öyle bir şey geçmemişi. Onlar için epik bir projem olmadığını öğrendiklerinde öyle şaşırdılar ki kendimi suçlu hissettim.

Goibhniu, Bekle, dedi. Bu sorunu nasıl çözeceğimizi biliyorum. Eoghan, dövüşürken tercih ettiğin silah nedir?

Ben dövüşürken genelde yumruklarımı kullanırdım, dedim. Artık parmak kemiklerim de sancımadığı için, tercihim bu yönde olacaktır.

Creidhne bir zafer çılgılığı attı. Bu kadar! Bir muşta! Bu benim işim kardeşlerim! Zafer benim!

Siz neden bahsediyorsunuz? diye sordum.

Dünyada yeni Druid'lerin var olması için can attıklarını itiraf ettiler. Çünkü yeni Druid'ler, zanaatkar tanrılar için yeni projeler anlamına geliyordu.

Luchta, Goibhniu ile Granuaile için Scâthmhaide'ı yaparken çok eğlendik, dedi. Neredeyse işimizin bittiğine üzülecek kadar.

Creidhne, Ben o projeye hiç bulaşmadım, dedi. Ama şimdi, bunu telafi edeceğim. Akşam yemeğinden sonra ölçülerini alırım ve neler yapılması gerektiğini konuşuruz.

Sanırım bu konuda seçim hakkım yoktu. Hayatı güzellikleriyle seven sanatçılardı bu çocuklar. Yaşamlarını, nasıl yıkıcı olacaklarını düşünerek değil, nasıl yaratıcı olacaklarını düşünerek geçiriyorlardı.

Ben bu tarz insanlara ve vizyonlarına gizlice hayranlık beslerdim. Keşke onlar gibi olabilseydim. Şüpheliler listemden isimlerini çıkarttım.

Sen kendini meşgul etmek için neler yapıyorsun Goibhniu? diye sordum. İri yarı, kel kafalı ve altın halkalardan küpeler takmış bir adamdı. Önce, küpelerin düşmanın dikkatini çekmek için tasarlandığını düşünmüştüm. Ama şimdi gerçekten, küpelere doğru uzanmalarını ve ne olacağını görmelerini istediğine inanıyordum.

Son günlerde Brighid adına farklı boyutlarda dans ediyorum. Fae'nın elçisi olarak. Eski günlerdeki kadar kahramanca bir şey değil ama diğer panteonların Tuatha De Danann'ın ciddiyetinin farkında olması gerek. Bizi temsil etmesi için süslü bir periyi göndersek aynı etkiyi yaratamazdık.

Ah, anlıyorum. Ve gittiğin yerlerde keşif görevlerine de çıkıyor olmalısın. Her nerelere gidiyorsan.

Sanırım ilk kez bana baktı. Şimdiye kadar göz göze gelmekten kaçmış, benimle aynı masaya oturmanın, zevk aldığı bir şeyden çok, bir vazife olduğu rolüne bürünmüştü. Akşam yemeği birden ilgi çekici bir şeye dönüştü.

Tabii ki, dedi. Dudaklarının kenarı hafif bir gülümsemeyle büküldü.

Çünkü birinin canını yakmak istiyorsan, en yumuşak yerlerinin neresi olduğunu bilmen gerek.

Kesinlikle.

Bardağımı havaya kaldırdım. Düşmanlarımızın yumuşak yerlerine, dedim. İçten bir gülümsemeyle bardağını tokuşturdu.

Wend tanrıları hakkında ne biliyorsun? diye sordu. Wend halkının ne olduğunu bile bilmiyorum.

Etnik bir topluluk olarak hayatta kaldıklarını söyleyemeyiz, büyük bir kısmı Germen ve Slav kültürleri içinde kayboldu, dedi. Germenleri veya Slavları da bilmiyordum ama çenemi tutup konuşmaya devam etmesini bekledim. Pagan sunakları Hristiyanların saldırısına uğradı ve yok edildi. Yüzlerce yıldır onlara tapan birileri yok ve zayıflar, bu yüzden neden bizimle dövüşmek istedikleri konusunda hiçbir fikrim yok. Yakın zamanda Brighid'in perilerinden biri onların boyutuna gitti ve geri dönmedi. Araştırmak için ben gittim ve yeni geri döndüm.

Wend tanrılarının zayıflıklarından ve güçlerinden bahsetti. Askeri zekâya sahip olduğunu fark ettim ama düz mantık yürütüyordu ve ince eleyip sık dokumak konusunda biraz eksiği vardı. Düşmana zekâyla baskın gelmek veya onları taktikle yenmekten çok, güç kullanarak üstün gelmekten bahsediyordu. Tavsiyeleri kötü değildi -takdir ettim ve bir hata bulamadım- ama tek bir düşünceyi yansıtıyorlardı ve böylesi bana göre değildi. Ogma zekiydi ama bir deha değildi. Dehanın, sizi eşek sudan gelene kadar dövmesi için gönderdiği yetenekli adamdı.

Geceyi Creidhne'nin evinde geçirdim, ellerimin ölçüsünü alıp kalıp çıkartma işini tamamladıktan sonra yatağa uzandım ama Greta'nın ne yaptığını merak ediyordum. Benim sübjektif zaman dilimim için bile, biriyle ilgili böyle şeyler düşünmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Morrigan ile bir anlaşma yapıp bu anlaşmadan sağ çıkan tek insan olup olmayacağımı merak etmeye başladım.

17. BÖLÜM

Rebecca Dane ile sohbet ettikten sonra kuzeydeki Flagstaff'a gittim ve Leroux Caddesi'nde bir dilim pizza yedim. Ardından kiralık arabama binip kasabanın kuzeyindeki dağların ardındaki ormana doğru yola koyuldum. Lockett Meadow'da toz ağaçlarının altında dikilirken, Inari ve dalavereci tanrılar bana istediğimi yapabileceğim konusunda yeşil ışık yaktığına göre, en iyi eylemin ne olacağını düşündüm. Fakat odaklanmakta güçlük çektim. Lockett Meadow popüler bir yerdi ve ilk kar henüz düşmediği için ortalıkta

insanlar vardı aslında kamp yapan dokuz kişiden bahsediyordum ama bu kadarı bile dikkatimi dağıtmaya yetti.

Arada bir, düşünmek için sakın bir yere gitme ihtiyacı duyardım. Beynimi modern dünyanın gürültüsünden soyutlayıp cep telefonlarının çekmediği bir yerde düşüncelerimi her şeyden arındırmak isterdim. Rebecca Dane'in anlattıkları, üzerinde düşünmeyi gerektiriyordu. Düşünmeye uygun bir yer biliyordum. Glacier Ulusal Parkı'nda, şimdi Kuş Kadın Şelaleleri dedikleri bir yer vardı. Yazları arabayla gidilebilen ama benim boyut değiştirerek yılın her ayı gidebildiğim bir yerdi. Oradaki ağaçları, bir ulusal parka dönüşmeden ve şelaleler bir kuş kadınla özdeşleştirilmeden çok önce bağlamıştım. Dorukları karlarla kaplı ve meydan okurcasına bulutların üzerinde yükselen Heaven's Peak'i gören bir yerdi.

Oberon ile boyut değiştirip oraya geçtiğimizde, doğal güzelliklerden nefes kesici panorama önümüzde uzanıyordu. Ben buranın güzelliğini kimseyle paylaşmak istemiyordum. Yılın bu zamanları, şelaleye çıkan yol kapalıydı, o yüzden şelalelerin altındaki yoldan kimse geçmiyordu. Sadece suyun sesini ve rüzgârın ağaçların arasından geçerken çıkarttığı dostane fısıltıyı duyuyordum. Köpeğimle yalnızdım.

En azından beş dakikalığına.

Ben kafamda hipotezler üretirken, arkamdan gelen bir ses, Hola amigo dedi. Şaşırp yana yuvarlandım ve arkama döndüm. Eski içgüdülerim devreye girdi ve sesin sahibini aradım. Kısa boylu Latin bir adam, gülümseyerek bana el salladı. Bileğindeki altın saat, güneşin altında parıldadı. Boynundaki kalın zincirin ucunda da altın bir haç sallanıyordu. Haç, Montanada bir dağın tepesine hiç uygun olmayan, düğmeli, keten bir gömleğin üzerinde duruyordu. Tabii ki ben de iklimle uygun giyinmemiştim.

Oberon bir kez havladı, en az benim kadar şaşkındı. Atticus, bu kim? Sessizce bize yaklaşmayı nasıl başardı?

Bilmiyorum dostum.

Adamın gülümsemesi, dostça ve bulaşıcıydı. Büyük ve sevgi dolu gözleri vardı. Üst dudağının üzerini incecik ve tüy gibi bir bıyık süslüyor ama çenesinde uzun bir sakal göze çarpıyordu. Koyu renkli saçları uzun ve hafif dalgalıydı, arkasında toplanmıştı. Bakışlarımı adamın ayaklarına doğru indirdim ve düz sandalet giymek gibi imkânsız bir seçim yaptığını gördüm. Ben de nereye gitsem sandalet giyer ama garip bakışlara maruz kalırdım özellikle de bunun gibi insanların dağcı botları görmeye alışkın olduğu bir yerde.

Gardımı düşürmeden, Hola, diye cevap verdim. Gülümsemeye devam etti ve İspanyolca karşılık verdi.

wEs un placer volverte a ver Siodhachan. Ardından İngilizceye geçti. Güvenli ve pes ses tonunda, hafif bir aksan vardı. Kafandaki soruya cevap vereyim, buraya tırmanarak çıkmadım. Başka yöntemleri kullandım. Son

konuştuğumuzda, birlikte Arizona’da balık ve cips yiyip hoş bir viskiyi yudumlamıştık. Ayrıca senin aldığın korkunç bıçak yarasını iyileştirmiş, her ne kadar kulak asmayacağını bilsem de birkaç tavsiye vermiştim.

Vay canına. Gözlerimi kıstım. İsa? Sen misin?

Bir kakhaha attı ve ellerini ceplerine soktu. Sanırım bu ziyaretimde bana İsa diyebilirsin, dedi. İsmnin İspanyolcasını da söyledi. Ama evet, benim. Bu sefer seçtiğim vücudu beğenmedin mi? Whitefish’te yaşayan, neşeli bir Meksikalı kadın sayesinde. İsmi Gina ve oğlu için çok endişeleniyor. Oğlunun da beni kendisi kadar çok sevmesini istiyor. Beni o kadın kadar sevenlerin sayısı, korkarım çok fazla değil. Bir elini cebinden çıkarttı ve göğsünden yere doğru indirdi. O hâliyle, karnavallardaki ödüllere benziyordu. Beni böyle hayal ediyor ve şunu itiraf etmeliyim ki hayali hoşuma gitti. Sıra dışı bir görselleştirme ve modern eklentileri takdir ettim. Örneğin, bu altın saat. Aslında buna ihtiyacım yok ve Gina’nın neden altın bir saatim olması gerektiği konusunda şüpheleri var ama bana yakışacağını düşünüyor ve yanıldığını söyleyemem.

Atticus, bu adamı tanıyor musun?

Evet. Hristiyan tanrısı İsa. En son bir araya geldiğimizde sen benimle değildin.

İsa sadece benim ve kendisinin bilebileceği şeyleri dile getirerek, kim olduğuna dair şüpheye yer bırakmamıştı. Onun sayesinde, büyülu spektrumda adama bakıp gözlerimi acıtmama gerek kalmamıştı. Eski tanrıların büyük bir kısmı, büyüün parlak beyazlığıyla göz kamaştırırdı. İsa gibi A-sınıfı tanrılar ise büyülu spektrumda muhtemelen gözlerimi kör edebilirdi.

Seni görmek çok güzel, dedim. Gülümsedim ve tokalaşmak için öne çıktım. Hoş bir sürpriz oldu.

Oturup bir şeyler içelim mi? Bu sefer içecekler benden. Elini sağ cebine soktu ve uzun, kehribar renginde bir Milagro şişesi çıkarttı. Birkaç saniye öncesine kadar cebinde olamayacak, çok özel bir tekilaydı. Sol cebinden, kenarları altın renkli süslemeli, iki küçük kristal kadeh çıkarttı. Bence bunlar da birkaç saniye öncesine kadar cebinde değildi. Tekilanın ağzını açarken kadehleri bana verdi.

Vay canına, bu adam çok yetenekli Atticus. Sence ceplerinde başka ne vardır? Benim için kalın bir sosis de olabilir mi?

Az kalsın kadehleri düşürüyordum. Tanrılar adına Oberon, kimsenin seni duymaması çok iyi bir şey. Bir erkeğe cebinde kalın bir sosis olup olmadığını sormak hiç kibarca olmaz. Özellikle de bu adama.

Neden? Sosise karşı bir düşmanlığı mı var?

Tekilaları koyan İsa yüksek sesli bir kakhaha attı. Köpeğini sevdim Siodhachan, dedi. Başını çevirip Oberon’a baktı. Merhaba Oberon. Ben de dediklerini duyabiliyorum ve şunu itiraf etmeliyim ki sosislere karşı bir düşmanlığım yok. Ama bence sosisleri pantolonun içinde tutmak ve ne

zaman dışarı çıkartacağını bilmek, en önemli şey. Benim rahiplerim bile bu konuda sorunlar yaşıyor. Neyse ki mevcut durumda, yapılacak en doğru şeyin ne olduğu gayet açık. Kadehleri çıkarttığı cebinden uzun bir soppessata çıkarttı. Bence bu açlığını giderir. Siodhachan, bana bir iyilik yapıp yiyebilmesi için üzerindeki kâğıdı çıkartır mısın?

Ah, et suyundan göller adına! Teşekkürler İsa! Atticus, neden bizi daha önce tanıştırmadın?

İsa bir kahkaha daha attı. Bir şey değil Oberon. Bu soruna ben cevap vereyim. Nadiren ziyarete gelirim. Arkadaşın bu yüzden bugüne kadar seni benimle tanıştıramadı.

Kâğıdı açtım ve sosisi Oberon'a verdim. Köpeğim mutlu mutlu yemeğini yerken biz İsa ile şelaleye doğru yürümeye başladık. Tekilalarımızla, uygun bir yere bağdaş kurduk ve manzaranın keyfini çıkarttık. Kadeh tokuşturduk ve içkinin tadına baktık.

Ben bu dünyaya ilk geldiğimde böyle bir içki yoktu, dedi. Ama zaten o dönemde, Meksika bir ulus bile değildi. Hiç fark ettin mi Siodhachan? Tarihin içinde kaybettiğimiz ve özlediğimiz bir sürü şey olmasına rağmen, her zaman sevecek yeni bir şeyler çıkıyor.

Evet, dedim. Tekila gerçekten de yeni ve sevilecek bir şeydi, gırtlığımdan aşağıya inerken yumuşak bir sıcaklık bıraktı, diğerleri gibi keskin bir acıya sebep olmadı. Dudaklarımızı ya-layabilirdik ama zaten Oberon bunu hepimize yetecek kadar yapıyordu.

İsa sonunda, Söylesene Siodhachan, neden buradasın? diye sordu.

Neyin peşinde olduğunuzu düşünmeye geldim çünkü senin bana göz kulak olmaya karar veren bir tanrılar çetesinin üyesi olduğunu öğrendim. İnari'ye Pirenelerde beni nerede bulabileceğini söyleyen sen olmalısın.

İsa tekilasını bitirdi ve kadehini tekrar doldurdu, bu arada benimkini de yeniledi. Her zaman hırsını takdir etmişimdir.

Hırs?

Evet. Bir sürü yerden, benim gizemli yöntemlerim olduğunu duymuşsundur. Benim tasarımlarımın ardındaki gerçekleri görmeye çalışmak ancak hırs kelimesiyle açıklanabilir.

Bu kadar uğraşmak yerine sana sorsam? İsa, benim için ne planladın?

Bütün insanların benim bir planım olduğunu söylemesinin en ironik yanı, aslında bir planımın olmaması. Diğer tanrıların planları var ve bu dünya üzerindeki bütün varlıklar için de aynısı geçerli çünkü özgür iradeye sahipler. Bu yüzden kimse, her şey planladığım gibi gitti, diyemez. Bunun yerine, birkaç olası geleceği görebildiğimi ve bazılarının gerçekleşmesini diğerlerine göre daha çok tercih ettiğimi söyleyebiliriz. Senin kararların ve eylemlerin, en iyi geleceğin gerçekleşmesinde hayati bir rol oynayacak.

Daha önce de buna benzer bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Ama biraz daha yumuşak başlı olsam toprağın bana miras kalacağını da söylemiştin.

Evet.

Sözlerin peşimi hâlâ bırakmıyor.

Anlıyorum. Ama sana bir tavsiye vermem gerekirse dostum, sözlerimin seni bilgilendirmesine izin ver. Her şeyin sonunun güzel olabileceği yol ayrımını çoktan geçtik. Şimdi kriz yönetimi safhasına geldik, sonun çok çok kötü olmamasını ümit etmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.

Tekilayla çakırkeyif olmaya başlasam da moral bozucu bir mesajdı. Fakat Inari, yumuşak başlı olmam yerine eyleme geçmem gerektiğini söyledi. Loki ve Hel'e karşı.

Açıkça öyle bir şey demedi. İstiyorsan onlara karşı eyleme geçebileceğini söyledi. Hiçbir şey yapmama özgürlüğüne de sahipsin. Biz sadece senin uyarını kaldırdık. Zaten Inari'nin bunu açıkça söylememiş olduğunu düşünerek ziyaretine geldim.

Biraz abartıyor olabilirdim ama pozisyonunu anladığımı düşündüm. İnsanlara sizin istediğiniz gibi davranmalarını emrediyorsanız, özgür iradenin özgür olduğu söylenemezdi. Yine de bana yardım edebileceğini düşünmese, İsa burada olmazdı. Brighid'i veya Odin'i de kullanabilir ya da Inari'den, kitsuneyi bana göndermesini isteyebilirdi. İstedikimi yapmakta özgür olduğumu bana çok farklı şekillerde bildirebilirdi. Oysa şimdi, ona istediğimi sorma fırsatım vardı. Belki de büyük bir ısırik almadan önce, sorunu kenarlarından ke-mirebilirdim. Ya düşmanın? diye sordum. Onun da bu oyunda bir rolü var mı?

Neyse ki o, bu konuda tarafsız kalmayı tercih etti. Ragnarok onun tercih edeceği bir kıyamet günü değil, biliyorsun. Egosu yüzünden kendi planlarını uygulamayı tercih eder ve bu yüzden bizim için bir tehdit değil. Somurtuyor ve bekliyor, tıpkı Loki'nin emirlerine itaat etmek istemeyen diğer panteonların karanlık güçleri gibi.

Bu iyi haber. Hazır konusu açılmışken belki bana daha fazlasını söyleyebilirsin. Şu MacDonagh duluna ne oldu? Hel ruhunun Hristiyan diyarına gittiğini söyledi ama ben Loki'nin kızına güven olmayacağını düşünüyorum.

Güvenmemekte haklısın. Fakat bu konuda doğruyu söylemiş. Dul kadın, zihnini meşgul etmesin. Katie benim yanımda huzurlu.

İç geçirdim ve rahatladım. Sırtımdaki yüklerden biri kalkmıştı. Lütfen onu sev. Onu çok özledim.

Tabii ki. O da seni çok özledi. Hayatının sonbaharında onun için bir lütuftun.

Üçüncü kadehleri devirirken başım biraz dönmeye başladı. İsa ise hiç etkilenmemiş gibi duruyordu. Doğru soruyu soramayacağımdan korkmaya başladım. Uygun zaman geçtikten sonra, söylenecek kusursuz şey aklınıza gelirdi ve ben uygun zamanın sona ermek üzere olduğunu farkındaydım. Tabii ki en anlamsız sorulardan birini sordum.

İsa, İnari neden bu işin içinde? Neden beni daha önce ziyaret etmedin? Seninle tanışmak istedi. İyileşmen gerekiyorsa ve dünyanın herhangi bir yerine gidebileceksen, Japonya'yı seçmen gururunu okşar. Senden hoşlanıyor.

Benden hoşlandığını sezmemiştim ama yine de ekledim. Pekâlâ. Anlayamadığım şey ise, nihai amacının ne olduğu. Dokuzunuzun birden amacı. Büyük bir şeye doğru yürüyorsunuz ama ben ne olduğunu bilmiyorum. Demek istediğim, Odin çok şey kaybetti. Heimdall, Freyr ve Thor, hepsi öldü, Valkyrieler de...

İsa, Thor gerçekten öldü mü? diye sordu.

Ne? Dalga mı geçiyorsun?

Bir soru sordum. İrlanda panteonunda bazı tanrıların öbür dünyadan da olaylara karışabildiğini bilirsin ve sence Morrigan da bu statüde olmalı, insanlar onlara hâlâ tapıyorsa, güçlerini istedikleri anda kullanabilirler, vücutlarını kaybetmiş olsalar bile. Ve ben bu gerçeğin en güzel örneklerinden biriyim, iki bin sene önce öldüm ama işte burada, seninle tekila içiyorum, istediğim zaman, bana inananlardan birinin arzu ettiği forma bürünebiliyorum. Farklı görüntülere sahip bir tanrıyım. Bu durum neden Thor için farklı olsun? İskandinavya'da ve İzlanda'nın bazı yerlerinde hâlâ ona inananlar var. Aynısı Heimdall ve Freyr için de geçerli. Öyleyse, Odin aslında ne kaybetti?

Odin hâlâ Thor'un geri dönüp Ragnarok'da dövüşebileceğine inanıyorsa ama onun yerine savaşmak için beni tuttuysa, gerçekten güzel kandırılmışım. Bunları düşününce Thor'un neden kafamı ezmek için ortaya çıkmadığını merak ettim. Ama... Thor nerede? Valhalla?

Bu soruyu Odin'e sorman gerek.

Ah! Cevabı buldum ya da en azından bir kısmını. Thor muhtemelen, her şey bitene kadar ortaya çıkmayacaktı. Sözde, ölü tanrılar uzun vadede hayatta kalmak için dikkat çekmemeye çalışıyordu, inananların büyük bir kısmı yok olursa Ragnarok'dan sonra geri dönmeleri imkânsızdı. Odin onlara, Şimdi Öl Sonra Yaşa planını sunmuştu adalet yerini bulsun diye de benim Ragnarok'da korkunç acılar çekerek ölmemi bekliyordu. Son savaşta kendisi de ölecekse, o zaman neden

Thor ve diğerlerinden geride kalıp yaşamaya devam edecekti? Artık Norn'ların eski kehanetleri geçerli olmadığından ve Odin kimlerin sağ kalacağını bilmediği için, Norse panteonundan birilerinin hayatta kalmasını garanti etmeye mi çalışıyordu?

Beni kandırmışlardı. Tamam, tamam, tamam. Esas amacınıza gelelim.

İsa omzunu silkti. Çok karmaşık bir şey değil. Büyük bir savaş yaklaşıyor ve biz, kazanan iyiler olmak istiyoruz. Benim çok acı çekeceğimi söylediğini hatırlıyorum. Evet. Sevgi dolu gözlerini bana çevirdi ve bakışlarıyla acımı

paylaştığını belli etti. Üzgünüm ama acı çekeceksin. Dağın tepesinde hava zaten soğuktu ama ilk kez ürperdim.

18. BOLUM

Yalnız yürümek, özellikle duygusal yıkım yaşıyorsanız, çok kötü bir şeydi. Atticus'un yanında uyanmayı özlemiştim. Ona dokunamadığım dönemde başıma bir sürü şey gelmişti ve dövmeleminin birkaç gün daha bitmeyeceğinden emindim. Babamın ölümü kafamın içinde sürekli tekrarlanıyor, pişmanlık, öfke ve çaresizlik dalgaları ruhumu dövüyor, göz kapaklarımda içinde patlıyordu. Gözlerimi açtım ve güneş ışığının negatif enerjimi yakıp kavurmasını bekledim. Dikkatimi dağıtmadığım süreçte dalgalar bitmeyecekti, bu yüzden bir şeyler yapmalıyım. Çimenlerin üzerinde yuvarlandım ve doğruldum, Orlaith yanımda yatıyordu. Sarılıp sıkarak köpeğimi uyandırdım.

Günaydın tatlı köpek.

Granuaile! Merhaba! Mutluluk! Gerinmem gerek.

Ben de seninle gerineyim. Birlikte gerindik. Kollarımızı ve bacaklarımızı gerdik, çok keyifli bir egzersizdi ve bir kez daha köpek olmanın ne büyük bir lütuf olduğunu düşündüm.

Şimdiden bana yardım ediyor, hayatın devam ettiğini ve eğlenceli bir şey olduğunu gösteriyordu.

Koşalım mı?

Evet. Kesinlikle.

Önceki akşam koşacak durumda değildim ama şimdi bu evden uzaklaşmam gerekiyordu. Üvey babamla karşılaşmadığım için şanslıydım ve onunla karşılaşma riskini göze alamazdım. Silahlarımı aldım, sonra birlikte Osage Tepeleri'ne doğru koşmaya başladık. Oradan başka bir yere geçebilirdik. Tepelere vardığımızda ikimiz de çok acıkmıştık ve birlikte Ouray'ın yukarısındaki kulübemize geçtik. İlk işimiz kahvaltı etmek oldu.

Masanın başına oturunca, Fuiteach'i almaya gitmeden önce Atticus'a bıraktığım notu gördüm. Ümit dolu bir şeydi, bu yüzden dokunmadım. Atticus'un notu bulup benim gibi her şeyin güzel olacağını ümit etmesini istiyordum. Şimdi endişelenmesine gerek yoktu.

Dövmeleri bitince, Atticus'un Başdruidi ile yapacak çok işi olacağını biliyordum. İkimiz yakında yine bir araya gelecek, hayat çizgilerimiz yeniden birleşecek ve bağımız eskisinden daha güçlü olacaktı.

Ben de bu arada babamla ilgili sorularıma cevaplar bulmalıyım. Belki de aradığım cevapları almanın bir yolu hâlâ vardı. Laksha raksoyuju barındıran kabin Thanjavur'da bir kazıda bulunduğunu söylemişti. Belki de beni bekleyen cevaplar vardı -mesela, oraya neden gitmişti? Hiçbir zaman Hindistan'daki kalıtlar konusunda uzman olmamıştı. O kabı bilerek mi arıyordu yoksa şans eseri mi bulmuştu? Her şeyin bir kaza olması beni tatmin

etmeyecek bir cevaptı ama en azından, şehir bu gizemli hastalığın ardından kendine gelmeye çalışırken insanlara yardım edebilirdim.

Bir duş aldım ve kendime küçük bir çanta hazırladım. Tabletimi ve Nessa Thornton pasaportumu da yanıma aldım. Laksha'nın kolyesini de çantama attım. Gerçi henüz ondan haber alamamıştım ve kadınla ne yapacağımı bilmiyordum. Scathmhaide elimdeydi ve Fuilteach sol bacağıma bağlıydı. Orlaith ile birlikte Thanjavur dışındaki tanıdık muz bahçesine geçtik.

Hindistan'a bu kadar çabuk dönmek garipti. Kabuk tutmamış bir yaranın içine tırnağımı sokmak gibiydi. Havanın kokusu bile gözlerime yaşların dolmasına yetti. Ne yazık ki zaman farkı yüzünden Hindistan'da geceydi ve gün başlamıyor, sona eriyordu.

Bana insanların kasabanın kuzeyinde nerede kazı yaptıklarını söyleyebilir ümidiyle, elemental Kaveri ile bağlantıya geçtim. Orlaith'e ve kendime gece görüş büyüsünü yaptıktan sonra, elementaiin tarif ettiği kazı yerlerini dolaştım. İlk yer, bir tür inşaat alanıydı ama beşinci, bir arkeolojik kazıydı. Yerini not ettikten sonra, Orlaith ile kalacak bir yer aramaya gittim. Bir otel buldum ve köpeğimi kamuflajla gizleyerek bir oda kiraladım. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve haber sitelerine göz gezdirdim.

İngiliz gazeteleri üstü kapalı olarak Hindistan'da yaşananlardan bahsediyor, sağlık görevlilerinin durdurulamaz bir patojen diye nitelendirdiği hastalığa yakalananların, mucizevi bir biçimde, bir gecede iyileştiğini söylüyordu. İşler kötüye gi-di-yorken hangi başlıkları attıklarını bilmiyordum ama insanların birden hastalanması ve hemen ölmesiyle ilgili olmalıydı. Doktorlar hâlâ bu hastalığın sebebini araştırıyor ve her şeyin sona ermemiş olabileceğinden şüphe ediyordu. O yüzden, salgın hastalık ihtimaline karşı tedbirleri uygulamaya devam ediyorlardı.

Babamın isminin yanına Thanjavur kelimesini koyup bir arama yaptım. Bir hafta önce ortadan kaybolduğuna dair, kısa bir makaleye ulaştım. Ortadan kayboluşunu, babamla birlikte kısa süreli vizeyle Hindistan'a giren ekip arkadaşları bildirmişti. Üniversiteden meslektaşlarıydı. Araştırmaya değer bir şeydi.

Üniversiteye ve arkeoloji fakültesine baktım. Görünüşe göre, bölüm başkanı -bu kazıya onay veren ve gerekli ödeneği sağlayan kişi olmalıydı- hâlâ Amerika'daydı ve güz döneminde dersler veriyordu. İsim tanıdıktı: Michelle Liu. Babamın eski bir dostuydu. Sınıflarla konforlu ofisleri sıcak ve tozlu arkeolojik kazılara tercih eden biriydi. Bir şey bulduklarında, babamla birlikte yayın yaparlardı. Sanırım bir tür anlaşmaları vardı: Kadın, babamın ders yükünü azaltıyor ve akademik bürokrasi işlerini hallediyordu. Babam da tozun toprağın içinde hazineler arıyordu. Her ikisi de diğerinin pis işleri hallettiğine inanıyordu. Gerekirse bu ismin üzerinde durabilirdim. Şimdi elimde araştırmaya devam edecek kadar şey vardı ve eşyalarımı koyabileceğim güvenli bir odaya da sahiptim.

Dışarı çıkmaya hazır mısın? diye sordum. Orlaith yatağın üzerine kıvrılmış, uyukluyordu.

Önce uyku.

Zaten uyudun. Hadi gidelim, tabii eğer seni burada yalnız bırakmamı istemiyorsan.

cHayır, seninle geliyorum! Hemen yataktan indi ve kuyruğunu havada sallamaya başladı. Çantamı odada bıraktım ve kapıya, RAHATSIZ ETMEYİN yazısını astım. Fakat silahlarımı yanıma aldım. Ortalıkta gezinirken Scathmhaide'a ihtiyacım olabilirdi.

Kazı yerine gece yarısından sonra geri döndük ve uyuyan arkeologlar yerine bir ofisle karşılaşma ümidiyle yan taraftaki karavana doğru yürüdüm, ikimizin üzerine de güvende olmamız için kamuflej büyüsü yaptım ve kapıyı açmayı denedim. Kilitliydi.

Gerçi bunu daha önce denememiştim ama Atticus bana, çok fazla uğraşmadan kilitlerin bağlarını çözerek onları açabileceğimi söylemişti. Atticus ne derse desin benim için zor bir işti. Onun gibi serbest bağ formlarına alışkın değildim ve kilidin içindeki mekanizmayı göremiyordum. Görsel bir destek olmaksızın kilidin içini nasıl hedef alacağımı bilmiyordum ve toprağa bağlandıktan sonra Druid'ler için Hırsızlık Eğitimi'ne başlayacak zamanım olmamıştı. Hayal kırıklığıyla geçen on dakikanın ardından kapı koluyla birlikte kilidin bağlarını tamamını çözdüm. Şimdi geride sadece bir delik vardı. Problem çözülmüştü.

Orlaith'e, Burada kal ve biri gelirse bana haber ver, diye fısıldadım.

Tamam, veririm.

Karavanın içinde üç masa, bir mini-buzdolabı ve içi, boş soda şişeleri, sandviç kâğıtları dolu bir çöp tenekesi vardı. Uyuklayan arkeologlar yoktu.

Bir ışık açtım ve gece görüşümü kapattım, birisi ne olduğuna bakmaya gelirse Orlaith'in bana haber vereceğini biliyordum. Arkeologlar dışında buraya kimin geleceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ve arkeologlar da şimdi bir otelde dinleniyor olmalıydı.

Hangi masanın babama ait olduğunu tahmin etmek zor olmadı. İki tanesi perişan vaziyetteydi ama bir tanesi çok düzenliydi. Düzenli olanın üzerindeki kâğıtlarda, babamın sık ve eğri büğrü el yazısını gördüm.

Belgeler benim için bir anlam ifade etmiyordu -buldukları kalıtların katalogları, toprağın yapısı ve radyokarbon testlerinin sonuçları aradığım şey değildi. Masanın çekmecelerini denedim ama onlar da kilitliydi. Hiç vakit kaybetmeden kilitleri kırdım ve aradığım şeyi en üst çekmecedeki buldum. Babamın özel günlüğüydü. İlk sayfalardaki yazıları geçtikten sonra, 3 Ekim'dekini okumaya başladım:

Şimdi Hindistan'dayım, eski bir öğrencim çok garip bir keşifle ilgili beni aradı. Üzerinde Sanskritçe yazılar olan, ağzı mühürlü, kil bir vazo. Yazılarda

mührün kınlmamasıyla ilgili uyarılar var. Biz, tabii ki bilim merakıyla mührü kıracağız. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Dünyayı şaşırtacak bir şey keşfetmiş olabiliriz. Laboratuvar için örnekleri hazırlamak günler sürdü. Sonuçların gelmesini dört gözle bekliyorum.

Paragrafın geri kalanını geçtim çünkü nasıl sonlanacağım biliyordum. Ama bu gizemli öğrencinin kim olduğunu ve başına ne geldiğini merak ettim çünkü bu açıklama, vazoyu ilk bulanın, Laksha'nın dediği gibi, babam olmadığı anlamına geliyordu. Vazo babama başka biri tarafından verilmişti. Doğrusu bu keşiften kim sorumluydu onunla konuşmayı çok isterdim. 4 Ekim tarihli yazıda bir ipucu buldum:

Bugün kalıtlar konusunda yeni bir şey yok ama Logan, Vayunun Kayıp Oklarının yeriyle ilgili, kayda değer bir bilgiye ulaştığını iddia ediyor. Thanjavur yakınlarında bir yerde gömülü olduklarını söylüyor. Önümde bu görkemli kalıt durmasa söylediklerine hiç kulak aşmazdım çünkü oklar sözde bir rüzgâr tanrısı tarafından yapılmıştı ve büyülü özellikleri vardı. Saçmalık. Ve anlayabildiğim kadarıyla, bilginin güvenilir bir kaynağı yoktu ama Logan bu okların Thor ve Odin'in meşhur silahlarının yaratılışına ilham verdiğini söyledi. Belki bura-

larda bir yerde tarihi önemi olan oklar gömülüdür. Tanrıların tarafından değil de onları onurlandırmak için kullanıldıklarını söyleyebiliriz. Bu vazoyla içimiz bitince -Ray buna 'Büyücünün Vazosu diyor- belki okları aramak için ödenek talep ederiz.

Günlükte başka yazı yoktu. Araştırmam gereken iki isim vardı -Logan ve Ray- ve bir de bahsedilen oklar. Günlüğü yanıma aldım ve başka hiçbir şeye dokunmadım. Karışık masalara, kime ait olduklarını anlayabilir miyim diye göz gezdirdim. Basılı yazışmalar ve e-postalar, birinin Chirayu Parekh'e ait olduğunu gösterdi -Ray olabilir- ve diğeri de Miriam Vargas'ındı. Gün doğarken buraya gelecek ve karavana gizlice girildiğini fark etmeden birkaçıyla konuşmayı deneyecektim.

Dışarıya çıkarken, pekâlâ en sevdiğim köpeğim, dedim. Uyku zamanı. Gidelim ve seni yatağa yatıralım.

Granuaile uyumayacak mı?

Belki daha sonra. Önce bir şeyin üzerinde çalışmam gerek. Durga'nın, yanında getirdiği silahları merak ettiğimle ilgili sözleri aklıma geldi. Bence bunun konuyla ilgisi vardı. Oklarla ilgili yazıyı okuyunca, yanında bir ok getirmediğini hatırladım.

Otele geri döndüm ve Durga resimlerini arattım. Çoğunlukla bir yayı vardı ve Hint panteonu tarafından Durga'ya verilen hediyeler arasında, Vayu'nun oklarının da olduğunu öğrendim. Fakat hikâyelerde yayla ilgili belirgin bir tasvire rastlamadım, sadece sembolik dini anlamı anlatılıyordu. Vayu'nun okları önemli silahlar olmalıydı ve onları yanma almadan gelmişti. Belki de

gerçekten Thanjavur'un kuzeyinde bir yerde gömülüydüler. Eğer öyleyse, neden? Neler olduğunu niye açıklamamıştı?

Babamın son yazdıklarını tekrar okuyunca bir bağlantı daha kurdum. Vedik kültürünün bir şekilde Norse mitolojisini de etkilediğini bizzat deneyim etmiştim: Babamın etrafındaki asurax mavi derili ve dört kolluydu, Polonya'da karşımıza çıkan Loki'nin büründüğü forma çok benziyorlardı. O zaman Loki'nin neden mavi olduğunu merak etmiş ama adamın dengesizliğinin bir ürünü olduğundan başka bir şey düşünmemiştim. O gün esas derdimiz Olimposlulardı ve Loki'den hemen kurtulmamız gerekiyordu. Şimdi ise tek düşündüğüm, en büyük ipucunun bu olup olmadığıydı. Durga'nın üstü kapalı olarak bahsettiği şeye yaklaşmış ama fırsatı kaçırmış mıydım?

Yüzümü ellerimin arasına alıp mırıldandım. Ah, kes sesini. Orlaith beni duydu ve yataktan kafasını kaldırdı.

Ne? Ben bir şey söylemedim.

Kendi kendime konuşuyorum. Negatif ruh ikizimle.

Ama ben gerçekten hiçbir şey söylemedim. Öyle değil mi? Spekülasyon yapmanın ve kendime geçmişte neler olabileceğini düşünerek işkence etmenin anlamsız olduğunu biliyordum. Fakat bir süre daha bunları yapacağımın da far-kıdaydım. Belki daha sonra. Neler olacağını tahmin etmeye çalışmak ve kendimi suçlamak yerine, Hindistan saatine uyum sağlamak için birkaç saat uyuyabilir, gün doğarken her şeye yeniden başlayabilirdim. Şu Logan denen adamı araştırarak ve onu bulunca vazoyu nasıl bulduğunu soracaktım.

Harika bir plandı ve ertesi sabah karavana doğru yürürken, kilidin yerinde olduğunu görmeden Ray'i durdurana kadar plandaki kusuru fark edemedim. Doğrudan konuya girdim: İsmimin Beverly Childress olduğunu söyleyip Doktor Liu'dan bahsettim, üniversite tarafından Donal MacTiernan'ın ortadan kaybolmasını araştırmak için tutulduğumu söyledim. Amerikan aksanım inandırıcılığımı artırdı.

Hindistan'da doğan ama Amerika'da eğitim gören Chirayu Parekh, biraz kilolu ama hoş bir adamdı. Gözlüklüydü ve bıyıkları yetmişlerden kalma gibi duruyordu. Denizaşırı ülkelerden Amerika'ya gelip kendi ismini sürekli tekrarlamaktan sıkılan insanlar gibi, ismini Amerikalılar için, Ray olarak kısaltmıştı. Bir elinde deri bir çanta diğerinde ise bir kahve kupası vardı. Beni şöyle bir süzüp kendini bana sevdirmeye karar verdi, yardım etmeye hevesliydi.

Bay Parekh, ön araştırmamda Doktor MacTiernan'ın Logan isminde bir öğrencisinin ismine ulaştım. Bu kazı yerinde çalışıyormuş, dedim. Bana onun hakkında ne söyleyebilirsiniz?

Ah, tabii ki. O çocuk. Uzun boylu, sarışın, çoğunlukla yalnız takılır. Ya da en azından, benden ve Miriam'dan uzak durmayı tercih eder. Daha çok Doktor MacTiernan'ın yanında görürdük.

Onu nerede bulabilirim?

Özür dilerim ama hiçbir fikrim yok.

Pekâlâ, soyadı neydi?

Onu da bilmiyorum. Bizim için sadece Logan'dı.

Öfkemi belli etmemeye çalıştım ama bunu başarıp başarmadığımdan emin değildim. Bugün kazıda size katılacak mı? Hayır, hiç sanmıyorum. Doktor MacTiernanla aynı zamanda ortadan kayboldu. Ama biz bunu rapor etmedik. İsmini bilmediğimiz için.

Kaşlarımı çattım. Miriam Vargas'ın da soyadını bilmediğinizi mi söylüyorsunuz? Üniversitenin sponsorluğundaki bir projede, ismini bilmediğiniz birinin çalışmasına neden izin verdiniz?

Ray her şeyi berbat etmiş olabileceği ima edilince paniğe kapıldı. Doktor MacTiernan ona kefil oldu ve çocuğu tanıdığını söyledi. Ben kimim ki onu sorgulayacağım? Demek istediğim...

Bu adam Doktor MacTiernan'ın ortadan kaybolmasından sorumlu olabilir. İsmini öğrenmenin bir yolu aklınıza geliyor mu?

Tam tersi de doğru olabilirdi. Yani raksoyuj babamı ele geçirdikten sonra, bu Logan denen çocuğu ortadan kaldırmış olabilirdi ama bunu Ray ile paylaşacak değildim.

Pekâlâ, hayır, demek istediğim, ben canlılar üzerinde çok fazla kafa yormam: Arkeologların iş tanımında bu yoktur. Bilirsiniz...

Bana onunla ilk tanıştığınız günü anlatın Bay Parekh. Ah, evet, Miriam ile buraya geldiğimizde Doktor MacTiernan'ın yanındaydı. Doktor MacTiernan bize isminin Logan olduğunu ve eski bir öğrencisi olduğunu söyledi. Hey, belki de ofiste konuşsak daha iyi olur?

Hayır, daha bitirmedim. Siz buraya Amerika'dan mı geldiniz?

Evet. Doktor MacTiernan İngiltere'deki bir kazıdan geldiği için buraya bizden önce adım attı.

Ve bu bahsettikleriniz, ekimin üçünde oldu, öyle mi? Doğru.

Sizi Doktor MacTiernan mı aradı?

Dolaylı olarak, evet. Üniversiteden Doktor Liu'yu aramış ve Sanskritçe'de kendisine yardımcı olabilecek birini istemiş. O da bize haber verdi ve eşyalarımızı topladık. Birlikte yayın çıkartacaktık.

Burada, üzerinde Sanskritçe yazılar olan bir vazo vardı, değil mi? Size bunun için mi ihtiyacı vardı?

Ray bunu duyunca afalladı. Evet. Nereden biliyorsunuz? Doktor Liu bana her şeyi anlattı, dedim. O vazo şimdi nerede?

Logan ve Doktor MacTiernan ile birlikte kayboldu, ikisinden birinin vazoyu götürdüğünden, şüpheleniyoruz. Benim de benzer şüphelerim var.

Vazo buradan mı çıkartıldı? Logan'ın iddiası öyleydi. Burada kazı yaptığını söyledi ve bize vazoyu nereden çıkarttığını gösterdi. Ama Doktor MacTiernan toprak ve malzeme örneklerini laboratuvara gönderdi. Gelen sonuçlar, vazunun buradan çıkartılmadığını gösteriyordu. Laboratuvar raporlarında, vazunun, buranın batısında bir yerde, muhtemelen Gujarat'ta gömülü olabileceği yazıyordu.

Enteresan. Vakit ayırdığın için teşekkür ederim Ray. Bir şey öğrenirsem sana haber veririm.

Ne? Bu kadar mı? Hey, biraz kahve ister misin?

Cevap vermeden adama el salladım. Yanımda Orlaith ile adamdan uzaklaştım. Ofise birinin girdiğini keşfettikten sonra, insanlar konusunda iyi olmadığını hatırlayıp beni sorguya çekmeye karar verebilirdi. Karşısına çıkan herkese güvendiği için daha sonra Miriam'dan fırça yiyeceğine şüphem yoktu. Zavallı Ray.

Gözden kaybolunca üzerimize kamuflej yaptım ve Thanjavur'un güneyinde babamın -ya da raksoyujun- kaldığı eve koştuk. Hiç içeriye girip neler olduğuna bakmamıştım ve Logan babamla birlikte ortadan kaybolduysa, belki o da içerideydi. Belki hâlâ içeride ve ölüydü. Ya da nerede olduğuna dair bir ipucu bulabilirdim. Araştırmaya başlamak için iyi bir yerdi.

Fakat artık bir yer değildi. Üzerinde dikildiğim tarlayı tanıdığımdan emindim ama ev ortalıkta görünmüyordu. Sonra, Durga'nın ortalığı temizlemek için yaptığı ayının her şeyi yok etmiş olabileceği aklıma geldi. Toprak tertemizdi. Ne insanlar ne de benim için rakshasalar veya asura lara dair bir iz vardı.

Şimdi ne yapacağımı bilemiyordum. Logan'ın cesedi içerideyse bile artık yoktu. Bir yetkiliye ulaşsam, bana eylül veya ekim aylarında Hindistan'a giren bütün Logan'ların listesini çıkartabilirdi ama elimi kolumu sallayarak böyle bir bilgiye ulaşabileceğimi sanmıyordum. Babamın ailesi tarafından kiralanmış bir dedektif rolüne bürünüp Doktor Liu'ya gidebilirdim ama kadın bana Ray'den daha şüpheli yaklaşırdı. Ayrıca, babamın son yirmi sene içerisinde öğrencisi olanların listesine ulaşabilse bile, bir hâkimin imzaladığı resmi evraklar olmadan isimleri bana vermezdi.

Tek bildiğim şey, Büyücü'nün Vazosunun babam veya Logan ile ortadan kaybolmadığıydı. Bir şekilde Laksha'nın eline geçmişti. Ve teorik olarak Laksha, hâlâ konuşabileceğim biriydi. Fakat bunun için bir ağza ihtiyacı vardı ve bir kez daha kafamın içine girmek gibi bir niyeti olacağını hiç sanmıyordum.

Bilgisayarımdan yardım almak için otele geri döndüm çünkü cep telefonu veya diğer kablolu cihazlara göre gizlenmesi daha kolay bir şeydi. Öğle yemeği için bir şeyler istedim ve Google bana Thanjavur'daki Raja Mirasdar Hastanesi'nin yeriyle, haritasını gösterdi. Laksha'nın kolyesini alıp cebime koydum ve kadına yeni bir vücut bulmak için yola çıktım.

Hastane binasının etrafında birkaç kez döndük ve sonunda Orlaith'in, altında dinlenebileceği uygun bir ağaç buldum. Üzerine kamuflaj yaptım ve sonra Kaveri'den, ben içerideyken Orlaith'i gizlemesini, toprakla bağıni kesmesini istedim.

Scâthmhaide'in üzerine kazınmış bağlardan birini kullanarak görünmez oldum ve Laksha'ya uygun bir beden bulma ümidiyle hastaneye girdim.

Laksha, tarladaki felaketten sonra benimle hiç konuşma-mıştı. Durum hem rahatsız edici hem de rahatlatıcıydı. Tekrar kafamın içine girmeyi seçebilirdi ama neyse ki seçmemişti. Böyle bir şeyi, çok zayıf olduğu için mi yoksa sorularıma cevap vermek istemediği için mi yapmamıştı, emin değildim. Her hâlükârda artık canını cebimde taşıma sorumluluğundan kurtulmak istiyordum. Daha önce genç bir kadın vücudu seçmeye meyilli olduğu için de burada benzer bir şey bulmayı ümit ediyordum.

Hastanede komaya girmiş hastaları aramak biraz vakit aldı. Kapıların yanındaki yazıları anlamıyordum, nadiren İngilizce yazıyla karşılaşıyordum. Fakat birkaç kat çıkıp birkaç çıkmaz koridora adım attıktan sonra, komadakileri buldum. İki erkek, yaşlı bir kadın gördüm. Sonuncusu ise, solgun derili ve tel tel saçlı, otuzlu yaşlarda, uzun boylu bir kadındı. Dosyasında yazanların büyük bir kısmı, benim için anlamsız harflerden ibaretti. Ama hayati değeri olanların bir kısmı, ismi gibi, Roma harfleriyle yazılmıştı. Kadının adı Mhathini Palanichamy'di.

İsminin kulağa müzik gibi geldiğini düşündüm ve daha öncesinde Selai'yi bulduğumda yaptığım gibi detaylı bir araştırma yapacak sabrım yoktu. Yakut kolyeyi çıkarttım ve Mhathini'nin boynuna geçirdim. Elimi geri çektiğim anda kolye görünür oldu ve şimdi beyaz hastane önlüğünün üzerinde çok uygunsuz duruyordu.

içerideki tek bilinçli insan olduğumdan emin olduktan sonra, eğilip kolyeye konuştum. Kimse beni duyamayacak olsa da kendimi aptal gibi hissettim.

Laksha, ben Granuaile. Şimdi sana yeni bir vücut olabilecek, komadaki bir hastanın boynundasın. Vücudun kontrolünü ele alabilmen için kolyeyi kadının boynunda bırakıyorum. Hemen şimdi kadının vücuduna gir ve ben gitmeden uyan. Bir dakika bekledim ve bir şey olmayınca tekrar kulağına eğildim. Hemen şimdi Laksha. Bir dakika daha bekleyeceğim ve sonra gideceğim. O zaman benden sonra kolyeye ne olacağı beni hiç ilgilendirmez.

On beş saniye sonra kadının göz kapakları titreşti ve monitörde nabız değeri artmaya başladı. Beni görebilmesi için görünmezliğimi kapattım.

Hoş geldin.

Vur... Mur? Eee. Nur?

Anlayamadım?

Cur. Tur! Serum bağlı kolunu kaldırdı ve önce ağzını, ardından kafasını işaret etti. Yüz ifadesinde hayal kırıklığı vardı.

Ah. Bu kadının beyninin konuşma merkezi zarar görmüş olmalı. Beni anlayabiliyor musun? Parmağınla göster. Başparmağını havaya kaldırdı. Güzel. Demek ki motor yeteneklerin yerinde. Zamanla, konuşma sorununu onarabileceği-ni varsayıyorum.

Yine onayladı. Harika. Laksha ile hemen konuşamayacak olmak kötüydü ama bunun için kadımı suçlayamazdım. Sana biraz zaman veririm ve sonra konuşuruz. Beni nasıl bulacağını biliyorsun, konuşabildiğin zaman bana haber vereceğini ümit ediyorum. Konuşmamız gerek.

Vur mur nur?

İsmin Mhathini Palanichamy. Bunu mu soruyorsun? Başparmağını havaya kaldırdı. Koridordan yaklaşan ayak seslerini duydum, demek ki hayatı değerlerdeki değişimi fark eden biri odaya geliyordu. Hâlâ Thanjavur'dasın. Hayatına yeniden başlayabilirsin. Hemşire içeriye girerken gözden kayboldum. Hemşire, Mhathini'nin gözlerinin açık olduğunu görünce nefesini tuttu. Kızın yanından geçtim ve koridora çıkınca rahatlayarak iç geçirdim, bu yükten kurtulduğum için mutluydum. Mhathini'nin bâlâ Laksha ile birlikte olup olmadığını bilmiyordum, belki de kadın çoktan öbür tarafa geçmişti ama sanırım bunu daha sonra öğrenecektim.

Orlaith'in yanma gittim ve öğleden sonrayı, şehrin rakshasa salgınından kurtulmasına nasıl yardım edebileceğimi araştırarak geçirdim. Dil engeli işimi zorlaştırıyor, buna birkaç doz da paranoya ve yabancılara duyulan korku eklenince -ya da büyük köpeklerden korkmak- hiç hoş karşılanmadığım yerler oluyordu.

Hayal kırıklıklarıyla geçen bir gündü ve gelişigüzel bir akşam yemeğinden sonra yatağımda Orlaith'e sarılıp babamın günlüğünü tekrar okudum. Belki Logan'dan bahseder diye daha eski tarihli yazılara bakıyordum. Adam hakkında hiçbir şey bulamadım ama ilgi çekici bir şeyle karşılaştım: Doğum günümdeki yazı.

Granuaile bugün otuz üç yaşına girecekti. Nasıl biri olurdu, çok merak ediyorum. Keşke... Evet, artık keşkeler için çok geç, değil mi? Bir şeyleri düzeltmek için çok geç. Artık sadece pişmanlıklar var. Tanrım, onu çok özledim.

Sanki ikinci kattan bir atlama beygirinin üzerine karın üstü düşmüştüm. Ciğerlerimdeki hava tamamen boşaldı ve yeniden nefes alabildiğimde o kadar acı çektim ki çıkarttığım sesler Orlaith'i uyandırdı.

Granuaile?

İyiyim. Sen uyumana devam et.

Parmağımla kelimelerin üzerinden geçtim, üç ay önce yazılmış harflerin mürekkebiyle, babamla bağ kurmaya çalıştım. Ne hissettiğini çok iyi biliyordum çünkü şimdi ben aynı şeyleri hissediyordum. Önümde pişmanlıklar için oldukça uzun bir ömür vardı, aylar ve yıllar beni

bekliyordu. Günlüğü bıraktım ve yana dönüp Orlaith'e sarıldım, uyuyarak vakit geçirmeyi ümit ettim.

Kasabanın kuzeyinde, Vayu'nun Kayıp Okları'nın gömülü olabileceği bir yerin izini sürecektim. Logan denen adam hâlâ hayattaysa, belki de elinde bir kürekle bir yerleri kazıyordu.

Gri bir Hindistan cumartesisine uyandım. Duşa girmeden önce Atticus'a bir mesaj attım, benim için endişelenmemesini tavsiye ettim. Duştan çıktığımda cevap verdiğini ve babamın iyi olup olmadığını sorduğunu görünce çok şaşırdım.

Babamın ölümü, bir kısa mesajla iletmek istediğim bir şey değildi. Onun için de endişelenmene gerek yok, dedim. Her zamanki gibi Shakespeare'den bir alıntı yaptı, Troilus ve Cressida'dan bir replikle cevap verdi. Aşkımın güçlü temeli Dünyanın merkezi gibidir.

Birbirimize bu şekilde şiirler veya oyunlardan alıntılarla cevap vermek, zaman zaman oynadığımız bir oyundu. Ozanların atışması gibiydi. Vereceğim cevabın bağlama uygun olması gerekiyordu ama önceki mesajdaki kelimelerden bir veya birkaçını kullanabilirsem fazladan puan alabilirdim. Whitman'dan dizelerle karşılık verdim: Üzerine dalların titrediği, üstünde elma çiçeklerinin açtığı dünya! Gülümse, çünkü sevgilin geliyor. Sonra bunun ardına ekledim: En kısa sürede yanında olacağım.

19. BÖLÜM

Tuatha De Danann'ın malikâneleri birer şato gibiydi ama gri dağlar gibi çimenlerin ortasında yükseliyorlardı. Dünya üzerindeki insanların yaptığı şatolar gibi etrafları duvarlarla çevrili değildi. Hiçbir zaman kuşatılmayacaklardı, bu yüzden de duvarlara ihtiyaç yoktu. Ama Tuatha De Danann'ın neden etraflarını duvarla çevirmediğini biliyordum: Görkemli mimariye bakanların heyecandan altlarına kaçırmasını istiyorlardı ve ben buna çok gülüyordum. Taşları bağlayarak kesintisiz bir kule inşa etmek benim için etkileyici değildi. Aramızda bir duvar olmayınca bana neler yapabildiğinizi gösterirseniz size saygı duyabilirdim.

Manannan Mac Lir'in malikânesinin çayırlarını çevreleyen ağaçların arasında çıkınca, içinde yer yer griler olan mavi taşlar gördüm. Grilikler bazı yerlerde sarmal desenler oluşturuyor ve parlak, yansıtıcı yüzeyli deniz kabuklarıyla bir arada duruyordu. Siodhachan bunların sedef olduğunu söylemişti. Şatonun girişinde bu sedef denen şeylerden bolca vardı ve zemindeki döşemelerle iç duvarlara da katılmıştı ama bence çok korkunç bir fikirdi. Sürekli olarak parıldayan ve âdeta bana göz kırpan yüzeyler görüyor, göz ucuyla bakınca bir deniz kabuğu mu yoksa kanatlı bir peri mi anlayamıyordum -belki de esas amaç buydu. Periler için bir tür kamuflaj olabilirdi.

Manannan'ın malikânesi perilerle doluydu. Yere yakın uçanlar, tavanda asılı duranlar, mobilyaların ardına saklananlar, bazıları Fand'a bazıları

Manannan'a hizmet ettiği için iki farklı üniforma giyen yürüyen hizmetkârlar, hepsi bir aradaydı. Manannan'ın hizmetkârları, maviyi ve griyi tercih eden, farklı türlerde su perileriydi. Koca gözleriyle okyanusa bakmak isteyen ama sadece taşlarla eskiden suda yaşamış canlıların geriye kalan kabuklarını gören selkiler ve deniz adarı Manannan'ındı. Fand'inkiler ise kestane ve altın rengini tercih ediyor, kadife denen yumuşak bir kumaştan yapılmış kıyafetler giyiyordu. Beni tedirgin eden bunlardı çünkü uçuyorlardı. Piksiler ve diğer uçan sinir bozucu perilerle, söğüt dallarından kemikleri varmış gibi duran insan büyüklüğündeki Fae bir aradaydı. Bunlara doğru biraz güçlü nefes versem devrilebilirlerdi. Fakat bazılarının silahları vardı, kılıçlar yerine büyük bronz iğneleri tercih ediyorlardı.

Beni ilk gördüklerinde, bakışlarının boğazıma odaklandığının farkındaydım. Fakat aradıkları şeyi göremeyince rahatlıyorlardı. Demir arıyorlardı. İki tanesi beni kapıda karşıladı ve iç avluya kadar eşlik etti. Avluda bağlı bir ağaç ve derin bir tuzlu su havuzu vardı.

Havuzu işaret ederek Bu, ne için? diye sordum.

Lord Manannan bazen burayı kullanarak gider ve gelir. Suyun altında bir boyut kapısı açar ve dünyanın okyanuslarına çıkar.

İşe yarardı. Havuz yeterince derinse bir yere gidebilir -veya gitmeyebilir- ama buradaki kimse, havuza dalmadan Manannan'ın nerede olduğunu anlayamazdı. Geri döndüğünde de istediği zaman yüzeye çıkabilirdi.

Havuzun etrafında beyaz banklar, şekil verilmiş çalılar ve çiçek açan bitkiler göze çarpıyordu. Bir banktan kalkan iki figür bana doğru yürüdü. Birinin kim olduğunu biliyor gibiydim ama diğerinden emin değildim. En iyisi, tanıştırmayı beklemektir. Bir tanesi, yakası ve kolları yeşil ipliklerle süslenmiş beyaz bir tunik giyen, kırmızı saçlı bir kadındı. Diğerisi ise bakır renginde dalgalı saçları ve kalın bir sakalı olan dev bir erkekti. Kafasının sol tarafında, saçları arasında bir yaprak vardı ama bunu söylemek bana düşmezdi. Önceki gün ikisini de Fae Sarayı'nda görmüştüm ama benim kim olduğum açıklandıktan sonra sessizce sarayı terk etmişlerdi. Bir daha da konuşma fırsatını yakalayamamıştım.

Eskortum, Eoghan Ö Cinneide, dedi. Sizi Tuatha De Danann'dan Flidais ve Slav fırtına tanrısı Perun ile tanıştırmak istiyorum.

Kadın hakkında yanılmamıştım. Kalçasına yakın bir yerde, yeşil bir taşla süslenmiş bıçağını gördüm. Siodhachan, hikâyelerinden birinde bundan bahsetmişti. Benim için büyük bir onur, dedim. İkisini de selamladım. Eğilerek selam versem veya bir dizim üzerine düşsem daha uygun olabilirdi ama kışkırlarını öptürmeye meraklıysalar, bunu bana zorla yaptırmaları gerekti.

Flidais, Tanıştığımıza memnun oldum Eoghan, dedi. Yüzü kibar bir maskeden ibaretti. Biraz fazla pembeydi ve yer yer kırıksıklıklar göze çarpıyordu. Kolları için de aynısı geçer-liydi. Loki tarafından yakılmış ve sonra Bacchus yüzünden aklını kaçırmıştı ama fiziksel olarak kendini

tamamen yenilemişti, salyası botlarına akıyordu. Perun, sakalının altından gülümsedi.

Seninle tanıştığımıza memnun oldum Druid. Ben İrlandalıları sevmeye başladım.

Bir süreliğine ziyarete mi geldin? Loki'nin, boyutunu ateşe verdiğini ve burada mülteci olduğunu biliyordum ama bir yabancıya ne diyeceğini merak ettim.

Evet, burada misafirim. Demek sadece ana hatlarını söylüyordu.

Flidais elini tuttu. Benim misafirim.

Ah, dedim. Anlamıştım. Siodhachan bana bu ilişkiden bahsetmemiştii, demek ki yeni bir gelişmeydi. Flidais'in namını bildiğim için Perun'un yakın zamanda, kadının misafirperverliğinin tadına baktığını anlamak güç değildi. Saçındaki yaprak, ormanda güzel vakit geçirdiğini belli ediyordu. Flidais yaprağı görmüş olmalıydı çünkü gözden kaçırılacak bir şey değildi ama yine de bir şey söylememiştii. Peki amacı tam olarak neydi? Sevgilisine şaka mı yapıyordu? Adamın kendisine ait olduğunu mu göstermek istiyordu? Ya da bana veya ev sahiplerine iletmek istediğı bir mesaj mıydı? Fand kızı olduğu için, hafifmeşrepliğini belli ederek onu rahatsız etmek mi istiyordu? Bekleyip görmeliydim, başka seçenek yoktu, ikinize de huzur ve denge dilerim, dedim.

Flidais yaprağı fark ettiğimi anladı ama bir şey söylemedi. Sağ gözüyle bana göz kırptı, Perun'un göremeyeceğı bir şeydi. Ardından bana hoş gülümsemesini gösterdi. Manannan ve Fand, bizi yemek odasında bekliyorlar, dedi. Gidelim mi?

Perun, Hafızandan çıkmayacak bir yemek olacak, dedi. Kalın ellerini ovaladı. Fand ve Manannan gibi sofraya rastlamadım.

Abartmıyordu. Hiç bu kadar çok yiyeceğı bir arada görmemiştii ve masada sadece beş kişiydik. En garip olansa, büyük bir kısmının yenmek için değil de gösteriş amacıyla masaya getirilmiş olmasıydı. Birer peri önümüze içi dolu tabaklar koyuyor ve birkaç ısırdktan sonra tabağıımızı alıp yerine tadına bakabileceğimiz başka bir şey getiriyordu. Fakat hiçbir, zaten masada olan yiyeceklerden değildi. Tabaklar mutfaktan geliyordu. Bir başka peri ekibi ise içecekleri yeniliyor ve kadehlerimizin boş kalmadığından emin oluyordu.

Fand, ben yerimi alınca, istediğın işreti getirebiliriz, dedi. Ben işretin ne olduğunu bilmiyordum ama sanırım içki demekti. Kadını test etmeye karar verdim.

Biraz viski alabilir miyim? Şöyle yirmi yıl dinlendirilmiş bir şey olursa iyi olur. Siodhachan bana bu viskilerin çok nadir bulunduğunu ve aşırı pahalı olduğunu söylemişti. Çünkü insanlar genelde, tadına bakmak için bu kadar uzun süre beklemezlerdi. Fakat Fand samimiydi.

Burada o kadar eski bir şey yok, dedi. Ama hemen İrlanda'dan getirtiriz. Kendisine ait hizmetkârlardan birine döndü ve başıyla onayladı. En kısa süre içerisinde bize uygun bir şey getir.

Peri, sanırım bir tür uşaktı, hemen eğilerek selam verdi. Emredersiniz kraliçem, dedi. Ardından muhtemelen, bana birkaç şişe viski çalmak için salonu terk etti.

Dikkatimi dağıtan şeyleri bir kenara koyacak olursam, masada oturup da Fand'a bakmamak mümkün eğildi. Nadide bir güzelliği vardı ama biraz soğuktu. Saf mavi bir gökyüzünü ardına almış, tepesi karlı dağlar gibiydi. Üzerinde düşündükçe, bu tasvirin çok uygun olduğunda karar kıldım. Dağlar kimsede cinsel arzu uyandırmazdı -buna şükretmemiz gerekti çünkü bir dağı becermek gibi bir şeyi düşünmek bile istemezdim-ama yine de bakmak isterdiniz ve orada oldukları için mutlu olurdunuz. Fand da böyleydi. Şaşırtıcı ama ulaşılmaz.

Dikkatimi güçlkle de olsa Fand'dan Manannan'a kaydırdım. Rahat görünmeye çalışıyor ama kupasını biraz fazla sıkı tutuyordu. Kupanın içi, Goibhniu'nun muhteşem birasıyla doluydu, bu yüzden hayal kırıklığının içki olduğunu sanmıyordum. Adamı rahatsız eden bir şey vardı ve başka bir yerde olmayı tercih ederdi. Son zamanlarda ne yapıyorsun Manannan? diye sordum.

Burnundan soludu. Ne yapmadığımı sormak daha uygun olur. Denizler ve ölümlerle ilgileniyorum. Okyanuslarda Jörmungandr'a dair kanıtlar arıyor, bana yardım etmesi gereken ama hep başarısız olan Poseidon ile Neptün'ün kafasını kırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Olimposluların zor olduğunu duymuştum.

Yine burnundan soludu. Akşam yemeği bu gidişle bir burundan soluma festivaline dönüşecekti. Öyle söylersen hafif kalır, dedi. Onlar için ignoramus diyebiliriz.

Ne demek istediğini tam olarak anlayamadım ama Perun da benimle aynı durumdaydı. Benden önce Perun araya girdi.

Manannan, Kara cahiller, dedi. Hem aptal hem de dal-lamalar.

Perun, Harika bir kelime! dedi. Bu kelimeye uygun bir sürü insan tanıyorum! Çok faydalı! Bana döndü. Sen de aynı fikirde misin Eoghan?

Evet. Bunu ben de kullanacağım. O zaman Jörmungandr'ı bulmak konusunda şansının yaver gitmediğini varsayıyorum Manannan.

Henüz bir şey bulamadım. Boyutunu ciddi ciddi küçültmüş olmalı. Ama birilerine zarar vermek istiyorsa eninde sonunda eski hâline geri dönecek, bu yüzden herkesi erkenden uyarabilmek için aramaya devam etmeliyiz.

Peri uşak birkaç şişe çok özel viskiyle geri döndü ve şişeleri bana gösterdi ama bir tanesini sona sakladı. Knappogue Kalesi 1951 isminde bir şeydi. Tullamore'da şişelendiği ve 1987'de üretildikten sonra fiçılarda otuz altı sene dinlendirildiği yazıyordu. Artık sene 2022'ydi, bunlardan geriye birkaç yüz

şişe kalmıştı. Bulunabilecek en nadir İrlanda viskisiydi ve bunu duyduğumu hatırladım. Tempe'deki Rûla Bûla'da bundan bir şişe vardı. Siodhachan bana Hristiyan tanrısı İsa için bir fırt satın alabildiğini söylemişti.

Evet, bu olur. Ama sen şişeyi burada bırak evlat. Çalıntı viski içecekseniz, tanrıların içeceği türden bir şey olmalıydı.

Benim memnun olduğumu gören Fand, uşağına gülümsedi ve başıyla onayladı. İyi iş çıkarttın. Peri bu övgüyle öylesine mutlu oldu ki gözlerine yaşlar doldu, selam verip geri çekildi.

Kendime biraz viski koyarken, Sen neler yapıyorsun Fand? dedim. Manannan bir sürü şeyle uğraşırken.

Ben malikâneyi idare ediyorum. Brighid için bir sürü getir götür işine bakıyoruz. Şimdi Fae'nin büyük bir kısmı Loki'ye dair işaretlerin peşinde ve aramaları ben koordine ediyorum. Onu gören oldu mu?

Ne yazık ki Jörmungandr kadar kaypak çıktı.

Hah. Viskinin gırtlığımı yakmasının keyfini çıkartırken düşündüm. Yerini tespit etmeye çalışan oldu mu? Jörmungandr için de aynısı geçerli.

Flidais, Hiçbir şey bulamadık, dedi. Fand da aynı fikirdeydi.

Ya onların etrafındakiler? Bu Norse denen panteona yabancıyım ve yeteneklerini bilmiyorum ama Odin in bir şekilde yerlerini belirleyebilmesi gerekmez mi?

Manannan cevap verdi. Hlidskjâlf denen bir tahtı var. Onun üzerinde her şeyi görebiliyor ama Hel'i göremiyor. Hel'in diyarını sisler gizliyor.

Ama siz sislerin arasında gizlenmek konusunda birkaç şey biliyorsunuz, değil mi? diye sordum. Sırttım.

Mannannan'dan önce Flidais cevap verdi. Loki ile tekrar karşılaşmayı dört gözle bekliyoruz, dedi. Karşılaşmanın hoş olmayacağını belli eden, soğuk bir vaatti. İnan bana, onu bulursam, gırtlığına bir ok saplayacağım.

Sana tüm kalbimle inanıyorum, dedim. Kendime biraz daha viski koydum ve bardağımı havaya kaldırdım. Loki'nin en kısa süre içerisinde acılar çekerek ölmesine içtik.

Perun, Da! Hemen acılar içinde ölsün! diye böğürdü. Sakalı heyecanla titredi ve diğerleri de benzer temennilerde bulundu, içkiler hevesle havaya kaldırıldı.

Kimsenin ölümüne kadeh kaldırmayı sevmediğimi eklemeliyim. Genelde huzur ve sağlık için ya da sebepsiz yere içen biri idim. Fakat bu özel bir andı.

Yemekler ve içkiler gelmeye devam ederken sohbet hararetlendi. Duyduklarımı daha sonra incelemek için zihnimin bir köşesine not ettim.

Aslında, yaptığım şey tam olarak bu değildi. Aldığım enformasyon muhtemelen boktan bir şeydi ve ben bunu şekillendirip gerçeğe dönüştürecektim. Çirkin bir gerçek olacağı şüphesizdi, çok pis kokacaktı. Ayakta durmakta da biraz zorlanıyordum çünkü şişenin yarısını içmiş ve hayatımda yemediğim kadar çok yemiştim.

Birkaç saat sonra peri uşaklardan biri, yüzümün elmalı bir turtanın içine düşmesine engel olunca, gitme vaktinin geldiğini anladım. Evrensel bir gerçektir: Turtanı ye ve evine git.

Ev sahiplerinin misafirperverliğine övgüler yağdırdım ve sendeleyerek ayağa kalktım. İki peri beni şatodan çıkartmadan önce viskiden kalanı da yanıma aldım. Neyse ki periler beni pis kokulu bir ahıra götürecek kadar sağduyuluydu. Midemdekileri hemen çamurun üzerine çıkarttım.

Ah, bu çok iyi geldi, dedim. Yanında içecek bir şey olan var mı? Çitlere yaslandım ve perilerden birinin, içi viskiden başka bir şeyle dolu bir tulumla geri dönmesini bekledim. Perun ve Flidais dışarı çıkınca benimle vedalaşip sendeleyerek doğudaki çayıra doğru yürüdüler. Bu arada benim başım da uykusu gelen bir köpeğinki gibi dönmeye başladı. Etraftakileri, perileri umursamayıp gece yaşananlar üzerinde düşünmeye başladım. Akşam yemeğinde bana eşlik edenler, önceki akşamki grup gibi değildi. Dün akşamkilerin, Druid'lere karşı yürütülen gizli savaştan sorumlu olmadığını hemen anlamıştım. Hayatta kalan iki Druid'i de öldürmeye çalışıyorsanız, buna Druid'lere karşı açılan savaş demek en uygunuydu.

Gönderdiğim peri biraz suyla geri döndü. Peri uşaklara beni yalnız bırakmalarını söyledim çünkü tepemde uçarlarken uyuyamazdım. Yalnız kalınca, bir elimde su tulumu diğer elimde viski şişesiyle, ağaçlara doğru asaletimi kaybetmeden sendelemeye ve ahırın pis kokusundan uzaklaşmaya çalıştım. Sendelemek kolaydı, asalet kısmı zordu.

Hal'ın bana izlettirdiği gösteride Holmes denen dedektif çok zeki olduğunu gösterip davayı çözmek için gözlerini kısıyor veya çok hızlı konuşuyordu. Ya da kollarında, beynine kimyasallar ileten yamalar olan kanepenin üzerine uzanıyordu. İşte bu gibi şeyler sayesinde zeki bir bağımlı gibi görünüyordu ama bir dâhinin zihninin çalışmasına dair çok açıklayıcı oldukları söylenemezdi. Druid'liği açıklamak için de kullanılamazdı. Sherlock zihnini, detayları hatırlamak ve gerektiğinde onlara ulaşmak üzere eğitiyor, ardından içlerindeki gizli deseni ortaya çıkartıyordu. Bulutlarda hayvan görmek gibi bir şeydi: Bulutlar herkes için aynıydı ama bazen orada uçan bir hayvan gören sadece siz olurdunuz çünkü hem açınız uygun olurdu hem de hayal gücünüz diğerlerinininken genişti.

İşte Sherlock Holmes'ün büyüğü de böyle bir şeydi, sentez ve keşfetme yeteneği vardı. Herhangi biri, zihnini enformasyonu emmek ve hatırlamak konusunda eğitebilirdi; zaten Druid çıraklık eğitiminin büyük bir kısmı bunla ilgiliydi. Fakat bunlardan bir anlam çıkartmak ise bambaşka bir şeydi ve iki bin yıllık düşünce şeklim burada işe yarar mıydı, emin değildim. Özellikle de bir viski şişesinde balığa dönmüşken.

Suyun yarısını mideye indirdim ve geriye kalanı minimum bir farkındalık yaratmak için kafamdan aşağı döktüm. Ve düşünmeye başladım. Bu grubun sorunu, hepsinin sinsi olmasıydı. Manannan bunca zamandır sözde

denizlerdeydi ama gerçekten orada olduğunu kim söyleyebilirdi? Fand'ın perileri adamın izini denizlerde süremezdi ve Manannan, istediği yere gidebilirdi. Flidais ormanda veya başka boyutlarda gezintilere çıkabilirdi - nereye gittiğini kimse bilmezdi- ve bir avcının yeteneklerine sahipti. Yanındaki fırtına tanrısı için de aynıları geçerliydi.

Uç adım daha atınca, malikâneyi çevreleyen ağaçların dibine ulaştım. Ve tam bu sırada, aradığım cevap hiç beklemediğim bir anda, zihnimden yüzeye çıkarak Siktir! diye bağırdı.

Siodhachan bana modern küfür tekniklerini ilk öğretirken, kelimelerin vurgusunun çok önemli olduğunu söylemişti. Bazen, kelimayı nasıl telaffuz ettiğine göre vermek istediğin mesaj değişir, demişti. Bilge bir İrlandalı, hangisinin hangisi olduğunu bilir.

Bilge biri miydin bilmiyordum ama mevcut durumda bir küfür daha edesim vardı. Ağaçlara doğru, Biri beni becersin, dedim. Sam Obrist'in mekânının yakınındaki ormana geçmeden önce, Biz ne yapacağız? diye sordum.

Ağaçların bana verecek cevabı yoktu ama gözümün önünde sallandıklarına göre, çok güçlü bir rüzgâr esiyor olmalıydı. Ya da viskinin suçuydu.

20. BOLUM

Colorado'daki kulübeme dönebilirdim ama Owen'ın Tir na nÖg'a yaptığı seyahatten sonra Sam Obrist'in evinin yakınında bir yerde çıkacağını biliyordum. Bu yüzden Flagstafftaki kiralık aracımın yanma döndüm.

İsa benimle vedalaşıp kadehleri ve tekilanın geri kalanını hediye ettikten sonra, ne yapmam gerektiği konusunda belirgin bir fikrim yoktu. Kararlılıktan çok, şüphem vardı ve Granuaile için endişelerim artıyordu. Cuma gecesi kararırken Granuaile'i arayabileceğimi düşündüm.

Arizona'ya geri döndüm, cep telefonum orada çekiyordu. Bana endişelenmememi söylediği mesajı aldığımında onu aramaya hazırlanıyordum. Hâlâ Hindistan'daydı ve orada cumartesi sabahıydı. Babasıyla ilgili sorunu çözüp çözmediğini bilmiyordum ve bu konuyu da kafama takmamam gerektiğini söylüyordu. O yüzden, ne yapacağıma dair kararı zamana bıraktım.

Erkeksi kaslar, kılıçlar ve savaş naralarıyla dolu kesin çözümlerle ilgili bir sürü hayal kurmuştum ama şimdi bu dokuz tanrıdan kaç tanesinin böyle bir şeyde bana katılacağını bilmiyordum. İsa büyük ihtimalle yalnız olduğumu ima etmişti, bu yüzden eylemlerim daha da riskliydi. Yıldızların altında geçen bir gecenin ardından, cumartesi meditasyonu yerine Coconino Ulusal Parkı'nda Oberon'la koşuyu tercih ettim. Oberon bana Miyamoto Musashi'ninki gibi bir kitap yazacağını ve isminin Beş Yemeğin Hikâyesi olacağını söyledi.

Sadece beş mi?

Sonraki kitaplara da bir şey bırakmak lazım Atticus.

Ah, evet, bunu düşünmemiştim. Miyamoto, kitabını beş yüzüğe veya yola böldü -Ateş Yolu, Toprak Yolu, falan filan- ve her birinde, dövüş sanatlarına kendi yaklaşımını anlattı. Senin beş yolun ne olacak?

Tabii ki sosisin yolu. Eğitimine şimdi başlayacağıma
Lütfen.

Hayatın kusursuzluğu, sosisin kusursuzluğu gibidir. Kendine has bir tadı vardır. Bizi besleyecek ve mutlu edecek olanlar, lezzeti ve baharatı farklı olanlardır.

Sanırım güzel noktaya parmak bastın dostum.

Önce tadı güzel gelebilir ama her gün aynı sosisi yersen hoş olmaz.

Ah, bu harika bir yorum oldu. Hayatın rutinleşmesine dair ciddi bir uyarı. Hem kulağa hoş geliyor hem de altında gizli anlamlar var.

Öyle mi? Demek istediğim, tabii ki öyle; ben de bunu planlamıştım!

Sonunda, pazar öğleden sonra telefonum çaldı. Sam Obrist'in numarasıydı ama diğer taraftaki kişi Owen'di. Siodhachan?

Evet?

Sam'in evine gel de bu konuşmayı şu boktan şeyle yapmak zorunda kalmayayım.

Neler oluyor Owen? Sam boktan biri değildir!

Ne? Tanrılar adına, ben şu telefon denen şeyden bahsediyorum, Sam'den değil!

O zaman kelimelerini daha dikkatli seçeceksin!

Kelime seçimimden şikâyet etmeyi bırakır mısın? Her defasında sana bunun benim ana dilim olmadığını hatırlatmak zorunda mıyım?

Keçi becer!

Hepsini becerdim!

Yakında oradayım!

Tamam!

Çağrıyı sonlandıracak düğmeye bastım ve Oberon un bana baktığını gördüm.

Konuşma çok çabuk hararetlendik İç geçirdim ve rahatlamaya çalıştım. Evet, Owen ile konuşmalarım genelde böyledir.

Sam'in evine gittiğimde, Eğlence sona erdi çocuklar. Siodhachan geldi, tarzı cümlelere maruz kaldım. Owen diğerlerine yarısı dolu bir viski şişesi vermişti ve yalpalamasından anladığım kadarıyla, şişenin diğer yarısı midesindeydi. Fakat sonunda, birlikte Colorado'ya geçmeyi başardık. Kulübeme ilk geliştirdi ve güzel şeyler söylemeye çaba gösterdi. Belki de daha önce beni azarladığı için, böyle özür diliyordu. Ya da söyleyecekleri için.

Fıavadaki soğukluk, kışın başlangıcının habercisiydi ve kuşlar da bunun farkına varmaya başlamıştı. Güneş San Juan dağlarının sivri uçları ardında batarken, insanların büyük bir kısmı yüksek sesle yakında güneye gitmekten

bahsediyor ya da bana öyle geliyordu. En az bir çiftin ağzından bunun çıktığını duymuştum. Biz hemen gidecektik. Elimizde içkilerimizle şezlonglarda uzanırken Owen ile Gaia'nın şarkısını sessizce dinledik ve yarım saat boyunca, konuşacak hiçbir şey yokmuş gibi rol kestik. Ardından, Owen birden boğazını temizledi ve geri döndüğünden beri kaçındığı konuya girdi. Bak Siodhachan. İyi haber, peşindekinin Brighid olmaması.

Ah, bunu biliyorum. Bunu yakın zamanda farklı bir kaynaktan öğrendim ama senin de onaylamana sevindim.

Başdruidim başıyla onayladı, huzursuzdu. Kötü habere geçmeden önce iyiyi söylemesinin bir işe yaramadığını öğrendiği için hayal kırıklığına uğramıştı.

Pekâlâ, şunu unutma ki elimde hiçbir kanıt yok, dedi. Bunu bir başkası bulmak zorunda. Benimki sadece ikinci derece kanıt olabilir ama ben haklı olduğumu düşünüyorum. Sana da kafamdakileri açıklayayım. Fae katiller, vampirler ve kara elflerle ilgili sorunun, gizlendiğin yerden çıkıp kendini Fae Sarayı'na tekrar gösterdikten sonra ortaya çıktı, değil mi? Evet.

Öyleyse, her şeyi tetikleyen, senin ortaya çıkmandı. Brighid olmadığını biliyoruz ve Fae'nin tamamını da eleyebilirsin çünkü Tır na nÖg dışında yeterince bağlantıları yok. O yüzden Tuatha De Danann'dan biri olmalı.

Şimdiye kadar seninle aynı fikirdeyim.

Brighid'in çocuklarına bakarsan belirgin bir motivasyon bulamazsın. Saygın zanaatleri ile uğraşıyorlar ve senin geri dönmene sevinmişler. Çünkü hayatlarını daha ilginç kılıyorsun. Ogma dövüşmeyi seven biri ama senin karşına doğrudan çıkacak, gizli kapaklı planları bir başkasına bırakacak biri. Peşinde olsaydı bilirdin. Flidais için de aynısı geçerli. Senin ölmeni isteseydi gözüne bir ok yemiştin ve ayrıca avcı tanrıçalar peşindeyken yardımına geldi. Bu tarz bir şeyi yapabilecek olanların büyük bir kısmı uzun zaman önce öldü. Bu yüzden, bana göre, Tuatha De Danann içinde bunu yapabilecek güce, sadece iki kişi sahip: Manannan Mac Lir ve Fand.

Hayır.

Boştaki elini sandalyenin koluna geçirdi. Lanet olasıca, önce beni dinle! İkisi de sırlarını saklamak konusunda inanılmaz yetenekli ama biri bunların sorumlusu. Denizlerin efendisi ve ölümlere göz kulak olan tek İrlanda Tanrısı olarak kaldığı için, Manannan Mac Lir'in bunu yapacak zamanı olduğunu sanmıyorum. Motivasyonu da yok.

Fand olduğunu mu söylüyorsun? Onun motivasyonu nedir?

O Periler Kraliçesi, Siodhachan! Periler soğuk demire bir şey yapamıyor. Dünyadaki herkesten çok senden nefret ediyor ve korkuyorlar. Ve son birkaç yıl içerisinde çok sayıda perinin ölümüne sebep olduğunu söyleyen de şendin.

Şaşkındım ve beceriksizce itiraz ettim. Ama Fand hep bana karşı çok nazikti...

Başdruidim sakinliğini tamamen kaybetti. Tabii ki öyleydi lanet olasıca geri zekâlı! Morrigan, kocası ve hatta Brighid senin yanındaydı, bu yüzden suratına gülümsemekten başka çaresi yoktu! Ama onu seven periler gibi senden nefret ediyor. Fae, Brighid'e hem saygı duyar hem de ondan korkar Siodhachan. Onu takip ederler ama hayran oldukları kişi Fand'dır. Ve Fand'ın en son isteyeceği şey, yeni bir Demir Druid. Bir tanesi bile ona yetti, anladın mı? Bu yüzden sen ve Granuaile'den kurtulmak gerekiyordu; kimse bunu kimin yaptığını bilmeden. Manannan çoğunlukla evde değil ve annesi, Perun denen tanrıyla ormanda vakit geçirmekle meşgul. Bu yüzden, Fand'ın plan yapmak ve o boyuttan başka bir yere gidip geri dönmek için yeterince vakti var.

Sen tanıştırdığın zaman, Fae Sarayı'nda Granuaile ile tanıştı. Bu sayede ismini biliyordu, belki onunla tokalaştı, belki de çırağının yerini belirleyebilmek için kendi saçından birkaç kılı Granuaile'in üzerine bıraktı. Böylece Granuaile yoluyla senin yerini belirleyebilir ve istediği kiralık katilleri peşinizden gönderebilirdi.

Ama Romalılarla anlaşıp boyut değiştirme yeteneğinizi etkisiz kılması biraz uzun sürdü.

Öyleyse, Midhir ve Lord Grundlebeard'ü öldüren, evlerinin önüne mantikoru koyan da...

Evet. Ve o mantikor sana, maskeli, garip sesli biri tarafından yakalandığını söyledi, değil mi?

Doğru.

İstediğin her şey üzerine bahse girerim ki Midhir'i öldürmeye gittiğinde de aynı maskeyi takıyordu. Bu sayede, Manannan bir süre sonra Midhir'in gölgesini bağlı olduğu yere götürmeye geldiğinde, Midhir ona bunu Fand'ın yaptığını söyleyemedi.

Tanrım, Owen. Manannan'ın eşi ve Flidais'in kızından bahsediyoruz.

Biliyorum evlat. Sırıttı ve arkasına yaslandı, Guinness birasından bir yudum daha aldı ve dudaklarını büzdü. Bıyığının kenarında biraz bira köpüğü vardı. Oh, bu bira çok güzelmiş. Ama senin sonun gelmiş evlat, bu yalan değil.

Öyle olmasına gerek yok.

Ah? Öyle mi? Neden?

Çünkü bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Birisi benim değer verdiğim insanları öldürmeye başlasa, ben de onun peşine düşerdim. Onu suçlayamam çünkü yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Bu sorunu çözmenin bir yolu olmalı. Ah, öyleyse uzanıp karnını açacaksın ve beni öldür diyeceksin çünkü onun adil bir kadın olduğuna inanıyorsun, öyle mi?

Tabii ki hayır. Ama henüz öl-veya-öldür durumuna gelmedik. Hâlâ konuşabiliriz.

Başdruidim burnundan soludu. Evet evlat. Eminim demirlere bağlayıp gırtlığını kesmeden önce Midhir ile de uzun uzun konuşmuştur.

Ben Midhirden çok farklı bir konumdayım. Ben sadece... Şiddete başvurmayı... İstemiyorum.

Neden? Sorunu çözer ve sen bu konuda çok iyisin. Hayır. Ne zaman bir sorunu şiddet kullanarak çözssem, yerini birkaç sorun birden alıyor. Bir hydra'nın kafasını kesmek gibi. Hydra nedir?

Bir Yunan canavarı. Bir kafasını kesersen yerini iki tane alır. Ah, tamam o zaman, kafasını kesmezsin. Kalbini veya böbreklerini sökersin.

Evet Owen, ben de bunu söylemeye çalışıyordum. Bu soruna farklı bir açıdan yaklaşmam gerek.

Pekâlâ, istiyorsan dizlerinin üzerinde yaklaş. Daha sonra sana, ben sana söylemişim derim.

Bir küfür savurmamak için kendimi zor tuttum ve konuyu değiştirdim. Yarın Samhain. Burada benimle kutlamak ister misin?

Owen'ın cevap vermesi biraz zaman aldı. Herhâlde başka bir niyetim olup olmadığını anlamaya çalıştı ama sonunda, Tamam evlat, kutlarsınız, dedi.

Güzel. Şansımız yaver giderse, Manannan Mac Lir'le birlikte kutlarsınız.

21. BOLUM

Atticus ile mesajlaştıktan sonra kendimi çok daha iyi hissediyordum ve günün bana pozitif bir şeyler getireceğinden ümitliydim. Kahvaltıdan sonra birkaç gün daha kalacağımız otel odasını terk ettim ve kimsenin bizi rahatsız etmeyeceğini bildiğim muz korusuna geri döndüm. Yerde lotus pozisyonu aldıktan sonra gözlerimi kapattım ve elemental Kaveri ile bağlantıya geçmek için düşüncelerimi odakladım. Sohbet saatlerce sürdü, Orlaith bir ara uyumak için yere kıvrıldı ama sonunda eski günlerde içi boş ama şimdi dolu olan bir yer altı odasının yerini belirlemeyi başardık.

Kaveri şöyle açıkladı: Büyülü bir yer Uzun süredir kimse yok Tehlikeli içinde sıkışmış hava var

Vayu'nun oklarının bulunduğu yer olmayabilirdi ama büyülü bir yer, kulağa ilgi çekici geliyordu. Logan ile ilgili elimde başka ipucu olmadığı için, Kaveri'den bizi oraya götürmesini istedim. Korudan kuzeye doğru yürüdük ve Kaveri bizi mevsimsel olarak nadasa bırakılmış bir pirinç tarlasının ortasında durdurdu.

Burası dedi. Ayaklarımın dibinde kara bir toprak parçası açıldı ve bir çökme çukuru gibi ufalandı. Yukarıya pis bir koku yükseldi ve aşağı inen basamaklar açığa çıktı. Keşfedilmemiş harikalar veya açığa çıkmamış korkunç şeyler beni çağırıyordu. Beni rahatsız eden bir şey vardı ve duraksadım.

Orlaith?

Evet?

Ben aşağıya inmeyi istemiyorum ama sanırım inmem gerek. Sen beni burada beklesen daha iyi olur. Elemental, tehlikeli olabileceğini söyledi.

Seninle geliyorum. Ben de tehlikeliyim.

Aslında benimle gelmesi hoşuma giderdi ama köpeğimi kaybetmeyi göze alamazdım. Oberon bir defasında Atticus'u bir vampirden korumaya çalışırken yaralanmış ve ikimiz de kahrolmuştuk.

Öyle olduğunu biliyorum Orlaith ama gerekirse bana yardım edebilmen için burada beklemen daha uygun olur. Hemen geri döneceğim.

Söylediklerim hiç hoşuna gitmedi ama yine de itaat etti. Ben dikkatlice, adım adım, karanlığın içine inmeye başladım, içimdeki kötü hislerin bir anlamı olmadığına kendimi inandırmaya çalıştım çünkü burası birkaç saniye öncesine kadar sıradan bir tarlaydı. Aşağıda beni incitebilecek bir şey olamazdı. Ama korku filmlerinden bildiğim bir şey vardı: Tek başına, elinde bir fener olmadan karanlık yerlere inen kızların sonu çok kanlı olurdu. Yarı yolda -Kaveri'nin merdivenleri oldukça derine iniyordu- gece görüşümü açtım ve mekânın çevresel ışığının bana kılavuzluk etmesini ümit ettim.

Dipte, çevresel ışığın gece görüşü için bile yeterli olmayacağını anladım. Kaveri'den bir delik açmasını istedim ve tepemde açılan dar yarıktan içeriye, zayıf da olsa bir miktar güneş ışığı girmeye başladı. Eski dönemler için bile büyük bir odaydı -sanırım on beşe on beş metreydi, orijinal duvarların ve zeminin sadece bir kısmı sağlamdı. Kaveri'nin burayı nasıl hatırladığını merak ettim ama herhangi bir şeye daha yakından bakma şansım olmadı çünkü ışık hemen azalmaya başladı. Yarık kapanmıyor ama yarık ile odanın geri kalanının arasından karanlık bir şey geçiyordu. Sanki birisi bütün odayı siyah bir poşetin içine koymuştu.

Soru: Neler oluyor?

Eski yaratık uyandı Uzun süredir burada Unutulmuş Işığı sevmiyor Havayı da

Neredeyse Orlaith'i yanıma çağıracaktım ama bu yaratıkla karşılaşmasını istemediğim için kendime hâkim oldum. Görünmeyen bir şey beni geriye itti. Parmaksız ve şekilsiz bir şeydi ama inkâr edilemeyecek bir gücü vardı, beni sert toprak zemine bastırdı. Bastırmaya devam etti, ciğerlerimdeki havayı boşalttı ama aynı zamanda bir sürü yerimi de ezdi. Bacaklarımı, kollarımı ve kafamı. Tam bir klostrofobi kâbusuydu.

Dövüşecek veya tutunacak bir şey yoktu. Sanırım bir sıkıştırıcının içinde olmak gibiydi ama çelikten sert duvarlar veya diğer tarafta makineyi kapatacak bir astromech droid yoktu. Yumuşak ama belirgin bir ağırlık vardı, sanki devasa bir şey üzerime bir yastık bastırıyordu. Boğucu karanlık ve ağırlık hissi, paniğe kapılmama sebep oldu. Bir kaçış yolu bulmazsam sonunda ölecektim. Büyülü görüşümü açtım ama bir değişim olmadı -sadece zifiri karanlık vardı ve vuracak veya bağlayacak bir şey görmüyordum. Yine de bana bir şeyin saldırdığı gerçeğini inkâr edemezdim.

Kör bir yumruk atmak için kolumu bile kaldıramıyordum. Scâthmhaide'in gümüşünün içindeki sınırlı gücü kullandım çünkü şimdi dövmeleminin hiçbirini toprağa değmiyordu. Dövmeleminin dolandığı sağ kolum, eski zeminden geriye kalan birkaç sağlam yüzeyden birinin üstündeydi, bu yüzden Gaia ile bağım kesilmişti. Çektiğim güçle fiziksel gücümü artırsam da bu bunaltıcı ağırlığa karşı kazanma şansımın olmadığını fark ettim. Fakat kollarımı kaldırmaya çalışırken yana doğru hareket edebildiğimi fark ettim.

Köprücük kemiğim kırıldı -kırılan ilk kemiklerimden biriydi. Birazdan, daha sağlam olanlar da pes edecekti ve çok derine dalmış bir denizaltı gibi kendi üzerime katlanacaktım. Benden geriye, kanlı bir çorbayla dolu deriden bir tulumda yüzen kalsiyum parçaları kalacaktı.

Sol elimi bacağıma doğru attım. Fuiteach'i kınında tutan kayışı çözmek için başparmağımı kullanmak, epik bir mücadeleydi. Sonunda bıçağı çekmeyi başardım ve ucu dışarı çıkar çıkmaz toprağa girdi, basınç her geçen saniye biraz daha artıyordu. Bileğimi bükerek bıçağın ucunu yukarı kaldırmak istedim. Ama bileğim kırıldı. Sağ bileğim de aynısını yaşadı, ardından kaval kemiklerim geldi, ayak bileklerim de çatırdadı. Burnum da parçalandı ve şimdi çılgın atacak nefesim kalmamıştı. Gırtlığının büküldüğünü hissettim. Bıçağı elimde o kadar sıkı tutuyordum ki stres kırıklarının parmaklarıma yayıldığına farkındaydım, birazdan paramparça olacaktı. Her şeyim kırılacaktı. Başka bir seçeneğim olmadığı için dişlerimi sıktım ve bıçağı kına doğru itmeye başladım. Fakat şimdi ucu daha aşağıdaydı ve kına girmeyecekti. Ama kurbanlarını tamamen kuşatan bir yaratık için, bıçağın neresine girdiği çok fark etmezdi. Bıçağın ucu bir şeyi deldi ve odadan patlamaya benzer bir ses geldi, ardından basınç birden azaldı.

Karanlık büzülerek geri çekildi ve yarığın ışığı geri döndü ama ben yerimden kıpırdamıyorum, nefes almakta bile zorlanıyordum. Çok fazla yerim kırılmıştı ve vücudum berbat durumdaydı. Ama en azından hayattaydım. Hem Fuiteach hem de Scâthmhaide'ı bıraktım. Toprağa değmek ve iyileşmeye başlamak için sol kolumu yana uzattım. O sırada köpeğimin ne durumda olduğuna da baktım.

Orlaith?

Evet, aşağı geleyim mi?

Hayır, lütfen orada kal. cTamam. Kalırım.

Önce aşağının güvenli olduğundan emin olmalıydım. Kaveri'ye sordum: Soru: Burada başka eski yaratık var mı?

Hayır

Demek ki tehdit yok olmuştu. Gerçekten gitmişti. Herhangi bir şeyin cesedini görmüyordum ama zaten görüş alanım kısıtlıydı. Kafamı kaldırmak istediğimde, boynumun hareket etmeye niyetinin olmadığını fark ettim. Felç olmamıştım, sadece işlevini yerine getirecek durumda değildi. Beklemek zorundaydım.

Bir heavy metal konserinden çıkmışım gibi kulaklarım çınliyordu ve şüphesiz kulaklarımın da iyileşmeye ihtiyacı vardı ama en azından yırtılan bir yerleri yoktu.

Durumumu şöyle bir gözden geçirince, düşündüğümde daha fazla kemiğimin kırıldığını anladım. Kafatasım bile çatlamış, neredeyse bütün kemiklerim zarar görmüştü. Uzun bir süre, her yerim mosmor gezecektim. Kemiklerimi yavaş yavaş iyileştirebilir ama uzun süre ne yerimden kalkabilir ne de bu odanın merdivenlerini tırmanabilirdim. Merdivenler aklıma gelince gündüz birinin merdivenleri bulup aşağıya inebileceğini düşündüm -özellikle de yakınında büyük bir köpek varsa ilgi çekecekti. Aşağıda ne yapacağımı ve bu hâle nasıl geldiğimi açıklamakta çok zorlanabilirdim. Orlaith'i yanıma çağırmaya karar verdim ama tam bu sırada, şaşkın bir ses tonuyla benimle iletişime geçti.

Hey. Uzun boylu adam geliyor.

Ne? Orlaith, iyi birine mi benziyor•? Bir erkeğin bir şeyler mırıldandığını duydum, köpeğimle konuşuyor olmalıydı ama Orlaith'e gönderdiğim mesajların hepsi cevapsız kalınca endişelenmeye başladım. Sonra merdiven açıklığının kare şeklindeki ışığının önünden bir gölge geçti. Orlaith aşağıya indi ama bana bir şey söylemedi. Arkasından ıslık çalarak biri geliyordu.

Önce bunun çok uzun boylu biri olduğunu düşündüm. Ama sonra vücut, çok uzun boylunun ötesine geçip imkânsızla yaklaşmaya başlayınca bunun bir insan olmadığını anladım. Sonunda kafası açığa çıktığında ve dar yüzünün tepesindeki saçları alev aldığı anda, adamın ıslığının yerini, içten gelen bir kahkaha aldı. Harap olmuş kolumu çaresizlikle Scâthmhaide'a uzatmaya çalıştım. Beni görmeden görünmez olabilirim, diye düşünüyordum ama yeterince hızlı değildim.

Bir eli alevlendi ve diğeri bana doğru uzandı. İşaret parmağını sallayarak Hayır, hayır, yerinden kalkma, dedi. Ve bir şeyler mırıldandı. Bir şey yaparsan, hareket edersen, köpeğini ateşe veririm. Sorularıma cevap vermezsen köpeğini kavururum. Anlaştık mı?

Evet, Alevsaçlı Loki. Orlaith göremeyeceğim bir köşeye sindi ve beni umursamadı. Loki bir şekilde köpeğimi ele geçirmişti. Köpeğime ne yaptın?

Onunla sadece konuştuk. Sen istemediğin sürece başına bir şey gelmeyecek.

Merdivenleri inerken bakışlarını üzerimden hiç ayırmadı ve dikkatle beni inceledi. Hayatım boyunca maruz kaldığım en rahatsız edici bakıştı çünkü gözlerinin etrafındaki deri, yüzlerce yıllık tutsaklığın ardından buruşmuş ve yara izleriyle bezenmişti. Tutsaklığı boyunca, bir yılanın zehri gözlerine akıtılmıştı.

Yerimden kıpırdamadım. Yanıma gelince yere çömeldi ve botlu ayağını kasıtlı olarak Scâthmhaide'ın üzerine koydu. Silahı kullanmak gibi bir

düşüncem hâlâ varsa, buna engel olmak istiyordu. Sözlü bir komut vermeden kolundaki alevleri söndürdü ve sonra kollarını dizlerinin üzerine koyup ellerini aşağıya sallandırdı. Harika. Başlayalım! Merhaba kıvıll saçlı kıvı. Sen Donal MacTiernan'ın kıvısı, değil mi?

Evet.

Bir Druid misin?

Evet.

Dabâva... Onu nasıl yendin?

Ne? Anlamadım. Neden bahsettiğini bilmiyorum. Dabâva. Basınç. Hissettiğine eminim çünkü kemiklerin kırılmış. Topraktan bir şeydir ve ateşi boğar. Havayı da çok fazla sevmez ve onu yok etmeye çalışır. Eski bir deyişle, toprağı toprakla yenmem gerektiğini fark ettim. Sen de aynıını mı yaptın?

Sözlerinin ve buradaki varlığının ne anlama gelebileceğini düşününce ürperdim. Karanlıkta bekleyen yaratığı biliyordu ve onu, beni yenmek için kullanmıştı. Evet.

Loki neşesiz gülümsemesini gösterdi. Ah, yalan söylemek konusunda diğeri kadar iyi değilsin. Yaratığın işini bitiren, bu olabilir mi? Uzun kolunu üzerimden kolaylıkla uzattı ve Fuiteach'i kırık parmaklarım arasından aldı. Havaya kaldırdı ve inceledi ama silahı ben de görebiliyordum. Ruh odası şimdi mavi değil kırmızıydı, demek ki Yeti'nin büyü gücü serbest kalmış ve yerini... Dabâva denen şeyin ruhu almıştı. Bıçak bu sayede hâlâ keskindi ve erimiyordu. Doğrusu bu konuda kendimi suçlu hissettiğimi söyleyemezdim.

Loki, Hımmm, dedi. Bir buz silahı. Buz devlerinin ya da daha iyisinin elinden çıkmış. Buz devlerinin bu kadar saf bir şey yaptığını hiç görmedim. Ama su büyüü ve topraktan bir yaratığa karşı işe yarar.

Silahı nereden bulduğumu sormadan aklıma bir soru geldi. Sen neden buradasın?

Nedenini biliyor olmalısın.

Beni öldürmeye mi geldin?

Hayır. O'Sullivan olsaydın evet derdim. Onu bu hâlde bulmak çok eğlenceli olurdu. Ama buraya ben de senin gibi Vayu'nun oklarını bulmaya geldim.

Sen bunu...

Nereden mi biliyorum? Sen babanın günlüğündeki ipuçları sayesinde buradasın, değil mi? Logan isminde eski bir öğrencinin sağladığı ipuçları. Korkarım o bendim, zavallı bir insan rolündeydim. Okları bulmak için yardıma ihtiyacım vardı ve karşılığında bir şey vadetmek istemiyordum.

Adamın sırttan yüzüne bir yumruk atmayı çok isterdim ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Her şeyin arkasında Loki vardı. Babam, Loki olmasaydı buralara asla gelmezdi. Loki raksoyuju kullanarak kargaşa yaratmış, çok sayıda masum insanın hayatını kaybedeceğini bildiği için

benim gelmemi ve okları koruyan muhafızı yenmemi beklemişti. Küçük bir zaferin bile yeteceğine karar verdim. Buraya gelerek bir şey kazanmadın. Oklar burada değil.

Saçmalık. Tam şuradalar. Sen dabâva yüzünden onları göremedin.

İşaret ettiği yere bakmak istedim çünkü kafamın üzerinden, merdivenlerin karşısındaki duvarı işaret etmişti. Loki bana beklememi söyledi ve önümden çekildi. Geri döndüğünde tekrar yere çömeldi ve bu sefer sol elinde, altı ok taşıyan bir ok kılıfı vardı. Görünür spektrumda sıradan oklar gibi duruyorlardı ama bunca yıl burada kapalı kalmalarına rağmen çürümemeleri bile, sıra dışı bir şey olduklarının kanıtıydı.

Bu okları senin için özel yapan şey nedir?

Bu oklar bir rüzgâr tanrısı tarafından, hava koşulları nasıl olursa olsun hedefi bulacak ve onun kalbini parçalayacak şekilde tasarlandı. Benim gibi beceriksiz okçular için çok faydalı. Uzak mesafeden etkili silahları olan fırtına tanrılarına karşı daha da faydalı.

Thor öldü.

Evet ama onun zayıf bir versiyonu yaşıyor ve buna izin verilirse yeniden eski haline dönebilir. Sonuçta, insanlar ona hâlâ tapıyorlar. Ama başka fırtına tanrıları da var. Örneğin, benden gizlediğiniz Perun. Sanırım İrlanda boyutlarından birinde saklanıyor.

Ona cevap vermek yerine başka bir soru sordum. Okların burada olduğunu nereden biliyordun?

En ilgi çekici hikâyelerin bir kısmı, hiçbir zaman yazılmayanlardır. Benim Thor'un yemeğini zehirlediğim ve onun yedi gün boyunca tuvaletten çıkmadığı hikâye gibi. Kahramanların utanç verici anları genelde kayıtlara geçmez, bilirsin. Hindistan için de aynısı geçerli. Eski günlerde Durga'nın asuralun nasıl yendiğine dair bir sürü hikâye vardır ama savaşın detayları verilmez. Hikâyelerden birinde bir asura ordusuyla karşılaşır ve hepsini bu oklarla öldürür. Okları havada salladı. Bir okla bir hedefi öldürür ve sonra bu kılıfı öyle kuvvetle fırlatır ki bir diğerinin göğsünü delip geçer. Buraya kadar her şey harika ama savaş bittiğinde ne okları ne de kılıfı bulur.

Çünkü asuralardan biri, savaş hâlâ devam ederken, okları ve kılıfı bir daha kendilerine karşı kullanmasın diye gizlemeye karar verir. Arkadaşları öldürülürken, eylemlerinin gelecekte Durga'yı zayıflatacağı bahanesiyle savaş alanından kaçan bu asura, korkağın tekiydi. Okları buraya koydu ve dabâvayı da muhafız yaptı. Birkaç gün önce babanla birlikte öldü çünkü Durga'yı bu sefer yeneceklerine inanıyordu. Ama korkaklar da işe yarıyormuş.

Aklıma bir şey geldi -bir tutarsızlıktı. Hey. Senin kekelemene ne oldu?

Sırıttı ve bu sefer gerçek bir sırıttı. Kafasını yukarı aşağı salladı ve bu arada saçları da alevlendi. B-b-b-benim ke-ke-kelemem mi? Alevler söndü ve

kafası sabit kaldı. Hiçbir zaman öyle bir sorunum olmadı ama güzel gösteriydi, değil mi? İngilizceyi nasıl öğrendiğimi biliyor musun?

Frigg, hâlâ tutsakken birinin sana öğrettiğini düşünüyor. Hel'in gönderdiği bir ruhun.

Evet. Ve bu ruh eski bir İngilizce öğretmeniydi, bana Hamlet'i okudu. Aslında benim isteğimle birkaç kez okudu. Harika bir oyun. İhanet ve kandırmacalarla dolu. Biliyor musun?

Evet.

Ben de Lord Hamlet gibi, özgür kalınca antik hilelerden birine başvurmaya karar verdim. Yine de rüzgâr güneyden esiyor ve ben, bir şahin ile bir kahinin farkını biliyordum.

Hayır, dedim. Bu konuda yalan söyleyemezsin. Ben oradaydım ve bunun bir rol olmadığını biliyorum. Atticus seni kandırdı. Hem de birkaç kez.

Sadece ilkinde. Zeki biri olduğunu itiraf etmeliyim ve cüce yapımı bir makine olduğunu söyleyerek beni hazırlıksız yakaladı. Ama Nidavellir'de uyurken bir sürü gerçeği öğrendim, deli ve aptal rolüne bürünmenin faydalı olacağına karar verdim. Polonya'da bir asura'nın formuna büründüğümde, hemen bu konuyu araştıracağını düşünüyordum çünkü amacım onu buraya getirmektir. Fakat o dönemde ilgilenmesi gereken bir sürü şey vardı. Bu yüzden okları bulabilmek için seni kullanmaya karar verdim ve babana ulaştım. Okları önce yüzüme yaklaştırdı sonra geri çekti. Yedek planımdı ama ilkinden daha başarılı olduğunu itiraf etmeliyim. Kusursuz bir biçimde işledi.

Öne eğildi, kendimi iyileştirmeden yüzüne bir tokat atamaz veya Orlaith'i riske edemezdim, bu yüzden benimle dalga geçmesine izin verdim. Buradan kurtulacak olursan ona kandırıldığını söyle, olur mu? Bu noktadan sonra bu soytarılığa daha fazla devam etmenin anlamı yok ve kendini çok zeki sanmasını da istemiyorum.

Durdu ve benim cevap vermemi bekledi. Söylerim. Teşekkürler. Olimposlularla bir anlaşma yaptı ama yeterli olmayacak. Ragnarok geliyor. Dünya temizlenecek ve olması gerektiği gibi yeniden doğacak. Benim de müttefiklerim var. Durdurulamaz türden. Şimdi, lütfen kıpırdama. Zaten çok acı çekiyor olmalısın ve köpeğin hâlâ tutuşturulmaya çok müsait. Elini sol bacağıma doğru uzatırken, işaret parmağının ucunda alev vardı.

Ne yapıyorsun?

Senin bu harika buz bıçağını alıyorum ama buna uygun bir de kılıfın olduğunu gördüm. Kıpırdamazsan, seni yakmadan kılıfı alabilirim.

Çaresizlik kadar insanın canını acıtan bir şey yoktu. Birinin, bu çaresizliğinizden faydalanmasını izlemek ise daha kötüydü. Zamanla acısı çok fazla azalmayan bir yaraydı ve sonra bu satırları yazarken bile acısını yeniden hissedecektim. Ama o gün Loki kılıfı bacağımda tutan kayışları yakarken, hayal kırıklığımı yutmak zorunda kaldım. Kot pantolonuma

rağmen sıcaklığı hissettim ama söz verdiği gibi bana zarar vermedi. Kını çekip aldı ve ayağa kalkarken bıçağı kına soktu, Vayu'nun

okları da hâlâ elindeydi. Yakınımda durmasını istemediği için Scâthmhaide'a bir tekme attı. Takdir edercesine, oklara ve Fuilteach'e baktı, bir dakika boyunca düşüncelere daldı, sanırım nasıl bir gücü temsil ettiklerini düşünüyordu.

Sonunda, Bugün bana harika hediyeler verdin, diye mırıldandı. Biliyor musun, senden böyle faydalanınca kendimi kötü hissettim. Aslında sana karşılığında bir şey vermeyecektim ama bugün iyi tarafımdan kalkmış olmalıyım. Rahatsız edici yaralı gözlerini, ödülllerinden kaçırıp bana odakladı ve gülümsemesi kulaklarına kadar çıktı. Bir hediye ister misiniz Bayan MacTiernan?

Ödülün ne olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Hayır, teşekkür ederim, ben almayayım.

Saçmalık. Ne olduğunu bile bilmiyorsun. Bıçağı ve okları nazikçe ayaklarının dibine koydu, sonra belindeki keselerden birini karıştırdı ve taştan bir silindiri dışarı çıkarttı. Japonların buna benzer bir şeyi vardı ama dibinde, kanji yerine rünler olduğunu gördüm. Parmakları alevlendi ve taş elinde ısınmaya başladı. Rünlerin kenarları kırmızılaşıp parıldadı. Bence bunu çok seveceksin.

Hayır, sevmeyeceğimi biliyorum. Teklifin için teşekkürler ama onu kendine sakla.

Hâlâ ne sunduğumu bilmiyorsun, dedi. Yanıma çömeldi, sağ yumruğu alevlerin arasındaydı ve sol elini gitar çalar gibi önümde salladı. Bir gizlenme büyü, dedi. Bir tür pelerin! Bir Druid için harika bir hediye. Ben bir cevap vermeden elini ne çıkarttı ve taşın rünlü alt kısmını sol pazıma bastırdı. Kavurucu sıcaklıkla gırtlığımdan bir çığlık çıktı. Bir saniye sonra elini geri çekti, yapacağını yapmış ve Orlaith en ufak bir tepki bile vermemişti.

İşte! dedi. Eli normale döndü ve taşın sıcaklığını emdi. Şimdi üstünde benim işaretim var. Bu izi iyileştiremez-sin -zaten bunu yapmak istemezsin. Çok çekici bir şeydir. Büyülerle yerinin belirlenmesine engel olur, böylece ne Odin ne de Tuatha De Danann nerede olduğunu görebilir. Sadece ben bilebilirim. Nerede olduğunu hep bileceğim. Ama bu küçük detaya takılma! Herkesin işine karışan tanrılardan, cadılardan ve Ouija tahtalarından kurtulduğunu düşün! hss...

Hayır, hayır, bana teşekkür etmene gerek yok, dedi. Senin için bir şey yapabildiysem ne mutlu. Tekrar ayağa kalktı ve lanet olasıca damgasını yeniden keseye koydu. Ardından, oklarla bıçağı yerden aldı.

Elveda Bayan MacTiernan. Sanırım tekrar karşılaşacağız ve kendi arzularının aksine, bana hizmet etmenin yeni bir yolunu bulacaksın.

Gitmeden önce okkalı bir küfür savurabilirdim ama kendimi o kadar çaresiz hissediyordum ki ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Loki ağır adımlarla

merdivenlerden yüzeye çıktı. Fuiteach'ın keskin olup olmadığına kendi parmağıyla bakmasını çok isterdim.

22. BOLUM

Samhain -ya da diğer insanların Cadılar Bayramı olarak bildiği gün- pazartesi günüydü ve Granuaile'den birkaç gündür haber alamadığımı fark ettim. İsteddiğini yapabileceğini ve arzu ederse beni arayacağını düşündüm ama Samhain'ı kutlamak için bir telefon açarsam, kızmayacağına inanıyordum. Çağrıyı yaptığımda, doğrudan sesli cevaba geçti. Ya telefonu kapalıydı ya da şu anda cep telefonunun çekmediği bir yerdeydi. Harmoni dileyen kısa bir mesaj bıraktıktan sonra fırsatını bulursa beni aramasını istedim.

Owen kahvaltıda Fransız tostı yaparak beni şaşırttı. Mutfağa girdiğimde dolu bir tabak masanın üzerinde beni bekliyordu ve Oberon benim, Özlem Dolu Köpek Gözleri ismini verdiğim yiyeceğe hiç bakmıyordu. Owen'a düşünceliliği için teşekkür ettim ve bunu pişirmeyi nereden öğrendiğini sordum ama sesimi kesip yemeğini yememi söyledi. Oberon bunun beni kızdırdığını sezdi. Beni rahatlatmaya çalıştı.

Bana sesimi kesip yememi söyleyen ben buna hiç kızmazdım^ dedi. İstiyorsan şimdi söyleyebilirsin. Hiçbir şey demem.

Köpeğime gülümsedim ve kulaklarının arkasını okşadım, sonra buzdolabından bir sosis paketi çıkartıp sosisleri Ovven'in Fransız tostı yaptığı tavanın yanındaki başka bir tavanın üzerine boşalttım. O arada tabağımdaki yiyecekler de soğumaya başladı. Owen ocak başında beni test etmek ister gibi duruyordu ama burası benim evim ve benim ocağımdı, kendi evinde ne istiyorsa yapabiliirdi.

Belki de eski ilişkimizi geride bırakmakta zorlanıyordu. O zaman bana emir verir ve ben de yerine getirirdim. Yan yana yiyeceklerimizin pişmesini izledik ve bir şey söylemedik. Cızırtılara yer yer Oberon'un yalanma sesleri eklendi ve ben ortamın sessizliğini rahatsız edici değil komik bulmaya başladım. Gençken, Başdruidimin sessizliği, beni azarlamasından daha çok korkuturdu. Fakat şimdi bana huzur ve biraz da zafer tadı veriyordu. Zaten bu sessizliği isteyen de kendisiydi. Sosislerin bir tarafının kahverengileşmesini beklerken kahve koydum. İşim bitince ikimize de birer kupa doldurdum ve Owen'inkini hiçbir şey söylemeden uzattım. Homurdanarak teşekkür etti, kahveyi sevmeye başlamıştı ve sırtarak başımla onayladım. Masanın başına geçtik ve normalde insanların farkına bile varmadığı çatal kaşık sesleriyle yemeğimizi yedik. Kimse konuşmayınca, bu sesler insana çok gürültülü geliyordu.

Oberon, Soğuk Savaş'ın kışın mı yapıldığını sorduğumda bana bunun iklimle bir ilgisi olmadığına dair uzun bir açıklama yapmıştın, hatırlıyor musun? diye sordu. Sosislerini mideye indirmiş, son beş dakikadır sessizce kahvaltı etmemizi seyrediyordu. Biz çatalları ağzımıza götürürken, dili dışarıda, bir bana bir Owen'a bakıyordu.

Evet.

Bu da Soğuk Savaş gibi ama Fransız tostuyla olanı. Gerçi, Bay Gorbaçov, şurubu uzatır mısınız, cümlesi çok da dramatik olmadı.

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum ama biraz sırttım ve Owen bunu gözden kaçırmadı. Bu kadar komik olan nedir? diye kükredi. Kendisine güldüğümü sandı.

Lanet olsun Oberon, şimdi ona cevap vermek zorundayım.

Diplomatik zafer benim!

Sadece köpeğimin söylediği bir şey, dedim.

Başdruidim kaşlarını çatıp köpeğime baktı ve kahvesinden bir yudum aldı.

Köpek, öyle mi? dedi ve bardağını masanın üzerine koydu.

Senin hiç hayvan dostun oldu mu Owen?

Hayır, hiç olmadı.

Oberon ile konuşmayı denedin mi? Onunla bağ kurup nasıl olduğunu görebilirsin. Daha önce benzer bir şey teklif ettiğimi ve senin yalnız kalmayı tercih ettiğini söylediğini biliyorum ama belki de neye benzediğini görmeyi iyi olur.

Gözlerini kısıp Oberon'a baktı. Senin bununla bir sorunun olur mu?

Oberon havlayarak olmayacağını gösterdi.

"Tamam o zaman.

Odaklandı ve bir bağ kurmuş olmalıydı ki Oberon'un, Merhaba, alnında bir damla yağ var. dediğini duydum.

Ne? Owen elini alnına götürdü ve yağı aradı, sonra parmak uçlarına baktı ve bir şey bulamadı.

Oberon kıkırdadı. Sadece şaka yapıyordum. Alnına tokat atacağını biliyordum. Onu duyunca ben de güldüm.

Owen bana öfkeli bir bakış attı. Sanırım bunu yapmasını sen söyledin.

Sırtarak karşılık verdim. Hayır, Oberon un kendi kendine geliştirdiği bir mizah anlayışı vardır.

Bunun kime ne faydası var?

Öne eğildim ve kollarımı masanın üzerine koydum. Senin bunun komik olduğunu düşünüp düşünmemen önemli değil. Benim için ise önemli. Yaşam süreni uzatmak konusunda sana verebileceğim bir tavsiye varsa, o da can sıkıntısının düşmanın olduğudur. Rutin yaşam seni sıkmaya başlarsa -sürekli olarak yemek, uyumak, sıçmak ve aynı süreci tekrarlayabilmek için çalışmak-kendini eğlendirmek için aptalca bir şey yapar ve sonunda ölürsün.

Ya da depresyona girersin, Son Değişim'i tamamlarsın ve hayatının geri kalanını bir hayvan olarak geçirirsin. Ya da geçmişe ve kaybettiğin her şeye odaklanıp huysuz biri olursun, insanlardan uzaklaşırsın. Benim sana tavsiyem, sevecek ve seni güldürecek bir şey bulman. Seni burada tutacak bir şey. Köpekler bu konuda çok iyidir ve bende işe yaradı. Senin için işe yarar mı, bilmiyorum.

Benden tavsiye istemediğine dair bir azar bekledim, muhtemelen iğneleyici veya aşağılayıcı bir ton kullanacaktı. Ama beni şaşırttı ve düşünceli bir homurdanmanın ardından, kafasına takılanı sordu. Hayvanlara dili öğretme numarasını nereden öğrendin?

Bu bir numara değil. Bir süreç. Goibhniu'dan öğrendim. Altıncı yüzyılda Elma Jack isminde bir atı vardı ve ara sıra ödünç almama izin verirdi.

Bu Elma Jack de espri yapan bir hayvan mıydı?

Hayır, çoğu zaman korku içinde yaşardı. Goblinlerden aşırı korkuyor ve bir gün kendisini yiyeceklerine inanıyordu. Owen, Yediler mi? diye sordu. Oberon da kafamın içinde aynı soruyu sordu.

Sonrasında ona ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim şey, arkadaşılığından keyif aldığım. Bitirdin mi? Tabağına doğru uzandım. Ben yıkarım. Kahvaltı için teşekkürler.

Bir şey değil. Owen ben tabakları yıkarken konuyu değiştirdi. Suyun sesi yüzünden sesini yükseltmek zorunda kaldı. Dün akşam uykuya dalmadan önce, Manannan Mac Lir'in Samhain'da bize katılacağını söyledi. Onu davet ettin mi? Hayır ama bunu her an yapabilirim.

Onu, yanında Fand olmadan veya Fand a haber vermeden buraya nasıl getireceksin?

Ona ulaşabilen bir selki tanıyorum.

Ah, evet, dedi. Herkes bir selki tanır.

Bu doğru. Nerede olduğumu Aenghus Ög'den gizlemeye çalıştığım dönemde Manannan ile bağlantıya geçmek için kullandığım bir selki.

Bu ne kadar sürer?

Emin değilim. Ben gittikten sonra seremoni için dışarıdaki kamp ateşini hazırlar mısın?

Tamam.

Oberon etrafta periler olup olmadığına bakar ve bir peri görürse sana haber verir.

Öyle mi? Demek istediğim, veririm.

Fazladan izleyicilerimiz olabilir. Ağaçlarda veya çalılıarın arasında, kim bilir? Onları sezersen havlama ama Otven'a veya bana haber ver.

Tamam.

ikisiyle vedalaştıktan sonra soyunup su samuru formuma büründüm, ardından bir toz ağacını kullanarak Tir na nÖg'a geçtim. Orada derin bir nefes alıp dünyada bir yere geçiş yaptım, şimdi suyun altında bir yerdeydim: Manannan'ın çok uzun süre önce bağladığı bir yerd. İrlanda'nın güney batısında küçük bir kelp ormanıydı. Boyut değiştirme yeteneğine sahip olan biri bu ormana geçebilirdi ama çok azının isteyeceği bir şeydi. Kuşları seyretmek ve turizm dışında bir amacı yok gibi duruyordu. Çünkü Keçi Adası'nda yüzeye çıktığınızda meşhur Moher Kayalıkları'nı görürdünüz. Prenses Gelinde, bu kayalıklar, Delilik Kayalıkları olarak da geçerdi.

Ustura gagalı alklar, deniz papağanları ve türlü kuşlar bu kayalıklara yuva yapar, gökyüzünde daireler çizer, dalgaların içine daldı. Okyanus ise kuşların yeterince yiyecek bulabilmesi için balıkçılardan korunan bir yerdi. Fakat benim yüzeye çıkmak gibi bir niyetim yoktu, doğrudan Keçi Adası'nın dibine indim. Burada bir başka kelp ormanı ve killi şist tabakası, bir yer altı geçidinin girişini gizliyor, bu geçit bir balo salonu büyüklüğünde bir mağaraya çıkıyordu.

Yüzeye çıktığımda kulaklarıma şaşkın kıkırdamalar geldi. Koyu renkli gözlü ve saçlı bir kadın, denizin düzleştirdiği çakıl taşları ve camlardan bir sahilde, bir şövalenin yanı başında oturuyordu. Fırçası, tuvalin üstündeki fırtına buludlarının, griliklerin ve sahildeki kayalıkları döven acımasız dalgaların üzerindeydi. Çıplak olduğunun farkında değildi ve bana telaşla değil de merakla baktı. Arkasında, taşların içine oyulmuş merdivenler, taştan bir platformun üzerine çıkıyor, platformda taştan mobilyaların yerini kürkler ve yastıklar alıyor, altın şamdanların mumları yaşam alanını aydınlatıyordu. Sahil için ise büyük meşaleler kullanılıyordu. Mumlarla meşalelerin kombinasyonu görkemli bir etki yaratıyordu -mum ve yağ stoku inanılmaz olmalıydı.

Kadın, Bir su samuru? diye sordu. Kulağıma İrlanda aksam geldi. Sen kimsin? Siodhachan olamazsın, değil mi?

İnsan formuma geçtim ve suyun içinden kadına el salladım. Merhaba Maera. Çok uzun zaman oldu.

Fırçasını bıraktı ve üzerinde oturduğu kürklü tabureden kalktı, kollarını iki yana açtı. Şensin! Gerçekten de çok uzun zaman oldu! Donuyor olmalısın. Buraya gel, sana bir kürk getireyim.

Yüzdüm ve sahile çıktığımda dişlerim takırdıyordu. Bana kurulanmam için de bir şey getirirken, yüzündeki gülümseme çok tatlıydı. Bir kürkü omuzlarıma attıktan sonra bana sarıldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Selkilerin güzelliklerinden biri de bunu yapabilmeleri ve küle dönüşmemeleriydi. Diğer Fae'nin aksine, demirle bir sorunları yoktu çünkü toprağın denizlerinde veya en kötü ihtimalle sahillerinde doğuyorlardı.

Seni mağarama getiren şey nedir? diye sordu. Başımı ellerinin arasına aldı ve parmaklarını saçlarıma soktu. Yine seni sevmemi istemeyeceksin, değil mi?

Bu beni çok mutlu ederdi ama bu sefer iş için buradayım. Ve bu aralar başım bağlı. On dokuzuncu yüzyılda, Maera ile kısa bir birlikteliğimiz olmuştu. Sanatı çok seviyordu ve ben Maera'ya Rembrandt ve geleceğin başarılı sanatçılarından biri olması muhtemel Vincent Van Gogh ile tanıştığımı söyleyince, ilişkimiz yerini bir aylık bir kutlamaya bırakmıştı. Renkleri, güzellikleri ve fırçanın tuvali okşamasını kutlamıştık.

Evlendin mi?

Henüz bir seremoni olmadı ama olabilir.

Maera'nın gülümsemesi çok parlaktı. Ah, tebrikler! Fae değil bir insan mı? Evet ama bir Druid.

Bak sen, bu çok iyi bir haber! Beni bıraktı ve geri çekildi, ellerini kalçasına koyup başını yana yatırdı. İş için geldiğini söyledin, konu nedir?

Kimseye görünmeden Manannan Mac Lir ile bağlantıya geçmeni ve beni ziyaret etmesini söylemeni istiyorum. Takip edilmemeli ve yanında senden başka kimse olmamalı. Acil bir durum.

Yüz ifadesi karardı ama konunun detaylarını sormadı. Önemli bir şey olmasa kendisini veya Manannan'ı rahatsız etmeyeceğimi biliyordu. Seninle nerede buluşacak?

Sana gösterebilir miyim?

Evet, dur deriyi getireyim. Oturma odasına koştu ve yatağının ayak ucundaki ağır taş sandığın içinden su samuru derisini çıkarttı. Sonra bütün mumları söndürdü ve sadece sahildeki birkaç meşaleye dokunmadı. Kürkü yere bıraktım ve sunduğu geçici sıcaklık için teşekkür ettim, sonra kadınla birlikte soğuk suya girdim. Su samuruna dönüştüm ve o da deriyi omuzlarına atıp suyun içinde eğilip büküldü. Benimkinden farklı bir süreçle su samuru formuna geçti. Birlikte yüzerek mağaradan çıktık ve kelp ormanına geri döndük, oradan da boyut değiştirerek Colorado'daki kulübeme geçtik.

Su samurları yüksekteki ormanlara uygun yaratıklar değildi ama Maera'nın Colorado'da çok uzun süre kalması gerekmiyordu. İnsan formuma geri dönmemi sağlayacak tılsımı çalıştırdım ve Maera'ya talimatları verdim. Bu akşam Samhain'i kutlayacağız. Ateşlerimiz ve her şeyimizle hazır olacağız. Ama lütfen Manannan'a bunu sadece onun bilmesi gerektiğini söyle, senden başkası bundan haberdar olmamalı. Kimse tarafından takip edilmemeli.

Maera onaylar bir ses çıkarttıktan sonra ortadan kayboldu, denizlere geçip Manannan'ı aramaya başladı.

Zihinsel çağrıyla Oberon'a seslendim.

Atticus? Döndün mü?

Evet. Sen neredesin?

Owen ile odun topluyoruz. Sürekli her şeyden şikâyet ediyor. Ah! Beni duyabildiğini unuttum.

Ben kulübedeyim.

Geliyorum! Görüşürüz Owen! Başdruidimin buna ne cevap verdiğini duymadım ama ihanete uğramakla ilgili bir şey söylemiş olmalıydı çünkü Oberon hemen cevap verdi: Pekâlâ Atticus, beni seviyor ve bana pastırma veriyor. Karnımı okşuyor ve benimle ava çıkıyor, bazen birlikte finoların peşine düşüyoruz. Artık bu konudan bahsetmiyoruz çünkü şimdi Orlaith var. Ama sen sadece onun hatalarından bahsedip duruyorsun. Bana göre her şeyi doğru yapıyor, bu yüzden sen...

Oberon, bu kadar yeter.

Ah. Büyük finalde çok havalı bir şeyler söyleyecektim.

O cümleyi bitirmene gerek yok. Sanırım Owen'ın Oberon ile bağ kurmasını sağlayıp sonra ikisini yalnız bırakarak yanlış yapmışım. Başdruidimin en kısa süre içerisinde başka bir yere yerleşmesi gerekiyordu.

Oberon'u görmeden seslerini duydum. Yankee Boy Basın'e doğru inen toprak yoldan aşağıya koşuyordu. Kendi rüzgârıyla, dili dışarıda kanat çırpıyordu ve çok mutluydu. Ama koşarken Manannan Mac Lir birden karşısına çıkınca buna hazırlıksız yakalandı. Tir na nÖg'dan gelen Manannan, köpeğimin tam önünde belirmişti. İkisi birden yere düştü ve şaşkın sesler çıkarttı.

Hey! Bu da nereden çıktı?

Manannan düşündüğümünden çok daha çabuk gelmişti. Maera da yanındaydı, şimdi üzerinde uzun mavi bir tunik vardı ve su samuru derisini omuzlarına atmıştı. Yerde yuvarlanan Manannan'la Oberon'u görünce gülmeye başladı ve gözlerinin kenarı kırıştı. Oberon kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp Manannan'dan uzaklaştı.

Bunu kasıtlı olarak mı yaptı Atticus? Bir tür şaka mı? Çünkü burnum acıyor ve bu hiç komik değil.

Bir kazaydı dostum. Özur dilerim Manannan. Kaşlarını çatarak ayağa kalkan deniz tanrısına seslendim. Talihsiz bir zamanlamaydı.

Manannan üzerindeki tozları silkeledi. Şaşırdım ama çok da korkunç bir deneyim değildi. Şimdi, beni Samhain'da buraya getirecek kadar acil olan şey nedir?

Konuşmaya başlamadan önce biraz önlem almamız gerek, dedim. Maera ile buraya gelirken çok dikkatli davrandığınıza eminim ama bir sessizlik baloncuğuyla havayı bağlamak ve belki de bir Sisler Perdesi çağırmak faydalı olabilir.

Kolay.

Owen henüz geri dönmemişti -zaten odun toplamak için neden tepelere gittiğini bilmiyordum- ama onu bekleyecek değildim.

Manannan etrafımızı Sisler Perdesi ile kuşatıp bizi meraklı gözlerden gizledikten sonra, seslerimizin dışarıya gitmemesi için havayı da bağladı. Metaforik kırmızı düğmeme bastım ve olacakları bekledim.

Şimdi Samhain, bu dünya ile ölümler dünyası arasındaki perdenin en ince olduğu gündeyiz, dedim. Yakın zamanda ölmüş biriyle konuşmak için senden yardım istiyorum: Tuatha De Danann'dan Midhir.

Manannan'ın kaşları çatıldı. Öldüğünü nereden bildiğini bir kenara koyacak olursak, onunla neden konuşmak istiyorsun?

Ona kim tarafından öldürüldüğünü soracağım.

Manannan beni sessizce inceledi. Beklediğimden daha sessizdi. Hayır.

Pekâlâ, o zaman onu kimin öldürdüğünü bana sen söyle. Eminim öbür dünyaya gitmeden önce sana söylemiştir.

Hayır.

İstiyorsan bir oyun da oynayabiliriz. Tek bir kelime, tek bir harf.

Hayır.

Ölümünü gizlemenin sebebi, Midhir'in sana Fand ismini vermesi mi?

Kurduğum cümle hedefi buldu. Manannan'ın taştan yüz ifadesi çatladı. Bir parmağıyla beni işaret edip kükredi. Sözlerine dikkat et.

Manannan, birbirimizi yüzlerce yıldır tanıyoruz. Seni sevdiğimi ve sana saygı duyduğumu gayet iyi biliyorsun. Bunu seninle konuşmamın sebebi, seni sevmem ve sana saygı duymam. Sen hiçbir zaman gerçekleri göz ardı eden biri olmadın.

Elinde gerçek yok.

Midhir kılık değiştirmiş biri tarafından öldürüldü ve bunun Fand olduğunu iddia etti. Gerçek bu.

Sen bunu nereden biliyorsun? diye sordu. Owen'ın tahmininin doğru olduğunu ispatladı.

Cesedini ben buldum Manannan. Zevk odasında, zincirli bir mantikör vardı.

Ah, öyleyse mantikör ile konuştun.

Beni öldürmeye çalıştıktan sonra, evet. Oraya kılık değiştirmiş biri tarafından koyulmuş.

Ve kimseye söylemedin mi?

Granuaile ve Owen'a söyledim. Ya sen?

Hayır, kimseye bir şey söylemedim.

Brighid'e, Tuatha De Danann'dan birinin öldüğünü ne zaman söyleyecektin?

Daha fazlasını öğrenmeye çalışıyorum. Onu kimin öldürdüğünü bilmeden Brighid'e bir şey söyleyemem. İlk soracağı şey bu ve benim verecek bir cevabım yok.

Vazifesini yerine getirmemesi için ucuz bir bahaneydi ama bunun farkında olmayabilirdi. Fand izlerini kusursuzca gizledi Manannan. Bunu ilk senin öğreneceğini biliyordu ve bu yüzden gerekli önlemleri aldı.

Bu doğru olamaz Siodhachan! diye kükredi. Sesi endişeli ve gergindi. Böyle bir şeyi neden yapsın?

Belki ben bir açıklama getirebilirim, dedim. Fae'yi çok seven biri için başka bir Demir Druid'in daha açığa çıkması -Owen da bizim gibi olursa sayımız üçe çıkacak- büyük bir felaket. Granuaile ile beni öldürmeye çalıştı, Midhir'den yardım aldı ve her şeyi Tuatha De Danann'dan gizledi. Biz ağrıdan kurtulunca Midhir'e artık ihtiyacı yoktu, bu yüzden onu öldürdü. Hissettikleri için onu suçlayamam, biliyorsun. Bunu hak ettiğimi bile söyleyebilirim. Ama saldırıların son bulmasını istiyorum.

Manannan başını iki yana salladı. Bunu yapan Fand ise -ve ben öyle olduğuna inanmıyorum- bütün bunları hepimizden gizleyebileceğini sanmıyorum.

Çok mu zor? Maera'yı işaret ettim. Herkesten çok, sana sadık olan periler var. Aynısı onun için de geçerli. Midhir ve Lord Grundlebeard'ün de kayda değer kaynakları vardı. Lord kim? Ah, evet, şimdi hatırladım. Koruculardan sorumluydu.

Bu doğru. Koruculara ne yapmaları gerektiğini söyleyen muhtemelen oydu. Ve korucular, emirlerin neden verildiğini bilmiyor bile olabilir, buna hiç şaşımam. Avrupa'da başıma neler geldiğini tam olarak bildiğini sanmıyorum. Her şeyi öğrenince başka birini işaret edebileceğini sanmıyorum.

Fae Sarayı'nı Granuaile ile tanıştırap çırağımı toprağa bağlayacağımı söyledikten sonra bizi kimlerin öldürmeye çalıştığını anlatmaya başladım. Olimpos Dağı'nın eteklerindeki Fae kiralık katilleri ve porsuk ağacı adamları anlattım. Birkaç kez de vampirlerin saldırısına uğradığımızı söyledim. Önce vampirlerin yerimizi izimi sürebilen Leif'ten yardım alarak bulduğunu düşünmüştüm ama aslında Fand veya Midhir'in, Granuaile'in yerini belirlemek için kullandıkları kehanet büyülerinden faydalanıyorlardı. Theophilus'a neler olduğunu anlatması için bir peri göndermişlerdi. Kara elfleri de anlattım.

Beni bu boyutta tutsak etmek ve avlamak için Romalılarla anlaşmışlardı, Manannan bunu biliyordu çünkü İngiliz Kanalı'nı kullanıp yüzerek kıta değiştirmemize yardım etmişti. Fin tanrısı Uddo beklenmedik bir biçimde açığa çıkmış ve Loki, benim peşime düşebilsin diye tutsak edildiği yerden salınmıştı. Zaman Adası'ndan çıktıktan sonra Owen'a ve bana saldıran Fir Darrigleri anlattım. Owen'ı iyileştirdikten sonra Fand'ın gelişigüzel planladığı bir saldırıydı.

Bu kiralık askerler çok fazla altına mal olmuştur Manannan, dedim. Ve eminim ki Midhir ve Lord Grundlebeard'e de hizmetleri için ödeme yapacaktı. Yakın zamanda gereksiz harcamalar yaptığı dikkatini çekti mi? Belki sana malikânedeki yenilemeler ya da başka bir şey için harcadığını söylemiştir.

Manannan ın meydan okuyan ve gerçeği inkâr eden suratı birden düştü. Bir depremlle okyanusa kayan sert kayalıklar gibiydi. Avuçlarını gözlerine bastırdı, sanki bu şekilde gözleri gerçeği görmeyecekti. Ellerini indirdiğinde bitik ve çaresiz bir hâldeydi. Sallandı ve Maera bir elini Manannan'ın omzuna koydu. Sanırım oturmam gerek, dedi.

Tabii ki. İçeride ya da dışarıda oturabiliriz.

Dışarıda. Ama bir süre bu konudan bahsetme. Perdeyi kaldırıp bir süre düşüneceğim.

Maera ile Manannan'ı dün akşam Owen ile oturduğumuz kamp sandalyelerinin yanına götürdüm. Manannan perdeyi ve sisi kaldırıncaya, Owen'ın kucak dolusu odunla, yakında bir yerde dikildiğini gördük.

Ah, işte buradasınız, dedi. Köpeğin bana bir komplo kurduğunu biliyordum.

Oberon, Hayır ama bunu ayarlayabilirim dedi.

Seni kışkırtmasına izin verme Oberon, dedim.

Manannan'ı işaret ederek Ona söyledin mi? diye sordu. Evet, düşünüyör.

Öyle mi? Bence biraz zaman alacaktır. Biraz daha odun getirsem iyi olur.

Bunları nereye koymamı istersin?

Nehrin aşağısına.

Tabii ki. Yanımızdan geçti ve Uncompahgre Nehri'nin kıyısına doğru yürüdü. Neden odun getirmek için tepelere çıktığını hâlâ bilmiyordum ama bunu sormamı beklediğini bildiğim için, bir şey sormadım.

Manannan dirseklerini dizlerinin üstüne koydu ve yüzünü elleriyle gizledi. Şu anda, kendini iyi hissetmesi için söyleyebileceğim bir şey olmadığım biliyordum. Böyle çaresiz durumlarda, İngilizlerin yaptığını yaptım. Çay. Biraz çay yapayım.

Suyu ısıtmak ve çayı hazırlamak için geçen süre içinde Manannan duygularıyla boğuştu ve ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Ben elimde fincanlarla kulübeden çıkınca sırtını dikleştirdi, yeniden konuşmaya hazırıldı.

Flidais'le konuşmamız gerek, dedi.

Anlaştık, dedim. Fincanı uzattım.

Maera, onu gizlice buraya getirmen mümkün mü?

Evet Manannan. Fırtına tanrısını da yanında getirmek isterse?

Benim için sorun olmaz. Ama başka Fae istemiyorum.

Nasıl istersen. Koltuğundan kalktı, akışkan bir zarafetle ağaçların yanma gidip boyut değiştirdi. Maera'nın boşalttığı sandalyeye, Manannan'ın yanma oturdum. Deniz tanrısı, çayından ihtiyatla bir yudum aldıktan sonra, porseleni tıngırdatarak fincanı sehpanın üzerine koydu.

Midhir bana kendisini öldürenin Fand olduğunu söyledi ama bunu ispatlayamadı, dedi. En başından beri şüphelendiğimiz şeyi onayladı. Fier kimse, tepeden tırnağa maskeliymiş. Gözlerindeki görüntüsünü gördüm ama kanıt yoktu. Bir başkası da olabilirdi. Ve ona inanmadım.

Ama bana inandın mı?

Hayır. Sen de kanıt sunmadın. Bana motivasyonunu, nasıl yapmış olabileceğini ve eline geçen fırsatları anlattın. Şüphelerimi körükledin ve beni endişelendirdin ama kanıt olmadan eyleme geçmem. Senin yapacağın eylemlere de onay vermem.

Owen bu arada geri döndü ama konuşmamıza dâhil olmadı. Bir kenarda dikilip kollarını göğsünde birleştirdi ve dinledi. Ben hiç ara vermeden konuşmaya devam ettim.

Eyleme geçemez misin? Ya sana ihtiyacın olan kanıtları sunarsak?

Bunu nasıl yapacaksınız?

Midhir'i öldürdüğüne dair herhangi bir kanıt sunama-yabiliriz ama planının detaylarını öğrenmenin bir yolu var: Dediğim gibi, Midhir'in gölgesini geri getir ve ona neden öldürüldüğünü sor. Fand için ne yaptığını sor.

İşe yaramaz. Söyleyeceklerine güven olmaz.

Ona güvenebileceğimizi söylemedim. Ama söylediklerini araştırmalı, ispatlamaya veya çürütmeye çalışmalıyız. Fand'ın beni ve Granuaile'i öldürmeye çalıştığına dair bir kanıt varsa, bizi ona götürebilir.

Owen, Canı cehenneme, dedi. Konuyu Brighid'e açalım ve bu işi ona bırakalım.

Owen'ın sözleri Manannan'ın patlamasına sebep oldu. Hemen yerinden kalktı ve sesini yükseltti. Hayır! Bunu Brighid'e söyleyemezsin! Fand'ın diğer hatalarını affedebilir ama Midhir'in ölümünü göz ardı edemez.

Aslında söylediği sözler, Fand'ın suçlu olduğuna inandığını gösteriyordu. Brighid'in, Midhir'in ölümünü göz ardı etmesini mi istiyorsun?

Hayır ama herkesin önünde suçlamalar yapılmadan önce sağlam kanıtların olmasını istiyorum. Brighid bu suçlamalar üzerine Fand'ı bir yere kapatırsa, Fae'nin ne yapacağını biliyor musun?

Bence Fae'nin Birincisi'ne itaat eder ve kararını saygıyla karşılarlar.

Manannan hayret ve aşağılama karışımı bir bakış attı. Tartışmacı bir biçimde kaşları çatıldı, yüzünü ekşitirken dudakları geri çekilince dişleri açığa çıktı. Hayal gücüne hayranım, dedi. Eliyle havayı dövdü ve bir nevi iddiamı çürüttü. Hayır Siodhachan, isyan ederler. Fand'ın yanında Brighid'den daha çok Fae var. Herkesten fazla destekçisi var.

Ne yapmamız gerektiği konusunda bir tavsiyen var mı? Çünkü bu yapılanları hiç olmamış gibi göz ardı edemeyiz. Brighid eninde sonunda bir şeyler öğrenecek.

Owen, Zaten biliyor, dedi. Manannan arkasına döndü. Owen, Fand'ı değil, diye açıkladı. Ama Midhir'in öldüğünü biliyor. Konuyu araştırıyor.

Bu durumda işler karışır.

Yeni bir ses, Karışan tam olarak nedir? diye sordu. Arkamıza dönünce, bize doğru yaklaşan Flidais, Perun ve Maera'yı gördük. Tır na nOg'dan yeni gelmişlerdi. Flidais'in üzerinde avcı derileri ve sırtında yayı vardı. Perun baltasını arkasına bağlamıştı. Yine saçında bir yaprak vardı ama Flidais'in Owen'a göz kırptığını görünce bunun ikili arasında bir tür espri olduğunu düşündüm ve sessiz kalmaya karar verdim. Şimdi, konuşmamız gereken çok daha ciddi konular vardı.

Owen biraz daha odun toplamak için Perun'u yanına aldı. O baltan işe yarayabilir evlat, dedi. Ben de Flidais ile Maera'yı, Manannan'ın yanına davet ettim. Flidais, Fand'ın Fae adına benden intikam almaya çalışıyor olabileceği teorisine Manannan'dan daha çok şaşırdı. Midhir'in ölümünü duyunca şok oldu çünkü bunu daha önce başka birinden duymamıştı.

O ve ben... Pekâlâ, geçmişte biraz eğlenmiştik. Fand onu öldürdüyse...

Oldürdüyse ne olacak? Flidais'in sesi azalarak yok olurken Manannan araya girdi. Flidais adama sert bir bakış attı. Kendimize sormamız gereken soru da bu. Ya söylenenler gerçekse? Brighid'in şimdi kendi soruşturmasını yürüttüğünü unutmayın.

Flidais, Henüz elimizde yeterince bilgi yok, dedi. Senin söylediğin uçurumu nasıl atlayacağımızı, oraya gelirse düşüyoruz. Söylenenlerin doğru olup olmadığını nasıl öğrenebiliriz?

Manannan benim Midhir'i geri getirme tavsiyemi dile getirdi ve Flidais bunun en iyi seçenek olduğunu söyledi. Ateşleri yakıp seremoniyi başlatmak için dışarıya çıktık. Hava yeni kararıyordu ama Midhir'i çağırma aşamasına geldiğimiz de gece olacaktı. Bizde gece yarısı olmasa da diğer yerlerde gece yarısıydı. Manannan'ın istediğimizi yapması için her şey uygundu.

Flidais, Granuaile nerede? diye sordu. Bizimle olmadığını fark etti.

Bilmiyorum. Onu aramaya çalıştım ve mesaj bıraktım ama cevap vermedi. Yerini belirlemeye çalıştın mı?

Hayır. Bunun biraz ürkütücü olacağını düşündüm. Gerçekten Fand'ın ikinizi de öldürmeye çalıştığına inanıyorsan, o zaman yerini belirlemek akıllıca olur.

Manannan, Ölmedi, dedi. Bizi rahatlatmaya çalıştı. Yoksa haberim olurdu.

İyi olduğundan emin olacağım, dedim. Aslında ben de endişelenmeye başlamıştım. On beş dakika sonra yerini belirle-yemeyince, endişem daha da arttı. Belki de yanlış yapıyorum. Zaten kehanet büyülerinde hiçbir zaman iyi olmadım, dedim.

Flidais, Benim de uzmanlık alanım değil, dedi. Ama denerim. Ne yazık ki Flidais de kendi yöntemleriyle bir şey bulamadı. Manannan da başarısız oldu.

Boynunda soğuk demirden bir tılsım var, dedim. Başının dertte olduğuna işaret etmeyecek bir açıklama bulmaya çalıştım.

Owen, Evet ama siz Avrupa'da koşarken de aynı tılsımı taşıyordu, dedi. Ve Fand -özür dilerim, Manannan- veya başka biri, onun yerini gayet güzel belirledi.

Durup düşündük ve aklıma, demir zincirlere bağlı Midhir'in görüntüsü geldi. Böyle bir şey, kehanet büyülerine engel olurdu. Ya Fand bir şekilde Granuaile'i de ele geçirdiyse?

Flidais, Bu sorunu şimdi çözmemiz mümkün değil, dedi. Bu yüzden Midhir'i çağırılım ve çözebileceğimiz soruna odaklanalım.

Manannan, Senin için sorun olmaz, değil mi Siodhachan? diye sordu. Başım la onayladım. Yapılacak en mantıklı şey buydu. Granuaile'in nerede olduğunu veya ne yaptığını son mesajlarında hiç söylemediğini hatırladım. Sadece işi bitince geleceğini söylemişti. Aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum ve onu bulma ümidim yoktu. Herhangi bir yerde olabilirdi, dünyada veya farklı bir boyutta.

Karanlık çökerken Samhain ayinine başladık. Modern halkın hiçbir zaman doğru düzgün yapamadığı, eski bir ayindi. Çünkü artık söylenmesi gereken sözleri kimse bilmiyordu ve biz bu sözleri hiçbir zaman bir yere yazmamıştık. Ateşlerin neden yakıldığı konusunda bile her şeyi bilmiyorlardı, insanlar, ateşlerin arasından yürümenin, bir tür arındırma süreci olduğunu ya da eski yılı geride bırakıp yeni yıla adım atmayı simgelediğini söylerdi. İtiraz etmeyeceğim, zararsız tahminlerdi bunlar. Ateşler ikilikleri temsil ederdi, evet. Ama ateşlerin arasında canlılar ve ruhlar olurdu, Samhain’da iki dünya arasındaki ışığın ortasında, öbür dünyaya göçenlerle konuşabilirdik. Orta noktada buluşur ve bizi ayıran perdenin ötesinden iletişim kurardık.

Perun ve Oberon, biz ayini yaparken oyun oynamaya karar verdiler. Kulübenin önünde birbirlerini kovalıyorlardı. Oberon kuyruğunu delice sallıyordu ve Perun’un da bir kuyruğu olsaydı o da aynısını yapardı. Perun sakalının içinden sırttı. Oyun oynamayı seviyorsun, ha?

Neredeyse benim kadar kıllı Atticus. Ama onunkiler daha kıvrıcık. Güreşirsek tüylerimiz birbirine yapışır mı?

Bence deneyip görmeniz gerek.

EVET! BİLİM İÇİN GÜREŞ! Bir kez havladı ve Perun’un üzerine atladı. Fırtına tanrısı yaprakların üzerine düşerken bir kahkaha attı ve biz seremoni yaparken eğlendikleri için mutlu oldum.

Önce Morrigan’ı hatırladık ve perdenin ötesinden ona huzur diledik. Başdruidim dâhil, hepimiz duygulandık. Morrigan kimsenin kendisini sevmediğine inanıyor ve bizim hâlimiz bunun aksini ispatlıyordu. Açıkça ifade edilen bir sevgi olmayabilirdi ve Morrigan’ın arzu ettiği, belki de başka bir şeydi ama yine de özleniyordu. Aslında, insan sureti ölmüş olsa da istediği zaman bizim boyutumuzda ortaya çıkabilirdi. Hâlâ ona tapanların dualarında bunu başaracak kadar büyü gücü vardı. Fırsatı değerlendirip bir ara ziyaretime gelmesini çok isterdim.

Midhir ise farklı bir konuydu. Hiçbir zaman çok tapılan bir tanrı olmamıştı ve istese de istemese de gelip bizimle konuşmalıydı. Manannan kontrolü ele aldı, Midhir’i cesaretlendirecek ve bağlayacak sözleri söyledi. Ateşlerin arasında

Manannan’ı takip ettik, sözlerini tekrarladık ve bağı güçlendirdik. Sonunda ikinci ateşin dumanlarının içinde, bir form açığa çıktı. Midhir’in negatif görüntüsü gibi bir şeydi. Işıktan çok, fırl fırl dönen buhardan, soluk bir hologram gibiydi. Hâinden çok memnun değildi ve konuşmaya başladığında öfkeli olduğunu anladık.

Harika. Lanet olasıca Demir Druid ve İnkâr Lordu Manannan Mac Lir. Bakışlarını Flidais, Owen ve Maera’nın üzerinde gezdirdi. O üçlü ilgisini çok fazla çekmedi. Ne istiyorsunuz?

Manannan, Seni Mag Mell'e götürdüğümde bana seni Fand'ın öldürdüğünü söylemiştin, dedi.

Evet ve sen beni hiç umursamamıştın lanet olasıca.

O günü boş ver. Bana o gün söyleyeceklerini söyle. Seni neden öldürdü?

Midhir beni işaret ederek Çünkü ben onu öldürmedim, dedi. Ya da en azından öldürülmesini düzgün bir biçimde ayarlayamadım.

Sonrasında Midhir'i, Fand'ın planında oynadığı rolü anlatmaya ikna etmek biraz zaman aldı -tek istediği, bir daha rahatsız edilmeme garantisiydi. Manannan bunu kabul etti. Sadece bize seni bir daha çağırmak için sebep bırakma. Bize her şeyi anlat.

Midhir vampirler ve kara elflerle iletişime geçmekten sorumluydu. Vampirlerle kamuflajımızı ve Granuaile'in görünmezlik büyüsünü geçmek için kızıl ötesi görüşlü silahları tavsiye eden de Midhir'di. Lord Grundlebeard, şüphelendiğimiz gibi, koruculardan sorumluydu. Onları kullanarak Eski Yollar vasıtasıyla kaçmamıza engel olmuştu. Fakat Grundlebeard birkaç yeri gözden kaçırmıştı -muhtemelen İngiltere'ye kadar gideceğimizi düşünmediği içindi- ve bunlardan biri de Flidais'in yardımımıza gelmek için kullandığı Windsor Şatosu nun altındaki mahzendeydi. Midhir, kimse orayı kullanarak Tır na nÖg'a geri dönmesin diye orayı patlatmıştı ama Grundlebeard'ın unuttuğu yerlerden biri de Herne'nin meşesine bağlı boyut kapısıydı. Bu hataların hepsi Fand için affedilmezdi. Fand'a göre, Flidais gelip dengeyi lehimize değiştirmese, Artemis ve Diana bizi Windsor Ormanı'nda mutlaka öldürürdü. Midhir'in zaman dilimiyle kendiminkini karşılaştırınca, ben bir mahzende dış perileri tarafından kemirilirken, Fand'm, Midhir ve Grundlebeard'e karşı harekete geçtiğini anladım. Aslında alt kata baksaydı beni orada çaresiz bir vaziyette bulabilirdi.

Midhir'in itiraflarından öğrendiğim iki önemli şey, bağlantılarının isimleriydi: Vampirler arasında Theophilus ile konuşmuştu -şüphelendiğim gibiydi ama bunun onaylanması mutluluk vericiydi- ve kara elfler arasındaki bağlantısı, Krökr Hrafson isminde bir Svartalf'dı. Sanırım kiralık katiller derneğinin başkanı gibi bir şeydi. Beni hayal kırıklığına uğratan şey ise Fand'm Olimposlularla şahsen konuşmuş olmasıydı böyle bir şeyi ispatlamamız mümkün değildi. Olimposlular artık beni öldürmeye çalışmıyordu ama dostum da değildi. Hiçbir iddiamızı onaylamazlardı.

Midhir bize bütün bildiklerini anlattığını söyleyip Flidais'in birkaç sorusunu da cevapladıktan sonra Manannan onu serbest bıraktı, bir daha rahatsız etmeyeceğine dair söz verdi. Formunun dumansı ana hatları bozulan Midhir, gecenin karanlığında gözden kayboldu. Ölülerin hikâye anlatmadığını söyleyen her kimse, Druid'lerle Samhain'da vakit geçirmediği belliydi.

Maera, Owen ve Flidais, ateşlerin arasındaki açıklığı ilk terk edenler oldu. Manannan da iç geçirdikten sonra peşlerinden gitti. Ben Manannan'ı takip

etmeye hazırlanırken karanlık ve güzel Morrigan birden alevlerin içinden çıktı ve olduğum yerde dondum kaldım. Midhir'in aksine, oldukça somut bir formu vardı. Ortaya çıkmayı kendisi seçmişti ve herhangi bir biçimde buna zorunlu bırakılmamıştı. Sesini kafamın içinde duydum ve hayaletimsi bir parmağı bana doğru uzandı. Parmağı, belirgin bir basınç uygulayarak çenemin üzerinden geçti.

Kara elfleri koru Siodhachan, dedi. Sonra ben bir cevap veremedim, sisin içinde gözden kayboldu. Ben öbür dünyanın ateşlerine doğru bağırarak yetindim.

Morrigan! Bekle! Geri dön! Morrigan'a söylemek istediğim çok şey vardı ve bunları söyleyecek vaktim olmamıştı. Muhtemelen hepsini biliyordu ama bilmesi beni rahatlatmıyordu. Fakat bunları herkesin önünde söylemek istemiyordum ve diğerleri dönüp bana baktığı için, kendi kendime bunu daha sonraya bırakmak zorunda olduğumuzu mırıldandım.

Manannan, Morrigan'ı mı gördün? diye sordu.

Çok kısa süreliğine, diye itiraf ettim. Ateşlerin arasından şöyle bir göründü ve kayboldu.

Flidais, Ne dedi? diye sordu.

Özür dilerim ama söyledikleri sadece benim içindi. Cevabım kimsenin hoşuna gitmedi ama beni söylemeye zorlayamayacaklarını biliyordum.

Flidais kayıtsızca, Pekâlâ, dedi. Midhir'in itiraflarından sonra, ne yapmayı düşündüğünü söyler misin?

Manannan, Bir şey yapmayacak, dedi. Hâlâ kanıtımız yok. Hepsi sözlerden ibaret.

Flidais başını iki yana salladı. Manannan.

Ne?

İzlerin nereye gittiğini anlamak için bir avcı olmaya gerek yok. Midhir'i öldürenin, senin eşin veya benim kızım olmasını hiç istemezdim. Fand, dünyada var olan iki Druid'i de öldürmeye çalıştı. Demek istediğim, yakın zamana kadar sadece iki taneydiler, dedi. Owen'a baktı. Bunu başka kimin yapabileceğini bilmiyorum. Midhir'in öbür taraftan Fand'ı suçlaması için mantıklı bir sebebi olduğunu düşünüyorsan söyle.

Manannan, Uydurma hikâyelerle, benim, senin ve Fand'ın hayatını mahvetmeye çalışıyor olabilir, dedi. Biz onun akrabası değiliz ve hiçbirimizi sevmezdi.

Flidais burnundan soludu. Böyle bir iftira atıp gerçek katilinin ortalıkta dolaşmasını mı tercih eder?

Manannan, Gerçek katilinin kim olduğunu bilmiyor, dedi. Bu yüzden de en uygun kişiden intikam alıyor.

Flidais'in cevabını beklerken hepimiz sustuk. Rahatsız edici bir sessizlikti. Belki de kasıtlı bir şeydi, Manannan'ın ağzından çıkan sözlerin ne kadar saçma olduğunu anlamasını bekliyor olabilirdi.

Flidais sonunda, Onu ne kadar sevdiğini biliyorum, dedi. Yatağınıza başka birilerini atmak için zararsızca birbirinizi kandırmaktan ne kadar keyif aldığınızı biliyorum. Bunun bir oyun olduğunu ve yüzlerce yıldır rakip olduğunuzu biliyorum. Ama bu seferki kandırmaca, bir oyun değil. Bir cinayet ve bir komplo barındırıyor, Brighid'in isteklerine ters düşüyor. Ve bildiklerini Fae'nin Birincisi'ne anlatmayarak, sen de suç ortağı konumuna düşeceksin Manannan. Artık gözlerimizi kırıştırmaktan başka bir şey yapmalıyız.

Onu duyunca gözlerimi kırıştırdım. Sanırım Arthur Miller'dan bir alıntıydı ama mevcut duruma çok uygundu. Cadı Kazanı'nda Peder Hale, sarayda Salem halkının gerçeği söylemekten korktuğunu söylüyordu. Kafasında bir İngilizce uzayı oluşturmak için Miller'ın eserlerini ezberleyip ezberlemediğini sorabilirdim. Eğer öyleyse, bir avcının cadı avlamakla ilgili eserleri seçmesi çok enteresandı.

Deniz tanrısı yumruklarını sıktı ve gözlerini kapattı, belki de son kez gerçeği görmezden gelmek için uğraşıyordu.

İzin verirseniz, dedim. Bence en kısa süre içerisinde Brighid'e gitmemiz gerek. Ama kırılan bir bağın onarılmasını bekleyebiliriz. Ben Fand'ı affedebilirim. Zaten affettim. Ama onun da beni affetmesi gerek. Belki sonrasında Brighid'e gider ve cezaya gerek olmadığını söyleriz.

Owen, Midhir'in ölümünü cezasız mı bırakacak? diye sordu.

Komploya dâhil olmanın bedelini zaten ödedi ve Fand'm beni öldürmek istemesinden başka bahanesi yok. Mağdur taraf olarak Midhir'in ölümünün benim için adaletin yerine gelmesi anlamına geldiğini söyleyebilir ve Fand için af isterim.

Manannan, Bunu yapar mısın? diye sordu.

Evet. Sabah Fand'a gidip barış isteyeceğim. Ve sen de Flidais ile Brighid'e gidip her şeyi anlatabilir, suçsuz olduğunu ispatlayabilirsin. Gecikmeyi de her şeyi bir kez Midhir'in ağzından dinleyip Flidais ile fikir alışverişi yapabilmek için Samhain'ı beklemenle açıklayabilirsin.

İki tanrı birbirine baktı ve omuzlarını silkti. Ardından Manannan, Pekâlâ, dedi. Ama yalnız gidemezsin. Owen ve Maera'yı da yanına al.

Başdruidim, Bu da neyin nesi? diye sordu.

Fand, Siodhachan'a karşı gerçekten kin besliyorsa, yalnız gitmesine izin veremeyiz. Sen tarafsız birisin ve Maera da bir selki olarak benden biri gibi görünecek. Bir nevi benim korumam altında olduğunu gösterecek.

Oberon'u yormayı başaran Perun, bir kenarda sabırla bekliyordu ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle yanımıza geldi. O zaman sorun çözüldü! Dağın eteklerindeki kasabaya gidelim ve kütük olalım.

Hepimizin ağzı açık kaldı ve ben Perun'a dönüp Ne? diye sordum.

Doğru kelime değil mi? Birisine sarhoş olduğunu nasıl söylersin?

Ah, körkütük sarhoş olmaktan bahsediyorsun.

Perun abartılı bir biçimde ellerini iki yana açtı. Körkütük deyince benimkinden daha mı iyi oldu? Neden böyle saçma sapan iki kelimeyi güzel güzel votka içmekle bağdaştırıyorsunuz?

Ben bu konuda...

Tamam, gidip körkütük sarhoş olalım.

Pekâlâ ama sen saçındaki yaprağı almadan olmaz.

Uç tanrı, iki Druid ve bir selki bara gider...

23. BOLUM

Şunu söylemem gerek: Kimse her şeyi Siodhachan gibi arapsaçına çevirmez. Ve bence bu gerçeğe şahitlik edip sakın kalabilecek insanların sayısı çok az. Sadece kendine zarar veriyorsa dilimi tutup Siodhachan'ı kendi hâline bırakabilirim ama bundan bir ders de alması gerek. Ama dalavereleri benim başımı da belaya sokacaksa, bir şey söylemem lazım. Teknik olarak benden daha yaşlı olduğumu biliyorum, hayatta kalmak konusunda bir şeyler bilen biri varsa o da Siodhachan'dır ama bütün bunlar aptallık ettiğinde susmam için sebep değil. Beni kullanmasının aptalca olduğunu söylemek zorundayım. Bunu yaparken de kafasına bir şey geçirmemeliyim.

Bak Siodhachan, oraya yalnız gidersek bu işin sonu kötü olur, dedim. Biz sessizce yanlarından yaklaşırken, dikkatleri dağılsın diye yanımızda İskoç gaydacılardan bir ordu götürelim. Bilirsin, şu eski peynir gibi kokan adamlar. Ya da bana bahsettiğin eli bakalı cüceleri kullanalım.

Yanımızda bir ordu götürürsek, oturup konuşmak istediğimiz anlamına gelmez.

Ama konuşmak isteyen biz değiliz, sadece sensin. Tabii ki Siodhachan lanet olasıca argümanına destek bulmak için sel-kiye döndü. Önceki akşam neredeyse bayılana kadar içmiştik ve selki, Siodhachan'ın odasında uyumuştuk. Siodhachan ise oturma odasındaki kanepede yatmış, köpeği de yanında yere kıvrılmıştı.

Sen dövüşmekten çok konuşmayı tercih edersen, değil mi Maera? diye sordu.

Lordum Manannan emir verdi. Evet, bar kapanırken emir vermiş ve sonrasında Flidais ile kıllı seks oyuncağını da yanına alıp uyumaya gitmişti. Sırtlarındaki yükten kurtulmak için Brighid ile konuşmaya gidecek, kadının kendilerini yakıp küle dönüştürmemesi için dua edeceklerdi. Siodhachan, Maera'dan istediği gibi bir cevap gelmeyeceğini anlayınca kadının söyledikleri yeterliymiş rolüne büründü. Bence sağduyulu bir hareket değildi çünkü bir sekinin, tanrısının emrine itaat etmesi çok normaldi.

Siodhachan, Sen şimdilik tarafsız kişi rolündesin, dedi. Bu yüzden sana ihtiyacım var. Ve Maera, güvende olmamız için yanımızda Manannan'ın gözleri ve kulakları olacak. Umarım haklısındır, dedim. Ama bence değilsin. Bence Fand bir kez aklını kaçırdı ve bunu tekrar yapabilir. Oraya senin yanında gidersem, tarafsızlık iddiamın tavşan boku kadar değeri olmaz.

Köpeği kafasını kaldırdı: Bu, çok değerli olduğu anlamına mı geliyor yoksa tam tersi mi? Tavşan boku pazarda ne ediyor Atticus? Ve neden hep boklu cümleler kuruyor. Böylesi daha mı havalı yoksa öyle olduğunu mu düşünüyor?

Gözlerimizi dört açacağız Owen.

Maera, İçeriye girmekten bahsetmişken, dedi. Her zaman yaptığımız gibi, doğrudan kalenin avlusuna geçeceğiz, değil mi? Ben misafirperverlik kuralları çerçevesinde içeriye davet edilmek istiyorum.

Savaş kuralları geçerli olacak evlat. Oraya bağırsakları bozulmuş ıslak kediler gibi savaşıyor, bin çıplak savaşçıyla gitmemiz gerekir.

Piç bana, Sen istiyorsan çıplak gidebilirsin, dedi. Tavsiyemi umursamadı. Ben pantolon giyeceğim.

İç geçirdim ve bir süreliğine geri çekildim. Derdimi anlatmak istiyorsam, farklı bir açıdan yaklaşmalıyım. Ve söylenmesi gereken şeyler vardı.

Maera, Siodhachan ile başbaşa konuşabilmem için bizi biraz yalnız bırakabilir misin?

Olur, ben köpeği gezdiririm, dedi. Yerinden kalktı. Oberon, Ben bir şeyleri koklarken yanımda mı yürüyecek? diye sordu. Cevap vermedim ama sanırım Siodhachan verdi çünkü köpek yerinden doğrulup kuyruğunu sallamaya başladı. Buralarda bir yerde bir tilki ini olması lazım. Oraya gidip tilkilerin fazladan kuyruğu olup olmadığına bakmalıyım.

Ben ikilinin arkasından bakarken, Siodhachan da endişeli görünmemek için elinden geleni yapıyordu.

Şimdi bana karşı dürüst olman lazım evlat. Bana karşı çıkmanın sebebi, hazırlıklı olmamak için çok mantıklı sebeplerin olması mı yoksa çırakken sana kötü davrandığım için benden bu şekilde mi intikam almaya çalışıyorsun?

İkisi birden diyebilir miyim? diye sordu. Ya da hiçbirini. Senin seçimin, yanlış olan.

Benim söylediklerimde bir yanlış yok. İçeriye üç kişi girersek dövüşe hazırlıksız yakalanırız ve senin dünyanın en güçlü Druid'i olman bir şeyi değiştirmez.

Sonunda bu sözlerim dikkatini çekti. Dilimi kulağına sokmuşum gibi, başını birden bana çevirdi. Anlayamadım? Evet, beni duydun. Göz teması, sonraki birkaç saniye boyunca çok yoğundu, bu yüzden başımı yana çevirip ormana baktım, kısık ama anlaşılır bir ses tonuyla konuşmaya başladım. Nasıl bir piç olduğumu iyi biliyorum Siodhachan. Ama bunun sebebi, hoş olmayan gerçekleri konuşmaktan çekinmemem. Gerçek şu ki sen düzenli olarak her şeyi berbat eden birisin. Ayrıca, tanıdığım herkesten daha yetenekli ve zekisin. Ben ağaçlara Siodhachan bana bakarken sessizlik uzadı. Bakışları sanki yüzümün yanını yakıyordu. Benimle dalga geçmiyorsan, dedi. Son kısmı senden hiç duymadığımı söyleyebilirim.

Omzumu silktim. Beni kimsenin sevmemesinin sebebi bu. Hoş gerçekleri dile getirmeyi unuturum.

Siodhachan'ın buna verecek cevabı yoktu. Yan gözle bakınca, dudaklarının büzüldüğünü ve yere bakarken çenesinin gerildiğini gördüm. Sessizlik gittikçe gergin bir hâl aldı ve yeterince şey söylemediğimi fark ettim. Sanırım onu gerçekten yaralamıştım ve hoş olmayan bir gerçeği dile getireceksem, kendi kendime hatırlatmam gereken şey de sürekli sinir bozucu bir piç gibi davranmayı bırakıp ara sıra hoş bir insan olmayı öğrenmekti.

Bak evlat, dedim. Sana gecikmiş bir özür borçluyum. Seni sıklıkla eleştirip hiç övmediğim için üzgünüm. Daha dengeli olmam gerekirdi ve sürekli hatalarına odaklanmak yerine, iyi bir şey yaptığında bunu dile getirmeliydim. İtirazın yoksa, bundan sonra buna dikkat edeceğim. Beni o adadan çıkarttığın için teşekkür ederim. Benim şimdiye kadarki hayat deneyimlerim, senin yanında, sevişen beş domuzunki gibi kalır çünkü şimdi her şey çok yeni ve çok farklı fakat kendimi uzun süredir bu kadar iyi hissetmediğimi de itiraf etmeliyim. Arizona'da beni seven bir kurt kadın bile var ve ben de onu seviyorum. Bunun için sana ve Morrigan'a teşekkür borçluyum. Aslında bu çok garip çünkü ikinizden birinin, ölümüne sebep olacağından emindim. Hah!

One eğildi ve başı ağrıyormuş gibi gözlerini eliyle kapattı ama bir şey söylemedi. Muhtemelen ölümüne sebep olacağıyla ilgili kısmı söylemesem daha iyiydi.

'Ah, doğru düzgün özür bile dileyemiyorum, değil mi? İdare eder, dedi.

Lanet olsun. Bak: Üzgünüm Siodhachan. Gerçekten. Üzgünüm ve bu kadar.

Pekâlâ...

Hayır, daha bitmedi! Aklıma bir şey daha geldi. Bir süredir ben senin öğrencin gibiyim ve sen bana bu işin sevecenlikle nasıl yapılacağını gösterdin. Devam etmeden önce boğazımı temizledim. Gırtlığım birden büzülmüştü.

Nasıl bir erkeğe dönüştüğünü görüyorum ve sen iyi birisin. Barış isteyen ama girdiği dövüşleri de kazanabilen birisin. Ben hiçbir zaman kendi iç huzurumu bulamadım ama zaten onu aramak için de çok fazla uğraştığımı söyleyemem, bilirsin. Bu yüzden sana minnettarım evlat. Ormanın içinde bana yol gösterdiğin için. Bence gösterdiğin yolda yürümeyi deneyebilirim. Yolun sonunda beni mutluluk bekliyor olabilir.

Yine başıyla onayladı, söylediklerimi duyduğunu belli etti ama bir süre bir şey söylemedi, belki de benim devam etmemi bekliyordu. Ama ben söyleyeceğim her şeyi söylemişim ve kendimi iyi hissediyordum.

Konuştığında sesi çok alçaktı ve duymakta zorlandım. Hepsini için teşekkür ederim. Benim için çok fazla şey ifade ediyor.

Başımınla onayladım ve sadece sözlerimden bahsetmediğini anladım. Siodhachan küçük bir çocukken babası bir büyükbaş hayvan baskınında

ölmüştü ve ben onun için bir baba olmaya en yakın figürdüm. Ne kadar boktan bir heriftim. Bildiğim kadarıyla, şimdiye kadar hiç güzel bir şey söylememiştim.

Sen de benim için çok şey ifade ediyorsun evlat. Sonrasında komik bir şey oldu, ikimiz birden iç geçirdik. Sanki uzun bir seyahatin ardından sırtımızdaki yüklerden kurtulmuş, hatta ölümden dönmüştük. Ve bilmiyorum, belki de öyleydi. Hiçbirimizin bu yaşta gün doğumunu görmemesi gerekti. Gaianın hediyeleri sınır tanımıyordu.

Tir na nÖg'a giderken yanımıza birilerini alıp almayacağımızı sormak istedim ama vazgeçtim. Barış yolunu seçecek ve neler olacağına bakacaktım - ve bu şimdiye kadar duyduğum en kötü fikirse bile, bir çözüm yolu bulacaktık.

24. BOLUM

Hâlâ, arayarak veya mesaj atarak Granuaile'e ulaşamıyordum. Bir sesli mesaj daha bıraktım, kulübeye bir not bıraktığımı söyledim. Sonra notu yazıp mutfak masasının üzerine koydum. Neler olduğunun farkında olmasını istiyordum, bu yüzden konuyu birkaç cümle ile özetledim ve gelecekte ninja modunda gelmesini, köpeğini yanma almamasını tavsiye ettim. Doğrudum ve Fragarach'ı sırtıma attım.

Oberon, burada kalıp Granuaile ve Orlaith'i beklemen gerek. Ona söyle, hemen yanıma gelsin. Masada bir not var.

Ah, hayır Atticus. Granuaile bunu bana zaten yaptı! Birine nerede olduğunu söylemek için hem nota hem köpeğe ihtiyacın yok. Sadece not işe yarar.

Notun burada olduğunu söylemen gerek. Yoksa uzun bir süre notu görmeyebilir. Senin rolün çok kritik. Aslında tabii ki öyle değildi ama işi yiyeceğe bağlarsam, rolünün gerçekten çok kritik olduğunu düşünebilirdi. Ayrıca, sana dana döş yapacağım.

Döş! Et suyundan göller adına! Tek yapmam gereken, buraya gelir gelmez ona notu okumasını söylemek, değil mi?

Hepsi bu.

Bana güvenebilirsiniz!

Teşekkürler dostum. Maera ile Owen'a döndüm. Hazır mısınız?

Owen, Ben gitmeyi hiç istemiyorum, dedi. Ama hazırım.

Maera, Ben de hazırım, dedi.

Çenesinin altını okşayarak Oberon ile vedalaştıktan sonra tanıdık ağaçlara doğru yürüdük ve Manannan'ın malikânesini çevreleyen koruya geçtik. Karışık türden ağaçların olduğu bir yerdin ama çoğunluğu meşeydi, çalılar çok fazla değildi ve ağaçların arasında yürüyecek yer boldu. Malikânenin batısında bir yerdeydik ve giriş güneydeydi, korunun kıyısından üç veya dört ağaç uzaktaydık. Dallarin altından etrafa göz gezdirince, önümüzde uzanan çayırı ve uzakta yükselen şatonun gri duvarlarını gördüm.

Normalde kuşlar öterdi fakat kuru şimdi, bir öğrenci öğretmene hakaret edince herkesin ne olacağını beklediği bir sınıf kadar sessizdi.

Owen yere çömelerek Çok sessiz, dedi. Maera da farkında olmadan aynı pozisyonu aldı.

Evet. Tedbir olarak Fragarach'ı çektim, kapıya ulaşana kadar kılıcı kınına sokacak vaktimin olacağını düşündüm. Dalların altında paranoyamın tasmaını uzun tutabilirdim.

Çimenlerin üzerinde ağır adımlarla ilerlemeye başladık, sağımıza ve solumuza, hatta tepemizdeki dallara bile bakıyor ama ne bir şey görüyor ne bir şey duyuyorduk. İlk ağacı geride bıraktık, ardından bir tanesi daha arkamızda kaldı ama ortamda belirgin bir gerginlik vardı. Birkaç adım daha atana kadar sorunun ne olduğunu anlamadım.

Toprakten kesilmiştim -ya da en azından, Tır na nÖg'da toprak gibi görünen şeyden. Tüm boyutlarda olduğu gibi burada da Gaia'dan bir miktar güç çekebilmem gerekiyordu çünkü her yer ona bağlıydı. Rahatlatıcı enerjinin azalmadığını, birden kesildiğini fark edince olduğum yerde durdum. Ben bir şey demeden Owen şatonun üzerindeki bulutu işaret etti. Duvarların üstünde, uçan perilerden kalabalık bir topluluk vardı.

Bence dövüşmeye hazırlar Siodhachan. Bir şeyler öğrendiğimizi anlamış olmalı.

Owen, gücümüz gitti.

Ne? Başdruidim ayaklarının altına baktı ve doğruyu söylediğimi anladı. Dövmelerimize güç akıyordu. Yedi tane öküz taşığı adına, bu nasıl oldu?

Dört Fir Bolg -Fae diyemeyeceğimiz ama kiralık katiller olarak bu boyuta sızmış çirkin devler- en yakındaki meşelerin arkasından çıktı. Elllerinde fırlatıcılar vardı. Dev ağızlı ve tüpe benzeyen silahlarını, savaş narası bile atmadan ateşlediler. Ben herkesi uyarmak için bağırarak istedim ama Owen ve Maera son anda kafalarını kaldırıp neyin geldiğini gördü. Üzerimize ağlar düştü. Ağlar tenime değdiği anda, başımızın dertte olduğunu anladım. Bizi yere çivilemişlerdi çünkü kesişen düğümlerin arasındaki bağlantılar demir halkalardan yapılmıştı, içinde herhangi bir büyü yapamayacağım kadar çok demirin içindeydim. Tabii bir de boynumda sallanan demir vardı. Toprakla bağım kesilmişti ve depoladığım büyü gücünü de kullanamayacak durumdaydım. Şimdi sıradan insanlar kadar çaresizdim.

Tabii ki ağların altından çıkmak istedik ama biz bunu yaptığımız anda Fir Bolg'lar fırlatıcılarını bırakıp mızraklarını aldı. Mızraklar, şimdiye kadar ağaçların arkasında göremeyeceğimiz bir yere yaslanmış olmalıydı. Yüzlerinde çirkin gülümsemelerle bize doğru yürüdüler ve vaktinde kurtulamayacağımızı anladım.

25. BÖLÜM

Loki gözden kaybolur kaybolmaz köpeğimle konuştum, zihnine bir mesaj gönderdim. Nefes alıp verdiğini duyuyordum ama göremediğim bir yerdeydi. Orlaith? Cevap ver lütfen.

Hah? Granuaile? Merhaba! Neredeyim?

Sıkışan göğsüm rahatladı. Yerin altındaki delikte benimle birliktesin.

Ah! Buraya nasıl geldim? Uzun boylu bir adam vardı ve hey! Granuaile, yaralı mısın? Önümde belirdi, şimdi bana tepeden bakıyordu. Zayıf bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başardım.

Evet ama iyileşeceğim.

Büyük bir kısmım zaten iyileşmişti. Kırılan kemiklerim ve yırtılan kaslarımın acısının aksine, Loki'nin mührünün sebep olduğu yanığın acısını dindiremiyordum. Sanki hâlâ cızırdıyordu. Yanan etin sesini ve kokusunu tekrar hayal ettim. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı, kısmen acı kısmen de utanç yüzündendi. Biraz da hâlâ hayatta olmamızın verdiği rahatlatma vardı ama hiç ses çıkartmadım. Loki yukarıda bir yerde bizi dinliyorsa, benim stresimden keyif almasını istemezdim.

Soğuk demirin, Loki'nin izinin büyüünü iyileşmeme izin verecek kadar yok edip edemeyeceğini merak ettim. Ama bu teoriyi test etmeme daha vardı çünkü henüz ellerimi gerektiği kadar hareket ettiremiyordum. Kemiklerime ağırlık bindire-miyordum çünkü çatlamaya devam edebilirlerdi ve uzun bir süre beklemem gerekti. O arada Orlaith'i rahatlatmaya çalıştım ve yanıma uzanmasını tavsiye ettim. Fakat ben köpeğim kadar kolay uykuya dalamadım.

Öğlene doğru, çukurun içindeki ışık miktarı iyice arttı. Fiziksel rahatsızlık ve zihinsel kendini kırbaçlamayla geçen saatlerin, ardından karanlık çökmeye başladı. Yanığın acısı bir süre sonra azalmış ve geriye donuk bir zonklama kalmıştı ama zihnimi kamçılamaya devam ediyordum. Bu hâle gelmemin sebebi başkaları değil kendi aptallığımdı. Ve kendimi affede-bileceğimi sanmıyordum.

Yıldızların ışığı karanlığı dağıtmaya başladığında sabrım da tükendi ve acilen ihtiyaç gidermem gerektiği için hareket etmeye karar verdim. Sinirlerime engel koyduğum için, neyin çalıştığı neyin çalışmadığı konusunda bir bilğim olmadığının farkındaydım. Engeli kaldırdım ve tüm kaslarıma birden sancı girince bir çığlık attım. Orlaith çıkarttığım sesle uykusundan uyandı.

Ne? Neden bağırdın?

Acıya koyduğum engeli kaldırdım ve beni hazırlıksız yakaladı. Hareket etmek istiyorum.

Tamam.

Her yerim ağrıyor ve vücudum kıvranarak acıdan kaçmaya çalışıyordu ama bundan kaçış yoktu. Ne zaman bir yerim kasılsa, vücudum yeni bir isyan başlatıyordu. Dişlerimi sıkıp sol elimi kot pantolonumun cebine attım -ağır bir operasyondur ve nefes alıp verişim hızlandı ama en sonunda uzvumu arzu

ettiğim gibi çalıştırabilirdim. Parmaklarımı cebime sokup cep telefonumu çıkarttım ama dokunmatik ekranın, üzerime çöken basınç yüzünden kullanılmayacak hale geldiğini gördüm. Sesli komutları denedim ama açılmadı. Atticus'u arama şansım yoktu.

Karın kaslarımı deneyip doğrulmak istedim ve beni şaşırttılar, hafif bir isyanla yerimden kalkmama izin verdiler. Dabâva denilen yaratıktan geriye bir şey kalıp kalmadığına baktım ama bir köşedeki siyah kurdelelere benzer yığından başka bir şey görmedim. Sanki bir kasetin bandı ortalığa saçılmıştı ve şimdi ayak bileklerimin dibinde duruyordu. Nasıl olabilirdi bu? Işığı yok edip beni kuru bir dal gibi kırmaya çalışan şey, gerçekten bu muydu?

Kendime bakınca nefesimi tuttum. Kollarım şişmişti ve mosmordu. Geri kalanımın da benzer durumda olduğundan emindim. Yüzüm ve boynum da devasa bir yaraya benziyor olmalıydı.

Oturur pozisyona geçmek, yapabileceğim kolay şeylerden biriydi ama şimdi her yerim o kadar ağrıyor ve kendimi öyle kırılgan hissediyordum ki hareketlerim çok yavaştı. En ufak bir şeyde yüzümü buruşturuyordum. Zombi gibi sürünüp yedi metre ötede ihtiyacımı gidermek için, günün geri kalanını harcamak zorunda kaldım.

Hiç hâlîm kalmadığı için acıyı yeniden engelledim ve geceyi uyuyarak geçirdim. Sabah uyandığımda çok susamıştım. Kaveri'den, yerde bizim için bir su çukuru açmasını ve içini doldurmasını istedim. Serin, berrak ve lezzetliydi. Ağzımı soğuk suyla doldurup biraz içtim ve Orlaith de yanıma geldi. Su içerken çıkarttığı sesleri normalde rahatsız edici bulabilirdim ama şimdi garip bir biçimde, rahatlatıcı olduğunu düşünüyordum.

Orlaith suyunu içtikten sonra, Yiyecek? diye sordu.

Biraz oba fena olmaz, değil mi? Ama şimdi bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum, iyileşmek için hâlâ zamana ihtiyacım var. Kemiklerim yeterince güçlü değil. Avlanmak ister misin? Gerçi buranın ideal bir bölge olup olmadığına emin değilim.

Deneyebilirim.

insanlardan uzak dur. Mümkünse onlara görünme. Seni kovalarlarsa buraya kaç.

Sen gelmiyor musun?

Gelemem Orlaith. Ama burada güvendeyim. Sen bir şeyler bulmaya çalış ve benim için endişelenme.

Orlaith isteksizce de olsa dışarı çıktı ve birkaç saat sonra geri döndü. Geldiğinde burnunda biraz kan vardı ve yanıma uzandı. Köpeğime dil dersi vererek vakit geçirdim. Böylece pazar gününü de vücudumun iyileşmesine ve karnımın guruldamasına izin vererek geride bıraktım. Dışarıya çıkmak için sabırsızlansam da Zen'imi bozmadım.

Samhain'da güneş bir kez daha içeriyi aydınlattı. Atticus muhtemelen, şimdi nerede olduğumu merak ediyordu. Ya da uyandığında edecekti.

Hindistan ile Colorado arasındaki on iki saatlik zaman farkını hatırladım. Atticus'a katılabileceğimi düşünsem de henüz bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Bana sarılırsa, omurgam tekrar kırılabilirdi. Her yerim mosmor olduğu için de kırımın tekmelendiğini düşünebilirdi ve uzun uzun açıklama yapmak zorunda kalabilirdim. Bir de Loki'nin mührü sorunu vardı. Kehanet büyülerinden korunmak, itiraf etmeliyim ki büyük bir hediyeydi; tılsımımı aurama bağlamadan bunu kendim başarmam mümkün değildi ve Atticus bunun kolay bir şey olmadığını söylemişti. Atticus bunun için yıllarını harcamıştı. Ama Loki'nin hediyesi karşılıksız olamazdı -aksini söylemese de şüphelerim vardı. Mührün bir bedeli de Loki'nin, istediği zaman nerede olduğumu belirleyebilmesiydi. Şimdi Colorado'ya gidecek olursam Atticus'un gardının düştüğü bir günde, Loki'ye nerede olduğunu söylemiş olurum. Loki, Atticus'un ölmesini istediği gerçeğini gizlemeye gerek görmemişti. Evime geri dönemeyeceğimin farkına vardım. Atticus'un güvende olmasını istiyorsam ondan uzak durmalıydım. Ya da mühürden kurtulmalıydım.

Şimdi hareket ederken kendime daha fazla güveniyordum ve boynumdaki soğuk demir tılsımım çıkartıp derimin mühürlendiği yere bastırdım. Derim kırmızıydı ve büzüşmüştü ama artık yandığını hissetmiyordum. Elementalden yardım istedim.

Kaveri Soru: Yanığı iyileştirebilir misin?

Soru: Ne yanığı?

Elementalin dikkatini Loki'nin beni mühürlediği yere odaklamaya çalıştım ama Kaveri, dokularımdaki hasar dışında belirgin bir sorun görmediğini söyledi. Büyülü spektrum-da bakınca, Loki'nin izinin yumuşak, beyaz bir büyü ışığıyla parıldadığını gördüm fakat dokunabileceğim veya bağını çözebileceğim bir şey değildi. Soğuk demiri yaranın üzerine bastırmanın da belirgin bir etkisi olmamıştı. Lanet olasıca, bana ne yapmıştı?

Hayal kırıklığıyla bir çılgılık atmak istiyordum ama kendime hâkim oldum. Henüz bir şey denememiştim. Belki de biraz Olümsüzlük-Çayı beni kendime getirir ve Loki'nin izi kaybolurdu. Ya da Atticus onu gördüğümde bu soruna bir çözüm getirebilirdi.

Seyahat tekniklerini düşündüm. Loki şüphesiz Tır na nÖg'u yok etmeyi çok istedi fakat Gaia ile bağı olmadığı için oraya bağlı ağaçları kullanarak seyahat edemezdi. Ben ise ağaçları istediğim gibi kullanabilirdim fakat Eski Yollardan birini bir daha kullanmamam gerekiyordu çünkü beni takip edebilirdi. Tır na nÖg'da izimi sürebileceğini zannetmiyordum çünkü orası görüş alanının dışındaydı ama beni dünyada bulamayınca orada olduğumu tahmin edebilirdi.

Acıktım Granuaile.

Benim midem de guruldayarak onayladı. Evet, bence artık buradan çıkabiliriz. Ama her daim toprağa basmamız gerek çünkü benim iyileşme sürecim devam ediyor.

Scâthmhaide'ı alıp yavaşça yerimden kalktım. Acının büyük bir kısmını engellemiş olsam da kaslarımdaki gerginliğin farkındaydım. Şimdi kemiklerim ağırlığımı taşıyacak durumdaydı ve kaslarımı biraz gevşetmem gerekiyordu. Dışarı çıkmaya hazır mısın?

Evet!

Etrafıma son bir kez baktım ama dabâvadan geriye kalan kararmış kalın kurdelelerden başka bir şey görmedim. Kafa, uzuv veya kuyruk görmüyordum. Beni ezerek neredeyse öldüren yaratıkla ilişkilendirebileceğim fiziksel bir forma ait bir şey yoktu. Bir yatağın altında veya bir dolabın içinde yaşayan karanlık gibiydi. Fakat çok daha güçlü ve kötü niyetliydi, ölmesi daha iyiydi.

Basamakları çıkmak hem zor oldu hem de çok vakit aldı; öne eğilip yarı sürünür pozisyona geçmek zorunda kaldım. Kan ter içindeydim ve güneş ışığına adım attığımda, Orlaith de yanımda nefes nefeseydi. Kaveri yerdeki deliği benim isteğim üzerine doldurdu ve kapattı. Şimdi uzaktan bakınca, arazinin diğer kısımlarından ayırt edilemiyordu. Bu iyi oldu.

Ama aslında, yerin içindeki karanlık delikten hiçbir zaman kurtulamayacağımı biliyordum. Yüzlerce yıl boyunca zihnimde dönüp duracak bir deneyimdi, tabii eğer şansım yaver gider de o kadar uzun yaşarsam. Gururuma yenik düşer de bir gün birinin aptallık yaptığını düşünürsem, bu deneyim benim için, başımdan aşağıya dökülecek, tevazu dolu bir kupa olacaktı.

Tabii ki başarısız olmayı ben seçmemiştim. Başarısızlık nadiren bilinçli bir seçimdi ve çoğunlukla kontrol edilemezdi. Fizik, koşullar ve başka insanlar tarafından belirlenirdi. Kontrol edebileceğimiz şey ise başarısızlığa ne tepki verdiği-mizdi.

Kırsal kesimdeki yollarda bir zombi gibi ayaklarımı yerde sürüyerek ilerledim ve otelimize geri döndüm. Oradan dizüs-tü bilgisayarımı ve eşyalarımı almam gerekiyordu. Bizi gören herkesin ödü patladı. Büyük bir kısmı uzağımızdan geçti ve bize bakmamaya çalıştı. Fakat bir adam, bu durumda tek başıma dışarıda olmamı kendine dert etti. Ya da bu durumdan rahatsız oldu. Neden hayal kırıklığına uğradığını bilmiyordum çünkü söylediklerinden tek bir kelime bile anlamadım. Belki de Orlaith'i tasmasız dolaştırmamdan hoşlanmamıştı. İnsanları rakshasalardan kurtardığımız gece beni Laksha'nın yanında görmüş olması da muhtemeldi ve adamın gözünde bir cadı olabilirdim.

Ben bir cevap vermeyince ses tonu daha da agresifleşti ve önümü kesti. Orlaith hırlamaya başladı. Sanırım bunu benden kaynaklanan bir tehdit veya

bir hakaret olarak algıladı, esas sorun çıkartanın kendisi olduğunu fark etmedi. Yanından geçip gitmek isteyince beni yakalamaya çalıştı.

Hiç düşünmeden eyleme geçtim: Scâthmhaide havada süzüldü ve adamın kafasının yanma indi. Çok güçlü bir vuruş değildi ve ciddi bir yara almadı ama dövüşü ben başlattığım için, haddimi bildirebileceğini düşündü. Adamı zarif bir biçimde etkisiz hâle getirecek durumda değildim. O yüzden, üzerime atılmak isteyince sopamı karnına geçirdim ve adamı geri çekilmeye zorladım. Ardından Atticus'un öğrettiği bir hileye başvurdum ve adamın dizlerindeki kumaşı toprağa bağladım. Dizleri üzerinde kaldı ve yerinden kalkamadı, artık ona zarar vermeme gerek yoktu. Yüzündeki öfke ise çok komikti, bir kahkaha attıktan sonra görünmez oldum ve Orlaith'in üzerine de kamuflej büyüü yaptım. Adam öfkeyle bağırmaya başlayınca yakındaki insanlar merakla neler olduğuna bakmaya geldiler. Şimdi tek garanti ettiği şey, pantolonunu çıkartırken yanında bir sürü izleyicinin olmasıydı. Adamın gözünde daha önce bir cadı değilsem de artık öyle olmalıydım. Kaçan bir cadıydım. Her ne yapmak istiyorsa başarısız olmuştu. Verdiği tepkilerden, adamın bir ders almadığının farkındaydım.

Otelin girişindeki görevlinin yanından sessizce geçip gittik çünkü bu hâlde beni içeriye alacağını sanmıyordum. Odama girip görünmezliğimi kaldırınca aynada kendime baktım ve şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Lanet olsun, görevlinin yerinde olsam ben de kendimi içeriye almazdım. Enteresan olan ise boynumda çok fazla morluk olmamasıydı. Soğuk demirden tılsımım, vücudumun o kısmını korumuştı. Atticus'un ki gibi aurama bağlı olsaydı, dabâvadan hiç etkilenemeyebilirdim. Boynumun yanında biraz morluk vardı ve dabâva nefesimi kesmeye çalışmıştı ama tılsımım, kemiklerim kırılırken nefes borumun kırılmasına engel olmuştu.

Eşyalarımı topladım ve aşağıya inip görevliye çıkış yapacağımı söyledim. Görünmez olacak ve Orlaith'in üzerine kamuflej yapacak enerjim kalmadığı için, apaçık ortadaydık. Otel çalışanları biz lobide belirince paniğe kapıldılar. Ama çıkış yapmak istediğimi öğrenince mutlu oldular. Çıplak ve bilinçsiz olarak kaçırılan bakışların ortasından geçerken, sol elim Orlaith'in sırtındaydı. Lobiden çıktıktan sonra adımlarım hızlanmasa da yürüyüşüm biraz daha düzgündü. Çıplak ayaklarım için çimenlere dokunmak, iyileştirici bir merhem gibiydi. Toprağın enerjisiyle yenilendim. Kişisel deneyimlerime dayanarak, yüzü gözü morarmış kadınlara kimsenin yardım etmediğini, onlardan uzak durulduğunu veya taciz edildiklerini biliyordum.

Orlaith için hoşuna gidecek bir yiyecek bulmak çok zor oldu çünkü bu bölgede çoğunluğun vejetaryen olduğunu unutmuştum. Sonunda, bir şeyler yemek için başka bir yere geçmenin daha akıllıca olacağına karar verdim. Aslında, bir sürü yere gidebilirdim. Gidebileceğim yerlerin sayısı o kadar çoktu ki Loki hangisinin önemli olduğunu anlayamazdı. Her yerde on dakika ile yarım saat arasında vakit geçirir, sonunda Colorado'ya da gider ve orada

da dikkat çekmeyecek kadar kalabilir, Atticus'a neler olduğunu haber verip başka bir yere geçebilirdim. Atticus benimle birlikte gelebilirdi. Loki'nin izi sorununu birlikte çözebilir ve evimizi tehlikeden kurtarabilirdik.

Planımı gözden geçirdim ve zaman faktörüne çok dikkat ettim. Samhain'ın geri kalanını, iyileşmek ve gücümü geri kazanmak için kullanabilirdim ama geceyi bir yerde geçirmeden önce, dünyanın dört bir yanında farklı yerleri ziyaret etmem gerekti. Güneşi yeni doğmuş açıklık yerler seçecek ve bir yerden diğerine geçecek, ardından 1 Kasım sabahı, kahvaltı vakti Colorado'da olacaktık.

Karnımızdaki boşluğu Arjantin'de doldurduk. Günün geri kalanını oradan oraya giderek geçirdikten sonra, Samhain gecesini Appalachian Dağları'nda, cadılar bayramının tantanasından uzakta geçirdik. Uyandığımda kendimi çok daha iyi hissediyor ve topallamadan, ağır adımlarla yürüyebiliyordum. Acı, artık katlanabileceğim türdendi, aşırı spor yaptıktan sonra vücudun her yerinin sızlamasına benzemişti. Gaia bana çok iyi bakıyordu.

Dünyanın dört bir yanında dolaşıp bizi izliyorsa Loki'nin kafasını karıştırdıktan sonra, eve dönüşü gereğinden fazla geciktirdiğimize karar verdim. Kendimi sorulara hazırladım, uzun süre kulübede olmayacağım için biraz erzak toplamalıyım ve Ouray'daki ağaçların dibinde çıktım.

Granuaile! Buradasın! Oberon âdeta kafamın içinde bağırdı. Beni bekliyormuş gibi, içinden çıktığım ağacın karşısındaydı ve Oberon'u böyle görmek çok şaşırtıcıydı. Biraz döl kazanabilmem için, Atticus'un masaya bıraktığı notu okuman lazım!

Ne?

Bunların hepsi, Beş Yemeğin Kitabı için. Vazifelerini kusursuz bir biçimde yerine getirenleri lezzetli yemekler bekler, diye yazacağım. Ve Atticus beni notu hemen okuman gerektiğini söylemekle görevlendirdik

Ne kitabından bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Atticus, mesajın iletilmesinin ne kadar önemli olduğunu Oberon'a anlatmıştı. Pekâlâ Oberon, dedim. Rahatlamasını ümit ettim. Sanırım burada değil, öyle mi?

cHayır! Yeni gitti! Ciddiyim! Senin gelmene sevindim! Orlaith ile oynayabilirim

Orlaith, cOberon burada! Mutluluk! dedi. Kuyruğunu sallamaya başladı. Siz ikiniz eğlenin.

Hey Zeki Kız, farklı görünüyorsun. İyi misin?

İyiyim Oberon. Fark ettiğin için teşekkürler.

Daha önce bir şey söyleyecektim ama döl hayali her şeye baskın geldi. Anlarsın.

Evet, anlıyorum. İki köpek neşeyle birbirlerine çarptı ve ben kulübeye doğru giderken yaprakların üzerinde yuvarlandı. Atticus beni böyle görmediği için rahatlamıştım. Yarın, yürüyen bir ceset kadar korkunç görünmeyebilirdim. Fakat bıraktığı notu okuyunca rahatlamam son buldu.

Granuaile,

Lütfen en kısa süre içinde Manannan Mac Lir'in malikânesine gel. Bizi öldürmeye çalışan kişi Fandmış. Ortalıkta dolaşan Demir Druid'ler istemiyor. Uzun hikâye ama Manannan ve Flidais şimdi Brighid ile konuşmaya gidiyor. Ben de Başdruidim ile birlikte Fand'la uzlaşmaya gidiyorum. Diplomatik bir çözümün peşindeyim.

Ben sorunun çözüleceği kanaatindeyim. Ama bir şeyler yolunda gitmeyebilir diye, gelirsen her şeye hazırlıklı olmanı istiyorum. Tam ninja modu. Ve köpekleri yanına alma.

Bu doğru olamaz, dedim. Ama sonra durup doğru olup olmadığı düşünce zamanımın olmadığını hatırladım. Hemen gitmem gerekiyordu ve köpekleri yanıma alamazdım. Yiyecek kâselerini kontrol edip dolu olduklarını gördüm. Suyu istiyorlarsa nehirden içebilirlerdi. Bir süre ortalıkta olmayacaksam avlanabilirlerdi ve bunu biliyorlardı.

Otelden aldığım eşyaları bırakıp hemen odama gittim. Önce saç bandımı çıkarttım ve saçlarımı geriye tarayıp bağladım, böylece fark edilmem daha zor olacaktı. Sonra fırlatmaya uygun bıçak koleksiyonumu çıkarttım ve kayışlarımı bağladım. İşim bittiğinde, kemerimin her iki yanında üçer bıçak taşıyan kayışlar uzanıyordu. Bacaklarımda da kayışlar vardı.

Dolabımda hafif bir deri yelek de vardı, Atticus bunu bana otuzuncu doğum günümde hediye etmişti. Düğmelerin her iki yanında altışar cebi vardı. Ceplerin her birinde bir ninja yıldızı duruyordu. Hediyeği ilk aldığım da bunları ne zaman kullanacağımı düşünmüştüm ama bence şimdi çok uygun bir zamandı. Tam bir ninja olacaksam, yıldızlarıma ihtiyacım vardı. Çelikten silahlar Fae'ye karşı ölümcüldü, onları toza dönüştürebilirdi. Daha büyük bir düşman için ise çoğunlukla ölüme girizgâh gibiydi; onları yaralar ve ben başka bir şeyle işlerini bitirene kadar dikkatlerini dağıtırdı.

Kollarımın bir şeyler fırlatacak durumda olup olmadığını test etmek için, dışarıya çıkmadan önce yanıma biraz da su aldım. Şimdi hareketlerim normal gibiydi ama bir şey fırlatmak için motor yeteneklerimin kusursuz olması gerekiyordu. Bir kül ağacının gövdesindeki kararmış noktayı hedef seçtim. Uzun zaman önce bir dalın koptuğu yerdı ve ardı ardına üç atış yapıp üçünde de hedefi iskaladım. Bir şeyleri fırlatabiliyordum ama vücudum, olması gerektiği gibi akışkan değil, gergindi. İş ağırardan alınca hedefi her iki elimle de vurabildiğimi fark ettim ama seri atışlar şimdilik bana göre değildi. Dövüş sanadarı konusunda da kısıtlamalarım vardı -akrobatik hareketler yapmamalı ve tekme atmamalıydım. Bir dövüşse girsem, işin büyük bir kısmını Scathmhaide yapmak zorundaydı. Sopamı çok fazla savurmamak ve saldırıdan çok, savunmada kalmalıydım.

Bıçaklarını ve yıldızlarını alıp kılıflarla ceplere geri koyduktan sonra, Scathmhaide'in gümüş enerji rezervini doldurdum. Üzerime fiziksel gücümü ve hızımı artıracak büyüler yaptıktan sonra, görünmez olurken bunlara gerek

kalmamasını ümit ettim. Köpekler yirmi metre ötedeydi ve yerde yan yana yatıyordu. Birbirlerinin kulağını ısıyorlardı.

Oberon, Orlaith, ben Atticus'un yanına gidiyorum. En kısa süre içinde geri dönmeye çalışacağım. Verecekleri cevabı beklemeden Tır na nÖg'a geçtim.

25. BOLUM

Sana söylemiştim dememe izin var, değil mi?

Söylediğim son sözler, bunlar olabilirdi.

Ben demirle ağırlaştırılmış bir ağın altında kapana kısılmışken, dev bir Fir Bolg üzerime geliyordu, bu yüzden sonumun geldiğini kabullenmiştim.

Fakat dev piç beni öldürmedi. O kadar yakınım girdi ki boğa taşakları ve bayat balık gibi koktuğunu fark ettim. Mızrağın ucunun sivri olduğunu göstermek için beni omzumdan dürttü. Gerekirse silahını kullanmakta tereddüt etmeyeceğini gösterdi. Zaten yapabileceğim çok fazla şey yoktu. O kadar demirin içinde ayıya bile dönüşemez, dövüşü ilgi çekici hâle getiremezdim. Lanet olasıca ağ olmasa, bu kadar yakınında şekil değiştirerek Fir Bolg'u yere serebilirdim ve o zaman mızrağının bir anlamı kalmazdı.

Maera solumda, Siodhachan sağımdaydı. Her birimizin yanında birer Fir Bolg vardı. Dördüncünün, bir porsuğunkine benzer suratı vardı ve en yakındaki ağaca dönüp ıslık çaldı. Yaprakların arasından, kestane ve altın renklerinde kıyafeti olan bir piksi çıktı. Kanatları havada vızıldarken tiz sesiyle ciyakladı. Bu, Demir Druid mi?

Fir Bolg, Evet, dedi. Bunu bilmek ister, ona haber ver. Tabii ki Fand'dan bahsediyordu. Fae onu kraliçesi olarak görüyordu ama Tir na nÖg yönetiminde anlamlı bir unvan değildi. Sarayın başında Brighid vardı ve bunu herkes biliyordu. Manannan'a kral demeye kalkarsanız, taşaklarınızı kesip bir bataklığa atardı. Ama sanırım Fae, biraz tiyatro veya drama peşindeydi, Brighid'in kendilerini yeterince eğlendirmediklerini düşünüyor olmalıydılar. Brighid sarayda gördüğümde, bir iş kadını gibiydi güçlü görünüyor ama kraliyet ailesi mensubu gibi durmuyordu. Sarayda toplanan Fae, seremoniye veya asalet aç olabilirdi ve Brighid onlara bu istediklerini vermiyordu.

Piksi şatoya doğru uçu ve Fir Bolg'lar homurdandı. Herhangi birini değil de bizi beklediklerini belli ettiler. Siodhachan bir şey söylemedi ve seçenekleri gözden geçirmeye başladığını görebiliyordum. Ben de aynısını yapıyordum.

Tepemizde dikilen Fir Bolg'ları yakalamaya veya devirmeye ya da mızraklarını bir kenara itmeye çalışsak bile, işimizi bitirebilecek fazladan bir dev daha vardı. Mızraklar tarafından şişlenirsek, ağların altından çıkıp yeniden topraktan güç çekene kadar da iyileşemezdik.

Siodhachan'ın Fragarach'ı hâlâ işe yarayabilirdi çünkü gördüğüm kadarıyla elinden almamışlardı ama kılıcı ben de görmüyordum. Altında gizli olabilirdi. Zeki çocuk. Gerçi ağın altından kılıcı savurması imkânsızdı.

O yüzden, güneşin altında kavrulan sümüklü böcekler gibi çaresizdik. Parlak, ıslak ve yumuşak şeyler; onlardan nefret ederdim. Daha iyi bir seçenek için beklemek zorundaydık.

Piksi birkaç dakika sonra geri döndü ama bana çok daha fazla vakit geçmiş gibi geliyordu. Kapana kısıldığınızda zaman geçmek bilmiyor ve Siodhachan konuşarak bizi neşelendirmiyordu. Pusuya düşmek üzere olduğumuzu haykırdığından beri bir şey söylememişti.

Piksi yalnız değildi. Yanındaki dört üniformalı uçan peri -bronz silahları olan incecik oğlanla- beşinci bir figüre eşlik ediyordu. Çimenlerin üzerinde süzülen figür, ucu yere bakan bir kılıç tutuyor ve çuval bezinden bir korkuluğa benziyordu. Kalabalık bir piksi topluluğu, tepemizde ve gelenlerin arkasında uçup duruyordu. Yanımıza geldiklerinde periler ve piksiler havada kaldı. Çuval bezinden bir kıyafet giymiş ve kim olduğu belli olan peri ise Siodhachan'ın önünde durdu. Sesi kaba bir törpü sesine benziyordu ve kadınsı değildi.

Burada iki Druid ve bir selki görüyorum. Üçüncü Druid nerede? Ormanda bir yerde gizleniyor olabilir mi?

Siodhachan, Fand, seninle konuşmaya geldik, dedi. Neler yaptığını biliyorum ve buraya intikam almaya gelmedim. Barışmaya geldim. Yüz yüze konuşabilir miyiz? Hepimiz, oradakinin sen olduğunu biliyoruz.

Hepiniz biliyorsunuz, öyle mi? Başlığını geriye atmak veya cübbesini çıkartmak yerine, bağını çözerek kılık değiştirme büyüsünü kapattı. Kıyafetler çözülerek, iplikleri ayaklarının dibine düştü. Şimdi karşımızda, üzerinde hiçbir şey olmayan, soluk derili Fand dikiliyordu. Modern erkeklerin göz ardı edemeyeceği bir tehditti.

Siodhachan bana, modern insanların eskiden Keklerin neden çıplak savaştığını anlamadığını söylemişti. Korkusuzluğumuzu böyle gösterdiğimizi ve düşmanlarımızın kalbine korku salmaya çalıştığımızı düşünüyorlardı. Tabii ki bunlar da geçerli sebeplerdi ama çıplak dövüşmemizin esas sebebi başkaydı. Bir Druid kıyafetlerinizi toprağa bağlayıp sizi etkisiz hale getirebilecekse, üstünüze bir şeyler giyip dövüşmek çok anlamsızdı. Karşı tarafın tek bir Druid'i bile olsa, üstünde kıyafetler olan bir sürü adamı tek bir komutla yere bağlayabilirdi, insanlar, bir Druid ile karşılaşma ihtimaliniz varsa, üstünüze bir şey giymeden, çelik silahlarla savaşmanın tek seçenek olduğunu çabuk öğrenmişti. Çelik işe yarardı çünkü kolaylıkla bağlanan bir şey değildi.

O yüzden, modern bir erkek, Fand'ın çıplaklığını, kendisinden hoşlandığına dair bir işaret olarak algılayabilirdi. Siodhachan ve ben, bunun tam tersi olduğunu biliyorduk. Daha da önemlisi, kendini açıkça göstererek, gizliliğe gerek olmadığını da belli etmişti. Bizi şimdi öldürürse, ruhlarımızı almaya gelen Manannan gerçeği öğrenecekti ve bu bile umurunda değildi. Açıkça her şeye meydan okumasının, çaresizlikten mi yoksa kendine aşırı

güvenden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama her hâlükârda huzursuzdum. Sesini gizlemek için kullandığı büyüü de kapattı ve her zamanki yumuşak ses tonuna geri döndü ama öfkeliydi.

Belki bu konuda ne kadar ileri gitmeye kararlı olduğumu anlamamışsındır. Şimdi, tekrar soruyorum, Granuaile nerede Siodhachan? Granuaile MacTiernan nerede?

Gerçekten hiçbir fikrim yok. Günlerdir ondan haber alamadım.

Artık evimde misafir değilsin. Yalanlarına ve yarı gerçeklerine gülümseyip hiçbir şey olmamış gibi yapamam. Solumdaki Fir Bolg'a döndü ve kesin bir emir verdi. Selkiyi öldür.

27. BOLUM

Her şeyi safça iyiye yormanın tehlikesini, bana Fand'ın Maera'nın öldürülmesini emretmesi kadar güzel gösteren bir şey olmamıştı. Ben konuşabileceğimize ve medeni bir çözüm getirebileceğimize çok inanmıştım. Şimdiye kadarki tavırları, doğrudan bir yüzleşmeden kaçındığını gösteriyor ve ben de aynı şeyi istiyordum. Aslında her şeyin yolunda gitmesi gerekirdi.

Ama Maera geçmişte benim sevgilim olmuştu ve bir dönem Manannan m da sevgilisiydi. Fand'ın bunu veya ağın altındaki selkinin kim olduğunu bilip bilmediğinden emin değildim. Yine de selkiler Manannan'ın korumasındaydı, Fand bunu biliyordu. Ve Manannan, Maera ölürse, bundan haberdar olurdu. O yüzden, Fir Bolg'un mızrağı omurgasını delip vücuduna saplanırken -ben bağırıp çağırıp isyan etsem de- ölümlerin, hayatım boyunca tanıdığım en tatlı ve sevgi dolu kadınla sınırlı kalmayacağını biliyordum. Fand, geri dönüşü olmayan bir noktayı geçmişti ve şimdi başladığı işi bitirmeli veya ölmeliydi. Spontan bir karar da değildi. Ben Maerayı iyileştirmesini haykırırken, sakın bir ses tonuyla tepesinde uçan perilerden birini çağırdı. Manannan'ın kaledeki hizmetkârları. Hepsini öldürün. Peri emri vermek için uzaklaşırken, Fand bana odaklandı.

Fand, lütfen onu geri çağır, buna gerek yok. Sen ve ben bu işi başkalarını etkilemeden çözebiliriz.

Neyi çözeceğini düşünüyorsun? Bir defasında bana şahsen hakaret etmeni mi? Sorun bundan çok daha büyük Siodhachan. Demirin zorbalığı yüzlerce yıldır devam ediyor ve Brighid en zorba hükümdarlardan biri. Artık Fae'nin yok olmasına göz yummayacağım. Bu iş burada son bulacak. Kılıcını havaya kaldırdı ve elindekinin, Aenghus Ög'ün kılıcı Moralltach olduğunu gördüm. Leif'in Thor'u öldürmek için kullandığı silahtı. Kılıcı Manannan'a vermiştim ama Fand silahı sahiplenmiş olmalıydı. Tek bir vuruş kesin ölüm demekti çünkü kılıcın nek-rotik büyüünün sebep olduğu yarayı iyileştirmek mümkün değildi. Auram da deriye işleyen bu büyüye karşı beni korumazdı ve Moralltach beni öldürmek için ideal silahtı. Demirin zorbalığından bahsettikten sonra beni bu kılıçla öldürmeye çalışmasının iki yüzlülük

olduğunun farkında mıydı, bilmiyordum. Son kez soruyorum: Granuaile MacTiernan nerede?

Demek ki Fand da benim gibi Granuaile'in yerini belirlemede zorlanıyordu. Bilsem bile sana neden söyleyeyim? Öyle olsun. Moralltach'ı geriye attı ve bir adım öne çıktı. Ben elimi altımdaki Fragarach'a atmaya çalıştım ama tam bu sırada ince bir bıçak Fand'ın boynuna saplandı. Fand geriye savruldu.

Bir daha düşündüm de yakınlarda bir yerde olabilir, dedim. Sonra Fand bıçağı tutup gırtlığından çıkartırken kaçma şansını yakaladık. Piksiler ve geriye kalan periler hemen Fand'm etrafını kuşatıp koruyucu bir kalkan oluşturdu. Ayakları yerden birkaç santimetre havalanan Fand'ı güvenli bir yere götürdüler, ağaçlardan uzaklaşıp şatoya doğru gittiler. Fragarach'ın ucunu ağın içinden en yakındaki Fir Bolg'un ayağına doğru uzatıp bağırdım. Freagroidh tul Devin etrafını mavi bir aura kuşattı. Fragarach ağın içindeki demiri umursamadı çünkü zaten demirden yapılmıştı ve ucunu dışarıya çıkartmışım.

Fir Bolg yerinden kıpırdıyamadı ve mızrağını bana sapla-yamadı. Fakat ben onu hareket ettirebilirdim ve Fragarach'ın ucunu dördüncü Fir Bolg'a doğru çevirdim. İki Fir Bolg birbirine çarpıp yere düşerken, benim de ağdan kurtulacak zamanım oldu. Owen'ın tepesinde dikilen dev, gözüne bir yıldız yiyince şaşkınlık ve acıyla böğürdü. Mızrağı tutan bileğine bir şey çarptı ve silahım düşürdü. Sonra ayakları yerden kesildi ve bunu yapanın Scathmhaide olduğunu biliyordum. Owen ağın altından çıkmaya başladı ve Granuaile de Maera'yı öldüren Fir Bolg'a birkaç yıldız fırlattı. Sebebinin bilmiyordum ama ustaca atılan yıldızlar değildi, yine de Fir Bolg savunmaya geçmek yerine, vücuduna saplanan yıldızlarla uğraştı. O yüzden de Maera'nın vücuduna saplı mızrağının ortadan kaybolduğunu görmedi. Birkaç saniye sonra aynı mızrak devin böğrüne saplandı. Maera gibi, karşı koyma şansı olmamıştı. Adalet böyle bir şeydi.

Ağdan kurtulan Owen, vücudunun enerjisini kullanarak ayıya dönüştü ve Granuaile'in yere düşürdüğü Fir Bolg'un üzerine atlayıp yerinden bir daha hiç kalkamayacağından emin oldu. İşini bitirmem gereken iki düşman kalmıştı. Fragarach'ın büyüsi sayesinde bir tanesi benim kontrolümde ve diğer devin üzerindeydi. O yüzden ikisi de savunmasızdı ve teker teker kafalarını kestim.

Yan gözle Fand'ın bulunduğu tarafa bakınca etrafının hâlâ Fae tarafından kuşatıldığını gördüm ama şato ile ağaçların ortasında bir yerde durmuştu. Şimdilik dikkati dağınmıktı ve bu durumdan faydalanmamız gerekiyordu.

Owen ve Granuaile'e, Geri çekilip buradan gidelim, dedim. Gidip yardım getirelim.

Görkemli bir kadın sesi, Yardım geldi Siodhachan, dedi. Kafamı yana çevirince, ormanın derinliklerinden bana doğru yürüyen Brighid'i gördüm.

Fae Sarayı'ndan boyut değiştirip yeni gelmişti. Tepeden tırnağa zırhlıydı ve elinde öyle büyük bir kılıç vardı ki bu silah bir manganın sayfalarından çıkmış gibi duruyordu. Yanında Flidais, Perun, Manannan Mac Lir vardı ama Ogma, Goibhniu, Luchta ve Creidhne'yi de gördüm. Hepsi silahlı ve savaşa hazırdı, bakışlarını orman ile şatonun arasındaki açıklıktan ayırmıyorlardı.

Rahatlayarak iç geçirdim. Seni gördüğüme sevindim Brighid. Burada bir ölü bölge var. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Fand bir şekilde Gaia'nın enerjisinin buraya akmasını engellemiş. şatoya kadar etkili olduğunu sanmıyorum, yoksa yarı yolda iyileşmek için durmazdı.

Fae'nin İlki duraksadı, miğferindeki yarıktan gözlerini görebiliyordum ve etrafına büyülu spektrumda bakarken gözleri odağını kaybetti. Evet. Sen o bölgenin kıyısındasın. Çayır başlayana kadar devam ediyor. Toprağın altına bir şey konmuş. Ölü tahtalara benzeyen bir şey.

Kontrplak olabilir. Basit bir manevraydı ama aklımıza gelmediği sürece fark edebileceğimiz bir şey değildi.

Manannan, Maera, dedi. Yerdeki hareketsiz formun yanma koştu.

Moralltach, Fand'ın elinde, diyerek herkesi uyardım. Sessizce bunun ne anlama geldiğini kabullendiler ve birkaç saniye sonra Brighid cevap verdi.

Açıklığa doğru ilerleyin, dedi. Hepimizin korktuğu komuttu ama kimse emre itaatsizlik yapmayı düşünmedi. Flidais, Granuaile'in görünmezlik büyüsu gibi bir şeyle ortadan kayboldu. Ogma ve üç zanaatkâr, kıyafetlerinin bağlarını çözdü ve Fand'a üzerine büyü yapacak bir şey bırakmadılar. Ben de aynısını yaptım, daha öncesinde iyi niyetimi belli etmek için kıyafetlerimi çıkartmamıştım ama artık o noktada değildik. Owen ayı formunda kaldı ama Perun sadece gömleğini yırttı ve baltasını sağ eline aldı. Seksenlere ait bir video küpten çıkmış gibi duran, siyah bir pantolon giyiyordu ve paçalarını dizlerine kadar çıkan süet botların içine sokmuştu. Botlar da aynı dönemin çizgi romanlarından birine ait gibi duruyordu. Sessizce ölü bölgede yürüdük ve sonrasında ayaklarımızın altında toprağın enerjisini yeniden hissettik. Brighid'i ortaya alıp savaş formasyonuna geçtik. Brighid'in sesi -yalan söyleyemeyeceği, kararlı sesi- üç farklı ses tonuyla açıklıkta yankılandı.

Fand! Midhir ve çok sayıda Fae'yi öldürdün. Teslim ol ve adaletle yüzleş. Bu savaşı kazanamazsın.

Fand da sesini güçlendirdi ama Brighid'inki gibi üç ses tonuna birden sahip değildi. Etrafındaki uçan Fae yüzünden, bir belirip bir ortadan kayboluyordu. Periler hem vücutlarını Fand'a kalkan yapıyor hem de ona görkemli bir görüntü kazandırıyor. Benim için, boynuna bir bıçak yedikten sonra kendine bu kadar güvenir bir ses tonuyla konuşması bile yeterince etkileyiciydi. Tuatha De Danann içindeki en iyi iyileştiricilerden biriydi ama yine de şaşırtıcıydı.

Seninle aynı fikirde değilim. Bence sen teslim olmalısın. Perilere ihanet ettiğimi düşündüğünü biliyorum ama uzun zaman önce bize ihanet eden

şendin. Sen demirle evlendin ve Fae'nin İlki olmayı hak etmiyorsun. Ama daha da önemlisi Brighid, basit bir gerçek var; Fae benimle aynı fikirde. Bugün tahtını kaybettin. Bugün tahta ben oturacağım.

Saçma bir tehditti. Yanındaki piksi ve peri bulutuyla hepimizi yenmesi mümkün değildi. Brighid derin bir nefes aldı ve konuşmaya hazırlandı ama her ne diyecekse, kale duvarlarından yükselenleri görünce ağzı açık kaldı. Sidheöglar, spritelar ve banşilerden oluşan bulut, güneşin önünü kapattı.

Gerçi bu yaratıkların hiçbiri tek başına bir tehdit değildi. Tek başına bir arı, alerjisi olmayan bir insan için neyse, bu yaratıklar da bizim için oydu. Ama bir arı sürüsü, bir insanı alt edebilirdi ve şimdi karşımızda öfkeli bir Fae bulutu vardı.

Ayrıca Fand'ın piyadeleri de vardı. Havada binlerce kanat çırpılırken goblinler, sprigganlar ve Fir Darrig'lerden oluşan bir birlik, yerden çıkıp bize doğru hücumla geçti.

Peter Jackson'ın Tolkien romanlarından ödünç aldığı goblinler değildi bunlar. Çok daha eskiydiler, toprağın içinde yaşar ve tamircilik yaparlardı. Tüm metaller ile araları iyiydi ama gerçek büyüler yoktu. Fakat büyü yerine, benzeşme yetenekleri olduğunu söyleyebilirdim. Tepelerin altında gizlenen yer altı tünellerini çok sever ve Eski Yolları kullanarak zaman zaman Tır na nÖg'u ziyaret ederlerdi. Gri deriliydiler, burunları ve kulakları dışında her şeyleri küçüktü ama hikâyelerde yozlaşmalarının bir sonucu olarak anlatılan şekilsiz omurgalara, sakat uzuvlara veya başka deformasyonlara sahip değillerdi. Bizim gibi hareket ediyor ve askeri bir birlik disipliniyle hücum ediyorlardı. Üzerlerinde ev yapımı zırhları ve ellerinde çok çeşitli silahlar vardı. Dövüşte oynayacakları rol için zenginlikler vadedilmiş olmalıydı ve Fir Darrig'lerin yanında dövüşmeye gelmişlerdi.

Orduda eksik olan leprechaunlardı ama bunun karakterleriyle uyumlu olduğunu söyleyebilirdim. Her zaman bir dalavere peşindeydiler ama asla savaşımlardı. Yalnız takılmayı seven ve insanları döverek öldürmek yerine sinir etmekten keyif alan yaratıklardı. Goblinlerin üç veya dört bin civarında olduğunu tahmin ettim. Orduda yüzlerce spriggan ve Fir Darrig de vardı. Hepsi şiddete aç görünüyordu.

Fand sıradan Fae için bir devrim planlamıştı ve ordusu üzerimize yürürken, ben aristokratlardan bir toplulukla bir aradaydım.

Dişlerimi sıkarak Lanet olsun, diye mırıldandım. İki taraf da geri çekilmeyecek, demek ki çok fazla kan dökülecekti.

Brighid, Flidais, dedi. Artık sesine büyü tınıyı eklemeye gerek görmemişti. Senden bunu istemezdim ama bu işi bitirmenin en çabuk yolu bu.

Sağımdan gelen bir hıçkırık, Flidais'in nerede olduğunu belli etti. Anlıyorum, dedi. Sesi yoğun duygulara maruz kaldığı için titredi. Bir yayın tel sesini duydum ve bir ok havadan Fand'a doğru süzüldü. Hedefi iskaladı

ama bunun sebebi Flidais'in yeteneksizliği değildi: Fand şimdi okun saplanacağı yerde değildi. Fae tarafından havaya kaldırılmıştı ve büyölü görüşümü açınca, birkaç sylph gördüm. Hava elementinden bir tür Fae olan bu yaratıkları, büyölü bir yardım almadan görmek mümkün değildi. Eksenleri etrafında döndüler ve Fand'ın çevresinde koruyucu bir siklon oluşturdular. Böylece Flidais'in ikinci oku da hedefini şaşırdı ve Fand'ı ıskaladı. Flidais bir ok daha atmadı çünkü anlamsız olurdu. Üzerimize gelen piyadeler vardı ve on saniye içinde tepemize bineceklerdi. Uçan Fae'nin bize ulaşması ise çok daha kısa sürecekti. Süvarilerin nerede olduğunu merak ettim.

Granuaile, nerede olduğunu göremesem de arkamdan bir yerden, Atticus, arkamızdalar! dedi. Büyük köpekler! Manannan, dikkat et!

Hâlâ Maera için yas tutan deniz tanrısı, ormanın içinden çıkan barghest sürüsüne en yakın olanımızdı. Yarı-tayf vücutlara sahip siyah köpekler Oberon kadar büyüktü ama dişleri daha sivriydi ve gözleri kırmızı bir ışıkla parıldıyordu. Yarı-tayftılar çünkü somut bir formları vardı ve sizi gerçekten ısıra-bilirlerdi ama birçok silah, birer hayaletmişler gibi içlerinden geçip giderdi. Granuaile'in bıçaklarından biri, bunu herkese gösterdi, buharı yarar gibi en öndeki barghestin içinden geçip gitti. Barghestlerin elle veya Fragarach gibi özel silahlarla öldürölmesi gerekti. O işi yapabilecek en iyi silaha ben sahip olduğum için piyadelere sırtımı döndüm ve barghest sürüsünü karşılamaya hazırlandım.

Manannan ayağa kalktı ve Sisler Pelerini'nin içine girdi. Pelerinin içine giren barghestler, birkaç saniye sonra, parçalanmış bir biçimde dışarı çıktı. Üzerime gelen ilk barghesti karşılamaya hazırlandım ve yanımdan geçerken boynuna bir darbe indirdim, ardından vuruşun yönünü değiştirerek bir sonrakinin yüzünü parçaladım. Uç tanesi yanımdan geçip Perun, Owen ve Goibhniu'nun üzerine atladı. Perun sinirlendi ama bu durumu çok fazla dert etmedi. Sırtındaki yaratığın ağırlığıyla iki bükölüm oldu ama sonra elini kafasının üzerinden uzatıp parmaklarını tüylerin arasına soktu ve yaratığı öne çekti. Barghest havada uçup goblin piyadelerin en ön safıyla buluştu. Owen kükredi ve omuzlarını devirdi, barghest sırtından yere düştü. Owen pençesini savurup -doğal bir pençeydi ve bir silah değildi- yaratığın işini bitirdi. Goibhniu ise o kadar şanslı değildi ve sırtında barghest ile yüzüstü yere düştü.

O arada bir banşı de ismini haykırarak Goibhniu'nun sonunu haber verdi. Yardımına koşan sadece ben değildim. Kardeşi Luchta yardım etmek için sırtını hordaya döndü, Creidhne ve Ogma İkiliyi korumak için pozisyon aldılar. Brighid geniş alev şeritleri fırlatarak uçan Fae'nin en öndeki safını küle ve kemik tozlarına dönüştürdü. Ardından gelenler, iklimin birden değişmesinden endişe duydular.

Barghest dişlerini Goibhniu'nun sol omzuna geçirdi. Goibhniu sağa yuvarlanarak yaratığı bir seçim yapmaya zorladı. Barghest ya rakibinin

omzunu bırakıp gırtlığına saldırarak ya da Goibhniu'nun altında kalarak baskın pozisyonunu kaybedecekti. Tutunduğu omzu bırakmayı tercih etti ve Goibhniu, gırtlığına gelen dişleri ön koluyla karşıladı. Luchta'dan bir saniye önce Goibhniu'ya ulaştım ve Fragarach'ı yaratığın kaburgalarına geçirdim. Barghest devrilirken de kılıcımı geri çektim. Ama ben bunları yaparken, piyadeler bize ulaştı. Büyük bir kısmı Tuatha De Danann'ın silahlarıyla ölürken, bir spriggan, Creidhne'nin üzerinden atladı ve Luchta'nın sırtına bindi.

Sprigganlar iğrenç yaratıklardı. Morrigan porsuk ağacı adamların tasarımını bu orman Fae'sine bakarak yapmıştı. Bir sürü keskin çıkıntısı olan ve çok az fotosentez yapan seyyar kerestelere benziyorlardı. Öz su dolu yeşil selüloz dışında, deri diyebileceğimiz bir yerleri yoktu. Uzuvarları ve vücutları sagua-ro kaktüslerinin kaburgalarına benziyor ama gözleri her daim sarı bir ışıkla parıldıyordu. Çizgi filmlerde, gece yalnız ormana gitmemeleri gerektiği konusunda çocukları korkutmak için kullanılan türden gözlerdi.

Spriggan, tam hareket hâlindeyken Luchta'nın sırtına bindiği için rakibinin dengesini bozdu. Luchta spriggandan kurtulmak için kendini sağa doğru attı. Spriggan inanılmaz bir hızla havaya savruldu. Sırtüstü ama Goibhniu'nun tam üzerine düştü, en savunmasız olduğu yere denk geldi: Yaratık ile Goibhniu, yerde bir t harfi oluşturdular ve sprigganın dirseğinden çıkan sivri uzantı, bir kazık gibi Goibhniu'nun göğsüne saplanıp kalbini parçaladı.

Goibhniu kan tükürdü ve son nefesini verdi. Onu öldüren sprigganın kafasını kesmek, ruhumun derinliklerine aldığım darbeyi hafifletmedi. Luchta ile birer savaş narası attık. Goibhniu'nun aurasının solduğunu ve onu kurtaramayacağımızı biliyorduk. Tedbiri elden bırakarak Fae'nin üzerine saldırdık. Kesip biçerken, gözyaşlarımız yüzümüze sıçrayan kanları temizliyordu. Yapacağımız hiçbir şeyin, Goibhniu veya Maera'nın kaybının yerini almayacağını bilincindeydik. Özgürlükleri için savaştığını düşünen veya parlak şeylerin vaadiyle bize saldıran yaratıkları keserek kendimizi daha iyi hissetmeyecektik.

Gökyüzünden, kararmış piksiller ve spriteler düştü. Brigid alevden bir duvar ile uçan perileri bertaraf ediyor ve yere düşen perilerin bir kısmı hâlâ yanıyordu. Sağımda Ogma iki ağır gürzüyle savaşıyor ve goblinleri ikişer üçer öldürüyordu. Goblinler arkalarından gelenlerin üstüne saçılıyor ve hücum edenleri yavaşlatıyor, Ogma da bu sayede silahlarını bir kez daha savuracak boşluğu yakalıyordu. Creidhne ve Luchta yanımda ellerinden geleni yapıyor, kendi yaptıkları büyüleri silahları savuruyordu, ikisinin de silahları, tek vuruşta birden fazla düşmanı öldürmek konusunda Ogma'nın gürzleri kadar etkiliydi.

Öfkeleri sonsuzdu ve ne zaman durmaları gerektiğini fark edeceklerini sanmıyordum, ikisine de ihtiyacım vardı çünkü tek başıma kalırsam, sayıca üstün olan düşman kısa sürede beni etkisiz hale getirirdi. Fragarach, zırhları

ve etleri kesmek konusunda çok etkiliydi ama tek vuruşta birden fazla düşmanı yere seremiyordum. Düşman, soğuk bir havada, dünyada son kalan eldiven çifti benmişim gibi üzerime geliyordu. Yorgun veya yaralı değildim ama bunlar eninde sonunda olacaktı -sayıları çok fazlaydı.

Solumda, Brighid ile aramda, Perun baltasını yıldırımla büyülemişti. Ne zaman baltasını bir goblinin etine geçirirse, elektrik arklar çizerek en yakındaki zırhlara atlıyor, bu sayede hem önü sürekli boş kalıyor hem de Brighid'in büyülerinin sebep olduğu kararmış et ve yanık ozon kokusuna katkıda bulunuyordu. Fir Darrig'ler ve sprigganlar yıldırımların ilgisini üzerlerine çekmiyor, Perun'un yakınına girebiliyordu. Ama Perun sol elini savurarak attığı güçlü tokatlarla yaratıkları geriye savuruyordu. Yere düşenler, arkadan gelen arkadaşlarının ayakları altında eziliyor veya ordunun geri kalanının silahlarına saplanıyordu.

Owen daha uzakta, Brighid'in yanındaydı ve üzerine gelen yaratıkların yüzlerini pençeliyor, ara sıra da gardım aşırıp dibine giren bir goblinin gırtlığını parçalıyordu. Benim gibi, düşmanın sayıca üstünlüğüne yenik düşmek üzereydi. Şimdiden vücuduna saplı birkaç kısa kılıç vardı. Granuaile ve Flidais'i göre-miyordum ama yakınlarda bir yerde olmalıydılar. Manannan ise sol yanımızı koruyor ve Fir Bolg'lardan birinin mızrağını kullanıyordu. Düşmanların ve pelerininin arasından ara sıra gözüken yüzü, benimkine çok benziyordu: Acıyla yüzünü buruşturmuştu, suratındaki ifade üzüntü, öfke ve suçluluk karışımı bir şeydi.

Evet, ben de kendimi suçlu hissediyordum. Fand'ı farkında olmadan uçurumdan aşağıya yuvarlamıştım. Böylesine kör olmasaydım, belki de şimdi bizi aynı uçuruma doğru sürüyor olmazdı. Manannan'ın benzer sorgulamalar yaptığına emindim -bu hâle nasıl geldiğimizi ve buna engel olmanın bir yolu olup olmadığını düşünüyor olmalıydı. Nerede yanlış yaptığımızı ve kendi hayatlarımızı yaşarken, başkalarınınkini berbat etmemenin mümkün olup olmadığını sorguluyordu.

28. BOLUM

Savaş naraları, ölüm çığlıkları, korku dolu feryatlar ve Atticus'a yöneltilen öfkeli tehditler, bir de bunlara eklenen banşilerin ulumalarıyla ilgili kâbuslar göreceğimden emindim. Hırlayan yüzler, gösterilen dişler ve etrafa saçılan kanlar -bir kısmı benim elimden fışkırıyordu- sonsuza kadar peşimi bırakmayacaktı. Görünür olsaydım bana da hırlayacaklardı, bundan emindim, çünkü Fand bunun soğuk demirle ilgili olduğunu söylemişti ve benim boynumda da soğuk demirden bir tılsım sallanıyordu. Çığlıkları, ateşi ve kanı, sylph'lerden bir kozanın ortasında yerden yükselen Fand'ı, son nefesimi verene kadar unutmuyacaktım.

Fand'ın bunları yapmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama bunun, Atticus'un sebep olduğu bir savaş olduğunu sanmıyordum. Benim gibi, Fand'ı severdi, zaten bu yüzden bıçağı gözünden sokup beynine

saplamamıştım. Boynuna aldığı yarayı iyileştireceğini ve bu sırada durup ne yaptığını düşüneceğini sanmıştım. Sanırım stratejik bir hata yapmıştım: Her şeyi sonlandırma şansım varken her şeyi berbat etmiştim. Ama bunun olacağını kim bilebilirdi? Atticus notunda, barış ümidiyle buraya geldiğini yazıyordu. Fakat Fand savaşmak için gelmiş ve istediğini almıştı.

Ve Manannan hâlâ Fand'ı seviyordu. Manannan ile sol kanattaydım, Sisler Pelerini'nin içinde inleyip ağladığını ve ara sıra da, Hayır Fand, dur, bunu yapma, dediğini duyabiliyordum. Sisler, yüzünü görebileceğim şekilde aralandığında, ne kadar acı çektiğini ve üzgün olduğunu görebiliyordum. Artık öfkeli değildi. Saldırmıyor ama sislerin içine giren her şeyi öldürüyordu. Goblinlerin, Manannan'ın peşinde olduğunu sanmıyordum. Ama Manannan şimdi Owen'ın sağını koruyor, bazı goblinler onun yanından geçip ayıya ulaşmaya çalışsa da başarısız oluyordu. Manannan'ın solundan geçip gitmeye çalışanlar ise benimle yüzleşiyordu. Nereden geldiğini göremedikleri asa gözlerinin ortasına inince, ayakları yerden kesiliyordu.

Buna devam edebilirdim -bulunduğum yer güvenliydi- bu yüzden yerimi terk etmeliydim. Atticus hattın tam ortasındaydı ve düşmana güçlüklerle karşı koyuyordu. Tanrılar gibi önüne çıkanı yere seremiyordu. Perun solundakileri Luchta ise sağındakileri indiriyordu ama Atticus'un başı hâlâ beladaydı. Durumun ne kadar kötü olduğunu görünce yerimi terk ettim. Manannan'ın başının çaresine bakabileceğini biliyordum ve yardıma koştum.

Goblinlerin elinde ciddi zarar verebilecek silahlar olduğu için, Atticus onlara odaklanmıştı. Uçan perilerin, Brighid'in savunmasını aşıp kafasını kesemeyeceğine güveniyordu. Fakat ben koşarken Brighid'in alevlerinin altından bir piksi geçti ve elindeki bronz iğneyi Atticus'un köprücük kemiğine sapladı. Atticus bir tokat attı ve piksi toza dönüştü, iğneyi saplandığı yerden çıkartamadı çünkü goblinlerin vuruşlarını karşılamakla meşguldü ve bir Fir Darrig üzerine atladı. Sonra bir grup sidheög okçusu da piksinin izinden gitti, alevlerin altından geçip oklarını Atticus'un üzerine fırlattı. Oklar minyatürdü ve birer kürdana benziyordu ama yine de sivriydi. Kalın bir yün süveterin bile okları durdurabileceğine emindim ama tabii ki Atticus çıplak dövüşüyordu. Oklar, göğsünün sol yanına, yüzüne ve boynuna saplandı, kirpi dikenleri gibi etinde saplı kaldı. Ciddi zarar verdiklerini sanmıyordum ama irkildi ve üzerine gelen goblin baltasını karşılamakta geç kaldı.

Uyarmak için bağırdım ama çok geçti. Balta -bıçak kısmında çentikler olan, bronz bir silah- Atticus'un sol koluna, omzuna yakın bir yere indi. Kemiğe saplandı ve Atticus sağma düşerken baltayı da beraberinde götürdü. Goblin silahını bıraktı. Böyle yapmasının sebebi, hem Atticus'un silahı çekip almış olması hem de hedefi tutturduğuna şaşırmasıydı. O yüzden, ben yanına gittiğimde, goblin hâlâ şaşkın gözlerle etrafına bakınıyordu. Yaratığın başına kavun muamelesi yaptım ve sopamı havada savurdum. Kafatası parçalandı ve

kütük gibi yere düştü. Açığı değiştirip sopamla iki goblini daha kafalarına indirdiğim seri darbelerle yere serdim. Baltalarım havaya kaldırmış, gardlarım düşürmüşlerdi çünkü yerdeyken Atticus'un işini bitirmeye geliyorlardı. Fakat işleri biten, kendileri oluyordu.

Ayağa kalk Atticus! Sol tarafını ben koruyorum!

Vakit kaybetmedi ve inleyerek yerinden kalktı, sağdan gelen bir goblinin vuruşunu karşıladı ve sola doğru savurduğu kılıcıyla yarattığın gırtlakını kesti. Saldırmaya devam etti çünkü goblinler gelmeye devam ediyordu. Sola doğru vuruşlarda bana vurmamak için ihtiyatlı davranıyor ve ben de goblinleri yere serip bize rahat nefes aldirmek için elimden geleni yapıyordum. Fakat balta hâlâ sol kolunda sallanıyor, işe yaramaz bir biçimde aşağıya sarkıyordu.

En öndeki goblinin üzerinden sıçrayarak rakiplerini şaşırtmak isteyen bir sprigganın vuruşunu karşılarken, gözlerini kırıştırarak Şu baltayı... Saplandığı yerden çıkartabilir misin? diye sordu.

Tabii ki, dedim. Scâthmhaide'ı sol elimle sıkı sıkı kavradım. Dayan.

Asamı savurdum ve iki goblin sendeleyerek geri çekildi. Ama ikisi de Perun'un yaratıklar arasında atlayan yıldırımlarına tutuldu. Önümde düşman hücumu biraz yavaşladı, ön saftaki goblinler, görünmez bir şeyin, arkadaşlarının kichını tekmelediğini anladı. Gözlerini kısıp bir hedef aradılar, ben de bu arada baltayı sapından tutup Atticus'un kolundan çıkarttım. Etleri biraz parçalandı ve etrafa çok fazla kan saçıldı. Atticus inledi ama iyileştiremeyeceği bir yara değildi.

İkramiye olarak, balta dokunduğum anda görünmez oldu ve yaklaşan goblinler silahın birden yok olduğunu gördü. Balta en yakındaki goblinin kafasına doğru fırlattığımda yeniden göründü ama yaratık için çok geçti ve sadece kenara çekilmeye çalıştı. Arkasındaki goblin ise o kadar şanslı değildi ve balta yüzüne saplandı. One atıldım ve asayı aşağıdan yukarıya doğru savurarak, baltadan kaçan goblinin çenesine geçirdim. Çenesi kırılıp dişleri kanlı paraboller çizerek havaya saçılan goblin sendeledi. Diğer goblinler bu sayede nerede olduğumu anladı ve bulunduğu tarafa doğru kör kör saldırıya geçti. Geri çekildim ve birkaç tanesinin gırtlakına bıçak fırlattım. Öndekiler yere düşerken arkalarından gelenlere vurdum. Atticus yanımda Fragarach'ı savurmaya devam ediyordu ama hareketleri disiplinsiz ve kesintiliydi.

İğnelerdeki nörotoksin, dedi. İyileştir. Hemen. Vuruldu. Bir sürü var. Yavaşlıyorum. Geri çekildi ve üzerine savrulan bir baltadan son anda kaçtı ama dengesini kaybetti. Birkaç adım daha atarak dövüşten uzaklaştı ve kendini geriye bıraktı. Fragarach elinden yere düştü.

Atticus!

29. BOLUM

İnanılmaz kızgındım ve böyle olduğum için muduydum. Ozanların, şarkılarında anlatacağı türden bir savaştı. Herkes delirmiş gibiydi. Ve herkesin, bunun için haklı bir sebebi vardı. Amcam görse buna bayılır ve

savaş için bir şarkı bile yazardı. Herhâlde ismi, Kan Nehirleri, Gölleri ve Bataklıkları, gibi bir şey olurdu. Belki de ismini başka bir şey koyardı - şarkılar konusunda pek iyi değildim. Fakat yakında kan havuzlarına basacağımızı biliyordum çünkü goblinler gelmeye ve biz de onları öldürmeye devam ediyorduk. Bir Druid olduğumun farkında olup olmadıklarını bilmiyordum. Benim sınırsız bir enerji kaynağım vardı ve kendimi hemen iyileştirebiliyordum. Böyle hareket etmemi beklemedikleri her hâllerinden belliydi. Benim sıradan bir ayı olduğumu düşünüyorlardı.

Ayı olmayı seçmemin sebebi, bu formdayken öldürülmemin çok zor olmasıydı. Şanslı bir mızrak veya modern askerlerin kullandığı el bombalarına benzer bir şey olmazsa, işimi bitirmeleri zordu. Elinizde bir balta veya kılıç varsa, bana vuracak kadar yakınım girerseniz imkânsızdı çünkü önce ben size vururdum. Ayrıca, bana vurmayı başarsanız bile, gerçekten zarar verebilmek için kalın bir yağ tabakasını aşmanız gerekti. O yüzden kafamı yukarıda ve silahların erişemeyeceği bir yerde tutuyor, arada bir vücuduma darbeler alıyor ama lanet olasıca piçleri teker teker öldürüyordum. Bir ayının gücüne toprağın-ki de eklenince, pençelerime yaklaşan herkesi kısa yoldan öbür dünyaya gönderebiliyordum.

Fakat bunun kolay olduğunu söyleyemezdim. Kürküm saplı üç silah vardı ve hiçbirisi bana hoş şeyler hissettirmiyordu. Dövüş bitene kadar daha çok darbe alacağımı biliyordum. Bir sürü. Belki de kaldırabileceğimden de fazla.

Bugün burada ölebilirdim. Siodhachan'ı, yanımıza destek almaya ikna etmek için daha çok çaba sarf etmem gerekirdi çünkü Fand konusunda yanılmamıştım. Ama garip olan neydi, biliyor musunuz? Geleceğini bildiğim dövüşten keyif alıyordum ve tek bir pişmanlığım vardı: Keşke Greta da yanımda savaşıyorsa. Greta'nın vücuduma goblinlerin kılıçlarından daha çok işlediğini itiraf etmeliydim.

Greta yerine, sol tarafımda sulu göz bir Manannan ve sağ tarafımda ateşli bir Brighid vardı, ikisine de acımıyordum çünkü gerçeği görmeyi yıllardır inkâr etmeseydiler, bugün burada savaşmazdık.

Stratejik gerçek, etrafımızın çevrildiği ve yenilmeyi bekle-diğimizi. Druid'ler inanılmaz güçlü olabilirdi ama birer tanrı değildi, bu yüzden ilk biz düşecektik. Düşman dalga dalga gelmeye devam ediyordu ve eninde sonunda beni de yere sereceklerdi ve bir daha yerimden kalkamayacaktım. Tuatha De Danann'ın bizden daha uzun süre ayakta kalacağı kesindi ama onlar da böyle bir düşmana karşı yenilmeye mahkûmdu. Brighid de benimle aynı fikirde olmalıydı ki gökyüzüne ateşler fırlatmayı bıraktı ve ateşin kendisi olup gökyüzüne yükseldi. Alevli bir roket gibi Fand'a doğru saldırıya geçti. Gözden kaçırılması mümkün olmayan bir şeydi ve Brighid havalandığı anda düşman saldırısı kesildi çünkü kimse gösteriyi kaçırmak istemiyordu her şey, Brighid'in mi yoksa Fand'ın mı sağ kalacağına bağlıydı.

Brighid rakibiyle yüzleşmeye hazırlanırken Fand'ı koruyan sylphler onu yere indirdi. Fand ayaklarını yere bastığında, goblinlerin kafaları ve omuzları üzerinden görünüyordu. Arka bacaklarım üzerinde doğrulduğumda boyum üç metreye yaklaştığı için, bulunduğum yerden olan biteni görmek benim için kolaydı.

Fand yana çekilerek üzerine gelen rakibinden kaçtı ve Brighid onu sosa bulamadan barbekü yapmaya çalıştığında hiç irkilmedi. Alevlere karşı koyup onları iki yana saçan, sylphler oldu. Devam etmenin anlamsız olduğunu anlayan Brighid alevleri söndürdü ve devasa kılıcıyla Fand'm üstüne yürüdü. Dövüşün uzun sürmesini beklemiyordum çünkü Brighid'in savaş deneyimi çok fazlaydı ve tepeden tırnağa zırhlıydı. Fand ise nadiren dövüşen biriydi ve çıplaktı. Ama Fand, üzerine gelen vuruşları karşılamadı; her defasında kenara çekildi veya geriye sıçradı, bunları yaparken de inanılmaz hızlıydı. Druidvari hızına sylphlerinki de eklenince Brighid yavaş kaldı ve Fand rakibinin savunmasında bir açıklık aramaya başladı. Ara sıra Brighid'in miğferine bakıyordu. Çünkü tepeden tırnağa zırhlı olan Brighid'in tek açıkta kalan yeri, gözleriydi.

Ne yapacağını anladım, Moralltach ile saldırıya geçecek ve miğferin yarısından faydalanacak, dövüşü bitirecekti. Çünkü deriye işleyen tek bir darbe bile yeterliydi ve diğer yerlerde Brighid'in gardım aşması mümkün değildi. Brighid'in zırhı, herhangi bir zırhı kesebilecek güçteki Fragarach'ın vuruşlarına dayanacak şekilde tasarlanmıştı, bu yüzden Moralltach'ın da bir etkisi olacağını sanmıyordum.

Düello uzadıkça gerginlik arttı ve Brighid sürekli ıskaladı ama gardım da hiçbir zaman düşürmedi. Fand kenara çekilmek ve bir açık aramaktan başka bir şey yapmıyordu. İkisi de yorulmayacaktı, bu yüzden aslında bir zekâ ve yetenek düellosu olduğunu söylenebilmirdi. Bir dakika daha böyle devam etti - bir düello için çok uzun bir süreydi- ama ben bir sorun olduğunun farkına vardım. Stdhe, neden ölecek olanın ismini haykırmıyordu? Ölüm tahminleri istemli bir şey değildi, bir şey bildikleri anda bunu bağırlırlardı ve savaşın başından beri gırtlaklarını yırtıyorlardı. Şimdi ise sessizdiler ve bu durum bence çok ürkütücüydü.

Cevabı beş saniye içerisinde buldum. Yukarıdan aşağıya inen bir vuruş daha Fand'ı ıskaladı ve kılıcın ucu toprağa saplandı. Fand hemen öne atıldı ve kılıcını Brighid'in miğferindeki ince yarıktan içeri sokmaya çalıştı. Artık gözlerini düşmanın üzerinden ayırmamanın bir anlamı olmadığını fark eden Brighid, ekseni etrafında döndü ve başını mümkün olduğunca öne eğdi. Moralltach'ın ucu hedefini buldu ama miğferin yanından geri sekti. Fand dans edercesine geri çekilmek istedi ama rakibinin yanına fazla girmiş, kendini saldırıya kaptırmıştı. Brighid'in karşı saldırısı Fand'ın öne uzanan sağ kolunun altından geçti ve göğüslerinin üzerine kırmızı bir çizgi çekti. Ölümcül bir yara değildi ama Fand acıyla çığlık attı ve rakibinin kendisinden

üstün olduğunu belli etti. Tek bir kelime bile etmeden herkesi şaşırtmayı başardı. Sylphler Fand'ı çemberin dışına çıkarttı ve son sürat uzaklaştırdı. Diğer taraftaki ağaçları kullanarak boyut değiştirecek ve başka bir yere gidecekti.

Miğferi yüzünden Brighid'in görüş sahası çok geniş değildi ve Fand'ın savaş alanını terk edip ordusunu yalnız bıraktığını birkaç saniye sonra anladı. Rakibine yetişmek için çok geçti, ayrıca etrafı hâlâ, isyan eden Fae ile çevriliydi. Herkes şaşkıncı ama liderlerinin yara alır almaz savaş alanını terk ettiğini gören Fae afallamıştı. En azından banşilerin neden sessiz kaldığını biliyordum.

Kendine ilk gelen Brighid oldu. Gökyüzüne fırladı ve etrafını alevlerle kuşatıp savaş alanına tepeden baktı. Üç tona sahip sesiyle tepemizde kükredi. Bitti. Fand gitti ve buradaki tüm Fae'ye basit bir seçim sunuyorum: Af veya ateş. Affedilmek istiyorsanız savaş alanını terk eder ve Fae'nin geleceğine nasıl hizmet edeceğimi tartışmak için, yarın saraya bir temsilci gönderirsiniz. Sizin için daha iyi bir lider olmayı gerçekten çok istiyorum. Ve nasıl daha iyi bir lider olacağımı duymaya hevesliyim. Ama ateş istiyorsanız, dövüşmeye devam ederiz. Seçiminizi yapın.

İnanılmaz bir hızla, affedilmeyi seçtiler. En öndeki goblinler ve sprigganlar bana doğru tedirgin bakışlar attı çünkü Brighid'in sözlerinin beni bağlayıp bağlamayacağını bilmiyorlardı. Başımın onayladım ve dört ayak üzerine düştüm, karınlarını yarmak gibi bir niyetim olmadığını belli ettim. Uçan Fae, banşiler de dâhil olmak üzere, hemen dağıldı. Böylece ordunun hava desteği anında kesildi. Şimdi gökyüzünde sadece Brighid vardı. Kimse aşağıda dikilmekle vakit kaybetmedi. Sprigganlar ve Fir Darrig'ler ormana kaçtı, goblinler çıktıkları deliklere girerek yerin içinde gözden kayboldu. Tam bu sırada sağma baktım ve Siodhachan'ın yerde yattığını gördüm.

30. BOLUM

Zehirden nefret ettiğime ve asla zehir kullanmamaya karar vermiştim. Böyle kazanmak istemiyordum.

Sidheög zehri, mantikorunki kadar acı veren bir şey değildi ama beni yavaşlatmış ve savunmasız bırakmıştı. Ve sinsi bir şeydi -acı olmayınca, iş işten geçene kadar ne olduğunu da fark etmiyordunuz. Kaslarım tepki vermemeye başlamış ve hareketlerim yavaşlayarak dengesizleşmişti. Görüşüm bulanmış ve kendimi yere bırakmadan önce Granuaile'i neler olacağı konusunda uyarmıştım.

Üzerime gelen baltadan kendimi geriye atarak kaçabilmiş ama yere düştükten sonra kendime gelememişim. Fragarach da elim yere çarpar çarpmaz parmaklarımdan fırlamıştı. Granuaile ismimi haykırarak ama cevap bile verememişim. Yeterince zamanım olursa zehri yenebileceğimi biliyordum ama son vuruşunda ıskalayan goblin, işimi bitirmeye kararlıydı. Peşimden geldi ve bağırsaklarımı deşmek için baltasını havaya kaldırdı. Ama

sonra görünmez bir kuvvet, goblini yana savurdu, yaratık sanki böğrüne bir tekme yemişti. Gerçekten de bir tekme yemişti ve tekme atan Granuaile'di. Goblin yerinden kalkmaya çalışırken, sebep olduğu rahatsızlığın bedelini yüzüne saplanan bıçakla ödedi. İki goblin daha işimi bitirmeye geldi ama önümde duran görünmez Granuaile'in gazabına uğradı. Sonra Brighid gökyüzüne yükselip Fand'a saldırdı ve herkes neler olacağını görmek için dövüşmeyi bıraktı.

Nerede olduğunu göremediğim Granuaile'in sesini duydum. Atticus, iyi misin?

Üzerinde... Çalışıyorum. Brighid her ne yapıyorsa, herkesi birkaç dakika meşgul etse iyi olurdu. Vücudum toksini parçalamaya başladı ama bir süre yürüyemeyeceğim ve anlaşılır sözler edemeyeceğim belliydi. Ve sonra, yerde yatıp düşünmekten başka seçeneğim olmadığı için, savaşta ödediğimiz bedelin ağırlığı üzerime çöktü.

Goibhniu ile bir daha asla bira içemeyecektim. Son bira fıçısını doldurmuş, demir ve gümüş düğümlemlerle son tamamladığı son projesi, Scathmhaide olmuştu. Bir daha Maera ile Rembrandt hakkında sohbet de edemeyecektim. Mağarası sonsuza kadar karanlıkta kalacak, Gece Bekçilerinin sancağından bile siyah olacaktı.

Kaybettiklerimiz için gözyaşı döktüğümü söylemekten utanmıyorum. Daha fazlasını hak ediyorlardı. Ve sonra Brighid'in sözlerini duydum, Fand'ın savaş alanını terk ettiğini öğrendim. Fae ordusu Mojave Çölü'ne düşmüş bir kardan adam hızıyla eridi. Kazanan taraf ise kutlama yapmıyordu. Soluma baktım ve Manannan Mac Lir'in, yerinde olmadığını gördüm. Böyle bir savaştan sonra öbür dünyaya götürmesi gereken bir sürü ruh vardı ve eşi, artık hain bir kaçaktı. Manannan'ı bir süre göreceğimizi sanmıyordum. Owen ve Tuatha De Danann'ın geri kalanı fiziksel olarak iyiydi ya da en azından, iyileştikçe iyi olacaklardı. Owen ayı formunda yanıma geldi ve hâlâ hayatta olduğumdan emin olmak için yüzümü kokladı. Vücuduna saplı birkaç goblin silahı vardı ve insan formuna geri dönmeden önce silahlardan kurtulması gerekiyordu. Ama ben yardım etmeyi denemeden geri çekildi, hemen ölmeyeceğimi anladığı için rahadamıştı.

Tuatha De Danann ise farklı bir konuydu. Ruhlarında açılan yaraların sonsuza kadar kapanmayacağını biliyordum. Flidais sağımda görünmezliğini sonlandırdı ve ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü. Perun rahatlatmak için sevgilisinin yanına koştu. Luchta ve Creidhne, düşen kardeşlerinin yanına gitti. Goibhniu'yu öldüren sprigganı kardeşlerinin üstünden kaldırırken galiz küfürler ettiler. Goibhniu'nun bir elini göğsündeki yaranın üzerine koydular ve sonra Luchta kendini kaybetti. Elindeki sopayla sprigganın başını dövmeye başladı. Yaratığın başı bir süre sonra, çimenlerin üzerinde yaş bir lekeden ibaretti. Bir yandan yanlarına gidip ne kadar üzgün olduğumu söylemek, işlerin buraya gelmesine göz yumduğum için kendimi asla

affetmeyeceğimi itiraf etmek istiyordum ama bu iyi bir fikir değildi. Ben ne söylersem söyleyeyim, kendilerini daha iyi hissetmeyeceklerdi. Şimdi ne söylesem daha da delireceklerdi ve suçu üstlenirsem hepsine borçlu kalacaktım.

Barış yapmaya gelip bu felakete nasıl sebep olduğumu düşünürken, ağlamaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Kendimi çok yalnız ve çaresiz hissettim ama fiziksel olarak daha iyi durumdaydım. Doğrudum ve sağ dirseğimden destek aldım.

Granuaile'in sesi solumdan geldi. Beni arıyorsan buradayım Atticus.

Kafamı yana çevirdim ve bir şey görmedim. Neredesin? Her şey bitti ama şimdilik görünmez kalmam gerek. Sana anlatacak çok şeyim var.

Kaşlarımı çatarak Yaralı mısın? diye sordum. Konuşmam normale dönmüştü ve zehrin etkisinden kurtulunca kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Evet ama kısa sürede iyileşecek bir şey değil. Görünmez bir el, saçlarımı okşadı. Seni özledim, dedi.

Ben de seni özledim. Aslında senden haber alamayınca çok endişelendim. Ama sanırım notumu aldın. Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Sanırım bu beşinci oldu.

Bir şey değil. Ayrıca skor tutmuyorum. Parmaklarını yine saçlarımın arasında dolaştırdı. Hey, ağlıyorsun.

Öne eğildim ve ağırlığımı koluma vermeyi bıraktım, gözlerimi sildim. Evet, korkunç bir gündü. Barış yapmaya geldim ama bir isyana sebep oldum. Kimsenin ölmesini istemiyordum. Ne goblinlerin, ne Fae'nin, ne de Maera ve Gobhniu'nun.

O zaman bunu da sonra konuşuruz. Kolun nasd? Balta çok derine saplanmıştı.

Birkaç gün sonra bir şeyim kalmaz.

Neredeyse işini bitiren küçük iğneleri çıkartırken yardım istiyor musun? Mutant bir kirpiye benziyorsun.

Neşesiz ama şaşkın bir kahkaha attım. Evet, bu çok iyi olur, teşekkürler.

Kaybedilen yaşamların ortasında vücuduma saplanan minyatür silahları çıkartırken, üzerime garip bir huzur çöktü. Beni rahatlatan, ümit veren bir farkındalıktı. Son zamanlarda bulamayacağım huzuru bulmak için kendimi fazla zorluyordum. Durup onun beni bulmasını beklemek çok daha mantıklıydı.

31 BOLUM

Savaş alanını bir an önce terk etmekten başka bir şey istemesem de gitmeden önce belirli bir miktar bilgilendirmenin gerekli olduğunu anladım. Emin değildim ama sanırım Brighid çok öfkeliydi ve böylesine bir darbe teşebbüsünü zamanında fark edemediği için, herkesten çok kendini suçluyordu. Savaş alanında gördüğümüz düşman sayısı, liderliğini sorgular

nitelikteydi. Ben, verdiği bir sürü kararı sorgulayan biri olsam da en azından başarısızlıklarını kabullenecek kadar dürüst olduğunu düşünüyordum. Karşımıza çıkan düşmanlardan kaç tanesi daha önce Brighid'e sadakat yemini etmişti? Neden Fae'den kimse onu ve Tuatha De Danann'ı korumamıştı? Açıkçası, bu soruların cevapları rahatsız ediciydi.

Brighid bizimle ilgilenene kadar, vaktimiz gergin ve üzgün bir bekleyle geçti. Önce Flidais'le, ardından da üçüncü oğlunun kaybıyla ilgili, diğer iki oğluyla konuştu. Goibhniu'nun ölümü Brighid'i de çok sarsmış olmalıydı ama herkesin içinde yas tutacağını sanmıyordum.

O süre zarfında Atticus da vücudundaki zehri parçaladı ve ayağa kalktı. Brighid yanımıza geldiğinde, kınına soktuğu kılıcı, Atticus'un ki gibi sırtındaydı ve miğferini sol elinde tutuyordu. Saçları ise garip bir biçimde yapılı ve kusursuzdu. Sanırım tanrıça olmanın avantajlarından biriydi. Atticus ve Başdruidi Owen'la konuşurken, ben sessizce bekledim. Owen ayı formunu bırakıp insan vücuduna geri dönmüştü. Vücudunun her yerinde kırmızı yara izleri vardı. Owen'la henüz resmi olarak tanıştırmamıştım ama bunu dört gözle beklediğim söylenemezdi. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla, genelde huysuz bir adamdı ve bu durum Atticus'un bana geçmişte anlattığı hikâyelerle de uyumluydu. Yine de yaşanan sıra dışı olaylardan sonra, adama bir şans tanımalıydım. Bugün birkaç gülümseme bekleyebilirdim.

Görünüşe göre, Owen birkaç gün önce Brighid'i, Midhir'in ölümü konusunda uyarmıştı. Brighid kısa bir soruşturmanın ardından, muhtemel katil olarak Manannan'dan şüphelenmişti.

Katilin uzun süredir Fae ile birlikte sıkıntılarını gizleyen Fand olduğunu öğrenince, bütün bunları nasıl fark etmediğini merak etmişti. Morrigan düşmanlığı -hayır, takıntısı- yüzünden gözlerinin kör olduğunu ve diğer sorunları fark edemediğini yüksek sesle itiraf edince, az kalsın Scáthmhaide'ı elimden bırakıp alkış tutacaktım.

Bazen karanlık tarafına yenik düştüğünü de söyleyince çok şaşırdım fakat yaşananları atlatıp daha iyi bir lider olacağım ümit ediyordum. Benim de karanlık bir tarafım vardı. Eskiden dar görüşlü olduğunu düşünsem de artık Brighid'e saygı duyuyordum. Sanırım diğerleri de benimle aynı fikirdeydi. Kasvetli savaş alanında moralimizin birkaç tık yükselmesi, eskiden mutlu olduğumuzu ve yine olabileceğimizi gösteriyordu.

Atticus rastgele bir soru sorarak kendi ruh hâlini sabote etti. Bu arada Brighid, Midhir'in salonuna zincirli mantikora ne oldu?

Brighid kaşlarını çatı. Evet, Owen beni mantikor konusunda uyarmıştı. Ama orada ne bir mantikor gördüm ne de orada tutsak edildiğine dair bir işarete rastladım. Sadece bir çamur çukuru vardı.

Zincir yok muydu?

Hayır.

Atticus'un gözleri, ah, lanet okun, diyordu ama ağzından çıkan kelimeler başka oldu. Pekâlâ, öğrenmem iyi oldu. Birkaç gün içinde saraya gel Siodhachan. Seninle konuşmak istediğim başka konular var ama bekleyebilir... Duraksadı, sesi şimdi zor duyulan bir fısıltıdan ibaretti. Önce ölülerimizi gömmemiz gerek. Şimdi gidin ve Gaia sizinle olsun.

Seninle de olsun Brighid.

Owen kalıp pis işlere yardım etmeye karar verdi ve işi bitince kulübede bizimle buluşacağını söyledi. Veda etmeye hazırlanırken, Brighid'in arkasındaki havanın dalgalandığını gördüm. Eğitimim sırasında bunu birçok kez gördüğüm için, bunun kamuflajlı bir Druid olduğunu biliyordum. Burada, niyeti kötü değilse, kimsenin kamuflaja gireceğini sanmıyordum. Scáthmhaide'ı iki elimle kavradım ve Atticus'u bırakıp Brighid'e doğru yürüdüm. Yaklaşınca, kılıcımı dalgalanmanın kenarına doğru savurdum. Bir ciyaklamayla birlikte, kılıcın vücuda saplanma sesi geldi, kolum çarpmanın etkisiyle karıncalandı. Ardından, havanın dalgalanmasına sebep olan kişi yere düşünce bir gümbürtü daha geldi ve Brighid'in ayakları dibinde biri belirdi.

Vücut çıplaktı ve Fand, sağ elinde Moralltach'ı tutuyordu. Kılıcımı kafasına geçirmiştim ve baygındı. Harekete geçme-seydim, Brighid'in savunmasız boynuna saldıracaktı. Periler Kraliçesi ortadan kaybolmuş, uygun zamanı beklemiş ve ardından Brighid'i hazırlıksız yakalayıp öldürmek için geri dönmüştü.

Az önce Brighid'in hayatım kurtarmış olabileceğimi anlayınca, nefesimi tuttum.

Brighid, sesi duyunca arkasına döndü ve Fand'ı yerde yatarken gördü. Ve onunla birlikte, diğerleri de -herkes- gördü. Fand'ın nelere mal olduğunu hatırlayan Brighid miğferini bıraktı ve kılıcını çekerek kendisini öldürmeye gelen Fand'ı öldürmeye hazırlandı.

Brighid kılıcını Fand'ın başına doğru savururken Flidais, Hayır! diye haykırdı. Brighid'in kılıcını Fragarach karşılayınca, metalin metalle buluşma sesini duyduk.

Brighid'in parlak mavi gözleri sevgilime döndü. Yerinden kalkan Atticus, bir felaketi önlemek için yanımıza gelmişti.

Siodhachan? Sen de hainlerin tarafında mısın?

Atticus, Öyle olmadığımı biliyorsun, dedi. Druid'lerin, halkımızın liderlerine tavsiye verme ayrıcalığı vardır ve bunu kullanmak istiyorum.

Senin tavsiyene ihtiyacım yok.

Anlıyorum Brighid ve tabii ki istediğini yapmakta özgürsün. Ama önce beni dinle ve düşün. Fand şu anda bir tehdit değil. Şuradaki ağaçların dibinde demir ağlar var. Başıyla güneyi işaret etti. Biz konuşurken bir tanesini getirirlerse, Fand kendine geldiğinde hiçbir şey yapamaz. Atticus'un hemen konunun özüne girmesini ve detaylarla vakit kaybetmemesini takdir ettim. Fand'ın neden yerde baygın yattığı konusuna hiç girmedim. Geçmişten çok,

şimdiye ve geleceğe odaklandı. Bir karar vermeden önce beni dinleyecek vaktin olur, diye ekledi.

Brighid kılıcını geri çekti. Pekâlâ, dedi. Owen'a döndü ve resmi bir dille emir verdi. Eoghan Ö Cinneide, ben Siodhachan Ö Suileabhâin ile konuşurken, sen de şu demir ağılardan birini getirir misin? Atticus'un Başdruidi başıyla onayladı ve hiçbir şey söylemeden ağı getirmeye gitti. Brighid otoriter bir ses tonuyla Atticus'la konuştu. Tavsiyeni alayım Druid.

Perun başı önüne eğik yanımıza geldi ve Moralltach'ı Fand'ın elinden alıp bir kenara fırlattı. Atticus, konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

Yüce Brighid, bence şimdi Fand'ı öldürmek Fae'nin seninle olan sorunlarını daha da alevlendirir. Az önce Fae'ye daha iyi bir lider olmak istediğini söyledin ve onlara merhametini gösterdin. Burada merhamet göstermezsen, namını lekellersin. Fand'ı demir ağa sarıp etkisiz hâle getirebilir, bu arada adil ve iyiliksever bir lider olduğunu da herkese gösterebilirsin. Fand'm bir gün affedilebileceği kapısı açık kalırsa, Manannan Mac Lir ve Flidais de sana borçlu kalır. Zaten bu konuda ikisi de sana sadıktı.

Brighid başını Fand'm annesi Flidais'e doğru çevirdi. İkisi yüzlerce yıldır arkadaştı. Druid adayırken girdiğim Baolach Cruatan&a. beni ikisi test etmişti. Flidais, Brighid'in emriyle Fand'a oklar fırlatmıştı. Birlikte çok şey yaşamışlardı. Ve o anda, ihanetin acısı ne kadar fazla olursa olsun, Brighid'in Fand'ı öldüremeyeceğini anladım.

Atticus bazen çok büyük hatalar yapan biriydi. Fakat bazen de şimdi olduğu gibi inanılmaz işler başarıyor, yılların getirdiği bilgeliği kullanarak, kimsenin aklına gelmeyen bir yolu işaret ediyordu. Tıpkı az önce bir kılıcın bir boynu kesmesine engel olduğu gibi. Brighid başını Atticus'a çevirdi ve yumuşak bir ses tonuyla karşılık verdi.

Sağduyulu ve düşünceli tavsiyen için teşekkür ederim. Atticus, Savaş alanında değil de sarayda olsaydın, sen de kendine aynı şeyleri söyledin, dedi.

Brighid başıyla onayladı. Bana çok yardımcı oldun Druid. Atticus'un Başdruidi demir ağı geri döndü. Ağı Fand'ın üzerine örttü. O arada Flidais de yanımıza geldi. Brighid üç tona sahip sesiyle, Owen'la konuştu. Flidais'le git ve Fand'ı ikinizin karar vereceği bir yerde tutsak edin. Fae'ye ulaşamayacağı ama fiziksel acı çekmeyeceği bir yer olmalı. Anlaştık mı? İkisi kısa cümlelerle onayladı ve Tır na nOg gibi bir yerde verilen sözler, sağ elini İncil'e basmak gibiydi. Başdruid, Fand'ı sırtına vurdu ve Flidais ile birlikte, boyut değiştirebileceği ağaçlara doğru yürüdü. Nereye gittiklerini bilmiyordum ama Flidais, Manannan ve Brighid arasında yaşanacak gerginlik için, neresi olduğu fark etmezdi. Diğer taraftan, Brighid ikisine de, Fand'ı hain olduğu için öldürdüm, de diyebilirdi. Fakat şimdi ikisine de yüzlerce yıl istediğini yaptırabilirdi.

Hiçbirinin yerinde olmak istemezdim. Ben sadece Atticus ve köpeklerimi istiyordum. Neyse ki Atticus da benimle aynı fikirdeydi.

Brighid'e, Beni dinlemene sevindim, dedi Atticus. Artık bana ihtiyacın yoksa dinlenmek istiyorum. Birkaç gün sonra Fae Sarayı'nda görüşürüz.

Brighid başıyla selam verdi. Git Siodhachan, Gaia adımlarına kılavuzluk etsin.

Artık gidebilirdik. Boyut değiştirmek için, uygun ağaçların yanına yöneldik.

Meşelere yaklaşırken Atticus'a, Henüz kulübeye geri dönemeyiz, dedim. Başka bir yerde konuşmamız gerek. Çok mantıklı bir sebebim olduğunu garanti ederim.

Omzunu silkti. Tamam. Köpeklerin bir süre daha kendi başının çaresine bakabileceğinden eminim. Nereye gitmek istersin?

Kosta Rika. Beni oraya götürebilir misin?

Tabii ki.

Elini tuttum ve birlikte Monteverde Bulut Ormanı Rezervi'ne geçtik. Sislerin ortasında, kuş cıvıltılarıyla dolu bir yağmur ormanıydı. Orkideler ve farklı türlerde epifitler, ortama güzel kokularını bırakıyordu. Atticus gülümsedi ve derin bir nefes aldı.

Güzel seçimdi, dedi. Burayı ziyaret etmeyeli çok uzun zaman oldu.

Tamam, beni görünce sakın korkma.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, Beni zaten korkutuyorsun ama tamam, söz veriyorum, dedi.

Görünmezliğimi kaldırdım ve Atticus beni görünce çok hafifçe irkildi ama yaralarımın bakarken sessiz kalmayı başardı.

Umarım bunu sana yapan şey, ölmüştür, dedi.

Öldü.

Öyle mi?

Uzun hikâye. Oturacak bir yer bulalım, anlatırım. Vadiye indik ve nehrin kıyısındaki, üstü likenle kaplı kayalara doğru yürüdük. Oturduk ve silahlarımızı bir kenara koyduk. Akan suyun sesine ağaçların tepesindeki maymunların bağırışları karışıyordu. Thanjavur'da son görüştüğümüzden beri başıma neler geldiğini anlatmaya başladım. Babamın ölümünden, annemi ziyaretimden, Laksha'nın yeni vücudundan, Fuilteach'in yapımından bahsettim. Fuilteach ve Vayu'nun Kayıp Okları'nın şimdi Loki'nin elinde olduğunu söyledim.

Kolumdaki iz sayesinde, yerimin büyülerle belirlenemeyeceğini açıkladım. Fakat sırf bu yüzden başkalarını tehlikeye atmamak için herhangi bir yerde çok uzun süre kalamayacağımı da itiraf ettim.

Kulübede uzun süre kalırsam, Loki orada yaşadığımı anlar ve senin de orada olabileceğini tahmin eder. Ye seni öldürmek istiyor Atticus.

Bırak gelsin, dedi. Loki berbat bir kılıç ustası ve ateşi bana zarar veremez. Tanrılar o ve Hel için bana yeşil ışık yaktı. Kılıç kullanmadaki beceriksizliği de rol olabilir. Bir saniye, hangi tanrılar?

Büyüklerden dokuz tanesi, ayrıca çemberin dışından biz destek veren Olimposlular var.

Ama Vayu'nun oklarıyla gelirse sana nişan alır ve ıskalamaz.

Evet, bunu yapabilir. O tarz büyüleri, form değiştirip orijinal hedefi ortadan kaldırarak kandırabiliyorsun. Odin bir defasında Gungnir'i bana fırlattı ve ıskaladı.

Gerçi bunu duymak rahatlatıcıydı ama Atticus'un durumun ciddiyetinin farkında olduğunu sanmıyordum. Ama Loki kulübeyi veya ormanı ateşe verebilir. Köpeklerle seni tehdit edebilir.

Granuaile, ne demek istediğini anlıyorum, inan bana. Tabii ki önlemlerimizi alacağız. Gerçekten çabalarsan, her şeyin önlemini alabilirsin. Ama doğrudan bir saldırıya maruz kalacağımızı sanmıyorum. Seni bir şeyle tehdit edip sonra da tahmin edileni yapmak, Loki'ye göre değil. O bir şey söyler ve düşmanları başka bir tarafa bakarken en beklenmedik yerden sessizce yaklaşır. Haksız mıyım?

Sanırım...

Tehditleri yüzünden yerimizden yurdumuzdan olmayalım veya ayrı ayrı, paranoya içinde yaşamayalım. Bunları yeterince yaşadım. Loki ve Hel ile konuşup onları dünyayı yok etmemeye ikna etmeyi çok isterim ama yakın zamanda yaşananlar, diplomaside ne kadar kötü olduğumu ispatladı. Bu yüzden onun kışını tekmelemeye hazırlanalım Vahşi Druid. Kendime hâkim olamayıp gülümsedim. Bence kurusıkı atmasının bir sebebi de beni cesaretlendirmektir. Fakat Loki'ye istediğimizi yapmakta gerçekten özgürsek, Atticus'un aklına bile gelmeyen müttefiklerimiz olabilir ve bu fikre ısındım.

Söylesene Atticus, dövüşsek kim kazanır? Loki'nin ateşi mi yoksa beş Yeti'nin buz büyü mü?

SON SÖZ

Modern erkeklerin sarılmaktan keyif aldıklarını itiraf etmekteki isteksizliklerini anlamakta zorlanıyorum. Burun kıvırdıklarında veya bundan hoşlanmadıklarını dile getirdiklerinde, tabii ki yalan söylüyor, saçma sapan maçoşluk koduna uymaya çalışıyorlar. Bir insan ne kadar yaşarsa yaşasın, sevdiğiniz biriyle konforlu bir yataкта tembel tembel yatmak kadar zevk alacağınız bir şey yoktur. Granuaile'in yumuşak gülümsemesi ve şimdi tamamen iyileşen çilli yüzüne vuran sabah güneşi o kadar güzel duruyordu ki bugün hayattan başka bir şey isteyemezdim. Aslında, günün daha iyiye gitmesi mümkün değildi, bu yüzden fırsatım varken manzaranın keyfini çıkarttım ve hayatta olduğuma şükrettim. Böyle anlar hiç unutulmazdı.

Fakat köpekler sabah gerinmesini tamamladıktan sonra ilgimizi çekmeye çalışıp birlikte ormanda koşmayı teklif edince büyü bozuldu, ikimiz hevesle cevap vermeyince yatağa zıpladılar ve bizi salya sümük öpmeye başladılar.

Granuaile, Ah! diye tükürdü. Tamam Orlaith, kalkıyorum! Tabii eğer izin verirsen! Bırak beni.

Owen'ı uyandırmamak için, parmak uçlarımıza basarak kulübeden çıktık. Owen önceki akşam Brighid ve Manannan'a hizmet etmesinin ardından Tı'na nOg'dan geri dönmüş, kasabaya gidip körkütük sarhoş olduktan sonra da kanepemizde sızmıştı. Soğuk kasım ayı havası, canlandırıcıydı. Haftalar süren stres ve belirsizliğin ardından, günün keyfini çıkarttım.

Ben bu sabah kendimi Touchstone gibi hissediyorum, dedim. Köpekler, yetişeceğimizi bildikleri için önden koşturuyordu. Granuaile sırttı.

Öyle mi? Beğendiğiniz Gibideki soytarıdan mı bahsediyorsun? Tamam o zaman, başla bakalım.

Gırtlığımı temizledim, bir elimi kalbimin üzerine koydum ve diğerini korkunç bir aktör gibi öne uzattım. Melodrama uygun bir ses tonuyla konuşmaya başladım. Biz seninle garip koşullarda bir araya gelen gerçek âşıklarız. Ama doğadaki her şeyin ölümlü olması gibi, aptalca birbirine âşık olmak da en doğal şeydin

Granuaile, Ah, çok güzeldi, dedi. Bir bakalım. Ağaçların altında birbirini dürten Orlaith ve Oberon'a bakarken, gözleri gülümsedi. Ben galiba farklı bir ruh hâlindeyim. Artık tamamen iyileştiğim için, hep birlikte ormanda koşmayı dört gözle bekliyorum. Bu yüzden sana Whitman ile cevap vereceğim: Ben dönüşüp hayvanlarla yaşayabilirim, çünkü onlar çok uysal ve kendi kendilerine yetiyor. Bazen durup uzun uzun onlara bakıyorum.

Parıldayan dudaklardan çıkan böylesine kusursuz bir düşünce ve duyarlılığa saygı duymak gerekti. Seni seviyorum, dedim.

Biliyorum, diye cevap verdi. Sonra Han Solo repliğini söyleyeceği için bir kakhaha attı. Yakala beni yakalayabilirsen. Jaguar formuna geçti ve ormana koştu, köpeklere kendini kovalatmak için kasıtlı olarak aralarından geçti. Ben de kurt köpeğine dönüştüm ve eğlenceye katıldım. Çamların ve beyaz kabuklu ağaçların arasında koştururken kuyruklarımızı salladık, dillerimiz dışarıdaydı. Patilerimiz, yere düşmüş toz ağacı yapraklarını dört bir yana savurdu.

Uzun zamandır bu kadar güzel bir sabah geçirmemiştım. Loki'nin her an ortaya çıkma ihtimali bile moralimizi bozmaya yetmedi.

Aslında, böylesi daha iyiydi. Son birkaç yüz yılın büyük bir kısmını, ne zaman bir tehdit sezsem kaçarak geçirmiştım. O yüzden, bir yere kök salmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu unutmuştım. Kök salmak, bir yere bağımlı olmakla aynı şey değildi. Kök salmak, bir yerde beslenmek ve büyümek demektir. Sonunda ben de her gün doğumunda beni bir önceki günden daha fazlası yapan bir yer bulmuştım. Kendimi kutsanmış hissetmek

için başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Ve bir yere kök salınca, orayı savunmak bir gereklilik veya vazife değil, bir arzu haline geliyordu. Colorado'daki kulübemiz için böyle hissediyordum.

Yakında kar yağacak, her yer bembeyaz olacaktı. Muhtemelen kışı geçirmek için başka bir yer bulaçtık ama gitmeden önce kulübenin etrafına koruma büyüleri yapacaktım. Bugünküne benzer sabahları daha sık yaşamak istiyordum.

Geri döndüğümüzde, Owen'ın bile kahvaltı için söyleyecek olumsuz bir şeyi yoktu. Başka bir yere yerleşmesi konusunu açmaya isteksizdim çünkü bunu yaparsam hoş olmazdı. Fakat ruh hâlimizi değiştiren başka bir şey oldu: Hal Hauk'tan gelen telefon.

Konuşmamız gerek, dedi. Tempe polisi yine geçmişini araştırıyor.

Ben onlar için ölü değil miyim? diye sordum. Atticus O'Sullivan, Amerikan yetkililer için yıllar önce öldü.

Evet, bu yüzden benimle konuşuyorlar çünkü başka kaynaklardan senin hayatta olduğunu duymuşlar. Bunun doğru olup olmadığını merak ediyorlar ve doğruysa nerede olduğunu öğrenmek istiyorlar.

Ah, harika, dedim. Pekâlâ, bana üç saat ver.

Sen bana üç saat versen nasıl olur? Bu akşam dolunay var ve zaten kasabayı terk etmek zorunda kalacağız. Gerçi Flagstaff'ta Sam ve Ty'a katılması için benimkileri getirebilirim. Onların evinde buluşalım mı?

Tamam, kulağa güzel geliyor.

Owen, Sam ve Ty'ı tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Oraya vardığımız gibi, Tempe sürüsünün büyük bir kısmı ve Flagstaff sürüsünün tamamıyla birlikte ormana gitti.

Herhâlde Ty ile dostane bir dövüş daha istiyordu. Greta sürüyle birlikteydi ve kadını ilk kez gülümserken gördüm: Owen'a bakarken gülümsüyordu. Ovven'ın Arizonada bir yere yerleşeceğine dair bahse girebilirdim. İkisinin de huzuru bulmasını ümit ettim.

Hal ile Farid evde, Granuaile, köpekler ve benimle kaldılar. Granuaile ile mutfak masasında Hal'ın karşısına oturduk. Masanın üstünde kalın bir dosya vardı. Farid mutfakta köpekleri meşgul etti. Hem etleri marine etti hem de aç geri dönecek iki kurtadam sürüsü için aperatif bir şeyler hazırladı. Hafın ne diyeceğini bilmiyordum ama yemeğin harika olacağı kesindi.

Hal, Bahsettiğin muhasebeci Black vardı ya, dedi. Servetinin büyük bir kısmından sorumlu olan.

Mideme bir kramp girdi ve hafifçe inledim. Konuşma iyi bir yere gitmiyordu. Evet? dedim. Dosyaya uzandım.

Senin dediğin gibi, onunla bağlantıya geçmeye çalıştım. Ve ben bunu yaptığım anda, dedektifler kıcıma takıldı. Neden?

Çünkü Bay Black ölmüş. Eşi benzeri görülmemiş bir ölüm ve polisin ilgisini çok çekmiş. Dosyaya bakıp başıyla onayladı. Bak bakalım. En tepedeki resim.

Dosyayı açtım ve eski dostumun yakından çekilmiş resmine odaklandım. Kodiak Black'in cesedi korkunçtu. Ama diğer cesetlerden daha korkunç olduğu söylenemezdi.

Resme bakarak, ölümünün neden eşi benzeri görülmemiş bir şey olduğunu anlayamadım. Gözleri açıktı, üzerinde gömleği ve kot pantolonu vardı. Yüzü şişkin ve doğal olmayan bir renkteydi, gözlerinin altındaki incecik mavi kılcak damarlar, örümcek ağma benziyordu. Saçları kuru ve kırılğan görünüyordu, sanki sert bir rüzgârda uflanacak ve dört bir yana savrulacaktı. Yeni bir tür hastalık mı? diye sordum.

Hayır, cinayet. Onu neyin öldürdüğünü bilmiyoruz. Cinayet olduğunu nereden biliyorsun?

Çünkü bütün şahitler öyle söylüyor. Bu fotoğraf, birkaç gün önce Anchorage'da çekilmiş. Gülümseyerek bir birahaneden çıkıyor, dışarıda pusuya düşürülüyor. Mekânın ismi Kambur.

Son kısım, Oberon'un ilgisini çekti. cKambur? Köpek sever bir yer olsa gerek! Oraya gidebilir miyiz?

isim büyük ihtimalle, somon balığıyla ilgili Oberon. Bazı somon tiplerinin sırtı kamburdur.

Balıklarla ilgili sıkıcı bir gerçeği dile getirerek harika rüyamı berbat etmek zorunda mısın ?

Anlamıyorum Hal. Herkesin gözü önünde öldürüldüğünü ama nasıl olduğunu bilmediğini söylüyorsun.

Omzunu silkti. Orada değildim. Rapora göre, öldüğünü on kişi görmüş. Bunlardan bir tanesi de kız arkadaşı ve bir dakika önce her şeyin normal olduğunu söylemiş. Sağlıklı görünüyormuş ve hiçbir sorunu yokmuş. Sonra kasılmaya başlamış. Uç saniye sonra yüzü şişmiş bir hâlde kaldırımın kenarına düşmüş ve nefesi kesilmiş. Semptomların görünmesiyle ölüm arasında on saniye var. Buna sebep olabilecek bir hastalık bilmiyoruz.

Granuaile, Toksikoloji? diye sordu.

Hal başını iki yana salladı. Sonuçları almak için çok erken. Televizyonda bu testleri beş on dakika içinde yapıyor olabilirler ama gerçek hayatta bu testlerin tamamlanması aylar sürüyor. Polis adamın zehirlendiğine işaret edecek bir şey çıkacağını düşünüyor ama ben bir insanın vahşice kasılıp bu şekilde ölmesine sebep olan bir zehir bilmiyorum. Buna benzeyen bildiğim tek şey, epilepsi. Bay Black'te epilepsi yoktu, değil mi?

Hayır, dedim. Şahitler yüzünün şiştiğini söylemiş. Sonrasında böyle mi görünüyormuş? Çünkü derisi, birkaç gün bir nehrin dibinde beklemiş gibi duruyor.

O resim, öldüğü yerde, bir saat sonra çekilmiş. Belirgin bir yara izi yok, bu yüzden zehir teorisi üzerinde şüpheleri var. Anlamıyorum. Polis seninle neden ilgilendi?

Çünkü ben ölmüş bir Atticus O’Sullivan’ın avukatıyım. Ve Bay Black ile sohbeti başlatabilmek için attığım e-postada bir Bay O’Sullivan’dan bahsettim. Anchorage polisi de ipucu bulma ümidiyle adamın e-postalarına bakarken bunu görmüş. Tempe polisinden benimle konuşmalarını istemişler ve eyaletin dışındaki gizemli bir cinayette senin isminin geçtiğini duyan Tempe polisi çok şaşırılmış.

Dedektif Kyle Geffert hâlâ onlarla mı?

Kesinlikle.

Kodiak ile benim aramda bir bağ kurmuşlar mı? Hiçbir zaman O’Sullivan ismiyle kayıt tutmadı ve ben ona e-posta atarken başka bir isimle atıyordum.

Bir bağlantı kurmuşlar çünkü Bay Black öldükten sonra kafasında garip dövmelemler olan ve ‘korkunç bir kravat’ takan bir adam -şahitlerin ifadesi bu-kız arkadaşının yanına gitmiş. Ayesha Salcedo’ya, Bay Black, Atticus O’Sullivan yüzünden öldü. Bunun ona ulaştığından emin ol, demiş. Kıza bir not vermiş. Kız nota bakmış ve kafasını kaldırdığında adam kaybolmuş.

Kanın yüzümden çekildiğini hissettim, oda sanki rahatsız edici bir biçimde soğumuştı ve midem de bulanıyordu. Katilin kim olduğunu, tanımından anlamıştım. Notta ne yazıyordı

Hal dosyayı işaret etti. Bir sonraki resimde.

Bir sonraki resme baktım ve kare bir kâğıt parçasının üzerine, mor mürekkeple yazılmış harfleri gördüm. Atticus, konuşmamız gerek, beni bul. Werner.

Ah! Biliyordum! Bu adamı öldürebilirdim Hal ve gitmesine izin verdim! Kodiak Black’in gizemli ölümü, sonuçta büyük bir gizem değildi. Yaşam enerjisi, uzaktan bir yerden emilmişti. Werner Drasche tarafından öldürülmüştü. Werner, Fransa’da serbest bıraktığım, kadim bir yaşam emiciydi. Adamı bulacaktım ama hoş bir sohbet edeceğimizi sanmıyordum. Dikkatimi çekmek için benim bir dostumu öldürdüyseniz, sizinle konuşacak bir şeyim kalmazdı.

**Kitap Taramak Gerçekten İncelik Ve Beceri İsteyen, Zahmet Verici Bir İştir.
Ne Mutlu Ki, Bir Görme Engellinin, Düzgün Taranmış Ve Hazırlanmış Bir E-Kitabı
Okuyabilmesinden Duyduğu Sevinci Paylaşabilmek Tüm Zahmete Değer.**

**Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşınması Zorunlu Değildir.**

**Buraya Yükledeğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız.
Aksi Taktirde Kitabın Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı
Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacaktır.**

Bu Kitapların Hiçbirisi Orjinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabı Beğenirseniz

Kitapçılardan Almanızı YaDa E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.
Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir

Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabı Almanız İçindir.
Benim Bu Kitaplarda Herhangi Bir Çıkarım YaDa Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım Yoktur.

Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz.
Daha Sonrası Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.

- 1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı**
- 2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız 30 Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi**
- 3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur**
- 4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz**
- 5)İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı Tavsiye Ederiz**

**www.CepSitesi.Net www.MobilMp3.Net www.ChatCep.Com www.İzleCep.Com
www.MobilMp3Ler.Com**

Bu Sitede Yayınlananlar (FilmDiziProgramOyunMp3E-Kitap V.S. Gibi Tüm İçerikler) İnternet Ortamında Elden Ele Dolaşan Kopyalardır.

Not : Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.
Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi Yönetime Bildirin
Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-Igleoo www.CepSitesi.Net

"Neredeyse iki bin yıldır dünyadaki tek Druid oydu. Demir Druid Atticus O'Sullivan. Keskin zekâsı ve amansız kılıcıyla, peşindeki bir tapınak dolusu tanrıdan kurtulup hayatta kalmayı başardı. Üstelik artık bir yoldaşı da var."

- New York Times

Atticus'un çırağı Granuaile nihayet tam bir Druid oldu. Dahası, Atticus uzun zaman önce dondurulan bir Başdruid'i, yeni adıyla Owen Kennedy'yi hayata döndürmeyi başardı. Şimdi Owen'in öğrenmesi gereken çok şey var.

Atticus rollerin değişmesinden memnun. Bir zamanlar öğrenciyken şimdi öğretmen rolünde ve Owen'ı modern hayata hazırlıyor.

Owen, Atticus'un yaptığı dövmelemin acısı ve cep telefonu denen gereksiz aletle mücadelesinin yanında bir de İngilizce öğrenmekle uğraşmak zorunda. Bu sırada Granuaile de büyük bir meydan okumayla karşı karşıya: Hindistan'da babasının bedenini ele geçiren bir büyücünün ruhunu defetmesi gerekiyor. Cadı Laksha'nın yardımına rağmen Granuaile ezici bir yenilgiyle burun buruna kalıyor. Üç Druid; veba yayan iblislerle, domuz seven yetilerle, ateş saçarak uçan tilkilerle ve çılgın Fae'lerle mücadele ediyor ve bu kez, üçün şanslı sayıları olduğunu umuyorlar.

"Fantastik, mitolojik ve de çok komik."

- Booklist

DEMİR DRUID GÜNLÜKLERİ

KEVIN HEARNE tam bir Arizona'lı ve kılmaı icat eden kişıye minnettar. Lisede İngilizce öğretmeni olarak çalışıyor. Sınav kâğıdı okumadığı ya da roman yazmadığı zamanlarda fesleğenleriyle ilgileniyor ve kızıyla doğa resimleri yapıyor. Yürümekten ve çizgi romanlardan hoşlanan Hearne, eşi ve kızıyla birlikte küçük, sıcak bir evde yaşıyor.

Artemis Severier
@artemisokup
artemisokup.com

Orijinal Kapak Görseli © GENE MOULICA